

Катлийн Удиуиз

СЪЛЗИ ОТ ЗЛАТО

КАТЛИЙН УДИУИЗ СЪЛЗИ ОТ ЗЛАТО

Превод: Колектив

chitanka.info

Англия в средата на XVI век. Младата и красива Елиза Редбърн упорито, но напълно безуспешно търси по тъмните ъгли на Лондон своя отвлечен баща. На сватбата на братовчедка ѝ Арабела, Елиза също бива отвлечена в резултат на продиктуван от желание за мъст заговор. Без всякакви изгледи за избавление Елиза е укрита в германско градче от Максим Сиймур, маркиз Бредбъри. Но след време Елиза открива, че зад властната фасада на маркиза е скрито едно страстно сърце...

ПРОЛОГ

Мъжът бе още млад, някъде в средата на трийсетте, но дълбоките бразди, които изтощението и лишенията бяха вдълбали по лицето му, се подчертаваха още по-силно от няколкодневната брада и правеха лицето му да изглежда по-старо.

Бе седнал на един голям дялан камък, откъртил се от порутената стена зад гърба му. На вълнена завивка в краката му момиченце на около две години скубеше безучастно вълнистата коса на куклата си. Детето гледаше в далечината, изпълнено с очакване.

Мъжът вдигна лице, за да се погрее на топлото обедно слънце. Вдъхна дълбоко хладния бриз, носещ острия мирис на треви откъм блатата. Главата му клюмаше — тежеше умората на една дълга безсънна нощ. Ръцете лежах морни на коленете. Целите гърди го боляха от товара на мъката му.

Постепенно тежестта, която усещаше в тила си, понамаля, той въздъхна. Беше дошъл тук, за да търси следите на онези светли, радостни дни, когато бяха все още трима и бродеха щастливи по меките склонове.

Малката Елиза не можеше да разбере, че нещо е изчезнало завинаги. За нея това тук бе само мястото, където едно любящо и нежно създание си беше играло с нея и с весел смях се бяха търкаляли заедно в уханните треви. Детето очакваше с нетърпение да дойде тази изпълнена с обич жена, но времето минаваше, а тя не идваше.

Над главите им се появиха облаци, закриха слънцето. Изведнъж подухна северен вятър и стана студено.

Мъжът отново въздъхна и отвори зачервените си клепачи — някой галеше лекичко ръката му. Дъщеричката му се бе свила до него, вдигнала въпросително очички към него. В погледа на детето имаше болка, сякаш разбираше по свой детски начин, че споменът не може да върне истинския живот и е безсмислено да чакат повече.

Мъжът се взря в тъмносините очи, кестенявата косичка, в нежната извивка на брадичката и плътните, изразителни устни — в тях

той виждаше приликата с жената, която бе обичал. Той притисна детето към себе си, за да потисне риданието, което се надигна в гърдите му. Не можа обаче да сдържи сълзите, те се стичаха по бузите му и капеха по копринените къдрици на детската главичка.

Мъжът се покашля и погледна момиченцето. Погледите им се срещнаха отново. И в този миг помежду им бе сключен съюзът, който нищо на този свят нямаше да може да разруши. Докато и двамата носеха в сърцето си спомена за онази, която бяха обичали, този съюз винаги щеше да хвърля мостове между тях, където ѝ да са, през прегради и разстояния, винаги.

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон се бе превърнал в страшно и несигурно място. Мълвата за измяна и ужасни отмъщения пълзеше навсякъде. Към обичайните шумове на града сега се примесиха острият тревожни викове на кралската стража, впуснала се в преследване на съзаклятниците. Озверени викове и шум от бързо бягащи стъпки прокънтяваха в тишината на нощта, последвани от думкането на тежки юмруци по някоя здраво залостена врата. А след това идваха разпитите при светлината на факли. Тези разпити отвеждаха мнозина по пътя към бесилката или завършваха с набучени на копия глави по Лондонския мост. Но посегателствата върху живота на кралицата нямаха край. Напротив, те като че ли извираха направо от царството на злото. Мария Стюарт бе пленница на Англия, на трона ѝ седеше Елизабет Тюдор. Животът и на двете бе в голяма опасност.

7 ноември 1585 г.

Недалеч от селото Бърфорд,

Оксфордшиър, Англия

Живите пламъчета на безбройните дебели свещи сякаш трепкаха в съзвучие с веселото настроение на сватбарите, понесени в бързия ритъм на курантата. Празничната свирня на музикантите изпълваше големия салон на Бредбъри Хол и пригласяше на веселите смехове на лордовете и техните дами. А причина за празненството наистина имаше — защото честите годежи и също толкова честите осуетявания на сватбите на благородната Арабела Стамфорд най-после се бяха увенчали с брачен съюз. Не по-малко учудващ бе фактът, че смелият кандидат, който толкова настойчиво се бе домогвал до ръката ѝ през всичките тези месеци, досега бе пощаден от съдбата, не го сполетя никакво нещастие. От близо половин дузина кандидати, които бяха имали честта да се нарекат годеници на тази дама, ни един не бе останал жив. Дори и маркиз Бредбъри, в чийто дом сега бе сватбеният

пир. Риланд Хъксфорд, граф Чедуик, сметна, че е невъзможно върху едно толкова мило създание да тегне някаква прокоба и не се остави да го отклонят от ухаждането, без да мисли за трагичната участ на своите предшественици. Сега той стоеше триумфиращ, завързан с гирлянд от зеленина за своята избраница, докато обвити с кожени ремъци чаши и сребърни бокали се вдигаха в чест на младоженците. Силната бира и виното, което още повече замайваше главите, бяха разпалили духовете. Прислужниците пъргаво притичваха, отпушваха нови бурета с тъмна бира, доливаха непрекъснато чашите с вино — бяло и червено, за да не пада празничното настроение.

Едуард Стамфорд бе извън себе си от радост. Най-последно си имаше зет — и с богатство, и с име. Ала все пак не му беше дал ръката на щерка си без известна доза огорчение. С голяма неохота бе склонил на сватбената трапеза да се поднесат повече ястия от обикновено. Сега старият скъперник гледеше с тревога как на изгладнелите гости се предлагат огромни подноси с печени прасенца, пълнени пилета и изкусно декорирани диви птици, как с безпощадно безразличие се поглъщат сочните меса, вкусните пудинги и най-фини сладкиши. Защото всичките тези хора бяха дошли да се възползват от неговата щедрост, проявявана толкова рядко. И ако някой забележеше липсата на апетит у домакина, запазваше откритието си за себе си.

Беше наистина необикновен ден — Едуард Стамфорд да бъде любезен към всички! Знаеха го като хитрец, който дължи богатството си на нещастията или на глупостта на другите. Вярно, че никой не можеше да представи доказателства за това, че неочакваните му печалби се дължат на тънки машинации. Но все пак се знаеше, че Едуард умее винаги да обира чуждите плодове. Неговият най-голям благодетел, сега вече замлъкнал завинаги, бе покойният господар на Бредбъри Хол — Максим Сиймур, маркиз Бредбъри.

Никой не предполагаше колко усилия бе струвало на Едуард да разсее всяко подозрение, че той самият има пръст в убийството на личния шпионин на кралицата. Като стовари вината върху Сиймур, той трябваше да се откаже от всички почести и предимства, които щеше да му донесе съюзът между дъщеря му и маркиза. От друга страна, той трепереше не само от онова, което може да предприеме кралицата, за да си отмъсти. О, той добре знаеше, че навремето маркизът се славеше като един от най-смелите хора на кралицата, прочут с уменията да

върти меча. В кошмарите си Едуард се виждаше вече забоден на стената с дългата бляскава сабя на благородника.

Вярно е, че Елизабет даде ухо на повдигнатите от Едуард обвинения, ала той явно бе подценил нейните симпатии към Сиймур. Най-напред кралицата бе раздразнена от това, че един от благородниците, ползващ се с нейното благоволение, е обвинен в убийство и измяна от някакъв си по-нискостоящ. Чак когато свидетелите потвърдиха, че ръкавицата на маркиза е намерена до мъртвия съгледвач, Едуард можа да обърне работата в своя полза. Накрая кралицата му повярва и заповяда Сиймур да бъде посечен незабавно. След това по бързата процедура, която се прилагаше при измяна на кралската особа, титлата на маркиза бе отнета, а имотът му бе присъден на човека, който бе издигнал обвинението. Първоначалното ликуване на Едуард бързо отстъпи мястото на ужасен страх като разбра, че в затворническата си килия в Ламберт Палас маркизът се бил закълел да отмъсти на всички, които са допринесли за загубването на кралското благоволение. Макар че смъртната присъда трябваше да бъде изпълнена само след две седмици, Едуард просто не смееше да склопи очи от страх, че може никога да не ги отвори отново. Най-много се боеше маркизът да не разбере — и с право, както стана ясно, защото маркизът бе изковал план как да избяга от пазачите си, докато пресичат моста по пътя за Тауър. Но съдбата пожела друго. При бягството си Сиймур бе застрелян от стражата. Велико бе облекчението на Едуард като научи тази вест и най-последно се почувства толкова сигурен, че започна да мисли как да пренесе цялото си домочадие от своята никаква къща в богатите владения на маркиза.

Бързото премахване на маркиза спаднаше към най-забележителните ходове на Едуард, ала и сега, когато покажеше понякога съчувствие или отваряше дома или кесията си, за да помогне на някого, все се намираха хора, които мислеха, че с това той само иска да спечели още по-големи богатства. Точно така изглеждаше и случаят, когато гостоприемно взе в дома си Елиза Редбърн, дъщеря на неговата намерена сестра, починала преди близо петнадесет години. Бащата на Елиза бе изчезнал при обстоятелства, които наложиха бягството ѝ от Лондон и от бащиния дом. Едуард, до когото бяха стигнали приказки за някакво скрито семейно съкровище, ѝ бе предоставил великодушно източното крило на Бредбъри Хол. Но такава прекалена щедрост

съвсем не подхождаше на нрава му. Тъй като бе единственият близък, към когото момичето можеше да се обърне, той използва затрудненото ѝ положение, поиска ѝ висок наем и фактически я накара да му работи като икономка в новото имение. Той си намери извинението, че собствената му дъщеря не бива да се товари с домашните задължения, докато е заета с приготовления за сватбата си с граф Чедуик. Преди сватбата Едуард нареди на племенницата си вечер да не сяда при гостите, а да следи прислугата в залата. Най-строго я предупреди да внимава да не се пилее нито капчица, нито трошица и да следи най-вече слугите да не ядат от скъпите гозби.

Въпреки че бе само на седемнадесет години, Елиза Редбърн бе разумна млада дама, съвсем не без опит в управлението на едно голямо домакинство. Няколко години се бе оправяла с дома на своя баща. Сега обаче беше между чужди и трябваше да надзирава слуги, които все още бяха предани на Максим Сиймур, предишния господар на Бредбъри Хол. Колкото по-привързани бяха към Сиймур, толкова по-критично и сдържано се отнасяха към новия собственик, защото и между тях се мълвеше, че Едуард Стамфорд е придобил Бредбъри с лъжа и измама.

Елиза не можеше да прецени кое в слуховете е вярно и кое не. Бе дошла в Бредбъри няколко месеца след като маркизът бе загинал при смелия си опит да избяга и никога не го бе виждала. Единственото ѝ докосване до Сиймур бе, когато се натъкна на неговия портрет в източното крило, където сега живееше. Преди идването ѝ помещенията били заключени, ала в малкия килер, където откри портрета, следите от пръсти по праха и новият калъф показваха, че някой е бил там наскоро. Измъчвана от любопитство защо ли е скрит един толкова красив портрет, Елиза се поослуша дискретно тук-там и разбра, че новият господар с пристигането си е заповядал картината да се унищожи, а прислугата не се подчинила и скрила портрета в източното крило.

Елиза не можеше да вини слугите за тяхната вяност, макар че, като знаеше престъпленията на маркиза, не мислеше, че той заслужава такава привързаност. В края на краищата той бе замесен в заговор срещу живота на кралицата в полза на чужди сили и го бяха осъдили за убийството на личния шпионин на кралицата. Но като се имаше предвид, че повечето от слугите бяха отдавна в Бредбъри Хол, а някои

от тях дори и отпреди раждането на лорд Сиймур преди тридесет и пет години, разбираемо бе защо те не вярват на доказателствата за вината му и почитат паметта му. Елиза обаче разбираше и съображенията на вуйчо си, който искаше да премахне от къщата и най-малкия спомен за маркиза. Ако портретът вярно показваше този човек, какъвто е бил наистина, можеше да се приеме, че Сиймур направи силно впечатление на Арабела. Загубата на един толкова представителен кавалер можеше да настрои всяко момиче срещу собствения му баща, стига той да е имал пръст в насилствената смърт на годеника. Само стремежът да запази спокойствието на своя дом оправдаваше донякъде постъпката на Едуард.

Ето как още от самото си пристигане Елиза трябваше да ръководи прислуга, която бе посрещнала с неприязън новия господар. И ако хората усърдно и съвестно изпълняваха възложената им работа, това ставаше само от уважение към предишния им господар. До явна разправа се стигаше, само след като дълго бяха натрупвали недоволство срещу Едуард и онова, което той беше направил. Елиза винаги даваше ясно да се разбере, че никой не може да пренебрегва нарежданията на господаря, та дори те и да изглеждат понякога безсмислени.

И тази вечер не представляваше изключение от това правило. Точно бе наругала неколцина слуги заради не твърде ласкавите сравнения между сегашния и предишния господар, когато зърна един друг да се навърта около току-що отворената бъчва. Беше с плащ, качулката покриваше изцяло главата му и лице не се виждаше. Беше се навел и широките му рамене препречваха погледа на Елиза, явно си пийваше — неппростим грях в очите на вуйчо й!

Готова за нова словесна схватка, Елиза изправи рамене, дръпна и приглади с ръце роклята си от черно кадифе върху широкия кринолин, опитвайки се да влезе в ролята на господарка на голям дом. Въпреки младостта си, тя изглеждаше много авторитетно, за което допринасяше не малко и семплата й скъпа рокля, която й придаваше елегантност и благородство. Плисирана яка от бяла дантела — но тесничка и скромна в сравнение с пищните придворни тоалети — окръжаваше деколтето й и се издигаше отзад на врата, така че подчертаваше хармоничното й овално лице. Розов отблясък грееше като отражение върху изящните й скули и подчертаваше красотата на сините й като сапфири очи,

разположени малко косо на лицето и засенчени от гъсти тъмни мигли. Веждите ѝ, същински разперени крилца върху чистата кожа на лицето ѝ, не бяха обръснати, както правеха това повечето дами. Разделената на път по средата гъста кестенява коса бе покрита с малко боне от черно кадифе, издигащо над челото двете си дъги. Два дълги наниза от перли обвиваха врата ѝ под твърдата яка и се спускаха надолу върху гърдите ѝ. Малка емайлрана миниатюра служеше като закопчалка на огърлицата. Бе изобразен профил на жена, която според баща ѝ приличала на нейната майка.

Сега Елиза искрено се надяваше, че прави същото добро впечатление като жената на портретчето, за да може да извика у прислужника необходимото уважение. Елиза спря зад прислужника и запита почти любезно:

— Какво, харесва ли ти виното?

Покритата с качулка глава се извърна бавно към нея, така че се видя само отворът за лицето над едно широко рамо. Качулката бе придърпана толкова надолу, че покриваше наполовина лицето като маска. В сянката ѝ проблясваха само тъмни очи, в които се отразяваше светлината на свещите. Елиза нямаше възможност да види чертите му. Човекът бе висок и изглеждаше някак различен от останалите слуги и Елиза сметна, че са го докарали от друга част на имението.

— Извинете, господарке, ама майсторът на избата поръча да опитвам виното, да не би да стигне до небцето на изисканите гости някакъв по-долен сорт...

Говореше като прост човек, но гласът му беше звучен, топъл и приятен. Той вдигна изпитателно каната, понаведе я и огледа съдържанието, след това почука с показалец по тумбестия съд:

— Помнете думата ми, господарке, това вино тука е от стара реколта! Вкусът му е мек и богат, съвсем различен от онзи киселяк, който Стамфорд предлага на гостите си.

Елиза погледна смаяно човека. Дързостта му направо я обърка и нарани чувството ѝ за приличие.

— Съмнявам се, че скуайър Стамфорд се интересува от твоето мнение. Неблагодарник! Кой си ти, та да нямаш вяра на човека, който те храни? Срамота! — извика тя възмутено, но и с малко подигравка.

Прислужникът изпусна уморена въздишка.

— Срамота, да! Наистина срамота! — повтори той.

Елиза сложи ръце на кръста си и със светнали от гняв очи подхвана проповед:

— Така, това било значи! Искаш да се жалваш? Така ли? Знай, че господарят ще даде ухо по-скоро на един просяк от улицата, отколкото на оплакванията на прислугата от кухнята. Кажу си направо, че моето присъствие ти попречи на пиенето!

Човекът избърса устата си с ръка, обвита цялата в какъв парцал.

— Нямаше да е лошо господарят сам да опитва бъчвите си. Истинска беда е, че оставя да поднасят на гостите му тази вкисната помия!

— Ти толкова ли разбираш от вино или са те закърмили от люлката не с мляко, а с високомерие? — подхвърли Елиза надменно.

— Високомерие? — Той презрително се изсмя. — Е, може да се каже, че съм видял и аз нещичко от префинените господари.

Елиза гневно го сръза:

— Тогава знай, че си ги дебнал да видиш повече, отколкото трябва!

Без да се засегне от забележката ѝ, човекът отвърна само с безучастно свиване на раменете.

— Не е високомерие. Просто различавам добро от лошо. Правда от кривда... А се иска малко ум, за да усетиш разликата... — Той пристъпи към бъчвата и започна да пълни втора кана. — Ако Негова Светлост лордът беше сега тука...

— Така значи! Пак плачем за маркиза? Каква размирна сган! — възкликна Елиза, без да престава да следи с очи пълните подноси, които внасяха. С нетърпелив жест тя посочи на прислужниците да сервират на гостите, седнали на една скована набързо маса, докато сложи на място този невъзпитан слуга. — Тебе никой ли не те е учил на уважение?

— Е, учили са ме... — Качулката заглуши плътния глас, когато слугата се опита да изтрие с ръкава си разлетите капки. — Негова Светлост, маркизът... Аз следвам неговия пример.

— Тогава значи учителят ти е бил лош! — го прекъсна грубо Елиза. — Цял свят знае, че лорд Сиймур беше убиец и че измени на кралицата!

— Тия приказки и аз ги чувах — отвърна мъжът и се засмя, — ама никога не съм ги вярвал.

— Не са само приказки — настоя Елиза. — Поне кралицата беше на това мнение. Тя конфискува имотите му и ги даде на вуйчо ми, сигурно защото е видяла, че е по-достойният...

Човекът рязко остави каната и се наведе напред, като че ли искаше гневно да възрази. Не го бе грижа, че качулката се плъзна и откри долната част на лицето му, покрита с остра светлокафява брада. Изпод надвисналите над горната му устна мустаци той разтегли уста в презрителна усмивка:

— Момиче, как можете да съдите така? Никога не сте виждали лорд Сиймур, а не познавате и скуайъра, щом казвате, че той бил по-достойният!

Елиза издържа погледа на очите, които сякаш я пронизваха от сянката на качулката. Гневът, който припламна в тях, за миг я стъписа, но тя вирна гордо брадичка и отвърна на атаката.

— Ти да не си ясновидец, та знаеш дали го познавам или не?

Мъжът се изправи в целия си ръст, отстъпи малко назад и скръсти ръце на гърдите си, насочил към Елиза поглед, пълен с подигравка. Елиза стигаше едва до брадичката му, тя вдигна глава към него, та чак шията я заболя, защото иначе трябваше да гледа само грубото зебло, което покриваше гърдите му.

— Прощавайте, господарке! — С ръка на гърдите, той ѝ се поклони. — Не съм ви виждал тука, докато лорд Сиймур ни беше още господар, та си помислих, че не сте го срещали.

— Така е — призна Елиза, смутена от кроткия му тон. Този човек не заслужаваше да му дава обяснения и тя сама се упрекуваше, че все пак разговаря с него. Без да обръща внимание на насмешливата му усмивка, тя важно додаде: — И все пак аз го познавам.

— Наистина? — Из дълбочината на качулката я стрелна любопитен поглед. — И сте в състояние да заявите, че е той, макар че никога да не сте го срещали?

Дързостта на този човек отново запали гнева на Елиза. Той явно се съмняваше в думите ѝ! Сигурно само здравият разум го възпираше да я нарече лъжкиня! Но тя не можеше да прогони от главата си спомена за портрета. В първия миг бе помислила, че е възхитена само от майсторството на художника. Зеленият ловджийски костюм на маркиза изтъкваше представителната му фигура; двете големи кучета до него — същински вълци — извикваха представа за чудни

приключения... Но всъщност изящното му аристократично лице, тъмните мигли и зелените очи, леко насмешливата усмивка се бяха оказали по-съществени, те привличаха погледа ѝ отново и отново към онзи портрет.

Елиза долови, че този недодялан слуга се хили някак снизходително, като че нейното мълчание е вече доказателство, че просто се е похвалила. Раздразнението придаде острота на гласа ѝ:

— Смееш се, защото знаеш, че не мога да докажа твърдението си. Маркизът бе убит при опит за бягство.

— Да, това и аз го чух — кимна нейният събеседник. — По пътя за Тауър било, измъкнал се от стражарите и го застреляли... — Мъжът отново се наведе и промълви толкова важно, като че ли му бяха поверили някаква тайна: — Ама знае ли някой какво е станало, като паднал от моста? Някоя човешка душа не го е зървала от тогава, а пък и нищо не намериха... — Той тежко въздъхна. — Виж, рибите яко са се угостили онази нощ.

Ужасната представа, която думите му извикаха, накара Елиза да потръпне. Тя събра цялата сила на волята си, за да се овладее — той явно говореше нарочно така, за да я смути, съзнателно насочваше вниманието ѝ към такива ужаси.

— По-добре да мислим за тазвечерната гощавка... — Елиза млъкна, защото не знаеше как да се обърне към своя събеседник. — Майка ти сигурно ти е дала някакво име?

— Ами да, господарке, дала ми е. Тейлър се казвам. Просто Тейлър.

Елиза направи знак към насядалите на дървената маса и му напомни задълженията:

— Добре, Тейлър, сега се погрижи за гостите на скуайъра и за техните чаши, преди той да ни е потърсил сметка за разтакаването.

Слугата потъна в пресилен поклон:

— На вашите услуги, госпожо!

Смаяна от държанието му, Елиза не можа да съдържа забележката си:

— Няма що, добре имитираш обноските на своя господар.

Мъжът придърпа още повече качулката над лицето си и се засмя сдържано.

— Негова Светлост на младини имаше толкова много учители, колкото пъпки има жабата. На мене ми беше интересно да слушам като го учат.

Тя вдигна вежди любопитно:

— А за какво си покриваш така главата и все си криеш лицето? Нима е студено в залата?

Отговорът му дойде много бързо:

— Не, господарке, не е студ, а зарад един белег от рождение. Да ви кажа, един само поглед върху клетото ми лице стига, за да падне човек в несвяст. Благородните господа направо могат да се задавят, като ме видят.

Елиза се въздържа да го разпитва повече, за да не се наложи да гледа уродството на този човек. Тя рязко го отпрати и го проследи с очи, за да се убеди, че ще започне да си гледа работата. Той обикаляше масите, допълваше тук и там някоя чаша или подаваше нов бокал. Наливаше ту от едната, ту от другата кана — на дамите и възрастните от едното вино, на по-яките мъже — от другото. Елиза продължи да го наблюдава, учудена колко е съобразителен и сипва по-леко вино на ония, които не могат много да носят.

След като огледа залата за други заплеснати слуги, Елиза видимо си отдъхна — всички усърдно си изпълняваха задълженията. Докато местеше поглед от маса на маса и точно си отбелязваше къде какво трябва да се поднесе, Елиза не забеляза, че един от гостите се е приближил и е застанал зад гърба ѝ. Някой свойски обгърна с ръка тънката ѝ талия и преди тя да успее да се възпротиви, я целуна леко зад ухото, точно над плисираната яка.

— Елиза... Уханно цвете на нощта... — чу тя един плътен сладникав глас. — Душата ми жадува вашето благоволение, сладко дете! Имайте милост към онзи, който чезне по вас! Нека да вкуся нектара на вашите устни...

Сега вече търпението на Елиза се изчерпа. Не бяха по вкуса ѝ такива галантности. Тя настръхна, реши да сложи веднага този мъж на място. Извърна се с вдигната ръка, готова да лепне плесница на нахалника и да прекъсне глупавите му брътвежи. Очакваше да види зад себе си Девлин Хъксфорд, префърцунения братовчед на Риланд, който цяла вечер я зяпаше. Но пред нея бе едно мургаво лице с тъмни очи, в които танцуваха искрици смях.

— Куентин! — провикна се тя с облекчение. — Ти пък какво правиш тук?

Грейнал в усмивка, той плъзна тънките ѝ пръстчета по устните си.

— Днес изглеждаш вълшебно, братовчедке! Виждам, че преследванията на семейство Редбърн съвсем не са ти навредили. — В ъгълчетата на устните му трепна закачка. — Майка ми никога не ще прости на братята ми, че позволиха да им се измъкнеш!

— Как можеш да говориш с такъв тон за собствената си плът и кръв! — упрекна го Елиза. — Макар че е вярно, че лошо ми се пишеше. Истинско чудо е, че успях да избягам.

— Горкият Форсуърт, още го боли главата от твоя удар. Разбира се, мама здраво го наруга, че си е обърнал гърба и те е оставил... — Куентин въздъхна театрално и поклати глава. — Бедното момче, никога няма да е вече същото. Ти го повреди.

— Лорд Форсуърт, както той сам се нарича, си беше побъркан и преди да го ударя по главата — присмя се тя. — Честно казано, мога само да се чудя, че и ти си от същото семейство. Ако говорим за ум и знания, ти си далеч, далеч пред братята си, да не говорим за добрите маниери!

Куентин притисна ръка към финото сукно на жакета си и прие комплимента с лек поклон.

— Моите най-дълбоки благодарности, благородна госпожице! Когато си най-големият син, все пак имаш известни предимства. Както знаеш, баща ми остави на мен семейното имение и имуществото, което бе отделно от майчините ми богатства. Това са един вид утешения, които ти позволяват да се спасиш от боричканията и интригите в семейството.

Елиза вирна носле, за да покаже, че не желае да слуша извинения за грешките на неговото семейство. Вдовицата и по-малките синове на Бардолф Редбърн бяха създали около себе си една арогантна клика от благородници, които използваха своята мощ като да беше меч, с който обезвреждаха всеки, изпречил се на пътя им.

— Чичо Бардолф се показва също така великодушен и към Касандра. Богатството ѝ можеше да стигне и за нея, и за братята ти доста дълго време. И ако сега всичко се е стопило, виновна си е тя с нейната глупост. А сега иска да измъкне и онова, което баща ми отреди

за мене, все повтаря, че принадлежало на синовете ѝ, защото било част от наследството на Редбърн. Да вървят по дяволите и тя, и тримата ти братя! Знаеш, че баща ми е вторият син и е трябвало сам да спечели всичко, нищо не идва от семейството. И ако не ме бяха затворили и насилвали да им кажа къде са скрити парите, щях да съм склонна да помисля, че именно те имат пръст и в отвличането на баща ми!

Куентин смръщи чело в размисъл, скръстил ръце на гърба си.

— Имаш право. Малко е вероятно да искат да ти изтръгнат тайната със сила, ако държаха чичо Рамзи в ръцете си. — Куентин тежко въздъхна. — Безпокоят ме игричките, които замислят майка ми и братята ми, за да трупат още богатства.

— Не са само игрички — поправи го Елиза с леден тон. — Касандра и празноглавите ѝ синове постъпиха много по-зле с мен. — Тя млъкна, защото не искаше да го обижда повече. — Прости ми, Куентин! Без да искам те нараних! Ти се различаваш толкова много от семейството си, че понякога забравям да сдържам езика си. Просто недоумявам, защо рискува да си навлечеш гнева на майка си, като ме прибра у вас.

Той се разсмя.

— Боя се, че благородната ми постъпка тогава не беше много далновидна. Трябваше да осигуря къщата срещу нахлуването на майка ми. Тогава нямаше да се наложи да бягаш втори път.

— Братята ти дойдоха, когато те нямаше. Промъкнаха се като същински крадци в нощта, за да ме върнат в Лондон. Ти нямаш вина, Куентин!

Тъмните му очи я погледнаха въпросително:

— Все си задавам въпроса... — започна той колебливо. — Но искам или не искам, все пак трябва да те попитам, Елиза. Какво направиха те тогава с тебе?

Нежните ѝ рамене леко се напрегнаха, не ѝ се искаше да си спомня жестокостите на леля си и братовчедите си. Тормозът не бе останал само в границата на обидите... Бяха я били, а когато това се оказа безполезно, я лишиха от храна и най-елементарни удобства, превърнаха спалнята ѝ в истинска килия за изтезания.

И сега дори, когато бе отново на свобода, тя знаеше, че заради собственото си вътрешно спокойствие и равновесие трябва да прогони всеки спомен от онези ужасни седмици.

— В крайна сметка... не останаха никакви външни белези...

Въпреки тези сдържани думи, само мисълта за кошмарното ѝ пленничество накара Елиза да потрепери. Като се насили да се усмихне, тя погледна братовчед си:

— Ти още не си ми казал защо си тук? Мислех, че не понасяш вуйчо Едуард.

— Не отричам — засмя се тихо Куентин. — А съм готов и в гнездо на граблива птица да вляза, само да видя най-красивото бижу...

— Но ето, че закъсня, Куентин! Брачната клетва е изречена! Арабела е вече съпруга на графа.

— Скъпа Елиза, не съм дошъл заради Арабела. — Куентин говореше бавно и натъртено. — Ти си тази, която исках да видя.

— И ти обичаш да се шегуваш, скъпи братовчедо! Ако бе казал, че искаш да посетиш вуйчо Едуард, повече щях да ти повярвам. Арабела е истинска красавица. Днес сигурно ще се появи някой и друг отблъснат поклонник, за да ѝ каже нежно сбогом...

Куентин се приведе към нея и промълви страстно:

— Сладка Елиза! Възпявал ли е досега някой галантен трубадур твоята красота? Или е занемял пред твоето съвършенство? — Съмнението в погледа на Елиза го накара да въздъхне престорено. — Благородна девойко, това е самата истина! Очите ти са като скъпоценни камъни, блестят като най-благородни сапфири в своя тъмен обков. Веждите ти са като криле на птица, косата ти грее с топлия блясък на черешово дърво, уханието ѝ упойва. А кожата ти е като седеф и обещава вкус на амброзия...

Без да се трогне от пламенните му признания, Елиза продължи да го гледа развеселена и невярваща.

— Ако ти мислиш, че мога да повярвам на тия брътвежи, значи виното е помътило разсъдъка ти!

— Не съм пил нито капка! — възрази буйно той.

Елиза въобще не обърна внимание на думите му и продължи:

— Куентин, чуват се разни работи за тебе. Смеея да твърдя, че нещо устата ти много работи! Колко ли женски същества са слушали вече твоите хвалебствия?!

— Как можеш да го помислиш, красиво дете?! — Куентин сложи патетично ръка на гърдите си. — Толкова си несправедлива към мене!

— А пък вие, сър, можете да си спестите този жест! И двамата добре знаем, че съм права! Вие, сър, сте един изпечен женкар! Само преди две седмици ви чух да говорите почти същите думи на Арабела...

— О, ти ревнуваш, красавице? — Куентин ликуваше.

Ала Елиза най-невъзмутимо продължи:

— Като годеница на Риланд Арабела положително е била достатъчно разумна да те отблъсне. И понеже съм ти братовчедка, няма да те издам!

— О, благородна! — проплака той драматично. — Езикът ти работи умело и бързо като на хаплива Ксантипа! Това гаси цялата ми жар!

— Виж, в това много се съмнявам! — Елиза потисна смеха си.

Женският ѝ инстинкт ѝ подсказваше, че благодарение на хубавата си външност и на своя чар Куентин Редбърн е спечелил не малко женски сърца. Ала тя знаеше също, че шеговитите му думи и пламенни признатия са се превърнали в досада за не една от тези красавици. Колкото и да се радваше на неговата компания, все пак бе твърде благоразумна, за да допусне името ѝ да бъде споменавано в неподобаваща близост с неговото.

Елиза млъкна, защото чу, че в другия край на залата някой извика името ѝ. Обърна се и видя вуйчо си, който ѝ махаше нетърпеливо. Намръщеното чело на Едуард показваше, че е недоволен от нещо, а тя чудесно можеше да си представи от какво може да бъде. Никой не би могъл да каже, че той понася Куентин. Сега тонът на вуйчо ѝ бе сприхав:

— Ела веднага, момиче! И побързай!

— Жалко, затворническият ти надзирател те вика — прошепна Куентин презрително.

— Моят надзирател? — вдигна вежди Елиза.

Куентин се засмя.

— Знаеш ли, ако Едуард можеше да направи онова, което иска, щеше да те е затворил в някоя кула и да е хвърлил ключа, само да не се приближа до тебе. Той се бои, че може да изгубиш или съкровището, на което е хвърлил око, или своето целомъдрие...

— В такъв случай опасенията му са неоснователни! — Засмяна, Елиза поглади с ръка дрехата на Куентин. — Не че ти няма да се

опиташ да грабнеш и едното, и другото. Само дето аз нямам намерение нито да загубя богатството си, нито да допълвам списъка на твоите завоевания!

Куентин отметна глава назад и се разсмя с цяло гърло, възхитен от откровеността на тази привлекателна жена. Елиза представляваше истинско предизвикателство за всеки мъж. Струваше си човек да се бори за нея.

Елиза изтръпна от смущение. Знаеше, че смехът му ще вбеси вуйчо ѝ. Наистина, тя не се боеше от Едуард, беше свободна да напусне къщата му, ако той се опита да бъде груб с нея. Все пак в повечето случаи се стараяше да избягва раздори, още повече, че днес бе сватбата на Арабела и това налагаше особено внимание.

Като потъна в дълбок реверанс, тя се извини на Куентин.

— За съжаление, трябва да се откажа от толкова приятната ти компания, скъпи ми братовчедо. Но както ти се изрази, вика ме моят надзирател.

Куентин широко се ухили:

— Този път се измъкна от злия вълк, благородна девойко, но уверявам те, че той скоро ще дойде пак!

Елиза си проправи път през навалищата към вуйчо си, който гледаше презрително след младия човек. След това намусено се обърна към Елиза:

— Аз не ти ли наредих да изпълняваш задълженията си? — говореше полугласно, но не и сдържано. — Да съм ти разрешавал да се занасяш с този тип? Нямах ли чувство за приличие?!

— Защо трябва да се срамувам? — запита Елиза с половин глас и предизвика още повече недоволството на вуйчо си, като допълни най-сериозно: — В присъствието на всичките ти гости съм разменила няколко думи с братовчед си. Не мога да видя нищо лошо в това.

Кръглият череп на Едуард изглеждаше като насаден направо между месестите му рамене.

— Стига! Нали ви видях как се смеете и си шушукате двамата. Сигурно пак някаква неприлична история.

Тънките вежди на Елиза се извиха възмутено. Как можеше вуйчо ѝ да проявява така невъздържано своето презрение? Начинът, по който кривеше подигравателно устни, ѝ беше отвратителен! Все по-често усещаше, че този човек я отблъсква неудържимо, така че бе започнала

да се радва, че той не е кръвен роднина на майка ѝ, която била намерена от родителите на Едуард, подхвърлена на стъпалата на черквата. Този факт ѝ беше достатъчен, за да се чувства освободена от всякакви морални задължения към него, които биха били задължителни при кръвна връзка. Тези противоречиви чувства много я затрудняваха, когато трябваше да кори другите, че не го уважават.

— Би трябвало да се срамуваш от начина, по който се държиш с този нехранимайко! — изблея Едуард.

Той протегна ръка и посочи към Куентин, готов да заклеми племенницата си, но видя, че красивият млад кавалер е застанал до собствената му дъщеря. Изглежда Куентин пак бе казал нещо забавно, защото и двамата звънко се смееха.

Едуард се наду като боен петел и гневно избоботи:

— Гледай го само тоя! Май няма друга работа, освен да се върти край дамите!

— Да не би кралицата да е обявила някакъв държавен траур, та не бива да се смеем и веселим? — запита Елиза с престорена тревога.

Едуард я позагледа подозрително, преди да разбере, че племенницата му направо се подиграва. Той рязко смръщи бухналите си вежди:

— Виж какво, глупачке! Ще ти бъда благодарен, ако си сдържаш езика и престанеш с глупостите си! А не би било зле и ако си гледаш повечко задълженията, та да не трябва аз да ти ги припомням!

Надутият му тон засегна гордостта ѝ. Опитвайки се да спазва добрия тон, тя също се почувства задължена да му припомни някои неща:

— Вуйчо, аз плащам наем за източното крило, и то повече от достатъчно. Освен това ти помагам, с каквото мога. Колкото и да ми е приятно, че съм ти в помощ, все пак искам да ти напомня, че на мене въобще не ми се налага да работя, баща ми е оставил достатъчно пари. Дали да остана или не, зависи само от мен! Ако това положение не ти харесва, ще си отида и ще си потърся друг дом.

Заядливият отговор бе на езика на Едуард, но той бе достатъчно умен да се овладее и да не излива гнева си върху момичето. Залогът тук бе къде-къде по-голям от някакъв си наем, макар този наем да беше толкова висок, че Елиза можеше да изисква по-почтително отношение... Но Едуард трудно понасяше хора, които му

противоречат, а още по-малко пък, когато ставаше дума за член от неговото домакинство или за представителка на нежния пол. Собствената му съпруга, която цял живот търпеше и се подчиняваше, щом той беснееше, се затваряше в спалнята си, за да лекува с портвайн наранените си чувства — навик, който ѝ остана чак до смъртта. Арабела също никога не се бе осмелила да му възрази, винаги признаваше неговия авторитет, сякаш самата тя нямаше собствени желания. Ала Елиза бе доказала от самото начало, че е направена от друго тесто. Още с пристигането ѝ в Бредбъри Хол, Едуард трябваше да се примири с факта, че тя има собствен ум и собствена воля. Твърдото ѝ намерение да намери баща си, я бе тласнало в какви ли не опасни ситуации, на каквито Едуард охотно сам би я изложил, ако не беше алчността, с която се домогваше до нейните пари. Своята решимост тя доказва, когато, преоблечена като окъсан скитник, се бе метнала на някаква карета за Лондон, за да потъне в лабиринтите на прословутата Флийт стрийт, свободната територия на престъпниците. Воден от жаждата за скритите пари, Едуард реши тогава да се намеси, изпрати един от хората си да намери Елиза и да я доведе вкъщи. Но малко след връщането ѝ се стигна до други ужасни събития, между които и онзи свръх неприятен сблъсък с Риланд. Сега вече Едуард се убеди напълно, че Елиза Редбърн просто притежава невероятен талант да създава неприятности.

И точно когато спокойствието и редът се възцариха отново в дома му, Елиза пак избяга, този път в Стилярдс, някакво място, което баща ѝ бе избрал, за да превърне част от имуществото си в злато. Едуард винаги бе знаел, че трябва да се страхува от онази паплач от свободната територия на Флийт стрийт, но чужденците от Ханзата направо го ужасяваха. Те имаха влияние и богатство, което подчиняваше крале и князе. Макар че кралица Елизабет отдавна бе доказала, че е достатъчно властна и непреклонна, мнозина от поданиците ѝ бяха станали жертва на Ханзата. Едуард бе изгубил вече всяка надежда, че ще види някога племенницата си, когато тя се върна, съпроводвана от един юнкер на Ханзата, самата тя преоблечена като юнкер. „Момиче с панталони! — бе възкликнал ужасен Едуард. — Това вече надхвърля всички граници!“

Ако знаеше тогава, колко безпокойства щеше да причини в живота му тази племенница, Едуард положително щеше да ѝ поиска

по-висок наем... Но засега Елиза печелеше в тази сделка. За всяка монета, която получаваше от нея, Едуард трябваше да заплаща с двойно по-големи унижения.

Той се помъчи да се успокои, като се извини с вид на обиден:

— Грижа се само за доброто ти име. Куентин не е човек, който би ти направил чест. Мога да те посъветвам само да не му правиш никакви отстъпки!

— Не се страхувай, вуйчо! — успокои го Елиза. — Нямам никакво намерение да се оставя на един мъж да ме води по криви пътеки.

Нарочно каза онова, което старият искаше и се страхуваше, че ще загуби заради Куентин. Едуард отдавна вече не успяваше да скрива алчността си толкова умело, колкото би му се искало. И сега той изобщо не долови същината на ироничната ѝ забележка, зает да я наставлява. Нали в края на краищата, обзета от смъртен ужас, тя бе потърсила убежище под неговия покрив?

— Цял свят знае, че баща ти продаде всичко и скри златото за тебе, та да не падне в алчните ръце на Касандра и синовете ѝ, след като той си отиде от този свят. Едно нещо ще ти кажа, момиче: докато съкровището си остава скрито, ще има да носиш тежък товар, всеки прахосник и всеки ловец на зестра ще се върти около тебе. Трябва ли да ти припомням как дойде при мен, за да те защитя от семейството на баща ти? А ето сега тоя дявол от Редбърновци, дето само чака да ти вземе парите...

— Куентин има достатъчно собствени пари — напомни тя на вуйчо си. — Не са му нужни моите.

— Ами, ами! Я ми покажи някого, в чиито сандъци няма място за още злато. Едно ще ти кажа: Куентин ще те вземе и ще изпразни кесията ти. Помни ми думата! Стой настрана от нехранимайковци като Куентин и някой хубав ден може да вземеш мъж като Риланд или като братовчед му Девлин.

„Господ да ми е на помощ!“ — помисли Елиза ужасена, докато на глас изрече с цялото си чувство за хумор:

— Ах! Нима разюздаността трябва да се възнаграждава?

— Какви ги приказваш? — избухна отново Едуард, засегнат от остроумния ѝ отговор. — Той стисна юмруци, за да се овладее. — Загубила си си ума, ако мислиш, че братовчед ти е по-добър от Риланд.

— Е, може! — повдигна безучастно рамене Елиза и си тръгна, без да го уверява, че неговата преценка за Куентин съответства на собственото ѝ решение да избягва всякакви по-сериозни връзки с братовчед си. Тя бе заета твърде много с мисълта за баща си, за да изпитва удоволствие от ухажването на някакъв мъж, а най-малкото пък на един Хъксфорд.

ГЛАВА ВТОРА

Алчността е истинско проклятие. Тя е в състояние да отрови всяка човешка радост. Не можеш да дадеш и най-дребната монета, без да изпиташ огромно съжаление, че я губиш, измъчван от тайната надежда все пак, че нейното изчезване ще бъде двойно възнаградено. Такъв бе случаят и с Едуард Стамфорд. Цялото му задоволство от женитбата на дъщеря му бе помрачено сега, когато трябваше да седи и да гледа как гостите му без всякакви угризения се възползват от неговата щедрост. Това негово, изтръгнато пряко волята му гостоприемство сега караше всичките тези гости да лапат без всякакво чувство за приличие и мярка. Дори празничната музика не можеше да подобри лошото му настроение. Смехът и шегите на гостите още повече засилваха яда му, да не говорим за ония, дето бяха вече преяли и дремеха.

— Гледай ги! — не можеше да сдържи той възмущението си. — Така са се натъпкали и насмукали, че клюмат над паниците си. Ако знаех, че ще стане тъй, щях да си спестя някоя и друга жълтица.

Мрачният поглед на Едуард обходи залата и се спря на Тейлър, слугата, който се бе изправил до една от близките маси.

— Хе, ти там! Престани да размахваш тая кана пред другите и налей по-добре на мен!

Слугата се обърна наполовина и избърса уста с опакото на ръката си. Но когато Едуард отново му махна с ръка да отиде при него, човекът отстъпи назад и измърмори:

— Господине, по-добре да изтичам и да донеса нова бира!

— Остави бирата! — ядоса се Едуард. — Дай това, което има!

— Господине, няма да е редно — гласът на Тейлър долиташе приглушен от качулката, която дръпна още по-плътно върху лицето си. — В каната има само утайка. Ще ви донеса хубава, прясна бира, господине! — И вече хукна. — Веднага идвам!

Преди Едуард да възрази, онзи се промъкна между пияните лордове и изчезна.

Едуард скръцна със зъби, изруга и удари по масата с обвитата с кожа чаша. Посегна към украсената си с пера шапка, нахлупи я и стана, за да се разправи с този непокорен слуга. В следващия миг усети остра болка и някаква огромна тежест в черепа си, които едва не го свалиха на земята. Без да мръдне, той изчака болката да попремине. Избягваше всяко рязко движение, но продължаваше да търси с очи оня безсрамен слуга, та хубаво да го нареди.

— Ще се погрижа гарваните да му изкълват месата! — процеди ядно Едуард.

Вместо прислужника погледът му откри Елиза. Отново се ядоса — тя като че ли искаше да му прави напук. Младият глупак Девлин Хъксфорд през цялата вечер бе проявявал жив интерес към нея, а сега се опитваше настойчиво да я покани на танц. Като близък сродник на Риланд, Девлин не би преглътнал едно оскърбление, напротив, в този именно случай можеше да се очаква и отмъщение от страна на Хъксфордови. Но изглежда момичето държеше на своето. Решително свитите ѝ устни показваха, че ще последва някаква обидна забележка. Младият мъж би трябвало да се смята щастлив, ако му се разминеше без големи обиди.

Гънката между веждите на Едуард се вдълба още повече, бученето в главата му бе забравено, докато си проправяше път между гостите, използвайки лактите си. Трябваше да стигне до Елиза, преди тя да успее да направи някаква пакост — горчивият опит показваше, че тя притежава истински талант за тези работи.

— Нима не разбрахте, сър? Не зная стъпките — чу той гласа на племенницата си. Но тази кратка и ясна реплика, не я отърва от атаките на амбицирания се Девлин. С бързо движение Елиза освободи ръката си и измери упорития си обожател с високомерен поглед, докато оправяше белите си маншети. — А в момента не изпитвам желание да ги науча!

Едуард лицемерно обви с ръка раменете на племенницата си и каза закачливо:

— Не се глези така, момичето ми! Трябва ли този смел момък да помисли, че си някоя непохватна стара мома без никакви обноски? Та това е младият Девлин Хъксфорд! — Едуард свали ръката си и продължи многозначително: — Братовчедът на Риланд!

Сладникавата усмивка на Едуард подейства като извинение и Девлин целия засия. Той смело последва примера на вуйчото и сложи свойски ръка около кръста ѝ.

— Прощавай, вуйчо — подхвана Елиза, като тактично се опитваше да се измъкне от досадната близост на Девлин. — Дори да беше и син на кралицата, пак щях да го посъветвам да се поогледа за някоя друга. — Последните думи тя произнесе със стиснати зъби, като заби лакът в ребрата на Девлин. — Омръзна ми да ме опипва!

Едуард изгуби ума и дума, когато осъзна значението на тия думи. В очите му светна мълния, а след това целият помръкна и застина. Той хвърли кратък поглед към изчервения се Девлин, който предпазливо бе отстъпил крачка назад. Младият човек очакваше желязната му дума, която щеше да принуди девойката да се подчини. Ала Едуард знаеше, че няма никакъв смисъл. Елиза не би се подчинила, а и това би означавало, той да изгуби всякаква надежда за нейните пари.

Едуард, който правеше огромни усилия да запази спокойствие, се приближи до Елиза, застана толкова близо до нея, че я удари тежкият дъх на бира.

— Какво искаш?! Да насъскаш Хъксфордски срещу нас ли, глупачке? — изсъска той в ухото ѝ. — Риланд още ти е сърдит заради последната среща, а сега настройваш срещу себе си още един Хъксфорд. Мога да те уверя, че лошо ти се пише, след като Риланд се нанесе в западното крило...

Елиза се опита да припомни на вуйчо си предишните му разпореждания:

— Нали ти ми нареди да командвам слугите! — Тя умело търсеше да налучка най-уязвимото му място. — Ако не ги държа изкъсо, надничарите ти ще изпият цялата изба и ще опустошат килерите ти. Щом искаш да ги оставиш всичко да излапат, позволи ми да участвам в танците.

Смъртно засегнат, Едуард се готвеше да избухне, но премисли и хвана не принудено рамото на Девлин, за да тръгнат заедно.

— Ела, Девлин! — заговори той, разтапящ се от любезност. — Отсреща виждам една дама, чиито прелести могат да се мерят с твоите...

Скръстила смирено ръце, Елиза видя как младият Хъксфорд се отдалечи. Девлин бе направил всичко възможно, за да затвърди

мнението ѝ, че е един недодялан сприхав глупак, самохвалко, перчещ се със своята мъжественост. Или с една дума: братовчед на Риланд Хъксфорд.

Без да губи време, Едуард побърза да предаде Девлин в ръцете на една млада привлекателна вдовица, преди да се върне при племенницата си. Смяташе, че най-умно би било да ѝ намери работа някъде навън, преди нейното присъствие в залата да му излезе солено.

— Върви да заведеш Арабела до стаите ѝ. Помогни ѝ да се приготви за Риланд. Щом е готова, слез долу да ми кажеш. Аз ще имам грижата да доведат Риланд при булката, независимо какво ще бъде състоянието му. Трябва да се сложи край на тази разсипия тук, преди да са смъкнали и последната риза от гърба ми!

Той се пресегна и взе от подноса на изправения наблизо прислужник чаша бира и отпи голяма глътка. Имаше страшна нужда да пийне, за да се поуспокои.

Новата му заповед хвърли Елиза в смут. Тя знаеше наистина как е редно булката да приеме своя избраник, но все пак мислеше, че Арабела има нужда от съветите на някоя по-възрастна, омъжена жена. Какво можеше да каже на младоженката едно младо момиче като нея?

Елиза оглеждаше залата и спря поглед на младоженците. Арабела бе нежна и прелестна като цвете, висока и стройна. Имаше копринени кестеняви коси и светлосиви меланхолични очи. Беше плаха и колеблива, понякога изглеждаше така, като че няма гръбнак, за да се изправи срещу чуждата воля. Риланд, мургав исполин с широки гърди и тесен ханш, бе пълната противоположност. Добре сложен, чудесен на вид, той беше избухлив и арогантен. Намираше удоволствие в това да поразии със своята надменност всеки, който му се изпречи и да го сплаши. Беше му дяволски забавно да се държи надут, докато вземе страха на другия, а след това вече се отказваше от грубите обноски и се държеше отново като джентълмен.

Елиза добре помнеше своята първа среща с графа. Още преди идването си бе чувала за неговото големеене и самохвалство, но мислеше, че това са само зловни приказки. За първи път го видя, като влизаше във вътрешния двор, яхнал фризийския черен жребец на покойния маркиз. Бе го получил от Едуард като сватбен подарък. Още от първия момент Елиза почувства неприязън към надменния ездач. Видя с каква наслада правеше всичко, за да предизвика страх и ужас

наоколо си. Избухваше в дебелашки смях, когато слугите уплашено се дърпаха и бягаха от пътя му.

Елиза бе застанала до стълбата на верандата, за да се порадва на великолепното благородно животно. Дори и не помисли, че се превръща в предизвикателство за графа, тъй като не побягна като другите ужасена, а си стоеше спокойно, гушнала малкото си коте. Спокойното ѝ държане пресече смеховете на графа, развали му цялото удоволствие. Стори му се недостатъчно да плаши само слугите и слугините. Той заби шпори и подкара жребеца право към нея. Елиза още си спомняше какъв ужас изпита, като видя препускащия кон. Но от инат не мръдна от мястото си, просто не искаше да даде на този човек възможност отново да тържествува. Когато досами нея той дръпна рязко юздите и спря коня, Елиза хвърли срещу него котката, която се мяташе и дращеше в ръцете ѝ. Котката заби нокти в ноздрата на коня, той изцвили, изправи се на задните си крака и хвърли ездача си. Изумен, Риланд загреба с ръце във въздуха, прелетя с развети дрехи и тупна по гръб на земята. В продължение на един мъчителен миг не можа да си поеме въздух, но бързо скочи, сипейки проклетия, разтреперан от гняв.

Пред лицето на тази нова заплаха Елиза понечи да се прибере в къщата. Но извън себе си от възмущение, че някакво момиче го е принудило да падне от коня, Риланд сърдито се втурна след нея. Тя чу тежките му стъпки зад себе си и едва има време да отскочи встрани. Риланд прелетя край нея, протегнал ръце, изгубил равновесие.

Преди да успее да се обърне, по шума от плискане на вода Елиза разбра какво е станало. Той се бе приземил с главата напред в малкото езеро. Като плюеше и пръхтеше, той бавно се изправи, предлагайки на прислугата неповторима гледка. Хората щяха да се издушат от опитите да сдържат смеха си. Мокрите пера на шапката му бяха провиснали върху гърбавия му нос, от големите му ръкавици течеше вода, вадички се стичаха и от обточената му с кожи наметка, а ботушите му за езда, най-голямата му гордост, сега бяха нагънати така, че чак краката му изглеждаха криви.

Гневните му викове накараха коня да побегне. Сега той стоеше недалеч и клатеше нервно глава. Котката се бе метнала на каменния зид, и вече на сигурно място, спокойно ближеше лапа и сресваше козинката си.

Мрачният поглед на Риланд сложи край на хихикането на прислугата. Сега той се насочи към малката нахалница, която бе имала смелостта да му се противопостави. Елиза издържа спокойно погледа му, усмихната, кротка и загадъчна. Много добре знаеше, че сега той ще се опита да я натика в някой от ъглите на двора. Тя бавно отстъпваше, докато усети зад гърба си каменния зид. Беше готова да приеме схватката. Сипейки проклетия, Риланд я пипна за яката, повдигна я от земята и здраво я раздруса. Но Елиза реагира светкавично: драскаше, хапеше, риташе, пъхна пръсти в очите му, бранеше се като обезумяла, докато най-последно този не толкова изискан благородник застана от болка.

— Зверче такова! — изрева той и посегна да я удари.

— Господ да ни е на помощ! — се провикна Едуард от галерията, която бе построена по протежение на стената. — Какво става? — Ужасен от гледката, която му се представи, той изтича надолу по стъпалата и с помощта на слугите раздели двамата противници. Но племенницата му успя да ритне още веднъж врага си по пищяла.

— Гадно изчадие! Мошеник! — крещеше тя към Риланд съвсем не като дама. — От коя дупка изпълзя?!

— Елиза, успокой се! — Едуард бе слисан от обидите, които племенницата му сипеше срещу графа. Опитвайки се да спаси положението, той ѝ напомни: — Това е годеникът на Арабела...

— Горката Арабела! — пресече го Елиза. — Да я дадеш на недодялан идиот като тоя...

— Шт, момиче! — Едуард зачупи ръце отчаяно, чудеше се как да умилостиви бъдещия си зет. Никога не бе изпадал в толкова трудно положение. Срещу племенницата си не можеше да предприеме нищо, без да рискува да изгуби парите ѝ. Ала не трябваше да настройва и графа срещу себе си...

— Риланд, не бива да обръщате внимание на момичето! Тя е извън себе си. Моя роднина е, скоро пристигна... Виждате, че има още много да учи. Моля ви, смирете гнева си, нека да оправим всичко като възпитани хора!

— Тя нарани коня ми! — С ръкавицата си, от която още капеше вода, Риланд посочи към животното. От жеста му жребецът се подплаши и метна глава назад. На ноздрите му имаше кървава драскотина, по скъпата юзда проблясваха капчици кръв, като наниз

дребни рубини. — Ще му остане белег завинаги... — Сега Риланд се сети и за още нещо. Той хвана главата си и простена: — Щях да си разбия главата в камъните. По нейна вина!

— Не се бойте, милорд! — обади се хапливо Елиза. — Празна глава не може да пострада!

Гневът на Риланд отново пламна. Той заплашително ѝ показа юмрука си.

— Гъска глупава! Та Еди можеше да те убие! Следващия път ще те натика в калта и ще те стъпче!

В отговора на Елиза бликаше подигравка:

— Милорд, след като се запознах с вас, следващият път ще знам как да ви посрещна, когато пришпорите коня си срещу мене.

— Риланд, простете на момичето! — побърза да се намеси Едуард с умолителен глас. — Тя не знае...

— Запомни добре името, момиче! — заплаши графът, без да обръща внимание на молбите на Едуард. — Гледай да се скриеш, като чуеш, че идва Риланд Хъксфорд, граф Чедуик, на своя голям Еди! Предупредена си!

— Великолепен кон ви дадоха! — присмя се Елиза. — Прекалено благороден за вас. Ще се помъча да го запомня.

Под дръзкия ѝ поглед, който отново го хвърли в ярост, Риланд стана целият на червени петна. В отчаяни усилия да предотврати поредното избухване, Едуард го хвана успокоително за ръката.

— Ела, синко! — каза той, като се насилваше да се усмихва. — Хайде да седнем пред камината и да пийнем по чаша хубава горчива бира!

Едуард бързо кимна на един от прислужниците да подкрепи измокрения до кости граф. Когато Риланд най-после се отдалечи, скуайърът се обърна ядно към Елиза. Погледът му обещаваще неприятности. Щом Риланд бе достатъчно далеч, за да не може да чуе, той гневно избухна:

— Да не си изгубила ума си?! Да не искаш да съсипеш и тази партия на Арабела? — Едуард вдигна ръце в мълчаливо отчаяние. — Или целиш да ми създадеш неприятности, като обиждаш добрия човек в собствената ми къща?

— Неговите палячовщини са причина за всичко! — опита се да възрази Елиза гневно. — Едва не ме уби с огромния си жребец! — Тя

посочи с глава към коня, който едно от момчетата точно отвеждаше. Конярчето потупа с обич животното по врата. Жребецът потърка муцуна в ръката му като на стар приятел и вече съвсем не изглеждаше страшен. — Въобще ли не те интересува, че този Риланд е просто един надут глупак?

— Шт? — Едуард хвърли уплашен поглед през рамо. — А на тебе не ти ли е ясно, че той може би е последната възможност на Арабела? — прошепна той в самото ѝ ухо, бе я хванал за лакътя, силно наведен към нея.

Елиза се отскубна и отговори с едва прикрита ярост:

— По-добре стара мома, отколкото с човек като тоя!

Тя се обърна, прихвана полите си и затича нагоре по стъпалата, преди вуйчо ѝ да може да си отвори устата. Тя мина край галерията, отвори вратата към хола и я пусна да се затръшне толкова силно, че прозорците издрънчаха.

През следващите дни вуйчо ѝ на няколко пъти я моли да се извини на графа. Елиза обаче се бе зарекла, че предпочита да я заколят, отколкото да изпълни молбата му. Тъй като знаеше, че Елиза е способна на всичко, а пък не можеше да предвиди какво ще бъде следващото ѝ хрумване, Едуард я остави накрая, без да настоява повече.

И ето сега Елиза стоеше в хола, изпълнена с неприязън към Риланд. Задачата, която ѝ бе възложил Едуард, ѝ напомняше ритуал, при който една девойка трябва да бъде принесена в жертва на някакво чудовище. Тя ненавиждаше този надут глупак и изпитваше дълбоко съжаление към Арабела.

Щом булката се обърна, Елиза се взе в ръце, не биваше да издаде лошите си чувства. Арабела потърси с очи своята по-малка братовчедка, водена сякаш от някакъв вътрешен глас. Елиза срещна погледа ѝ и бавно кимна в отговор на въпроса, който прочете в светлите сиви очи. По гладкото лице на булката мина сянка, преди да се обърне и да размени няколко думи със своя съпруг. Риланд я проследи с поглед, блеснал от нескрита похот, после самодоволно се обърна отново към другарите си. Сякаш Арабела бе някаква вещ, която може да използва, за да всява страх у околните. Развеселените му другари се надвикваха един друг, пускаха дебелашки шеги, взривовете на дивашкия им смях ставаха все по-силни. Арабела наподобя на

лицето си лека усмивка, докато си проправяше път, горда и безучастна, сред пийналите развеселени гости. Тя не проговори, докато изкачваха с Елиза стълбата към западното крило.

— Аз съм жертва на собствената си глупост! — заяви тъжно Арабела.

Елиза погледна братовчедка си. Чудеше се какво ли я е подтикнало да направи това неочаквано признание. В конфликтни ситуации Арабела винаги бе запазвала своята сдържаност, дори и при гневните изблици на баща си. Тя бе показала даже, че е склонна да дадат ръката ѝ на графа. Доколкото Елиза знаеше, досега Арабела никога не се бе оплаквала от Риланд, макар че понякога не можеше да скрие, че трагедиите, които бе преживяла, са оставили следа. И Едуард не можеше да направи нищо срещу нейната меланхолия и нейното примирение, което приличаше по-скоро на съкрушеност. За да отвлекат Арабела от тъжните ѝ мисли, за които, разбира се, си имаше причини, близките ѝ страшно я глезеха.

— Какво те измъчва, Арабела? Защо говориш такива работи? — заразително Елиза разтревожена.

— Ах, Елиза! Опитай се да ме разбереш. Риланд е добър и благороден човек... да, дори и представителен... но...

Това, че Риланд предизвикваше колебание у младата си булка, бе твърде разбираемо за Елиза. Ако си бяха сменили ролите и Елиза се бе омъжила за графа, тя би изпитвала хиляди опасения...

— Над мен тегне страшно проклетие! — продължи Арабела с приглушен глас и спря на едно от стъпалата. Облегна глава на каменната стена, без да помисли, че мачка обшитата със скъпоценни камъни шапчица върху изкусно подредените си коси. — Всеки един от мъжете, които поискаха ръката ми, ми бе отнет от някаква ужасна трагедия. Къде отидоха всички те? До един станаха жертва на жестока участ. Когато първите двама бяха покосени от незнайна болест, все още мислех, че е случайност. Третият бе убит от разбойници. По Великден, преди три години, земята се затресе и от църквата се откъртиха камъни, които убиха Уилям, четвъртият годеник... А бяхме сгодени само от седмица! Петият ми годеник бе отвлечен, кой знае къде ще намерят костите му някой ден. А след това шестият... — Арабела отрони тъжна въздишка и сбърчи чело от болка.

— Не беше ли това маркиз Бредбъри? — подхвърли тихичко Елиза.

Арабела кимна.

— Да... Максим... той беше шестият...

Елиза сложи тънката си ръка на рамото на Арабела.

— Няма да седнеш сега да жалиш за един убиец и предател!

Без да отговори, Арабела продължи нагоре по стълбите, минаха коридора, влязоха в нейните покои. Тя пресече преддверието и спря чак до камината в голямата спалня, свали шапчицата с воала и я хвърли небрежно.

— Да, вярно е. Простъпките на маркиза бяха страшни. Обвинен в убийство и в заговор в името на Мария Стюарт, той наистина заслужаваше смърт. Мразя го!

Елиза не знаеше какво да отговори. Тя се озърна в огромната, богато наредена спалня, като се питаше какво ли бе подтикнало човека, живял някога в тези стаи, да склучи такъв ужасен съюз. Какво имаше той против кралицата, същата тази кралица, която го бе сравнявала великодушно с друг един Сиймур, с мъжа от своята младост? Томас Сиймур се бе радвал на нейното благоволение, ала Максим Сиймур си бе навлякъл омразата й...

— Положително се заблуждаваш, като мислиш, че над теб тегне някакво проклятие! — опита се Елиза да успокои булката. — Бих казала, че по-скоро си имала щастие да избегнеш съюза с недостойни кандидати.

— Ах, как бих могла да ти го обясня! Ти си толкова млада, а аз съм толкова уморена и... толкова стара!

— Стара! — възкликна Елиза. — Стара, на двадесет и пет години! Не, Арабела! Ти си още млада, целият живот е тепърва пред тебе. Днес е брачната ти нощ, трябва да се приготвиш за съпруга си...

Елиза видя сълзи в сребристосивите очи. В усмивката на Арабела се таеше тиха болка, за която нямаше лек.

— Искам да остана за малко сама — прошепна Арабела във внезапен прилив на отчаяние. — Задръж сватбарите долу, докато изпратя някой прислужник.

— Баща ти нареди да ти помогна — каза Елиза тихо. — Какво да му кажа?

Арабела почувства тревогата на Елиза и се опита да я успокои:

— Кажи му, че искам да остана за миг сама, за да се приготвя за Риланд. Просто малко да се посъвзема... След това можеш да дойдеш и да ми помогнеш.

— Риланд е много привлекателен мъж — каза Елиза, за да окуражи братовчедка си. — Сигурно доста момичета ти завиждат.

Потънала в мисли, Арабела отвърна:

— Не толкова привлекателен, колкото един друг, когото познавам...

Сянка пробягна по лицето на Елиза:

— Да не копнееш по един мъртвец, Арабела?

Сивите очи я погледнаха учудено:

— По един мъртвец?! Кого имаш предвид?

— Естествено, маркиз Бредбъри. Не можеш да го забравиш, така ли?

Арабела въздъхна.

— Това наистина бе мъж, който умееше да печели женските сърца. — Потънала в спомени, тя протегна ръка и погали мекото кадифе на драперията. — Смел... красив... винаги джентълмен... винаги... — Арабела разтърси глава, да се освободи от спомените. — Стига за това, наистина! Сега трябва да остана сама! — Тя сложи ръце на раменете на братовчедка си, която се опитваше да възрази, и я извърна към вратата. — Нужни са ми няколко минути да поразмисля, преди да дойде мъжът ми. Не искам нищо повече.

— Ще кажа на баща ти. — Елиза тихичко затвори вратата, като се чудеше как би могла най-тактично да уведоми Едуард. Ако можеше да говори с него насаме, сигурно щеше да се окаже по-достъпен, отколкото всред всичките тия шумни празноглавци, пред които човек трябваше да се преструва.

Каменната стълба се виеше около колона с красиви резби, като правеше остра чупка на всеки няколко стъпала. Канделабрите по стените бяха запалени. Играта на светлините и сенките правеше стъпките на Елиза несигурни. Въпреки че бързаше, тя трябваше да внимава, да не се подхлъзне с копринените си пантофки. Звуците на тамбурината, келтските арфи и лютните се смесваха с високите смехове на гостите и заглушиха идващите срещу нея стъпки. Човекът явно бързаше повече от нея. Сблъскаха се толкова силно, че Елиза политна. Вече мислеше, че ще се търкулне надолу с главата, когато

една здрава ръка — същински дъбов клон — се простря и я задържа. Елиза отвори очи, почти до лицето ѝ бе грубата дреха на Тейлър, слугата. Качулката се бе смъкнала. Нямаше грозна мутра, нямаше обезобразено, всяващо ужас лице на урод! Пред нея стоеше невероятен мъж, с изсветляла тук-там кестенява коса и аристократични черти, закрити наполовина от гъста брада.

Той сбърчи чело.

— Добре ли сте, мадам?

Елиза кимна една, мъчеше се да се овладее. Той я пусна и продължи нагоре по стълбите. Смущението ѝ мигновено се изпари.

— Хей!? Накъде? Каква работа имате горе?!

Мъжът спря на стъпалото и се обърна подчертано бавно, светлината на факлите освети лицето му. Зелените очи се впиха в Елиза така смело, така настойчиво, че чак дъхът ѝ секна, зашеметена от този стоманен поглед.

— Вие? — промълви тя смаяна, напразно се опитваше да се откъсне от магнетичния му взор, който едва не ѝ причиняваше болка. Беше я заблудил със своето предрешаване! Това брадато лице се бе врязало в паметта ѝ, откакто зърна портрета в източното крило! Сега вече Елиза виждаше, че художникът е бил истински майстор. Бе успял да предаде повече от вярно физиономията на Максим Сиймур, маркиз Бредбъри... Бе хванал точно неговото излъчване!

— Вие... вие сте жив!?

Сянка премина по лицето на Сиймур, но той бързо се съвзе. Безупречно белите зъби светнаха в усмивка.

— Красиво дете, вие ме принуждавате да действам по-бързо, отколкото бях предвидил. — Нямаше и помен от гърления му диалект. Говореше един изискан джентълмен. — Преди да вдигнете тревога, ще трябва да съм приключил своята работа!

Маркизът хвърли пълен със съжаление поглед към върха на стълбището и въздъхна. Той рязко се обърна и се втурна към нея, хвана я за ръката и я повлече със себе си толкова бързо, че Елиза се задъха.

— Простете ми, но не мога да ви оставя да се разхождате наоколо сама, преди да свърши всичко! — извини се той. — Щом известим новината, можете отново да правите каквото искате...

— Ох! Спрете... — пъшкеше Елиза. Испитваше ужас, че ще се подхлъзне. — Не мога така...

Лорд Сиймур спря, вдигна я — едната му ръка под раменете, другата под коленете, и я понесе като вятър надолу по стълбата, сякаш държеше просто топ коприна и дантели. Така и влезе в препълнената зала. Там всичко вече тънеше в летаргия. Слугите се бяха оттеглили в кухнята и само чакаха гостите да идат в стаята на булката. Повечето сватбари клюмаха изтощени и дремещи. Някои едва-едва осъзнаха какво става около тях, на другите нахлуването на този простовато облечен човек се стори изключително забавно.

Максим се отпрати към най-близката маса и без много церемонии сложи Елиза направо на един голям стол с висока облегалка. Надвеси се над нея и я изгледа многозначително:

— Заклевам ви, премилостива госпожо! Не мърдайте от тука! Само гледайте и се чудете!

С тези думи той се извърна, хвана края на дългата покривка, простряна на дъсчената маса, и я дръпна така силно, че всичко, което беше на нея, се разлетя със звън по пода.

— Е, уважаеми гости на Бредбъри Хол! — извика той. — След като се угостихте царски и още по-царски пийнахте, нека да се погрижим и да се позабавлявате!

Гостите се обърнаха вяло, недоумяващо. В ничий поглед не се мярна искрица, която да сочи, че познават този човек. Мълчанието бе пълно. Докато изведнъж не настъпи пълен обрат. Гледаха, но бяха толкова слисани, че не вярваха на очите си!

— Той е... — успя най-после някой да изрече. — Той е! Върнал се е от пъкъла...

Настана бъркотия.

— Какво казва?

— Кой?

— За кого говори?

Онзи, който се бе обадил пръв, вдигна ръце от изненада, но продължи да вика:

— Питате кой! Света Богородице, не го ли познахте? Маркиз Бредбъри и никой друг!

— Ло-орд Сиймур? — преплете тежък език един от присъстващите и разтегна уста в пиянско хилене, преди да захлупи лице в пълната паница пред себе си.

Някои бяха насочили цялото си внимание към маркиза. Чуваха се ужасени възклицания. Несмущаван, той продължаваше да се усмихва, загледан в присъстващите. Погледът му прескачаше от човек на човек... Той търсеше своя главен обвинител.

— Невъзможно! Не може да е той! — се извиси глас, в който звънтеше тревога. — Маркизът е мъртъв! Нали го убиха!

Сиймур сдържано се засмя. Елиза почувства, че я побиват тръпки. Явно оставаше само Максим да покаже рога, за да повярват в появата на самия сатана!

— Така ли? Смятахте ме за мъртъв? — Максим грабна един меч от стената и скочи върху масата. — Милостиви госпожи, благородни господа! Щом вярвате, че съм умрял, спокойно изложете гърди на моя меч, един призрак не може да ви нарани! Хайде, елате да опитате това острие... — Той се изсмя подигравателно, никой не се отзова на поканата. Пламенният му поглед обхвана всички, предизвикателството, което се четеше в него, ги накара да се разтреперят. — Не съм си отишъл от вас, поне не по начина, по който някои хора биха желали. Вярно е, обаче, че някои вече са ме изтрили от паметта си... — Лордът сви рамене с безразличие и закрачи по дългата маса. — Вярно е също, че бях тежко ранен от онези тъпацы на моста, които искаха да осуетят бягството ми. Но паднах в реката и съдбата не пожела да умра... Сякаш ангели ме подхванаха, намерих убежище у приятели... А сега гледайте и слушайте, благородни гости! И разнесете вестта, че Максим Тейлър Сиймур се е завърнал да въздаде отмъщение на крадеца, който си присвои с лъжа и измама неговите владения и даде годеницата му на другого! Тук съм, за да поискам онова, което е мое, да въздам справедливост! Чуваш ли, Едуард Стамфорд?

Максим прескочи на друга маса и закрачи по нея, като с един ритник запрати на пода и съдове, и чаши. Ужасените гости се дръпнаха назад, парализирани от паника, някои се препъваха и преплитаха крака. Другите гледаха тъпо, като упоени, без да могат да се отърсят от този кошмар. Твърде замаяни и безпомощни, за да хукнат да бягат, те се отпуснаха обратно на столовете си.

— Хванете го! — изрева Едуард откъм входа. — Не му давайте да избяга... — Той бе излязъл малко преди това навън по нужда, а като се върна, намери гостите си така — зашеметени, стъписани пред човека, от когото смяташе, че завинаги се е отървал! Сега, обзет от

отчаяние, той се опита да насъска останалите: — Убийте го! Насечете го с мечовете си! Кралицата ще ви възнагради! Убийте го... — С едно движение на ръката Едуард посочи просналите се по пода тела. — Не е ли това дело на мръсен злодей? Той може да е отровил всички ни?

Думите му предизвикаха истинска паника. Викове на ужас и хълцания сякаш ги потвърждаваха. Елиза напразно се опитваше да си спомни, какво бе правил маркизът до бъчвата, преди тя да му попречи. Като помисли за двете кани, от които наливаше вино, реши, че чичо ѝ може би има право.

Неколцина мъже излязоха със залитане напред, за да мъстят за извършеното злодеяние. Максим Сиймур усмихнат ги остави спокойно да се приближат. Изглеждаше напълно самоуверен и непоколебим, когато се обърна и ги предупреди:

— Благородни господа, добре премислете! Вярно е, че еликсирът, който ви сипах в чашите, ви зашемети малко. Но това не е отрова, няма да последвате участта на Сократ! Най-много да поспите малко повече. Ала ако решите да ме нападнете, зле ще си изпатите! Питам ви, струва ли си да рискувате живота си по заповед на този Юда!

— Хванете го! — Едуард Стамфорд не можеше вече да скрива уплахата си. — Не бива да го оставим да се измъкне!

Един от гостите се опита да нападне, оръжията се удариха със звън и Максим отби удара. Трима другари се притекоха да мерят сили с маркиза — в няколко секунди трябваше да се признаят за победени. Сръчността, с която лордът парираше всеки удар, отне на мнозина желанието да послушат Едуард Стамфорд. В края на краищата бяха дошли да празнуват и да гуляят, а не да се дуелират с такъв майстор на шпагата.

— Не причинихте ли вече достатъчно беди в този дом? — извика Елиза, която бе скочила на крака от възмущение, че този човек държи в страх и трепет цялата зала, обхванат от мания за отмъщение.

Зелените му очи я пронизаха с метална острота.

— Бредбъри Хол беше мой дом, днес можеше да бъде сватбеният ми ден, ако не бяха клеветите на този долен мошеник! Какво, според вас, би трябвало да направя, мадам? Да се оставя Стамфорд да ме унищожи? — Той подигравателно се засмя. — Не, маркиз Бредбъри може да защити честта си!

Вече изпаднал в паника, Едуард отчаяно зовеше:

— Никоой ли няма кураж да му излезе насреща?! Той е предател! Заслужава смърт!

Риланд, младоженецът, който се бе наливал през цялата вечер далеч по-невъздържано от останалите, се подпря тежко с ръце на масата и бавно се надигна. Присъстващите светкавично се разблъскаха и направиха коридор между двамата мъже. Най-сетне изглежда маркизът бе намерил достоен противник!

— Арабела е моя! — извика Риланд глухо, като се опитваше да улови погледа на Сиймур. След това разтърси глава, за да я поизбистри и удари с юмрук по масата. — Който ми я отнеме, ще заплати с живота си!

Едуард кимна на един от гостите да подаде меча на Хъксфорд и побърза да го поднесе на своя зет.

— Внимавай! — извика Едуард. — Действай с изненада! Маркизът е прочут със своите финтове...

Графът изглежда презрително тъста си, който бе значително по-дребен от него.

— Невестулка такава! Защо не дойдеш ти да се биеш?

Капчици пот избиха по челото на Едуард. Устните му напразно шаваха, опитваха да произнесат някаква дума, но отговор така и не се получаваше.

— Аз... аз не мога да защитавам дъщеря си... Не владее меча дотолкова, че да се меря с Негова Светлост... — С кимване той посочи маркиза. — Той е истински вълк, а ти знаеш, Риланд, че невестулка с лъв не се бие. Ти повече му подхождаш. Мечка срещу вълк. Подхождате си...

Поуспокоен, Риланд се люшна една крачка напред и застава, разкراчил крака, като оглеждаше изпод подутите си клепачи всички наоколо. Маркизът го очакваше с изтеглена сабя. Въпреки малкото разстояние между тях, на Риланд се стори, че вижда противника си някъде на края на дълъг, тесен коридор. Изведнъж всичко потъна в тъмнина, само на края на този коридор, където се намираще маркизът, остана някаква слаба светлинка. Риланд се чувстваше тромав и без сили. Тялото му бе сякаш пълно с олово, искаше му се да си почине за миг, съвсем за малко...

Риланд Хъксфорд се стовари на колене и остана така, с клюмнала глава, подпрян на ръцете си, докато най-сетне се строполи като смъртно ранено животно и се изпъна целия на пода.

Едуард пощуря. Изтича до Риланд, грабна меча му и го размаха.

— Кой ще излезе? Кой Хъксфорд ще вземе меча на своя братовчед?

Никой не помръдна. Застанал до входа, Девлин се провикна подигравателно:

— Скуайър, както сте хванали този меч! Излезте вие на бой!

Едуард погледна Девлин с отворена уста, като безумен. Но пред нахалната усмивка на младежа той сведе очи. Гледаше ужасен оръжието в ръката си. Нямахше кой да го защити. Изпълнен със страх, той погледна човека, когото бе нарекъл предател.

Сдържаната усмивка на Максим подежда на гордостта на Едуард като камшичен удар.

— Хайде, Едуард! — чу го той да се присмива. — Къде изчезна твоята кръвожадност? Ето ме, готов съм да се бия с теб!

Елиза, която наблюдаваше и двамата, усети как я обзема страх. Знаеше как ще свърши този двубой, ако маркизът успее да предизвика чичо й. Явно бе, че лорд Сиймур искаше смъртта на стария.

Възмутена от тази неравна борба, Елиза изведнъж осъзна, че единственият човек, който можеше да попречи на дуела, не присъства в залата.

Тя светкавично се обърна и хукна, вдигнала пола чак до коленете. Втурна се по стълбите. Вратата към стаите на Арабела бе само притворена. Без да почука, тя нахлу вътре, викайки името й. В стаите цареше мъртво спокойствие. Арабела не се виждаше. Свещите бяха угасени. Миризмата на топъл восък още се носеше във въздуха.

Обхваната от странно предчувствие, Елиза се втурна в спалнята. Светеше една-единствена свещ. В камината гореше огън, пламъците отразяваха по тавана сенките на мебелите. Кадифените завеси на леглото бяха дръпнати и откриваха богато избродираната кувертюра, опъната върху пухените завивки. Нищо в стаята не напомняше, че една булка очаква с трепет своя жених.

Елиза излезе на лоджията и се взря към двора, в каменната стена тъмнееха различни вратички и входове. Някой тихичко свиреше с уста, Елиза позна Куентин, който се бе запътил към входа на залата. Не бе

забелязала, че е напуснал пиршеството, по всичко личеше, че той няма и представа за онова, което ставаше сега там. Но Куентин също не би се притекъл на помощ на Едуард, дори и да беше там; и той изпитваше към него не повече симпатии, отколкото Максим Сиймур. Елиза безшумно се върна обратно в спалнята. Ако не успееше да намери веднага Арабела, Едуард трябваше да излезе срещу маркиза и отмъщението щеше да го сполети.

Въпреки топлината на огъня, който грееше в гърба ѝ, Елиза почувства, че я побиват студени тръпки. Ужасът ѝ нарасна, когато съзря на отсрещната стена собствената си сянка... От двете ѝ страни се движеха две други сенки, високи, мъжки...

Тук имаше хора!

Елиза скочи напред и се измъкна от силните ръце, които искаха да я хванат. Чу някакъв тъп звук, когато двамата мъже се сблъскаха — значи силуетите на стената не бяха само игра на сенките. На мястото, където Елиза бе застанала преди миг, сега се боричкаха две едри тела и се чуваха приглушени ругатни:

— По дяволите, Фич, носа ми! Пусни го!

— Избяга ни! Хвани я!

По-едрият се втурна, но Елиза подскочи леко, като изплашена сърна и побягна. Ала в следващия миг се блъсна в друго тяло. Объркан не по-малко от нея, мъжът се олюля, като се опитваше да улови с мускулестите си ръце тъничката ѝ снага. Шапчицата ѝ падна, Елиза усещаше вече до лицето си грубия плат на наметката му. Мирисът на мокра вълна и варена риба я удари в носа. Ръцете, които я бяха обхванали, не ѝ позволяваха да диша, но тя се бореше отчаяно. Какво искаха тези разбойници? Като успя да освободи ръката си и замахна за удар, тя закачи наниза си и перлите се търколиха по пода. Успя да захапне тежката ръка, която се опитваше да заглуши вика ѝ така силно, че мъжът изкрещя от болка и се дръпна. Но тъкмо когато Елиза пое въздух, за да вика за помощ, някой пхна в устата ѝ кърпа, вързана на възел.

С всички сили тя заби острия си ток върху крака на мъжа в обувка от мека кожа. В следващия миг нанесе силен удар в издутия корем. Неочаквано се оказа свободна, но не успя да побегне, защото някой метна отгоре ѝ цяла тежка завеса и я удави в нея. Омотаха я в завесата от глава до пети. Елиза отчаяно се мятеше. Една ръка стегна

лицето ѝ толкова плътно, че тя почувствува, че се задушава. Колкото повече се мятеше, толкова по-силно я притискаха. Чак като застина неподвижна, ръцете разхлабиха своя натиск. Сега вече бе ясно: нямаше помощ, тя бе във властта на похитителите.

— Човече божи! Спенс! Къде си? — извика този, когото бяха нарекли Фич. — Давай да побързаме!

— Не мога да намеря наметката на госпожата...

— Стига това, с което е облечена. Хайде да изчезваме, преди да е дошъл някой!

Дебелият шнур, който бяха дръпнали заедно със завесата, сега трябваше да послужи да овържат Елиза като вързоп. Вдигнаха я и я метнаха на нечие широко рамо. Със запушена уста, безпомощна като животно за жертвоприношение, Елиза можеше само да стене и да се извива. Изнесоха я навън през лоджията, смъкнаха я на двора по външната стълба. Щом излязоха от къщата, двамата ускориха ход, промушиха се през живия плет, който ограждаше двора. Сега я метнаха като кравай във въздуха — Елиза едва не се задуши от собствения си вик, който заседна в гърлото ѝ. Слава богу, сламата смекчи удара от падането. Някакъв кон изпръхтя уплашено и започна да удря нервно с копито. Ясно: бяха я хвърлили в някаква кола. Приглушеният глас на каруцаря успокояваше животното. Някой започна да трупа върху Елиза слама. Каруцата изпъшка под тежестта на мъжете, които удобно се настаниха на сламата и натиснаха Елиза така, че не можеше да си поеме дъх, а камо ли да помръдне. Подвикнаха на коня, каруцата потегли. Куражът на Елиза достигна най-ниската си точка, когато осъзна, че сега вече няма начин да избяга.

Кочияшът направи широка дъга пред главния вход на двореца. Въпреки че бе тук отскоро, Елиза веднага усети кога дървените колела навлязоха в парадната алея, защото изведнъж ужасното друсане престана. Колко ѝ се искаше да може да изкрещи силно, за да чуе някой, че я отвличат... Напразни надежди. Мъжете се бяха погрижили да онемее. Внезапно към дрънченето на подскачащата каруца се примеси песента на славей. „Колко странно! — помисли Елиза. — В такава студена зимна вечер да чуеш славей...“

Максим Сиймур млъкна, като чу тихото подсвиркване. После кимна с глава и вперил поглед в пламналото, мокро от пот лице на Едуард, тихо изрече:

— Добре, невестулке! Вълкът ти дава отсрочка. Сега имам онова, което исках да си взема и за което скъпо ще ми платиш!

С тези думи Максим скочи встрани, хвърли бърз поглед на присъстващите. Едва ли бяха останали повече от двадесетина мъже, които бяха в състояние да го преследват. Но и повечето от тях се колебаеха. Онези, които бяха предани на Едуард, се скупчиха при вика му:

— Ще избяга! Не го оставяйте! Ще се измъкне! Той е изменник на трона!

Максим дръпна кадифената завеса от прозореца и я захвърли срещу преследвачите си. Докато се мъчеха да се освободят от тежката материя, той обърна една от дългите маси, скочи на следващата и започна да замеря отгоре гостите с натрупаните съдове. Изглеждаше във великолепно настроение, когато изтича до вратата, спря там за малко и вдигна меча си за поздрав към Едуард:

— Този път ви оставям, скуайър! Предполагам, че повечето от присъстващите няма да се натъжат много от оттеглянето ми!

Ръката му се стрелна и мечът се заби в една от гредите на сводестия таван, като остана там да трепти.

— Сбогом, скуайър! — Сиймур разпери ръце и потъна в дълбок поклон. — Оставям ви знак, за да ви напомня, че ще се върна. Или си стягайте колана да се бием, или бягайте и се молете да не ви намеря!

Едуард вдигна очи към тавана. Бляскането на вибриращото още острие като че ли го хипнотизираше. А когато отново се извърна, противникът му бе изчезнал.

— След него! — извика Едуард и се огледа заплашително, но никой не последва заповедта му.

— Да не искате кралицата да ни сметне за страхливци, дето оставихме да избяга един предател!? Тя ще поиска главите ни, ако не го хванем!

С мъка издърпаха от пътя тежката маса. Мъжете, залети целите с какви ли не сосове и меса, се понадигнаха, търсейки опора един в друг, и се запрепъваха след Едуард, който вече тичаше навън.

Едва бяха стигнали до вратата, когато чуха звук на конски копита. Под голите клони на дърветата от двете страни на алеята прелетя ездач, яхнал фризийски жребец.

Едуард изруга, когато позна Сиймур. И бързо се обърна към заобикалящите го:

— На конете! Бързо! Не можем да го оставим да ни избяга!

ГЛАВА ТРЕТА

Плътната завеса ѝ пречеше да диша, а тежестта на двамата мъже, седнали върху балите със слама, ѝ причиняваше непоносими мъки. Силно стегнатият шнур се врязваше в раменете ѝ, но мисълта ѝ работеше трескаво. Какви ли страхотии ѝ предстоят? Неизвестността правеше страха ѝ още по-голям. Тракането на дървените колела по неравните улици отекваше като ехо на разтуптяното ѝ сърце. След безброй опити тя успя да промъкне ръка надолу към бедрото си. Пръстите ѝ напипаха някаква дупка в гънките на завесата. Тя провря тънката си ръка и започна да търси с пръсти по шнура някакъв възел. Глух звук я накара да замръзне неподвижно. Конски тропот! Преследваха ги! Спасението бе близо...

Каруцата свърна по пътя. Продължи да подскача още известно време и спря. Звукът от копита стана по-силен, премина непосредствено край тях и... заглъхна. Тишината на нощта отново се възцари. Ала не трая дълго. Скоро отново проехтя тропот. Този път конете бяха повече, може би десетина. Дочуха се мъжки гласове. Сред откъслечните подвиквания Елиза долови прегракналия глас на чичо си.

— Давайте бе, хора! Ще го хванем този дявол! Сега вече няма да ни избяга!

Елиза отчаяно се заизвива, отчаяно искаше да привлече вниманието на конниците! Един ритник отгоре я накара да застине. По страните ѝ бликнаха сълзи от отчаяние, когато шумът от бясната гонитба затихна и отново настъпи тишина. Увлечени в преследването, ездачите и не предположиха, че малко встрани от пътя някой лудо очакваше спасение.

Каруцарят предпазливо излезе отново на пътя и пътуването продължи. Измина цяла вечност, така се стори поне на Елиза. Пръстчетата ѝ не напипаха никакъв възел. Лежането върху подскачащата каруца ѝ причиняваше ужасни болки. С всяка миля се чувствуваше все по-изтощена и сломена.

Защо я бяха отвлекли? Какво искаха? Кой можеше да бъде самотният ездач? Сигурно Максим Сиймур ги беше настигнал по пътя, а чичо ѝ и неколцина от гостите му са тръгнали да го преследват... Но тя не можеше да проумее каква полза би имал Сиймур от нейното отвличане. Ако бе искал да я плени, положително щеше да ѝ попречи да напусне залата. А той почти не я удостои с поглед, когато тя излезе... Не, този опасен човек не би поръчал да я отвлекат. Имаше други хора, които имаха много повече основания да я държат в своя власт. Касандра и синовете ѝ, например... Или благородният граф Риланд, жадуващ отмъщение...

Вероятността двамата ѝ похитители да са изпратени от хора, носещи името на собственото ѝ семейство, не правеше положението по-добро. Ако попаднеш отново в ръцете на леля си и братовчедите си, те щяха да сломят цялата ѝ съпротивителна сила...

От дете още Елиза бе слушала немалко за интригите на леля си Касандра. Говореха най-вече слугите, които изпитваха страхотен ужас пред тази отмъстителна жена. Ако можеше да се вярва на слухове, Касандра била влюбена в своя девер Рамзи, още докато Бардолф бе жив. Изпитвала дива омраза към младата съпруга на Рамзи, момичето с чудните кестеняви коси. Според Касандра, Деидре била просто едно подхвърлено дете, към което Рамзи изпитвал съжаление. Ревността и омразата ѝ се разразили още по-силно, когато младата съпруга на Рамзи родила момиченце. Касандра, която категорично отказваше да признае правата на момичето като член на семейството, твърдяла навсякъде, че Елиза не е Редбърн, а само издънка на някакъв си странстващ певец, като майка си. И тогава бе настъпил онзи зловещ ден, в който Деидре малко преди да даде живот на второто си дете, почина от незнаяна болест. Дълбоко покрусен от загубата на жена си, Рамзи прехвърли цялата си любов върху Елиза, за най-голямо разочарование и огорчение на своята снаха.

С годините финансовото положение на Касандра ставаше все по-объркано и създаваше много грижи на Рамзи. Той съзнаваше, че след неговата смърт бъдещето на дъщеря му е застрашено. Трябваше да скрие някак имуществата си от алчната Касандра. Откри сметки на името на Елиза при свои доверени банкери. Мълвата говореше, че не много отдавна бил разпродад много имоти, за какво бяха иначе тия тайни пътувания до Стилярдс? Слуховете възбудиха семейство

Редбърн. Къде и за какво изнасяше той тези големи сандъци нощем от дома си? Касандра и тримата ѝ по-малки сина бяха научили това от един слуга в къщата на Рамзи. И бяха изтръгнали това с изтезания, смятаха го за най-чиста истина.

Елиза изкриви лице от болка, когато каруцата подскочи на някакъв завой. Петата ѝ се ожули до кръв от нерендосаната дъска. Е, какво пък! Не можеше да очаква по-добро отношение от собственото си семейство. Напротив, Редбърн нямаше да се спрат пред нищо, което би им помогнало да постигнат целите си. Ненаситната алчност на Касандра бе най-страшна. Веднага след отвличането на Рамзи, Касандра и синовете ѝ довтасаха в семейното имение, не за да утешават Елиза, о, не! Те твърдяха, че Рамзи е мъртъв и че неговите имения и скритите му пари не бива да преминават в женски ръце без изрична заповед на кралицата. Цялото имущество по право било собственост на синовете на Бардолф Редбърн, най-стария брат на Рамзи, който бе наследил титлата. Елиза отказа да отстъпи каквото и да е на леля си, а това така я вбеси, че предприе най-строги мерки. Касандра побесня още повече, когато Куентин се опита да спаси Елиза и я заведе в имението си. А отгоре на всичко при втория си опит за бягство Елиза бе нанесла на сина ѝ Форсуърт страхотен удар по главата...

„Сега пак ще ме закарат на някое непознато място, ще бъда в ръцете им...“ — мислеше отчаяно Елиза.

Със сигурност не я чакаше нищо добро. Беше като безпаметна от страх, когато каручката спря и двамата мъже слязоха.

Единият заговори с приглушен глас на каруцаря, докато другият сваляше балите със слама. В светлината на лоената свещ Елиза за пръв път видя своите похитители. През последните месеци бе срещала немалко престъпници — от свръх елегантната, вечно млада на вид Касандра и нейните синове, до злощастните пропаднали главорези в техния квартал в Лондон. За своя изненада трябваше да признае, че нейните похитители съвсем не бяха толкова страшни. Спенс бе едър и силен мъж, въпреки че изглеждаше мършав. Имаше светлокестенява коса и добродушни сиви очи. Фич пък бе дребен, набит и някак си напомняше голяма круша. Косата му бе щръкнала, сините му очи примигваха весело. Човек не би повярвал, че те двамата могат да извършат онова, което вече бяха сторили.

Елиза позна каруцаря — този човек работеше в конюшните на Бредбъри. Тя се зарече, че ще разкрие неговото участие в отвличането, стига да се върне някога отново в имението. Сега тя с отчаяние видя, как той цъкна с език на конете, обърна колата и потегли обратно по пътя, по който бяха дошли.

Бяха слезли до брега на някаква река. Но не се виждаше нито лодка, нито каруца, нито ездитни коне... Какво щяха да правят? Дали нямаше да я убият? Или да се гаврят с нея... В нейните очи те вече се бяха превърнали в чудовища. Когато зърна над главата си отчупен клон, Елиза дебнешком се протегна и пипна единия край. Щом Фич се приближи, тя замахва с всичката си сила и го удари по главата. Човекът силно извика и се олюля към стреснатия си спътник. Именно този момент на замайване използва Елиза и хукна, вдигнала високо поли. Гората беше наблизко. Двамата похитители се свързеха и се втурнаха да я преследват. Спенс държеше фенер. Бе тъмно като в рог. Черната рокля на Елиза ѝ даваше известно предимство. Светлината на фенера не можеше да стигне до гъстака, в който се провираше. Успя да вземе малко преднина пред двамата мъже, които тежко трополяха след нея. Като малка безплътна елфа Елиза прелиташе между дърветата. От време на време хвърляше поглед назад през рамо. Сърцето ѝ биеше в радостна възбуда, като виждаше как двамата мъже все повече изостават. До свободата оставаше една ръка разстояние...

Но след като мина през една просека, пътят ѝ бе препречен от непроходим гъсталак. Тя се мятеше и търсеше как да се промуши навътре — безуспешно! Сега Елиза внимателно потърси път за отстъпление, отново мина просеката, вече в обратна посока, като търсеше да се скрие пак сред дърветата. Когато светлината на нейните преследвачи приближи, Елиза се отдръпна още по-навътре в гората. Без да помръдне, стаила дъх, тя се сви цялата, ужасена, че кънтящите удари на сърцето ѝ могат да я издадат.

Мъжете, без да предполагат, че е толкова близо до тях, продължиха нататък, но и те бяха спрени от непроходимия гъсталак. Сега те се разделиха, за да обходят горичката. Елиза събра кураж и излезе от тъмнината, подхвана полите си и затича към мястото, където най-напред се бе скрила в гората. Краката ѝ просто летяха над покритата с окапала шума земя. Отново ѝ се мярна надежда. И тогава токът на обувката ѝ се заклеци в някаква издънка. При падането си

Елиза неволно извика и преди да се окопити, Фич и Спенс вече тичаха към нея с исполински скокове.

— Не ме докосвайте! — извика Елиза, когато и двамата клекнаха до крака ѝ. Изненадано отбеляза, че и двамата послушно се дръпнаха. На светлината на фенера тя започна да обира сухите листа и клонки от косата си, изтръска и кадифената си рокля. След като що-годе пооправи вида си, Елиза подаде ръка на Спенс.

— Внимателно, наранена съм! — предупреди тя. В бързината той докосна глезена на Елиза и тя изпищя от болка. — Господи, боже! Глезенът ми!

— Наистина съжалявам, господарке! — заизвинява се Спенс. Той отново се наведе да я вдигне на ръце, този път още по-внимателно.

Явната му загриженост обърка Елиза.

— Искам най-после да зная, какво смятате да правите! — започна тя, като натъртваше всяка дума. — Защо бях отвлечена? Редбърн ли ви наеха? Пари ли ви дадоха, за да ме закарате при тях?

Спенс поклати глава в недоумение.

— Ама не, госпожо! Не познаваме никакви Редбърн.

Думите му не я убедиха. За леля ѝ и братовчедите ѝ бе толкова лесно да наемат хора под чуждо име! Напоследък на Елиза ѝ бе станало вече навик да носи под кринолина си пълна кесия, за да бъде подготвена за всички случаи. Ужасното ѝ положение в момента налагаше да прибегне до тази кесия, но тия двамата не биваше да разберат колко много пари носи у себе си. По-умно беше да остави у похитителите си убеждението, че наградата ще ги очаква в къщата на вуйчо ѝ.

— Ако ме върнете в Бредбъри Хол, ви обещавам хубавичко възнаграждение за труда ви. Кълна ви се, че ще е повече от онова, което очаквате от вашите... от хората, които ви поръчаха тази работа. Моля ви! Трябва да ме върнете... богато ще ви възнаградя!

— На нас ни е заповядано от Негова Светлост да ви заведем в Лондон и така ще сторим.

— Не се ли казва той лорд Форсуърт? — засмя се презрително Елиза. — Ох, ако ви е изпратил той, знайте, че не е никакъв лорд и освен това е беден като църковна мишка!

— Госпожо, не се безпокойте за парите му. За нас това няма никакво значение. Ние сме предани на Негова Светлост повече от

рибите на водата.

Чистосърдечният отговор на Спенс явно показва, че те няма да се откажат от своите намерения. Фич носеше фенера, докато другарят му заведе Елиза до брега. Сетне Фич остави фенера и намери в тръстиките някакво дебело въже — започна да го тегли с все сили, докато се появи лодката. Той веднага се зае да нарежда в задната ѝ част мека постеля. Разстла няколко кожи и положи върху тях своята пленница.

Фич се настани в средата на лодката, сложи фенера до себе си и хвана веслата. С мощни удари той достигна средата на реката, където спусна шверта на кила и постави мачта. Мъжете опънаха малкото триъгълно платно и лодката се плъзна надолу по течението.

Загасиха фенера. Нощта ги погълна. От двете страни тъмнееха очертанятията на брега. Високите сенки на платното и на двамата мъже тъмнееха над проблясващата като живак водна повърхност. Зад тях тъмнината гълташе светлата водна следа. Елиза придърпа кожите към раменете си и се опита да заспи. Можеше да бъде поне спокойна, че двамата ѝ похитители имаха да изпълняват поръчка и не мислеха нито да я изнасилват, нито да я убиват.

Струваше ѝ се, че са изминали само няколко мига, когато се събуди от тъп удар. Тя вдигна очи нагоре — клоните на голямо дърво образуваха прозирен свод над малкото ѝ плаващо легло. Над високите клони в небето се носеха тежки сиви облаци, дърветата се огъваха под силните напори на вятъра. Той напираше все по-силно, фучеше в дърветата, шибаше водата и вдигаше все по-големи вълни. Вързана с дългото въже, лодката подскочаше, удряше се в ствола на едно изкоренено дърво и след това се люшваше отново към тръстиките, които опасваха брега.

Неприятното хъркане на мъжете стържеше в утринната тишина и веднага напомни на Елиза къде се намира. Тя предпазливо опита да се изпъне, за да освободи малко мускулите си. Успя да се изправи. Най-първо погледът ѝ падна на Фич, който спеше под едно дърво на брега. Бе проснал под себе си завивката, за да се пази от студената влага на шумата, елека си бе сгънал като възглавница под главата.

Погледът на Елиза се плъзна към дебелото въже, вързано с единия край на носа на лодката. Другият му край бе завързан за надвиснал клон. На дървото, възседнал един чатал, спеше Спенс. Явно

той е бил на пост там, за да наблюдава по-добре пленницата. Свободният край на въжето той бе овързал около глезена си, да пази лодката, ако се случи да задреме. Сега и той хъркаше звучно като своя другар, който спеше в шумата.

Докато трескаво преценяваше възможностите за бягство, съдбата заплете цяла верига от събития. Вятърът духна още по-силно, течението отмъкна лодката толкова навътре в реката, че въжето опъна клона, той се счупи, падна и клупът се изхлузи. Лодката просто се стрелна към талвега на реката, течението я грабна. Натоварена само на носа, където седеше Елиза, лодката се въртеше като пумпал около собствената си ос, въжето се омота около румпела, изпъна се и Спенс изхвърча от своето гнезденце. Разперил ръце и крака, той плъсна във водата и потъна. Водата тук бе плитка, едва достигаше до кръста му и кракът му стъпи за миг на дъното, но лодката теглеше с такава сила, че го повлече отново във водата. Спенс нададе сърцераздирателен вик.

Викът му стресна Фич. Не можеше да не долови паниката в гласа на другаря си. Фич подскочи. Бос, с издути долни гащи и развята риза, той изглеждаше страшно смешен, но това бе нищо в сравнение с вида на другаря му, вкопчил се върху една пясъчна ивица, докато лодката продължаваше да пори с нос надолу по реката. Мисълта за Негова Светлост, който ги бе предупредил изрично, че в никакъв случай не бива да изпуснат момичето, удесетори силите му. С гигантски крачки, гребейки във въздуха с ръце като с весла, той хукна по брега — търсеше място, където да пресрещне лодката. Елиза погледна Спенс, който газеше във водата. Бе успял да хване въжето. С пръхтене и сумтене той се приближаваше към лодката. Елиза пропълзя назад към румпела, но въжето се бе заплело така, че не можеше да се освободи. Тя грабна едно от веслата и се приготви да попречи на своя полуудавен пазач да се качи на лодката. Спенс напразно отправяше закани и молби.

В това време Фич скочи триумфиращ от една плоска скала право пред лодката. Плюейки вода, той си пое въздух и заплува към тях.

Лодката силно се заклати. Големите ръце на Спенс търсеха да се хванат за борда. Елиза отново опита да вземе греблото, ала то се оказа твърде тежко и неудобно, за да може да го върти като оръжие. Задният край на греблото се удари толкова силно в мачтата, че Елиза едва не изхвърча през борда. Фич бе стигнал до лодката и се изкатери

тържествуващ. С гневен писък Елиза се втурна да го отблъсне с греблото, но изгуби равновесие, когато Спенс се прехвърляше през борда и случайно се блъсна в румпела. Лодката се изправи като мъжки кит през любовния период и... Елиза бухна в ледената вода. Безпаметна от ужас, тя изплува, като се бореше да поеме въздух. Само гневът ѝ помогна да дойде бързо на себе си: двамата мъже отново владееха лодката.

Смаяните им погледи ѝ подсказаха каква ли гледка представлява — с тръстики по главата, мокри кичури, полепнали по лицето, хубавата и колосана яка провиснала като гирлянд на някаква злощастна сирена.

Въпреки че тук реката не бе дълбока, Елиза не можеше да се изправи, пречеха натежалите ѝ поли. Тя отчаяно търсеше да стъпи, изправи се и усети как елегантната ѝ обувка се заклеши между камъните. Колкото и да се мъчеше, остана клекнала във водата.

Фич бе успял да улови веслата и сега се опитваше да изправи лодката. Отблъсна я и я докара до Елиза. Подаде ѝ ръка с красноречива гримаса.

Вирнала високо глава, тя му обърна гръб и зашляпа с мокрите си поли през тинята към брега. Щом стигна твърда почва, вече не можеше да се съдържа, зъбите ѝ тракаха от студ. Мъжете изтеглиха лодката на суша. Като избягваха да срещат отровните погледи на Елиза, те се заеха да запалят огън. Завесата, служила за увиване на пленницата, те окачиха на въжето, опънато между две дървета. Елиза можеше да се прикрие зад нея.

Зад този импровизиран параван тя свали дрехите си, но най-първо скри кесията с пари в хралупата на дървото. Мъжете простряха мокрите дрехи край огъня, докато Елиза се видя принудена да се увие с кожите. Спенс бе успял да улови заек. Сега, одран най-грижливо, той цвърчеше на шиш над пламъците. Хляб, сирене и вино допълваха закуската им. Наистина, заекът бе ужасно жилав, но храната стигаше да утолят глада си. Елиза поблагодари хладно за своята порция.

— Сега трябва да си починете — я посъветва Спенс. — Щом мръкне, ще продължим.

Каdifената ѝ рокля надали щеше да изсъхне дотогава.

— А какво ще облека? — запита тя. — Роклята ми е съсипана, загубих във водата едната си обувка. Всичко е още съвсем мокро.

Спенс се отдалечи за малко и се върна с чифт кожени обувки, някаква раздърпана вълнена рокля и дебела наметка.

— Ето тук нещо, ако сте съгласна да го носите... Прости дрехи, ама ще свършат работа. Така ще стигнем до целта си, без да правим впечатление...

Елиза го погледна мрачно. Нямаше понятие защо трябва да бъде облечена бедняшки. Явно нямаше да попадне в някаква луксозна обстановка. Тя взе дрехите, тъй като би било глупаво да стои с мокра рокля, а кожените завивки не бяха достатъчни. Изсуши косите си пред огъня, пооправи ги с пръсти и ги пусна свободно по раменете. Щом долните ѝ дрехи се поизсушиха, тя отново се скри зад своя параван, взе кринолина си и направи в него джобче за кесията си. Облече фустите, стегна елечето на вълнената рокля и върза шнуровите около талията си, обу кожените обувки. С благодарност усети колко топла е тази дреха. Накрая спусна ниско качулката на сивото наметало.

Нощта бе вече настъпила, когато някой кротко побутна Елиза да става. Тя с неохота подаде кожата, за да ги отнесат отново в лодката, където пак можеше да си легне.

— Мога да умра — оплака се тя, — но вас какво ли ви интересува? Двама безсърдечни негодници, това сте вие! И в гроба пак ще търся възмездие, кълна се!

— Не е така, госпожо. За нас вашата сигурност е по-важна и от собствения ни живот! — възрази Спенс.

Елиза го погледна разколебана.

— Е, добре, Спенс! Но аз мога да свидетелствам, че ти не успя да изпълниш задълженията си. Предпочитам да слушам воя на призраците в царството на мъртвите, отколкото да разчитам повече на твоите грижи. Клетото ми тяло не може повече да ги понесе!

Спенс не намери думи, за да ѝ отговори — права си беше. Не можеше да ѝ се сърди, че хвърля цялата вина на него и на Фич. Негова Светлост им бе наредил да пазят тайна и Спенс нямаше да наруши клетвата си, макар че май започваше да прилича на истински негодник.

Най-добре щеше да е, да стъкми за момичето едно топло местенце в лодката. И той се зае да го прави, разстла кожата, но най-пухкавата от тях остави за завивка, да я пази от нощния хлад. Мокрите ѝ дрехи също уви в една кожа, прибра ги на лодката, макар че едва ли някога пак щяха да потрябват. Той помогна на своята пленница да се

качи в лодката и грижливо я зави, защото този драгоценен товар бе поверен в неговите ръце.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Над реката още тегнеше мракът на нощта, когато лодката стигна до Лондон. Стресната в неспокойната си дрямка, Елиза видя по двата бряга да тъмнеят силуети на кули и сгради. Малката лодка силно се разклати, когато Фич легна целия върху руля. Спенс обра платното и хвърли поглед към своята пленница, топло сгушена в постелята от кожи. Той видя как очите на момичето проблеснаха, докато оглеждаха брега.

— Не мърдайте, госпожо! Стойте си там тихичко като едно мишленце! Сега тоя прът тука — и той удари с ръка по късата мачта — малко ще го наведем, та си пазете главата!

Елиза кимна още сънена, дръпна се от мачтата и загледа как двамата мъже превиха гърбове и целите легнаха на ремъците. Започнаха да гребат, самите те като неясни силуети, от една тъмна сянка към друга. От страничните ръкави и плитчините на реката се носеха воали от лека мъгла и обвиваха все по-плътно лодката, колкото повече приближаваха към брега. Чуваше се само ритмичното пъшкане на гребците в призрачната тишина, докато се плъзгаха край тъмните палати — някои от които разкошни и горди, а други полусрутени. Нощната тъмнина милостиво прикриваше помръкналия от времето блясък на Савой, но не можеше да скрие красотата и величието на Аръндел и Лестър. Оттатък средния и вътрешния дворец по бреговете на реката останаха да се тъмнеят само дървени хижи и полусъборени бараки, използвани за складове. Сега мъжете потопиха дълбоко греблата, за да забавят плъзгането на лодката. Най-последно носът се удари в един стар кей, няколко разкривени стъпала стигаха до водата. Елиза се надигна, изпълнена с любопитство, но изведнъж я обзе мрачно предчувствие, като видя къде са пристанали. Зад склада започваше онази част на града, в която Елиза бе бродила да търси баща си, преоблечена като млад скитник. Всъщност, разбираемо бе защо я водят тук — всички знаеха, че на това място се събират крадци, убийци, скитници и проститутки. Дори заповед на кралицата

освобождаваше този квартал от окоето на закона и неговите пазители. Тук нейните похитители щяха да намерят убежище, да бъдат между свои.

Спенс скочи от мостчето и привърза въжето за един висок кол. Фич го последва, обърна се и понечи да вдигне Елиза на ръце, но тя решително се възпротиви. В момента не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири с участието си на пленница, но бе решена да направи труден живота на типовете, които я бяха отвлекли.

— Мога сама! — процеди тя тихо. Мястото ѝ се виждаше страшно, не искаше да привлече към себе си вниманието на някои още по-долни типове. Когато Фич продължи да настоява, тя гневно възропта: — Няма да се оставя да ме влачите дявол знае къде! Но съм във ваша власт, затова ще ви последвам!

Фич трябваше да отстъпи, задоволи се с това, да ѝ помогне по единствения начин, който тя склони да приеме. Като се хвана за жилестата му ръка, Елиза запретна високо полите си и скочи на мостчето, като се стараеше да щади колкото е възможно болния си глезен. Спенс я следеше зорко с очи, докато Фич помагаше да извадят багажа от лодката. Но нямаше за какво да се безпокои. Елиза не възнамеряваше да се лиши от тяхното покровителство докато се намираха на това съмнително място. Щеше да стане още по-лошо. Не искаше да попадне от трън, та на глог. В бордеите на този известен с лошата си слава квартал просто гъмжеше от тъмни типове, много по-лоши от Спенс и Фич.

Блъсна я тежка воня на влага и разложено. Елиза, която в тази потискаща мъгла се чувстваше като отхвърлена от света, потръпна от отвращение. Смъртно се досещаше къде се намират. Мисълта, че наблизо в стария манастир на Белите братя, беше свърталището на скитници и просяци, не можеше да я накара да се чувства на сигурно място. Веднъж, преоблечена като момче, тя се бе осмелила да влезе там, за да търси следите на баща си. Беше се натъкнала на цяла банда най-различни изпечени престъпници, които не биха се побояли да плякосат дори гробовете или бесилките в Тайбърн. Между тия люде имаше всякакви бивши войници, конекрадци, разбойници. Имаше и такива, които се правеха на неми и сакати, за да могат под закрилата на Белите братя да разиграват дивашките си номера и да се търкалят после в праха от шегите си. Най-невероятни бяха изобретенията на

известните със своите трикове измамници. Елиза с ужас си спомняше за един тип, който бе привързал към тялото си изсушен човешки крак, отрязан от някакъв мъртвец, за да се прави на сакат. Тя бе побягнала, за да не повърне. Извън града, където просяците се движеха на групи от по стотина и повече човека, обикновено ги предхождаше предупредителният вик: „Просяците идат!“. Ала тук, в убежището на тази папач, такива викове не се разнасяха, човек не можеше да знае дали някой тайно не го дебне.

Придружителите на Елиза бяха не по-малко нервни от нея, оглеждаха се страхливо, докато се качваха нагоре по стълбите. За бягство не можеше да става и дума. Елиза се чувстваше напълно безпомощна, докато я водеха из плетеницата от тесни улички. Повдигаше ѝ се от вонята на гнили боклуци. Най-после стигнаха до истински лабиринт от ниски къщурки и спряха пред висока тясна къща с остър покрив. Очуканата табела над вратата съобщаваше, че се намират пред „Кръчмата на червения монах“.

Притиснат дълбоко в сянката на входа, Фич се огледа напрегнато нагоре и надолу по уличката, преди да почука на дъбовата врата. Нищо не помръдна, той опита още веднъж. Най-сетне отвътре се обади някакъв глас, последван от шум на стъпки. Издрънча верига, резето щракна, ръждивите панти проскърцаха, после вратата се откряна и се прокрадна светлина. В тясната пролука изникна лице на жена над светлината на запалена свещ. С мътни сънени очи тя се вгледа в късните гости.

— Раймонда, ти ли си? — попита Фич недоверчиво.

Погледът на жената се плъзна бавно към Елиза и остана вперен в нея. Кривата подигравателна усмивка показва разядените ѝ зъби. Тя рязко се обърна към Фич:

— Тебе те помня... Нали вие ми доведохте лорда.

— Ние бяхме... — Фич хвърли подозрителен поглед през рамо и пристъпи напред. — Господинът каза, че си щяла да ни подслониш...

Вратата се отвори със силно изскърцване и Раймонда им направи знак да влязат.

— Влизайте бързо, преди да ви е видял някой!

Фич хвана Елиза за наметката и я повлече със себе си. Неговата припряност му спечели гневния поглед на пленницата.

— Вървете, госпожо — помоли той, решен да не се разправя на това място, където и той беше външен като нея.

С двамата силни мъже от двете ѝ страни Елиза нямаше избор. Като загърна наметката плътно около тялото си, тя мина през тясната врата, следвана от пазачите си, които от бързане едва не я настъпиха по петите. Едва-що бяха влезли в къщата и вратата бързо бе залостена отново. Фич и Спенс въздъхнаха облекчено.

— Не се бойте! — Раймонда разтегли устата си в усмивка и подаде на Спенс свещ. — Тука сте на сигурно място.

Двамината не изглеждаха убедени. Човек не можеше да знае какво дебне из тия тъмни ъгли. В огнището просветваше слаба жар, душна миризма на вкисната бира, на дим и потни тела тегнеше в ниската стая.

Елиза усети изпитателния поглед на Раймонда върху себе си и му отвърна хладно и недоверчиво. Това беше третото лице, което трябваше да запомни за деня на разчистването на сметките! Жената бе на около тридесет и не изглеждаше зле, въпреки че нелекият ѝ живот бе оставил отпечатък върху лицето ѝ. Големият шал върху ноцната ѝ риза беше почти покрит от червения водопад на гъстите ѝ коси.

— Ама ти си още много млада! — Гласът на Раймонда издаваше някакво безпокойство.

Елиза долови това и отговори бързо, за да просвети Раймонда относно собствената ѝ роля в този заговор:

— Може би, мадам — отвърна Елиза. — Но съм достатъчно възрастна, за да зная, че ще увиснете в Тайбърн заедно с тези двама негодници, само ако ми се случи нещо тук.

Раймонда отметна дългата си рошава коса и отвърна с гърлен глас.

— Не бой се, детенце! Тука нищо няма да ти липсва, макар че си блъскам главата защо ли изобщо си тук. Доколкото знам, Негова Светлост имал да си урежда някакви сметки.

— И кой е този тайнствен лорд? — запита Елиза.

Знаеше, че както Риланд Хъксфорд, така и Форсуърт Редбърн търсеха начин да си отмъстят. Самомнителният Форсуърт нямаше право да носи титлата „лорд“, ала не пропускаше случай да се представи за такъв.

— Скоро ще разберете — отвърна Раймонда уверено.

С безразлично вдигане на рамене тя сложи край на разговора и кимна да я последват. От коридора по тясна паянтова стълба се качиха на горния етаж. Тук водачката им ги предупреди да пазят мълчание. Елиза внимаваше да не шумне, докато минаваха по дългия коридор с редица врати — знаеше ли човек какви типове спяха там! На края на коридора имаше врата към друго стръмно стълбище. Глезенът на Елиза, пък и целите ѝ крака, я боляха, когато най-последна стигнаха горе.

Раймонда влезе в малка стаичка точно под острия покрив на къщата и постави свещта на масата. Елиза и мъжете я последваха. Стопанката посочи решетките на прозореца.

— Тук даматата ще е на сигурно място, докато вие си свършите работата в Стилърдс.

Елиза веднага забеляза, че прозорчето е заковано, така че да не може да се отвори отвътре. Бе изключено всякакво бягство, а не можеше и да се размени и дума с минавачите от улицата. Стаичката трябваше явно да бъде неин затвор, наистина сравнително приятно обзаведен — тясно легло, стол и малка маса; на умивалника бе поставено най-необходимото за един тоалет: леген и кана, кърпа и сапун.

— Виждате, че оттук няма излизане — похвали се Раймонда.

— Все пак ще е добре да я държиш под око — предупреди Фич.
— На такава отракана жена като нея вярва да нямаш!

Раймонда вдигна изненадано вежди и погледна на няколко пъти ту нежното момиче, ту огромния мъжага. Сега, като се позагледа, забеляза белега на бузата му.

— Малката ли те одраска? — ококори се тя.

— Дивата котка е нищо пред нея! — оплака се Фич, без да се смути. — Негова Светлост е за ожалване, ако не успее да я отучи от тия мурафети...

— Хм, лордът май има да проклина деня, в който нареди да я доведете — каза Раймонда, като тайно се надяваше, че нейната работа скоро ще приключи.

— Слушайте — опита се Елиза да смени тона. — Ако смятате, че ще причиня само беди на бедния лорд, който и да е той, защо не му направите добро и не ме пуснете? Аз съм готова да проявя великодушие и да забравя, че съм ви виждала някога вас тримата.

— Неговата Светлост ще се ядоса! — обясни Фич.

Раймонда бе свела поглед, никой да не отгатне тайните ѝ мисли. Насили се да скрие ревността и омразата си.

Спенс, който досега бе мълчал, прекъсна грубо разговора, като се обърна към Раймонда:

— Момичето има нужда от почивка и нещо за ядене. Погрижи се за нея, докато ни няма. Като се уреди всичко, ще си получиш обещаните пари... ако свършиш добре работата...

Спенс ръгна с лакът Фич в ребрата и двамата излязоха и затвориха вратата след себе си. Когато се обърна отново към Елиза, в очите на Раймонда имаше озлобление и завист. Беше готова да се влачи по корем, за да послужи на лорда, ала като видя каква красавица беше отвлякъл, осъзна, че той бе поискал твърде много от нея. Ако помогнеше да изведат това момиче от Англия, Раймонда щеше да му намери друга жена, защо не тя самата... Нима друга щеше да го желае толкова много? В нея забушува жестока борба, още щом видя наивното младо същество, каквото ѝ се стори Елиза. Омраза. Ревност. Завист...

О, тя добре знаеше колко безнадеждни са нейните копнения. Вероятността чувствата ѝ към Максим Сиймур да прераснат във връзка, бе твърде малка. Той бе стоял съвсем кратко под нейния покрив, за да долови страстното ѝ желание. Погледът на Раймонда се плъзна презрително по грубата наметка на момичето. Това не бяха дрехи за дама, ала блестящите коси, царствената осанка и грижливо гледаните ръце още по-убедително говореха за произхода на красивото момиче. За Раймонда бе особено унижително, че тя самата не можеше да противопостави нищо на тези предимства.

— Вие може да сте самата изтънченост, детето ми — присмя се тя, — ама там, дете отивате, животът ви няма да е песен.

— А къде отивам? — Елиза изви изящната дъга на веждата си с надежда, че най-после ще получи отговор.

Раймонда, която се наслаждаваше на малкото си отмъщение, отвърна:

— По дяволите, навярно.

Елиза реагира с равнодушно повдигане на раменете.

— Едва ли ще е по-гадно от тук!

Раймонда присви гневно очи. Отмъщението не беше сладко, щом можеха да го отхвърлят с едно повдигане на раменете. Завист я разяждаше, искаше ѝ се да причини болка на това момиченце, но се

боеше да си навлече гнева на лорда. Раймонда бе готова дори да даде възможност на момчето да избяга, стига да можеше да прехвърли вината върху някой друг.

— Ще ви донеса нещо за ядене — заяви тя със скърцащ глас. — Искате ли малко овесена каша? Сега или по-късно?

Елиза отхвърли това не особено примамливо предложение.

— Засега ще се въздържа.

— Както желае госпожицата — каза жената кисело. — Няма да седна да й натрапвам моята овесена каша я! Ще вземе да й се развали апетита за по-фина храна!

Твърде изнурена, за да спори, Елиза замълча под презрителния поглед на Раймонда. Най-сетне жената взе една свещ, излезе и заключи вратата. С въздишка на облекчение Елиза се отпусна на леглото, безкрайно щастлива, че не се наложи да търпи физически унижения. Не че се боеше от Раймонда, макар тя да бе с половин глава по-висока и тридесет фунта по-тежка. Но добре бе запомнила съвета, който й даде момчето на слугинята от кухнята: щом човек не може да избегне битката, поне трябва сам да избере мястото и времето...

Елиза се разсъблече и се пхна под завивката. Чак сега осъзна колко е уморена. Усещаше се без капчица сила. Очите й се затваряха, мислите й блуждаеха безцелно, докато накрая потъна в дълбок сън без сънища.

Изведнъж Елиза подскочи, вслушвайки се в някакво трополене из къщата. Пламъчето на свещта гореше спокойно, но изведнъж започна да мига като при течение. Погледът на Елиза се отправи към вратата, единственото място, откъдето можеше да нахлуе въздух. Вратата бе отворена. Сърцето й заби по-бързо, сети се за многобройните врати, край които бе минала и зад които дебнеше опасност.

Едва не въздъхна с облекчение, когато влезе Раймонда. Елиза се опита да запази спокойствие, лежеше неподвижна и гледаше изпод спуснатите си мигли. Жената носеше към масата поднос с месо, хляб и една кана. Елиза гледаше като омагьосана отворената врата, сърцето й отново заби лудо. Ето възможност за бягство, нямаше време за колебание!

Не загуби и секунда. С един скок бе на крака, спусна се към вратата, като силно блъсна Раймонда — така, че тя полетя към стената

заедно с пълната табла. Елиза бе вече навън, хлопна вратата зад себе си и хладнокръвно я заключи. Пое дълбоко въздух и се опита да овладее страха, който изведнъж я връхлетя.

Затича по стъпалата надолу, изтръпнала от страх да не срещне някого на долните етажи. Предупреждението на Раймонда да пазят тишина на втория етаж още звучеше в ушите ѝ. Отчаяно се молеше да мине по коридора, без да я види някой.

В подножието на стълбите Елиза се приближи предпазливо към някаква врата и притисна ухо към дъската. Но откъм дъното на коридора долови провлечени стъпки и приглушени мъжки гласове. Тя изчака с надежда, че мъжете ще влязат в някоя от стаите. Ала стъпките приближаваха безмилостно! В главата ѝ се блъскаха въпроси! Какво да стори? Къде да се скрие, преди мъжете да влязат в коридора? Погледът ѝ литна нагоре, преценявайки дали ще успее да изкачи стълбата достатъчно бързо. Това бе единственият изход.

Леките ѝ стъпки затопуркаха по стъпалата с ритъма на разтуптяното ѝ сърце. Не бе изминала и половината стълба, когато Фич се показа на долната врата. Веднага разбра какво става.

— Хей, това е тя! Избяга! — изрева той.

Тежки скокове разклатиха паянтовата стълба. Появи се висок рус човек, следван по петите от Спенс. Зад двамата пъшкеше Фич с голям сандък на гърба.

Елиза се затича нагоре отчаяно, но дългокракият чужденец, който взимаше стъпалата по три наведнъж без усилие я настигна. Една дълга ръка я грабна през кръста, тя изгуби равновесие и се намери притисната към широките му гърди. С яростен вик тя зарита с голи пети глезените му. Напразно. Една широка длан запуши устата ѝ и заглуши по-нататъшните ѝ викове; силна ръка я вдигна и я понесе нагоре по малкото останали стъпала. Пред вратата на стаичката непознатият се отстрани, за да даде възможност на Спенс да отвори вратата. Раймонда стоеше до прозореца — беше наблюдавала, надявайки се тайно, че Елиза ще успее да избяга. Толкова разочарована бе тя сега, когато внесоха момичето обратно.

Внезапно непознатият силно изруга и дръпна ръката си от острите зъби. Но те се забиха отново. Мъжът хвана тъничките китки на Елиза и сложи край на всичките ѝ опити да се освободи. Тя отметна дългите коси от лицето си. Чак сега видя леденосините очи на мъжа,

които я гледаха развеселени под светлите му мигли. Беше облечен като благородник с кадифен жакет и бухнали тъмносини панталони със златна нишка. Той бавно плъзна поглед по тялото ѝ и Елиза почервения, когато задържа очи на гърдите ѝ. Накрая русият се засмя одобрително.

— Сега вече ми е ясно — продума той като на себе си, преди да се представи, вече с по-силен глас: — капитан фон Рейн от Ханзейския съюз е на вашите заповеди, госпожице! — Германският му акцент ясно личеше. — За моите приятели съм Николаус, за вас също, ако желаете.

— Вие!... Вие, мръсник такъв! — изписка тя гневно. — Пуснете ме!

— О, и дума не може да става! — Капитан фон Рейн ѝ се закани с пръст. — Само след като бъдете на сигурно място зад заключена врата!

С кратко кимване той прати Спенс да помогне на Фич, чиито стъпки се чуваха все по-близо. Почти веднага Фич влезе задъхан, като влачеше тежкия сандък зад себе си.

— Направи място! — нареди Спенс от другия край на стаята. Другарят му се дръпна настрана и Спенс с един силен тласък вкара сандъка вътре и затвори вратата.

— За мене беше удоволствие, госпожице! — засмя се фон Рейн и пусна своята пленница.

— Проклети да сте всички! — извика Елиза, отдръпна се и започна да разтрива китките си. — И най-вече вие! — стрелна тя яростно капитана. — Вие не сте по-добър от тези жалки типове, въпреки хубавите ви дрехи и завъртяния ви език!

— Естествено — съгласи се с нея Николаус. Но като видя как помръкна лицето ѝ, се засмя. — Доста живописна група сме, нали?

— Виж, това беше точно! — Тонът на Елиза не можеше да бъде по-подигравателен. — Именно живописна... ако вземем предвид и квартала!

— Вие сте поразително любезна, госпожице! — Николаус направи изящен поклон.

Раймонда се приближаваше малко по малко към вратата, с надежда да се измъкне незабелязано. Напразни усилия, тъй като капитанът от Ханзата изведнъж насочи цялото си внимание към нея.

— Не ти ли бяха обещани пари да пазиш момичето?

— Това зверче ме блъсна и избяга — заоплаква се Раймонда, като търкаше някакво място на главата си. — Сам виждате, че е същинска малка вещица! Щом се обърнах с гръб и тя ме халоса изотзад...

Елиза отметна презрително глава, като чу оправданията на Раймонда.

— Хайде, хайде, драга! — присмя се тя. — Както беше оставила вратата отворена, просто помислих, че ме каниш да изчезна.

— Това е лъжа! — изкрещя Раймонда и се спусна да удари момичето.

Но спря стъписана, прочела в сините очи леден, презрял смъртта кураж. Малката не изглеждаше много яка, ама имаше в очите ѝ нещо, което обещаваще жестока разплата. Фич ненапразно я бе предупредил да се пази. Раймонда сметна, че няма да е много умно да се разправя с нея сега. По-добре беше да си трае. Искрено се надяваше, че лордът няма да научи за цялата работа.

Капитан фон Рейн не си мръдна пръста, да попречи на нападението. Бе наблюдавал двете жени с весело любопитство. Той тихичко се засмя, когато Раймонда обърна гръб и започна да събира храната от пода.

Николаус се наведе над сандъка и вдигна сводестия капак. Като пъхна ръце вътре, сбърчи обезпокоен чело.

— Не е много по мярка, но ще свърши работа...

Елиза го гледаше любопитно и надменно попита:

— Да не си носите златното съкровище, капитане?

Хапливата ѝ забележка го накара отново да се разсмее.

— Опитайте се да отгатнете, госпожице!

Сочейки роклята си, Елиза подхвърли иронично:

— Не ми се вярва да мъкнете този сандък за моя богат гардероб...

— Не е нито за моите богатства, нито за вашите тоалети — отвърна младият човек. — Просто ще ви сложа вътре, за да ви отнеса на моя кораб.

Елиза се изсмя подигравателно, но постепенно осъзна, че той не се шегува. Взря се в него със зяпнала уста:

— Сър, вие или сте побъркан, или сте пиян! Дъхнете ми, за да разбера кое от двете!

— Съвсем трезвен съм, уверявам ви! — каза твърдо той, като многозначително опипа върха на една игла, забодена на колана му. — Ще ми бъде противно да малтретирам една дама, но ще ви отведа, ако не будна, то в безсъзнание. Сама решавайте!

Елиза повдигна едната си вежда, вторачи се в него, за да го смути, както бе направила с Раймонда. Изражението на капитана остана сериозно, макар че ъгълчетата на устните му леко се разтегнаха. Любопитството му към това прелестно, макар и уморително същество нарастваше заедно с възхищението му от нейната сърцатост.

Колкото по-продължително го фиксираше Елиза, толкова по-широка ставаше усмивката му, докато накрая, объркана и разтревожена, тя първа сведе поглед. Раймонда, която още пълзеше по пода да събира храната, подсказа на Елиза повод за отсрочка.

— Отдавна нищо не съм яла... — продума тя. — Толкова отдавна, че вече не помня кога беше за последен път...

Спенс вдигна пръст и припомни:

— Вчера беше. Вчера вечерта в лодката...

Той изведнъж се сети как го бяха теглили на буксир зад лодката и се изчерви от срам. За да скрие смущението си, втурна се да помага на Раймонда. Вдигна хляба, изтри го о мръсния си жакет и го сложи на една смачкана салфетка. После избърса с ръкав прахта от парче сирене и го постави до хляба. С неловка усмивка ги предложи на Елиза, като че бяха някаква скъпоценност.

Елиза гледаше храната с отвращение, но капитанът посегна, събра четирите крайчеца на салфетката и ѝ я подаде.

— Прощавайте, госпожице! Късно е и трябва да бъда на кораба преди мръкване. Ако сте благоразумна, можете да хапнете, докато ви носим.

— И мога ли да знам, къде трябва да бъда доставена? — попита тя с леден тон. — И защо ще ме разнасяте в този сандък?

— Предпазливост. На никого няма да направи впечатление, ако качим сандък на борда. Но ако повлечем една съпротивляваща се дама, може да събудим нежелателен интерес.

— А след това? — запита тя обхваната от лоши предчувствия. Корабите се правеха, за да плават. Да плават към чужди земи и

градове. Въпросът просто опари устните ѝ: — И къде ще ме водите, след като ме качите на кораба си?

— Вдигнем ли платната, ще отговоря на въпроса ви.

— Трябва да ме махнете от Англия, така ли? — продължаваше да намира тя.

— Точно така.

— Не желая да заминавам! — извика Елиза, обхваната от паника.

— Нямайте друг изход, госпожице!

Елиза мрачно го изгледа. В очите ѝ светеше гняв, като че искаше да изпепели капитана от Ханзата. Но Николаус кимна към сандъка, твърдият му заповеднически поглед не допускаше съпротива. Със закани и проклетия Елиза грабна от ръцете му храната и се покатери в сандъка. Почука с кокалчетата на пръстите си твърдите дървени стени и саркастично констатира:

— Бога ми, при комфорта, който предлагате, може и да не изляза жива от този сандък!

— Простете! — впусна се Николаус, взе една завивка от леглото, сгъна я и я постла на дъното на сандъка, след това сложи там и възглавницата. С високо вдигнати вежди, скръстил ръце на гърдите си, той очаквателно я погледна:

— Има ли още нещо, малка англичанке?

Извърнала очи, Елиза с неохота седна в сандъка. Подадоха ѝ обувките, капитанът се приведе към нея:

— А сега, уважаема госпожице, тържествено ми обещавайте...

— Вие сте полудял!

Николаус не обърна внимание на прекъсването.

— Обещавайте ми, че няма да се опитвате да привлечете нечие внимание, иначе ще трябва да ви запуша устата и да ви вържа. Обещавайте ми, че ще бъдете кротка, докато се качим на борда. За вас ще бъде по-лесно, ако не се налага да ограничаваме свободата ви още повече.

— Какво ли друго ми остава? — възкликна Елиза горчиво. — Ако поискате — може и да ме погребете в това тук — аз нищо не мога да сторя.

— Наистина. Ала аз от своя страна ви давам думата си, че ще ви занеса на борда невредима, стига и вие да сдържите обещанието си.

Светлосините му очи бяха твърди като стомана.

— Държа на живота си, сър, и явно, че трябва да ви дам дума, за да си го запазя. — Тя наведе глава. — Така че... Имате думата ми.

Много внимателно Николаус натисна главата ѝ надолу и пусна капака. Едва след като остана в тясната си тъмна килия, Елиза забеляза няколко светли точки — дупки, през които се виждаше светлина. Поне се бяха погрижили да влиза въздух. Оставаше ѝ все пак утехата, че тези негодници не възнамеряваха да я задушат.

Капакът бе заключен с катинар и Фич и Спенс прекараха въжета под сандъка, за да свалят по-лесно тежкия товар по стълбите. Николаус отвори вратата, за да се увери, че е чисто. Спенс носеше по-тежката предна част, докато Фич отзад насочваше свалянето. Той спря ужасен, когато долови тъп удар и приглушен вик от болка, последван от цял порой неясни думи. Продължиха да слизат с още по-голямо внимание. Като стигнаха долу, Фич и Спенс нарамиха въжетата, вдигнаха сандъка, като го придържаха с ръце да не се клати.

Елиза усещаше техните къси, пружиниращи крачки, когато вървяха по улицата. На настланата с калдъръм улица те поспряха за малко; сандъкът бе вдигнат високо, Елиза усети силно друсване, когато го сложиха на някаква по-висока платформа. Мъжете изтеглиха въжетата. Последвалото тракане, друсане и люшкане показваше, че карат сандъка с малка ръчна количка. Недоверието ѝ нарасна, като установи по колко заобиколни пътища вървят и какви проклетия сипят. Предоставена в ръцете на тези мъже, тя се свиваше при всеки удар и се притискаше към стените, за да се предпази, доколкото може.

Едното колело на возилото изглежда попадна в коловоза и изведнъж спря. Сандъкът обаче се плъзна напред. В продължение на няколко секунди Елиза имаше чувството, че нейният тесен свят се клатушка на ръба на пропаст. След това отново закрепиха сандъка на количката. Чу как мъжете въздъхнаха, разнесе се звук на течаща вода. Елиза реши, че е по-добре да не знае какво правеха навън. Но като си помислеше, че сандъкът можеше сега да потъва в тъмните талази на Темза...

Отново я вдигнаха и понесоха с тежко пъшкане. Най-после качиха сандъка на борда на някакъв — както предположи Елиза — малък кораб, може би беше и същата лодка, с която бяха дошли до Лондон. Тя долавяше тихото плискане на водата по стените на съда, след това чу скърцането на весла, докато се отгласкваха. Стори ѝ се, че

са минали часове, когато тишината бе нарушена от приглушени гласове. Сандъкът бе обърнат най-напред на едната, след това на другата страна, вдигаха го — той целият скърцаше — може би чак до небето. При спускането се завъртя... И най-после застана неподвижен на здрава опора. Пак понадигнаха сандъка, опитваха се да го подхванат... Някакви пръсти бръкнаха и вдигнаха капака.

Елиза засенчи очи срещу ослепителната светлина на някаква лампа, която държаха над главата ѝ. Можа да различи тъмните очертания на трима мъже, наведени към нея, а зад тях — ниския таван на корабна кабина. Мъжете изглеждаха вцепенени от ужас, ала страхът на Елиза бе още по-голям. Тя с мъка поизправи раменете си, опита се да извади едната си ръка. Краката отказваха да ѝ служат, когато понечи да се изправи в тесния сандък. Тя погледна с укор тримата мъже и отметна няколко разбъркани кичура, паднали над челото ѝ.

— Когато дойде времето, някои от вас или всичките да бъдете пребити с камшици до кръв, ще дам мило и драго, ще да черпя палача с чай и сладкиши, да има повече сили!

Като се опита да приседне, краката отново ѝ изневериха. Капитанът разбра, застана пред нея и ѝ помогна. Спенс и Фич също се завтекоха да помагат. Преди Елиза да може да реагира, капитанът сложи едната си ръка под гърба ѝ, а другата пъхна под коленете. Вдигна я леко от сандъка и я сложи да стъпи.

Нахлуващата кръв в изтръпналите ѝ крака бодеше с хиляди иглички, Елиза несигурно залитна. Капитанът веднага обгърна раменете ѝ и я подпря с широките си гърди.

— Простете, госпожице! — Топлият му дъх облъхна бузата ѝ. — Чакайте, нека да ви помогнем...

Елиза с ужас помисли за причината за прекомерното му усърдие, ето за какво я бяха отвлекли! Обхвана я паника. С остър писък тя се дръпна от капитана, препъна се и се удари в някакъв шкаф, върху който бе опрян дъбов бастун. Търсейки опора, ръката ѝ се плъзна по гладката дръжка на оръжието. Беше наистина оръжие, поне за Елиза. Тя грабна решително бастуна и замахна така, че всички отстъпиха. Раздърпана, изцапана, бясна от ярост, Елиза се облегна на шкафа. С тази меднокестенява коса, разпиляна по цялото ѝ лице, с някакво черно петно по носа, тя приличаше на луда. Очите ѝ искряха от гняв.

— Господа... или джентълмени... или жалки отрепки! Слушайте ме добре! През последните часове към мен се отнасяха безобразно! Блъскаха ме и ме изпотрепаха! Вързаха ме като някакво говедо... — Гневът ѝ растеше заедно с изброяването. — Влякоха ме като чувал, против волята ми. И ме доведоха тук... на този... — Очите ѝ огледаха кабината, докато търсеше подходяща дума. — За това безобразие сигурно са ви обещали награда, но ви предупреждавам — и Елиза размаха бастуна, — само ако някой ме докосне... — очите ѝ се впиха в капитана — или само ако се опита да ме насили, кълна се, че ще си получите наградата веднага — и херцози, и слуги! Ако ще да ми струва живота, всеки, който ме пипне, ще си плати за това!

Странното бе, че никой от мъжете не се усъмни, че е способна да превърне думите си в дела. Всички имаха основание да ѝ вярват, момичето бе показало вече неведнъж, че е страшно смело.

Капитан фон Рейн удари токове и се поклони стегнато. Не можеше да скрие усмивката си.

— Бих желал да се извиня още веднъж, уважаема госпожице. Не знаех, че сте толкова крехка, исках само да ви бъда в помощ.

— Крехка, така ли? — Елиза насочи вдигнатия бастун към него. — Ще ви покажа аз колко съм крехка, та свят ще ви се завие, пък после на място ме убийте с тая сабя или с тая алебарда! — Очите ѝ се спряха на двете оръжия, окачени на стената. В сините дълбини на очите ѝ се таеше див блясък, когато отново се обърна към тримата. — Аз зная само, че ми бе нанесено оскърбление. Повече няма да търпя! Хайде, започвайте! Довършете своето престъпление, за да сложим край на всичко!

С високо вдигната брадичка и стиснати зъби тя се опита да прикрие тръпката на ужас. Ако тези мъже бяха действително негодници, съдбата ѝ бе решена.

— Не се тревожете, милостива госпожице! — опита се капитанът да я успокои. — Кълна ви се, че всички ние най-много желаем да сте добре. Ще ви придружим в едно пътуване, за което после ще ни благодарите, обещаваме ви! Приемете нашите услуги и закрила, докато ви предадем в ръцете на човека, който заповяда да бъдете отвлечена.

— Закрила! — С подигравателен смях Елиза потропа с края на бастуна по пода. — Нека небето и всички светии да са ми свидетели! Ако трябва и да се радвам на тая закрила, тежко ми! По-добре човек да

има вълча глутница по петите, отколкото вас за закрилници! Закрила! Услуги! Не ме карайте да се смея!

Капитанът упорито опита още веднъж:

— Госпожице, всичко това не бе с лоши намерения... Повтарям, че сме на вашите услуги. Можем ли да изпълним някакво ваше желание?

— И още как, капитане! Най-съкровено ми желание е да се махна оттук и да се намеря час по-скоро на път за дома.

— Съжалявам, милостива госпожице! — Плътният глас на капитана отново прозвуча развеселено. — Това е услуга, която трябва да ви откажем, поне за момента.

— В такъв случай моето второ желание е вие тримата повече да не ми се мяркате пред очите!

С кимване капитанът даде знак на останалите да си вървят, заповед, която те изпълниха с охота. Той понечи да ги последва, но се поспря на вратата и извади от джоба си голям месингов ключ.

— Докато се виждаме от брега, ще останете тук долу. — Той залюля ключа пред очите ѝ. — Дотогава вратата, естествено, ще остане заключена. И ако не искате да претърпим всички корабокрушение в Северно море, ще ви помоля да не разбърквате нищо тук. Тъй като моята кабина е единственото помещение на борда, подходящо за една дама, понякога ще се налага да ви помоля да идвам да си взема картите и уредите. Уверявам ви, че ще ви безпокоя колкото се може по-малко.

— Ще го повярвам, ако ми дадат резе, с което да залоствам вратата си срещу нежелателно нахлуване — отвърна Елиза недоверчиво.

— Преди да вляза, че чукам силно — бе отговорът. — Не мога да ви обещавам нищо повече.

— Колко любезно, капитане! — театрално изви глас тя.

Николаус не обърна внимание на нейния сарказъм и докосна шапката си за поздрав.

— Сега трябва да ви кажа довиждане и да си гледам задълженията. Щом Англия изчезне от кръгозора ни, можете да излезете на палубата. Приятна вечер, уважаема госпожице!

ГЛАВА ПЕТА

Корабът пропадна между две високи вълни, на кърмата пръсна пяна, пометена веднага от бурния северозападен вятър. Мощните пристъпи на вятъра спираха дъха на Елиза, студът я пронизваше до кости. Тя бавно напредваше, хваната здраво за релинга. Опитваше се да се добере до задната палуба, където стоеше Николаус фон Рейн, скръстил ръце на гърба си, разкراчил крака, за да устои на люлеенето на кораба. Той ѝ хвърли само бегъл поглед, преди отново да впери очи в компаса. Елиза се уви още по-плътно в дебелината на вълнената наметка и потърси местенце на кърмата, което да е по-на завет, и далече от зоркия поглед на капитана. Бе ѝ дошло до гуша да стои затворена в каютата, тук на палубата поне имаше чувството, че е свободна. Тя стискаше очи срещу солените пръски и се стараеше да пази лицето си от вятъра.

Капитанът внимателно се вглеждаше в стенещия такелаж, после остави сам моряка на кормилото. Опитният му поглед не пропускаше и най-малката подробност, докато крачеше по танцуващата палуба, спокоен, като че ли в открито море се чувстваше у дома си. Елиза чу приближаващите се стъпки, той спря до релинга на известно разстояние от нея.

Потънала в наметката, Елиза се правеше, че не го забелязва, но усети погледа му върху себе си. Имаше чувството, че някой смъква наметката ѝ и всичките ѝ дрехи — отново гневът ѝ пламна. Тя се обърна, но с изненада установи, че фон Рейн е присвил очи и си гледа платната. Елиза смутено отмести поглед. Дали само си бе измислила този поглед на граблива птица, или той умееше бързо да сменя посоката на очите си?!

Приближаващите стъпки я накараха да настръхне и когато най-после той се изправи до нея, тя го погледна намръщено. Капитанът не се трогна.

— Добре ли сте, госпожице? — запита той. Гласът му въпреки бурята беше все така дълбок и звучен.

Елиза пресрещна въпроса му със стоманеносив поглед, досущ като студеното бурно небе.

— Капитане! — Тя вирна леко нос, съвсем леко, колкото да го накара да почувства нейната неприязън, преди да продължи: — Ако имахте искрица чест и доблест, щяхте да обърнете курса и да ме върнете в Англия! — Усмивката ѝ бе престорена, без никаква топлина. — Все едно къде! Там сама ще намеря пътя за дома.

— Моля да ме извините, но това не мога да направя.

— Разбира се, че не можете! — присмя се тя. — Нали ще загубите възнаграждението си. — Тя хвърли поглед към морето, без да обръща внимание на ледените пръски, които то запрати в лицето ѝ. Но бързо се обърна отново към него: — Все още не ми казвате целта на нашето пътуване. Някаква страшна тайна ли е, която трябва да ми бъде спестена, или мога поне да науча пристанището, към което плаваме? По моя преценка това ще е някое от пристанищата на Ханзата, тъй като вие сте член на този съюз.

Николаус потвърди предположението ѝ с едно кимване.

— Правилно отгатнахте, госпожице. Щом пресечем Северно море, ще навлезем в устието на Елба и ще отплуваме към Хамбург, там ще срещнете своя благодетел.

Леденият вятър безмилостно проникваше през наметката ѝ. Елиза потисна студените тръпки и събра достатъчно подигравка, за да запита хапливо:

— В края на краищата той сигурно е някой ваш сънародник, капитане?

— Може би... А може би и не... — Николаус вдигна безучастно рамене. — Времето ще покаже.

— Да, а времето ще има грижата също така да избегнат всички ви за вашите безчинства — довърши Елиза.

— И това ще видим — отвърна той с усмивка.

С кратък поклон капитанът се раздели с нея, за да заеме отново мястото си до кормчията. Елиза поиска да го проследи с поглед, но един пристъп на вятъра я накара да се свие и тя се загърна още по-плътено.

Корабът с мъка си пробиваше път в разбуненото море. Стигнаха най-последно северната част на протока. Тук вятърът стана толкова силен, че едва се издържаше. Елиза още стоеше на палубата, макар че от

всяка ледена вълна дъхът ѝ секваше, цялата трепереше от студ. Но все пак, въпреки твърдоглавието си, тя можеше да прояви здрав разум. Като особено внимаваше никой да не забележи, че побягва, тя слезе от палубата и с облекчение се приюти в кабината си. Докато сваляше прогизналата си наметка, усети топлинката като истинско спасение. Никога досега не бе мръзнала толкова — притури и този грях на сметката на своите похитители.

През време на отсъствието ѝ бяха внесли голям, облицован с кожа моряшки сандък, поставен до тясната койка. Подозренията ѝ отново избухнаха, помнеше сандъка, с който я бяха донесли на кораба. Моряшкият сандък бе заключен. Елиза се сви под пухената завивка на койката и реши да изчака.

Настъпи пладне. Чак тогава някой почука на вратата. Преди да успее да отговори, корабът заби нос във вълните и вратата зейна. Малкият прислужник запреплита крака навътре, сграбчил здраво таблата, която носеше, за да не я изпусне. След като промълви някакво кратко извинение, той каза нещо на чужд език и сложи подноса на масата.

Елиза посочи сандъка, тъй като мислеше, че той го е внесъл.

— Това какво е и защо е тук вътре?

Момчето не я разбра, вдигна рамене и каза само:

— Капитан фон Рейн...

То я погледна с недоумение, тя кимна успокоително и му махна да си върви. Детето бързо хукна навън.

Вкусна миризма, идваща от масата, я накара да се приближи към подноса; двете глинени паници и приборите показваха, че няма да обядва сама. Елиза добре знаеше, кой би имал дързостта да се самопокани — положително самият капитан.

Отново я задави сляпа ярост.

— Май че този наперен хвалипръцко е изгубил и последната искрица разум, щом мисли, че ще му правя компания!

Кратко почукване я накара да подскочи. Тя отговори настръхнала и се обърна нарочно много бавно, тъй като знаеше кой идва. Николаус влезе и свали кожената си барета.

— Този вятър в Северно море ще ни мъчи до утре — каза той и свали подплатеното с кожа палто, цялото в сол и вода.

Преди да го закачи на куката до нейната наметка, той старателно го изтръска. След това потърка ръце, за да посгрее премръзналите си пръсти. Погледът на Елиза бе не по-малко леден от Северното море, което сега пореха, но той я погледна с весело примигващи очи, когато тя застана пред него с предизвикателно скръстени ръце:

— Търсите ли нещо в кабината ми? — запита тя грубо.

— О, хрумна ми една идея — отвърна Николаус весело. — Да похапнем заедно от чудесните неща, които приготвя моят готвач... Той е любител на изискана кухня, както и аз самият. Мисля, че Дитрих е направил нещо специално. Миди от Темза. С удоволствие ще се включа. Ако не възразявате, разбира се.

— И да искам, не мога да ви кажа да си вървите — отвърна тя хапливо. — Мога само да се надявам...

— След като хапнем, разбира се — засмя се Николаус, без да обръща внимание на раздражението ѝ. Отиде до масата, сипа в две чинии от мидите и ги постави на двата противоположни края на масата. След това нарязва на филии малко хлебче. Спокойно кимна към мястото срещу себе си.

— Заповядайте, английска госпожице! Обещавам, че няма да ви ухапя!

Духът на съпротива отново се събуди у Елиза. Капитанът издържа на предизвикателния ѝ поглед.

— Ако с това искате да намекнете, капитане, че се боя от вас — тя злобно се изсмя, — то бъдете уверен, че във вас аз виждам само един надут фукльо, който е най-добре да не бъде забелязан! Но както можете да предположите, не изпитвам никакво желание да седя на една маса с човека, който ме отвлече!

— Щом предпочитате да умираете от глад, моля! — Той прегъна надолу кончовите на ботушите, които стигаха до бедрата му, и се отпусна на стола си. Като видя, че не може да я убеди, Николаус се опря на лакът и прокара замислено пръст по устните си. — Милостива госпожице, ако случайно премислите, знайте, че страшно ще се радвам на компанията ви... Разбира се, ако имате време...

Апетитният аромат, който се разнасяше от блюдата, беше страшно съблазнителен, но Елиза остана непреклонна в своя отказ, докато капитанът утоляваше глада си. Не след много време тя със

съжаление видя как прислужникът вдигна масата и не остави нито залък.

— След втората вахта ще надиплим платната за през нощта, за да не бие в тях вятърът — съобщи той и отново я погледна право в очите. — За вечеря Дитрих винаги приготвява истинско малко пиршество. Ще очаквам да ме удостоите с компанията си.

Елиза вирна упорито брадичка. Ако той си въобразяваше, че ще се подчини на желанието му, много се лъжеше!

— Моля ви, не се безпокойте за мен! Аз мога всичко да понеса, а и разбрах междувременно, че съм държана тук като пленница.

— Вижте какво, уважаема госпожице! — Николаус я спря с едно движение на ръката. — За мен е важно собственото ми благополучие. Доброто ядене е втората ми страст и аз просто ви помолих да го споделите с мен, докато... Как го казвахте вие англичаните? Докато се налага да търпим заедно несгодите. Това наше плаване не изисква от мен да търпя лишения, в края на краищата — той се изправи и й се закани шеговито с пръст — и вие трябва да го разберете!

— Дори самото ми присъствие на този кораб ме изпълва с възмущение! — подхвана Елиза. — Не зная какво ме очаква, а вашите брътвежи не са много окуражаващи. Отвлякоха ме от къщи и ме доведоха на този кораб... Не съм сигурна дали ще издържа до края това плаване. Общи несгоди, казахте? В какво се състоят вашите несгоди? Мисля, че съм единствената, която ги понася.

Бе застанала пред него, подпряла ръце на кръста, възплъщение на пламенност и красота. Въпреки простите й дрехи, гледката спираше дъха! Той се наслаждаваше на всяка подробност, която скриваше дебелината рокля, прилепнала плътно върху меките женствени форми... На челото му се образуваха дълбоки бръчки, когато неочаквано видя през прозорчето сивите мъгли, които се кълбяха, сякаш извираха от водата, потъмнялото небе... Бързо отиде до сандъка, извади от джоба на кожения си жакет голям ключ и го отвори. Вдигна капака и поседя на колене пред сандъка. После огледа отново Елиза от глава до пети.

— Ще станат. Не сме сбъркали с избора...

Елиза потисна любопитството си, но го наблюдаваше как извади два големи вързопа. Сложи ги до себе си на пода, извади още един помалък, след това и четвърти, най-малък. Той пусна капака, стана и отиде до койката. Започна да развързва вързопите.

— Несъмнено ще се чувствате много по-добре с тези неща. Искам да ги облечете... — После Николаус бързо отстъпи назад. — За съжаление, не мога да остана по-дълго. Дългът ме зове. Като се мръкне, ще дойда отново.

Той опря ръка до шапката си, навлече дрехата си и излезе отново на палубата. Елиза постоя още само миг и се втурна към двата вързопа. О, какво съкровище! Грижливо нагънатата рокля от царскосиньо кадифе, манто, подплатено с кожи от сребърна лисица, втора рокля с бяла, поръбена със сребро плисирана яка и бухнали горе ръкави, целите извезани със сребро! В по-малкия вързоп имаше долни дрехи, кринолин, ризи и страшно красиви фусты. В четвъртия вързоп намери чифт копринени обувки, които отиваха на цвета на роклите. Това бяха много скъпи дрехи! Прекалено скъпи за една пленница, каквато беше тя!

Сега се сети за погледите на капитана и лицето ѝ моментално помръкна. Започна бързо да сгъва дрехите и да ги прибира обратно. Какви бяха намеренията му, не можеше да знае, но положително тези подаръци не бяха направени без умисъл. Разбира се, за него би било лесно да я вземе насила, той беше по-силният. Но ако се надяваше да я превърне в покорна робиня и съучастница на своята страст, като я съблазнява със скъпи дрехи и деликатеси, страшно се лъжеше! Никой не може да купи нейното благоволение.

Започна да се мръква. Платната над кабината вече не плющяха така силно, вятърът бе поутихнал. И корабът вече не се люлееше толкова силно. Явно капитанът бе прибрал платната и сега плаваха по вятъра. Наближаваше време той да се появи.

Преди това обаче малкият прислужник дойде да нареди масата. Покривка от фин бял лен, прибори с емайлирани дръжки, сребърни чинии и бокали за вино с посребрени дръжки — нищо не липсваше! След това той донесе истинска гощавка: гълъби, пълнени с червени боровинки, Маринована съомга, гарнитур... Момчето излезе; Елиза вече очакваше идването на капитана. Изведнъж мисълта за предстоящата вечер я накара да настръхне от напрежение. Ако му откаже, той може да стане брутален, нямаше човек на борда, който да я защити от него. Макар че Фич и Спенс се мяркаха понякога, то беше

само за да види как лошо понасят плаването. Но и да бяха напълно здрави, от тях помощ не можеше да се очаква. Елиза беше забелязала, че те изпълняват безпрекословно всяка заповед на фон Рейн и не биха се противопоставили, ако им нареди да изчезнат. Вродената ѝ решителност този път я изостави, тя направо трепереше от страх. Можеше да разчита само на хитрост...

Когато на вратата се почука енергично, Елиза се позабави за миг, за да набере сили. Тя поглади роклята си и застана до шкафа с бастун в ръка. Стоеше там като някакъв дъвен боец в очакване на вражеско нападение. След като го покани, Николаус отвори вратата, но застина ядосан на прага. Подчертано бавно той я изгледа от главата до краката. Нямаше съмнение, бе разочарован от това, че не бе пожелала да облече подарените дрехи.

— Ах, госпожице! Виждам, че продължавате да се правите на бедна, нещастна пленница!

— Точно така, капитане. Защото съм наистина такава.

Николаус се приближи. Беше облечен скъпо и елегантно. Върху тъмнокафявата златотъкана жилетка носеше широка подплатена с кожа наметка, шлицовете на бухналите му над коленете панталони бяха подплатени със златиста и сребриста тъкан. Носеше тесни ботуши с ниски кончови. Несъответствието с бедните дрешки на Елиза не можеше да бъде по-крещящо. Тя приличаше на малката гъсарка пред нейния принц.

— Все още ли държите да бъда сам на масата? — запита той разочаровано.

— Ще се радвам да ви правя компания — отвърна тя.

— Чудесно!

Николаус извъртя един кратък поклон, преди да ѝ предложи ръка и да я поведе към масата. Тя позволи да ѝ държи стола. След това обаче той насочи цялото си внимание към лакомствата на масата, докато Елиза само ровеше в чинията си и се питаше кога ли най-после ще започне голямата схватка. Бе видяла вече как веднъж капитанът се накара на един юнга и как след това юнгата си тръгна като попарен, макар че Елиза не бе разбрала нито дума от гневните му думи. Бе подготвена за най-лошото, когато Николаус отмести назад стола си и се взря в нея.

— Тук вие не сте пленница — подхвана той с поучителен тон. Елиза вирна мъничко нос, за да изрази без думи, че е на обратното мнение. — Предоставям ви удобствата на собствената си каюта, а имате и известна свобода, доколкото това е разумно, на моя кораб. — Той дойде по-близо и хвана ръкава ѝ. — Но вие упорствате да се представяте отвличена, окъсана, жертва на моите намерения.

Само сапфирите на очите ѝ му отговориха, че не се лъже.

— Възможно ли е дрехите да не са ви харесали?

— Напротив, капитане — отвърна тя спокойно. — Дрехите са прекрасни. Но не ми казахте нищо за цената... — Тя нарочно направи пауза. — Несъмнено такива разкошни дрехи струват скъпо, цена, която при сегашните условия аз или не мога, или не искам да заплатя.

Николаус я изгледа мрачно, преди да потопи пръсти в купата с розова вода, за да ги изплакне.

— Аз съм капитан на Ханзата и като такъв съм положил клетвата за безбрачие, докато натрупам известно богатство...

— Една клетва не значи много нещо... — пресече го Елиза. — Дори и да твърдите, че сте почтен човек, досега не съм видяла потвърждение на думите ви. Не ви познавам, но познавам онова, което направихте!

Той стисна устни, докато търсеше отговора. Сетне най-неочаквано заяви:

— Уважаема госпожице, вие не сте разбрала правилно моите намерения! Подаръците не идват от мен, а от вашия благодетел. Той плати дрехите. Не е ли повече от справедливо да ви възстанови роклята, която бе съсипана при отвличането?

Замислена, Елиза прекара върха на пръстчето си по ръба на винената чаша.

— Но мисълта за моето отвличане не ми дава покой! Все се питам дали то няма някаква връзка със съдбата на моя баща. Дали е възможно, наистина?

Николаус вдигна рамене, за да изрази съжаление.

— Ако можех да гадая, бих се съгласил с вас, но кой може да каже какво става в сърцето на един човек? Та вие самата си струва да бъдете отвличена. Има ли нещо чудно в това, че един мъж е толкова луд по вас?

— Луд? — Елиза не разбра. — За какво говорите, капитане?

— Смятате ли, че не е нормално някой да се влюби във вас?

— Да! — отвърна тя убедено. Никой от мъжете, които бяха търсили благоволения й, не се бе опитвал да я ухажда по този начин.

— Повярвайте, госпожице, това е най-естественото нещо на света!

Елиза срещна погледа му и се изненада от необикновения, почти жаден израз в очите му. Ако това беше страст, то в тази страст имаше примесена много нежност. Странно трогната, тя се извърна и отвърна сухо:

— След всичко, което трябваше да преживея, съм по-склонна да мисля, че човекът, който е наредил да ме отвлекат, храни към мен дълбока омраза.

Николаус тихичко се засмя.

— Не, не е така! Не бих ви завел при него, ако имах и най-малкото опасение, че има зли намерения.

— Защо се колебаете да назовете името му?

— Негова Светлост поиска името му да не се споменава, докато сам не ви се представи. Иска лично да ви обясни своите съображения, за да не се настроите срещу него.

— Уверявам ви — заяви Елиза натъртено, — че каквото и да е името му, аз вече го мразя!

На сутринта бурята бе стихнала. В замяна на това бе станало ужасно студено. За да не създава впечатление, че е слаба, Елиза се яви на задната палуба. Веднага носът и бузите й почервеняха, не усещаше пръстите си от студ, макар че бе скрила ръце под наметката. Както и предния ден Николаус се приближи и като погледна надолу към лицето й, цъфна в усмивка:

— Отбелязвам вашето постоянство, госпожице! Да прекосяваш Северно море след деня на Свети Мартин, е все едно да предизвикваш Бога. А пък дама, която има кураж в такова време да излезе на палубата, е достойна за един морски капитан!

Елиза го дари с хладен поглед.

— Да не ми правите предложение?

Капитанът избухна в смях и поклати глава:

— Не, не! Вие наистина сте цяло изкушение, но моята чест ме обвързва...

— И толкоз по-добре! Така ще си спестя поне отказа! — пресече го тя остро. Без да каже нито дума повече, тя се отдалечи, докато той продължи да гледа развеселен след нея.

Въпреки жалките си дрехи, тя оставяше впечатление на истинска дама, не допускаше да проличи тревогата ѝ, която сигурно не бе малка.

„Една храбра англичанка!“ — промълви той на себе си.

Тази вечер, когато се стягаше за вечеря, Елиза взе синята кадифена рокля от моряшкия сандък. Струваше ѝ се все пак редно и нормално човекът, който бе виновен за загубата на собствената ѝ рокля, да я замени с нова. Той бе ѝ причинил не малко щети и Елиза можеше да си позволи да вкуси от лука, който ѝ се предлагаше.

Сега тя се гласеше особено внимателно. Една сребърна табла послужи чудесно за огледало. Среса косите си във висока сложна фризура. И ако все пак ѝ бяха останали известни съмнения за външния ѝ вид, те моментално се изпариха при влизането на капитана. Усмивката му стана по-широка, очите му светнаха. Без да откъсва погледа си от нея, той кимна възторжено.

— Страшно ви отива, госпожице!

— Хубава изработка — отбеляза Елиза, защото нищо друго не ѝ хрумна. Не знаеше как да реагира на пламения му поглед. — Моят благодетел, както го наричате вие, трябва да е много състоятелен, щом може да си позволи такива скъпи неща...

Николаус се засмя сдържано.

— Той още не е получил сметката.

Елиза вдигна въпросително вежда:

— Това с дрехите не беше ли негова идея?

— Да, разбира се, но поради липса на време подробностите остави на мен. — Капитанът сви рамене. — Помолих една шивачка да приготви нещо топло и красиво за една дама и ѝ дадох кожата, които бях купил в Новгород. Хората от Изтока са затворили пристанищата си за Ханзата, но от време на време имам сделки с един от техните корабни капитани. Шивачката сама нарисува моделите. Казах, че няма значение колко ще струва...

— Но моят благодетел може да ви укори за вашата щедрост?

— Достатъчно е само да ви погледне и всеки гняв ще се изпари!

Елиза остана безмълвна, загледана в капитана от Ханзата. Той бе човек с образование и култура, а не от онези, които лекомислено се присъединяват към пиратите, и то не за да отвличат безпомощни жени. Много би искала да узнае какво го е подтикнало към това решение.

— Като собственик на кораб и търговец сигурно печелите много от вашите странствания?

— О, да. Тук-там пада по някоя жълтица и за мен — отвърна той пренебрежително.

— Би трябвало по-скоро да кажете „по някое съкровище тук и там“!

— Хората от Ханзата са търговци до мозъка на костите си... — подхвана Николаус. Не знаеше тя накъде бие.

— Да, чувах за това... А както казахте, те се обричат на безбрачие, като духовниците, докато се замогнат. — Елиза замислено присви очи. — Имате ли жена?

Николаус поклати глава, на устните му се изписа усмивка.

— Тепърва ще се боря за такъв ранг.

— И все пак... зная, че разполагате с много повече средства, отколкото бихте искали да признаете. А това вече говори, че не сте се занимавали с дребни кражби или с отвличания...

Николаус отмина забележката с небрежно махване с ръка.

— Това беше услуга за един стар приятел, нищо повече.

— Щом можете да бъдете купен — продължаваше да упорства тя, — питам се колко ще струва да промените решението си и да ме върнете в Англия?

Капитанът звънко се изсмя и продължаваше да се смее, въпреки враждебното изражение на Елиза, докато просто се умори от смях. С жест на извинение, той каза:

— Дал съм дума на приятел. Не ми остава нищо друго, освен да я съдържа.

— Но какво означава дума, дадена на един негодник! — избухна най-сетне Елиза. — Говорите за чест, за обещание, но честно ли е самото обещание? Дали честта на престъпника предполага, че може да се хвали с името си, докато прерязва кесията на жертвата си или отвежда някаква пленница в чужда страна?

Николаус понечи да каже нещо, но Елиза се въртна на токчетата си и с едно движение на ръката си повели да мълчи.

— Оставете ме да се изкажа, капитане! Тъй като сигурно сте претръпнал от престъпни дела, всичките ми опити да апелирам към вашата съвест ще са навярно безплодни. Въпреки това ви моля да ме изслушате. Сключили сте договор с дявола, аз съм в капан и вие сте тъмничарят. И невинна да съм, аз ще бъда въввлечена в тъмните козни на онзи безименен подлец, а вие сте седнал да ми говорите за чест. Сър! Вашето благоприличие намирисва зловонно на варварство! Вие и вашият долнопробен приятел няма да се спрете и пред най-страшни престъпления! Макар и да действате само по негови указания, вие сте не по-малко виновен от него!

— За съжаление, нямам думи за свое оправдание — призна Николаус. Харесваше му как святкат очите на Елиза, когато е ядосана. — Признавам се за виновен по отправеното обвинение.

Елиза видя, че всичките ѝ аргументи отидоха напусто. Николаус фон Рейн бе човек, който здраво държеше на своето, дори когато знаеше, че е погрешно. Угризенията на съвестта явно му бяха непознати.

Николаус слушаше нейните обвинения и се питаше, дали след време тя пак така строго ще съди неговата постъпка, или ще я вижда в друга, по-добра светлина.

Обстоятелството, че по време на плаването, тя бе напълно в негова власт, за добро и зло, изглежда ни най-малко не намаляваше нейната смелост. От цялото ѝ държане лъхаше прелест и вродено достойнство, подплатено с непреклонност и сила. Боже мой! И то в такива силни дози, каквито рядко се срещат.

Като малко, плахо дете, което иска да му позволят да каже нещо, той я подръпна за ръкава.

— Ако и след една година вие продължавате да съжелявате за това наше пътуване, можете да ме накажете — промълви той. — Аз се уповавам на това, че то е за ваше добро, и за доброто на моя приятел.

След като надникна в топлите му сияещи очи, Елиза се отдалечи на няколко крачки. Николаус пое тежко въздух. Трябваше да се бори с все по-силното си желание да я утешава, да бъде неин покровител и обожател. Започваше да разбира, че един мъж може да хлътне толкова по някоя жена, че да забрави и чест, и клетви за вярност.

ГЛАВА ШЕСТА

Корабът навлезе в устието на Елба. Докато зорко следяха за плитчини или за големи ледени блокове, Елиза стоеше на палубата, за да зърне колкото е възможно повече от страната, в която щяха да я държат в плен. В началото се виждаше само равнина, ала постепенно брегът на север започна да става по-висок. Дърветата блестяха, тъй като мъглата от предишната нощ се бе превърнала в скреж. Покрай морския бряг се трупаха огромни ледени парчета. Понякога сред тихото спокойствие на деня изведнъж се извиваше вятър — само предупреждение за идващата зима, но не предвестник на истинска буря.

Най-после корабът се доближи до кея на Хамбургското пристанище, екипажът се закатери сръчно по въжетата, за да свали ветрилата и да ги завърже. Студът пронизваше поизлинените дрехи на Елиза, докато заедно с Фич и Спенс чакаха корабът да акостира, та да могат да слязат на сушата. Тя първа стъпи на мостчето, следвана от двамата мъже, които влачеха сандъка с новите ѝ дрехи. Едва стъпила на земята, тя сякаш почувства в гърба си погледа на капитана и се обърна. Капитан фон Рейн стоеше до релинга. Наведе леко глава за сбогом. Елиза отвърна на поздрава му, смутена от неговото стоическо спокойствие. След онази вечер, когато го бе молила сърцераздирателно да я върне обратно в Англия, той се бе държал твърде резервирано към нея. Влизаше в кабината ѝ, само когато му трябваше някаква карта. Не че Елиза съжаляваше за неговата дистанцираност. Но понеже бе убедена, че той беше слушал с удоволствие приказките ѝ онази вечер, просто ѝ се искаше да разбере какво ли го бе накарало да промени отношението си.

Елиза и двамата ѝ придружители бързо потънаха в гъмжилото на пристанището. Около тях продавачи предлагаха стоките си на някакъв непонятен език, тежки търговци се суетяха около товарите, които бяха пристигнали. Снежната виелица заглушаваше пъстрата глъчка. Фич си пробиваше решително път през гъстата навалица.

— Трябва да взема ключа от къщата, която Негова Светлост нае за вас — обясни той на Елиза. — Но ще ми дадете сега честна дума, че ще седите тук със Спенс и ще ме чакате.

Елиза се направи на изненадана:

— След като Спенс и без това ще бъде тук, той би ми попречил да избягам, не е ли така? Та къде ли бих могла да избягам в тази чужда страна? Съвсем не разбирам езика.

Фич не проговори повече, остави я под закрилата на другия и бързо изчезна.

Продавачка на наденички бе стъкмила малък огън до каруцата си. Привлечена от топлината, Елиза протегна измръзналите си ръце над пламъците. Пъргавата продавачка веднага дойде при нея. Заговори Елиза на своя неразбираем език, като настойчиво ѝ подаваше набодената на пръчка наденица. Спенс подаде на продавачката една монета, жената я взе с едно весело „Данке, данке!“ и подаде на Елиза сочното парче месо. Спенс взе и за себе си, като глътна месото на една хапка.

Докато чакаха да дойде Фич, имаха достатъчно време да изядат още по няколко. Елиза започна да се страхува, че Фич се е изгубил. Най-после го съзря да се влачи тъжен и объркан.

— Плановете ни се променят — обяви той мрачно, като застана пред тях. — Ще се настаним в друга къща, по-далечко на север. Ще ни трябват коне, а и храна за времето, докато Негова Светлост дойде...

Спенс намръщи чело.

— Ама Негова Светлост каза, че е наел къща тук, в самия Хамбург и че е платил...

Продължителна въздишка се откъсна от гърдите на Фич, видът му стана още по-мрачен.

— Ханс Руберт, хазаинът, каза, че къщата е вече дадена на други хора и те са се нанесли...

Спенс изгледа другаря си с пронизващ поглед. Фич въздъхна ядосано и протегна ръка към кесията.

— Аз ще ида да намеря коне и храна, а ти чакай тук с момичето.

Фич кимна и приседна послушно върху един куп дърва за горене. Мина доста време, преди Спенс да се появи. Онова, което бе успял да намери из оборите край пристанището, накара Елиза да се усъмни, че той разбира много от коне. Седлата и сбруите бяха някакви реликви от

минали времена; късокраките, твърде жалки с проскубаната си зимна козина животни, вървяха едва-едва и като че ли щяха да рухнат под товара от торби и вързопи.

Елиза предпазливо яхна коня си и го пришпори, та най-сетне животното с големи колебания се реши да потегли след Спенс, който застана начело на малкия керван. Фич, като ариергард, държеше въжето на товарните коне, вперил будно око в Елиза.

Малката кавалкада премина по тесните криви улици на Хамбург. Пътят им водеше през множество каменни мостове на канали и тесни плавателни ръкави на реката. Стигнаха до края на града и продължиха все на север по широк път. Вървяха през гъсти гори. Тежко надвиснали оловносиви облаци затъмняваха небето. Снежинките биеха в лицата им. Бавно изкачиха височината, долината остана зад тях, гората се разреди, виждаха се огромни скали.

Когато превалиха планината, Елиза с почуда установи, че пътеката, по която бяха свърнали, води направо към някакъв стар замък, кацнал недалеч от тях върху самите скали. Сиви и мрачни като зимното небе над тях, стените на замъка се издигаха направо от стръмните скали, под които извиваше замръзнала река. Снопове суха трева стърчаха тук-там между снега. Мост от греди минаваше над защитния ров и водеше към вратите на замъка. Ръждясалата решетка на вратата не бе спусната, държеше се на една верига, надвиснала накриво над входа.

Минаха през вратите на замъка и влязоха в двора. Пред очите им се разкри безутешна гледка, точно както бе очаквала Елиза. Складът за припаси и помещението за прислугата до западната стена бяха полусрутени. До източната стена се редяха разкъртени обори — там Спенс заведе товарните коне. Главното крило, построено там, където се съединяваха източната и северната стена, изглеждаше обитаемо, макар че повечето стъкла на прозорците, а и някои от самите прозорци на първия и на втория етаж плачеха за поправка, да не говорим за стръмния покрив, покрит с каменни плочи. Някои прозорци бяха отворени, като че предлагаха гостоприемство на птиците, пърхащи наоколо.

Фич оглеждаше смаян заснежената пустош. Накрая слезе от коня и се приближи до Елиза, като избягваше да срещне погледа ѝ. Без думичка за обяснение, той ѝ помогна да изкачи стъпалата към

сводестия вход на кулата. Големият тежък портал бе отворен, изложен на поривистите ветрове. Елиза се огледа предпазливо и влезе. Човек не можеше да знае какво ли дебне в сенките на голямата зала.

Огромни сиви паяжини висяха от тъмните опушени греди на тавана. Всичко бе в паяжини — врати, ъгли, ниши и еркери. При всяка стъпка полите на Елиза вдигаха кълба прах.

Пред огромната камина имаше обърната маса, до нея бяха струпани една върху друга пейки, някои от които разтрошени за подпалки. Саждите по стените на камината показваха, че е пален голям огън. Зиданото огнище до вътрешната стена явно е било за кухнята. Един голям железен котел още висеше над пепелта, по гредите бяха закачени гърнета и съдове, всичките потънали в дебел слой прах.

Каменна стълба, красиво обточена с масивни дървени перила, извиваше нагоре към първия етаж.

— Жалки останки! — въздъхна Елиза. — Поне ще сме защитени от вятъра... — Тя се обърна към Фич, който стоеше до нея. — Колко път има още до къщата на господаря ти?

— Прощавайте, господарке — прошепна Фич засрамен. — Това тука е неговата къща.

— Това?! — Тя сбърчи чело. — Как така?

Фич се огледа неспокойно. Тук човек не можеше да се приюти за една нощ, та камо ли да настани една дама за по-дълго време.

— Това е замъкът Хоенщайн. Хазаинът в Хамбург точно ми описа мястото.

Елиза съвсем се обърка, вече нищо не разбираше. Тази развалина не можеше по никакъв начин да служи като постоянно жилище.

— Да не искаш да кажеш — запита тя студено, — че ще останем тук, в тази... кочина?

Фич сведе глава. От смущение палецът на крака му започна да рисува някакви сложни плетеници в праха.

— Да, господарке. Най-малкото докато пристигне Негова Светлост.

— Ти си позволяваш да се шегуваш с мене!

— Прощавайте, госпожо! — Фич свали шапката си и започна да я мачка в ръце. Закашля се, сякаш се задави от собствените си думи. — Не е шега, за съжаление. Няма съмнение, това трябва да е Хоенщайн...

— Ти не можеш да очакваш, че ще остана тук! — проплака Елиза. Беше смъртно уморена, изтощена и отчаяна. — Тук и свини не можеш да държиш! Вашият господар е толкова силен и богат, че може да купи предаността на двама негодници като вас двамата... а дори и помощта на един капитан от Ханзата... А ти си седнал да разправяш, че това е домът му? Тук сред плъховете ли ще живеем? — Тя посочи дребничките следи по праха и се извърна с отвращение. — Той трябва да има много странно чувство за хумор, щом ни предлага тази руина. Тук трябва да е живял на времето си самият Карл Велики...

Фич мачкаше притеснено шапката си, търсейки отчаяно думи, за да извини господаря си.

— Вината не е на Негова Светлост. Той плати наема за къщата в Хамбург. Стопанинът, оня, Ханс Руберт е виновен. Казано му било, че корабът ни е потънал и той дал къщата на овдовялата си сестра. А си беше платено...

Елиза заскърца със зъби от яд.

— Навярно този Руберт ти е дал тази съборетина за няколко гроша?

Фич отпусна глава и кимна утвърдително.

— Но и за грошове да е, пак е много. — Като описа с ръка широк кръг, тя продължи да се възмуцава. — Огледай се само и ми кажи може ли някой да живее в тази мръсотия?!

— Ами ако се почисти основно... — промълви Фич тихичко.

Елиза го погледна смаяна.

— Какви ги говориш? Да не си предлагаш ти услугите? Ти ли ще клекнеш да търкаш пода, докато лъсне? Ти ли ще поправиш вратите? Ти ли ще отпушиш камината? — Фич отстъпваше уплашено пред напористите ѝ въпроси, ала Елиза не мирясваше. — Ти ли ще поправиш прозорците, стъклата, огнището, гредите, ти ли ще оплетеш рогозки за пода?!

Опрял гръб до стената, той размахваше безпомощно ръце колкото по-близо пристъпваше Елиза.

— Ами нищо друго не ни остава, господарке! Докато не дойде Негова Светлост, нямаме пари за нещо по-хубаво.

— Ти не взе ли от Руберт разликата от наема? — запита тя, макар че имаше представа какъв ще бъде отговорът.

Той засрамено поклати глава:

— Не. Ханс Руберт каза, че Негова Светлост му дължи пари, а пък и не пожела да обсъжда този въпрос с някакъв си слуга. Дори трябваше малко да додам. Не можех да си позволя повече, нали трябваше да се осигури храната.

Обзета от отчаяние, Елиза се озърна наоколо. Един господ знае защо бе очаквала все пак богато наредени стаи, баня, топла спалня с пухени завивки, и естествено, вкусна вечеря. Предишната нощ не можа да спи, след това дойде дългото чакане на пристанището и накрая уморителната езда — сили не й бяха останали.

— И наистина нямаме друг избор — изказа тя гласно мислите си. — Утре ще преброим с колко пари разполагаме и ще решим какво трябва да се поправи най-напред. Засега трябва да се примирим с тези неудобства.

— Хич няма да е лесно — въздъхна Фич сломен. Силен порив на ледения вятър нахлу в стаята и накара Елиза да потрепери от студ. — Хубаво ще е да запалим огън, пък може да се намери нещо да запушим прозорците... Спенс ще се погрижи за конете, пък аз ще донеса дърва и ще внесе храната. Тогава ще видя какво ще направим с тия прозорци...

Фич изтича навън, а Елиза погледна към горния етаж. Непременно трябваше да се види дали и помещенията горе бяха в същото плачевно състояние. Тя подхвана полите си и тръгна по стълбата. Между двете крила на стълбата се отклоняваше къс коридор, с врати към няколко стаи. Вратата на един голям салон бе леко отворена, оттам идваше малко светлинна в коридора. Ръждясалите панти на вратата изскърцаха, когато Елиза бутна да отвори. С отвращение отмахна настрани паяжините и влезе в салона. Целият под бе потънал в прах, паяжини бяха оплели балдахина на голямото легло до стената, оградено от трите страни с дървени табли, целите в резба. На голите дъски на леглото се виждаха раздърпани останки от дюшек. Друг един балдахин закриваше кръгло медно корито, поставено между камината и прозорците. Завесата — разкошна някога — сега представляваше само мухлясали парцали. Богато украсени с дърворезба ниски столчета, шкафове, кресла и ракли допълваха наредбата, напълно запазена, макар и потънала в прах и мухъл.

Елиза предположи, че само непристъпното разположение на замъка го бе предпазило от разграбване. Явно бе, че е изоставен с

години.

Два ниски стола бяха поставени пред голямата камина. До вратата огромен гоблен покриваше стената от тавана до пода. Цялата бродерия изглеждаше посивяла от прах. До него Елиза видя кордон с голям пискюл и любопитно го дръпна. В следващия миг и гобленът, и пръчката, на която бе окачен, и красивият корниз с резба се стовариха с трясък на земята и всичко потъна във вихрушка от сив прахоляк.

Елиза уплашено се дръпна назад. Отвсякъде се разлетяха, като че извираха, малки писукащи същества. Тя изпищя от ужас, застанала неподвижно всред тяхното пърхане.

Разнесоха се тежки стъпки, Фич се втурна, размахал тежка брадва, решен да се сражава с чудовище дори, за да защити поверената му девойка.

— Прилепи! — изрева не по-малко уплашен той. Какви ли не страхотии бе слушал от дете за тези зверчета! Той вдигна брадвата, тежко замахна и се провикна прегракнало: — Бягайте, господарке! Скрийте се някъде! Аз ще ги задържа!

Широкото острие на брадвата прорязваше със свистене въздуха, без да улучи нито един прилеп. За щастие Елиза се бе подхлъзнала и лежеше на пода. От долу тя видя, че защитникът ѝ в старанието си да пази очите си, мижеше и размахваше брадвата. Успехът му бе неочакван — за няколко мига от прилепите не остана и следа, на пода нямаше дори едно отрязано крилце.

— Стига толкова, Фич! Ти си героят на деня!

Разкراчил крака, с брадва в ръката, той преустанови борбата. Елиза се надигна от пода и заизтупва праха от полите си.

— О, Фич! Те избягаха от теб като демони пред ангел-отмъстител!

— Точно така, господарке — отвърна той, пъхтейки. — Убих най-малко стотина. — Той се заглежда объркан, защото липсваха всякакви доказателства за страшната му сила.

— Правилно, Фич. — Елиза се разсмя, докато той бършеше потното си чело. — Но си мисля, че твоите страхотни удари ги изгониха всичките през прозорците. Може би ще е по-сигурно, ако ги залостиш.

— Това и ще направя — отвърна с готовност Фич и се втурна да затваря всички прозорци. — Тук тоя ъгъл трябва да се почисти най-

основно — отбеляза той, докато гледаше нечистотиите, които прилепите бяха направили. Както се оказа по-късно, това излезе трудна работа. Изпражненията трябваше да се стържат от стените и от пода, а след това всичко да се измие с твърди четки и луга, за да може да се живее. И гобленът имаше нужда от грижливо почистване.

Елиза спря поглед на някаква врата в облицованата с дърво стена. На нея висеше тежък катинар. Фич също бе забелязал вратата и веднага се зае да я разучава.

Елиза излезе в коридора и погледна нагоре. Трябваше да разбере в какво състояние са помещенията на най-горния етаж. Но не ѝ се искаше да изживее още веднъж същото. Боеше се вече да отиде сама.

— Ела — повика тя Фич. — Ела да ме пазиш, докато обиколя и това крило. Ако се случи пак нещо, искам да си до мене!

Фич оправи елека си, поласкан от нейното доверие.

— Дадено, господарке! — обади се радостно той. — Най-добре ще е да не се разделяме.

Елиза последва човека нагоре по дървената стълба, която завършваше в коридор. Лявата стена на коридора бе същевременно и външна стена — на известни разстояния бяха оставени тесни отвори за лъковете на защитниците. От дясната страна имаше, както и на долния етаж, две врати. По-голямата бе провиснала на пантите си. Фич надзърна предпазливо, преди да бутне с рамо вратата и остави Елиза да влезе чак след като се увери, че не ги заплашва пряка опасност. Това сигурно бяха покоите на господаря на замъка — имаше голяма спалня, будоар и стая за обличане. Красивата някога спалня, сега бе с пробит таван — виждаше се направо небето. Под дупката се бе натрупал сняг — още една причина за студа в това помещение.

След като огледа стаята, Елиза каза сухо:

— Ако мога да избирам, ще взема долната стая. Може стопанинът да предпочита чистия въздух при тези географски ширини, но не и аз!

Фич мълчеше, но изведнъж се сети, че няма друга възможност, и че Негова Светлост ще бъде ужасно недоволен от такова настаняване. Елиза тръгна да си върви, а Фич остана замислен, като промърмори под нос:

— Аз и Спенс ще трябва да поправим тоя покрив колкото се може по-скоро!

Злобният смях на Елиза показваше много по-малко загриженост за това, как ще се чувства неговият господар.

— Има други поправки, които са много по-наложителни — напомни му тя. — А след като не се очаква господарят ти да дойде скоро, и покривът може да почака. Най-напред трябва да помислим за себе си.

Той се повлече след нея неохотно. Незабелязано това крехко момиче бе взело в свои ръце управлението на къщата.

— Ще започнем с почистването. Ще изметем и ще изсушим дъските. Може да успеем да свършим нещо, преди да се е мръкнало.

Елиза изтича надолу по стълбата толкова бързо, че наметката ѝ вдигаше след нея облаци прах. Фич едва успяваше да я следва. Тя спря изведнъж и той едва не се прекатури.

— Вода има ли?

— Да, на двора. А също и в обора.

— Много добре. За да почистим, ще ни трябва много вода. А и сума други работи, които ще трябва да намериш: метли, ведре, сапун, парцали! И работни ръце! — Елиза мина край стаята, която си бе избрала, и продължи надолу по стълбата. — Видях долу един котел.

Всичко, което Фич и Спенс запомниха от остатъка на този ден, беше работа, работа и пак работа.

ГЛАВА СЕДМА

Вечерта Елиза бе на ръба на изтощението, едва успя да се завлече до спалнята си. В стремежа си да свършат колкото се може повече, тя бе изпаднала в истинска треска. Но като помислеше за огромната работа, която ѝ предстоеше, направеното през този ден ѝ изглеждаше като една драскотина по голям каменен блок. Напълно изнурена, тя едва затвори вратата на стаята и рухна на колене пред камината, омагьосана от пламъците. Сълзи натежаха по гъстите ѝ мигли. След толкова време сега отново се замисли за баща си. Затворен ли беше? Дали го измъчваха? Беше ли изобщо жив?

Тя затвори очи и остави сълзите да текат. От тъмните дълбини на мисълта ѝ изникна образът на баща ѝ да крачи неспокойно в някаква тъмна килия. На краката и на ръцете му имаше окови, лицето му слабо и изпито, дрехите изпокъсани и мръсни. Виждаше го загърнат в единственото топло нещо, което му бе останало — разкошната му някога наметка. Бе вперил празен поглед в насрещната стена, устните му шепнеха беззвучно неразбираеми слова...

Елиза захлупи лице в ръцете си и се разхълца сърцераздирателно. Нямаше по-съкровено желание от това да види баща си свободен, отново да усети закрилата на ръцете му. Беше се уморила да се блъска и да търпи унижения. Жадуваше за по-лесен живот, изпълнен с радост, закачки, танци... Искаше ѝ се поне веднъж да почувства, че животът е създаден за нея, че светът е в краката ѝ. Но всичко бе толкова различно, мечтите ѝ никога нямаше да се сбъднат!

Постепенно риданията затихнаха, Елиза свали ръце от лицето си и огледа непознатото помещение. Бяха измили пода, почистили стените и наредили пред камината нещо като легло върху няколко кожи. Ето, това беше действителността, това студено, мръсно, голо място, с чужда тежка миризма, а отгоре на това и непрекъснатото течение — въздухът нахлуваше през безбройните пукнатини, дупки и цепнатини. Но ако се отдадеше само на мечтите за някакъв друг свят, без да направи нещо за собствената си участ, щеше завинаги да си

остане пленница. Щом искаше по-друг живот, по-разкошен и безгрижен, трябваше здраво да се потруди, за да го има.

На сутринта обаче при вида на оскъдната закуска, състояща се от твърд хляб, осолено месо и лепкава овесена каша, добрите намерения на Елиза сякаш се прекършиха. Когато спомена да потърсят в Хамбург готвач, Фич сви сковано рамене и отвори уста, но като знаеше какво ще й каже, Елиза не му даде да проговори.

— Добре де! — изпъшка тя. — Няма защо да ми го казваш. Сигурно не ти стигат парите.

— За което ужасно съжалявам, господарке! — побърза да добави Фич.

— А ужасно ще съжаляваме всички, ако никой от нас не вземе да се научи в най-близко време да готви. Аз имам известен опит в управлението на едно домакинство, но никога не съм готвила.

Фич и Спенс се спогледаха въпросително, поклатиха отрицателно глави, и изгубиха всяка надежда, че ще ядат нещо свястно в близко време. Елиза с въздишка захапа коричка хляб. Постепенно започваше да изпитва желание Негова Светлост да побърза да дойде, преди да са умрели от глад.

— И кога ще дойде този ваш лорд ли, граф ли, херцог ли? — запита тя. — Къде е той сега и защо не си бе на мястото, да се погрижи за финансовите въпроси?

— Трябваше да се погрижи за нещо по-важно. След няколко дни ще е тук.

— Това по-важно нещо сигурно е някое мошеничество! — промърмори Елиза.

Тя сбърчи нос с погнуса, докато се опитваше да почисти едно петно от вълнената си рокля. Може би настроението й щеше да е по-добро, ако имаше да облече за чистенето нещо друго. Но изборът й бе ограничен: или роклята, която носеше, или красивият син тоалет, който пазеше за по-добри дни.

— Едно е сигурно. Трябва веднага да идем до Хамбург — обясни Спенс. — Храната няма да стигне и до утре.

— Но сигурно е също така, че нямаме повече пари — подметна Фич.

— Ще трябва да намерим някакъв търговец, който да повярва, че Негова Светлост лордът ще заплати всичко, като дойде.

— Ами ако Ханс Руберт е разправил наоколо, че господарят ни е загинал в морето? Кажете си честно, Спенс, ти вярваш ли, че ние двамата можем да направим нещо?

— Но трябва да опитаме! — възрази Спенс и удари с юмрук по масата. — Ако не опитаме, никога няма да разберем дали можем да получим вересия.

След като бе изяснено, че разходката до Хамбург е неизбежна, изникнаха нови въпроси. Спенс не вярваше, че Фич може да намери търговец, който да се вслуша в молбите им и да даде на вересия, нито пък смяташе, че Фич е способен да пази Елиза. Тук трябваше някой, който може да се пазари по-умело, а пък що се отнася до таланта на Фич като пазач, тяхната пленница се бе оказала къде-къде по-изобретателна.

Фич пък се съмняваше в умствените способности на своя другар — само като се сетеше за дръгливите коне, които бе купил...

— Ти нямаш набито око за коне...

— За тия пари, дето ги имах — заоправдава се Спенс, — какво можеше да се очаква? Нали ти хвърли парите на Негова Светлост за тази тук съборетина? Тия коне бяха най-доброто, което можехме да си позволим.

— Искам да ви предложа нещо — обади се Елиза, след като се наслуша на препирните им. — Ако дойда с вас, мога да ви помогна. Вярно е, че не знам езика, но пък познавам обноските и държането на изисканите люде. Съвсем ясно е, че не можем да идем като просяци и да искаме кредит!

Фич, който моментално се обяви против, поклати глава:

— Ако побегне... Какво ще ни прави Негова Светлост?

— Ами какво ще ни прави, ако не сме запушили покрива — присмя му се Спенс. — Казвам ти, че е права! Ние не сме хората, дето могат да изкрънкат вересия!

— Знаеш колко е хитра. Какво ще правим, ако вземе да разправя на хората в града, че е била отвлечена? Тя може да насъска по нас цял Хамбург!

— Абе, какво ги е грижа хамбургчани за нея! Нали е англичанка...

— Да, ама красива като капка! Някой може да я хареса и да ни я отмъкне.

— А пък аз ти казвам, че трябва да дойде с нас! — настоя Спенс.
— Ще я държим под око. Ще следим и да няма мъже.

Фич се призна за победен.

— Тя ще ни съсипе! Ако не ни обесят търговците, Негова Светлост ще го стори...

Съмненията на Фич отново избухнаха, когато видя пленницата да слиза по стълбите, облечена елегантно в разкошната синя рокля. Бе облякла и красивото манто. Кестенявата ѝ коса бе разделена на път в средата и прибрана строго на кок, само няколко тънки къдрици се спускаха по врата. Сякаш бе господарка на някой дворец. Нищо не напомняше за мръсното отрудено момиче, което от самото им пристигане заедно с тях бе влачило, търкало, чистило и кърпило.

Този път ездата до Хамбург се стори на Елиза не толкова уморителна, колкото на идване. Може би настроението ѝ бе повишено от възможността отново да попадне сред хора, да бъде на цивилизовано място. Проблемите с чуждия език щяха да са огромни, но поне временно щеше да разнообрази живота си на пленница, а и кой знае, може би щеше да се отвори някаква възможност за бягство в този пристанищен град.

Преди да стигнат до пазара, Елиза усети вълшебна миризма, която идваше от близката странноприемница. Закуската не ѝ бе понесла и стомахът ѝ се свиваше от глад. Фич също вдигна нос и започна да души като гладно ловджийско псе. Нямаше място за приказки, и тримата насочиха конете към странноприемницата. Щом слязоха от тях, двамата мъже опряха глава до глава и започнаха да броят монетите.

— Вярно е, за съжаление! Надали ще ни стигнат да изкараме до идването на лорда — призна ядосан Спенс, след като бе преброил всяка монета. — Защо ли трябваше да дадеш толкова за онази развалина!

Почервенял от гняв, Фич вдигна ръце:

— Ами ти колко даде за тия сакати кранти? Глупак излезе!

Спенс се засегна.

— Ти си глупак! Ако беше настоял Руберт да си ни даде къщата, дето я бе наел лордът, коне нямаше да ни трябват! Голяма част от

парите дадохме за храна...

— Виж какво, аз вдигам ръце! — и Фич посочи към странноприемницата. — Ти заведи дамата, аз оставам тук на студа да пазя тия негодни кранти!

— И дума да не става! Нямам желание да слушам после жалби и оплаквания, че съм си натъпкал корема, докато ти си мръзнал гладен навън.

Мъжете бяха толкова погълнати от спора, че не забелязаха изчезването на Елиза. В дъното на улицата тя бе зърнала корабни мачти и доловила някакъв шанс.

Надеждите ѝ нарастваха, колкото повече приближаваше кея. За да не буди подозрение обаче, тя забавяше стъпките си, като се оглеждаше тревожно да не се натъкне на капитан фон Рейн. Дръпна качулката върху лицето си, без да забелязва сензацията, която предизвикваше сред всичките тези моряци и продавачи. На пристанището рядко се появяваха жени. Ако се мернеше някоя, тя бе уличница. Но това момиче изглеждаше особено привлекателно. Бе младо, красиво, богато облечено. Не беше то за простите моряци.

Един възрастен белокоп капитан, застанал наблизко, побутна младия човек до себе си, за да насочи вниманието му към момичето. Леденосините очи на младия се ококориха от изненада, след това в тях трепна веселие. С кратко извинение Николаус остави своя събеседник и си запробива път през тълпата. Беше се надявал, че ще прогони спомена за нейната хубост, ала като застана сега зад нея, установи с почуда как нейната близост ускори ударите на сърцето му. Бе вече мъж на тридесет и четири, а се почувства като момче, влюбено за пръв път.

Николаус свали шапка и светлите му коси блеснаха на светлината.

— Милостива госпожице? — каза тихичко той.

Елиза подскочи и се взря в него уплашена, не можеше да повярва, че щастieto ѝ толкова бързо ѝ е изневерило. Точно пък капитан фон Рейн!

Наклонил глава, Николаус я оглеждаше от горе надолу и на устните му трепкаше неуловима усмивка.

— Да не би да сте избягали от своите пазачи и сега търсите кораб за бягство?

— Така и така няма да ми повярвате, ако ви кажа, защо тогава да ви отговарям? — В гласа на Елиза се бореха ярост и отчаяние.

— Зимата приближава, много малко кораби ще излязат сега в открито море...

Това неочаквано съобщение я накара да го изгледа още по-мрачно. След това рязко се обърна и се взря в далечината.

Без да обръща внимание на мълчанието ѝ, капитанът запитва:

— Къде оставихте Фич и Спенс?

Елиза с брадичка посочи към уличката.

— Там някъде... Карат се кой от нас може да си позволи да се нахрани в странноприемницата.

Николаус бе изумен:

— Проблеми ли имате?

— О, никакви проблеми, трябва ни само една по-тежичка кесия и един добър готвач — отвърна тя. — Негова Светлост, да го благослови Бог, е оставил двама тъпаца да се разпореждат с парите му. Почти ги привършиха, а никой от двамата не умее да готви.

— Негова Светлост има кредит при мене — предложи Николаус.
— Колко?

— Всичко! — отговори Елиза. — Като се почне с покрив над главите ни.

Раменете му се разтресоха от тих смях.

— Невъзможно е да е чак толкова лошо! Много добре зная къщата, която лордът нае. Великолепна къща!

— Така ли! Ние живеем в замъка Хоенщайн — не стига, че е далеч, но е абсолютно порутен!

— Хоенщайн?! — На капитана му трябваше време, за да се ориентира. След това гръмко се разсмя. — Значи все пак Ханс Руберт успя! Значи измами лорда! Е, скоро ще си понесе последиците заради своята алчност. Негова Светлост съвсем няма да е очарован!

— Ако някога изобщо дойде — присмя се Елиза.

— Колко е хубаво, че ви виждам отново, малка англичанке! — възкликна радостно Николаус, като не откъсваше очи от нея. — Ще сключа с вас една сделка, искате ли? — И след това тихичко продължи: — Ако през пролетта все още настоявате да се върнете в Англия, ще ви заведа вкъщи с моя кораб!

Елиза онемя от изненада.

— Давате ли ми честната си дума?

Николаус се усмихна:

— Да, обещавам ви.

— А какво ще искате за превоза? — запита тя предпазливо.

— Милостива госпожице, вашите пари не ми трябват, достатъчно ще бъде присъствието ви.

— Но аз мога да платя! — подвикна тя остро. — Нямам нужда от милостинята ви.

— Задръжте си парите, скъпа! Или по-точно, използвайте ги така, че да ви донесат лихва.

— Но кой би ми помогнал за такова нещо? — сви тя рамене презрително. — Може би Ханс Руберт?

— Не мога да се отърва от чувството, че Руберт ще има да пати. Не, госпожице, тази услуга ще ви направя аз, като доказателство, че можете да ми имате доверие. Дори ще прибавя съдържанието на собствената си кесия, докато спечелите. Вие само кажете колко можете да вложите?

Елиза го измери внимателно с поглед и установи, че може да се довери на неговата почтеност, поне що се отнася до парични въпроси. Тя измъкна изпод наметката си кожената кесия, в която държеше една трета от цялото си имущество. Останалата част бе скрита под кринолина ѝ.

— Тука са петдесет златни суверена, можете да правите с тях, каквото намерите за добре. След месец ще си искам обратно парите, с една прилична печалба. Много ли е къс този срок?

Николаус претегли с ръка кесията. След това се усмихна:

— Времето е достатъчно. Аз вече зная кой има нужда от пари.

— Капитан фон Рейн! — Викът насочи вниманието им към Спенс, който дотърча с разперени ръце. Следваше го Фич, задъхан и успокоен.

— Вие ли я намерихте? — пъхтеше Фич, като не можеше да си поеме въздух. — Майко пресвета! Едва не полудях, като видях, че пак е изчезнала... — Той протегна ръка и хвана мантото ѝ. — Сега вече няма да може да избяга! Аз ще се погрижа за това. Ще я държим затворена, докато дойде лордът. Точно така ще сторим.

Елиза хвърли към Фич пренебрежителен поглед. Но той изобщо не го забеляза, защото капитанът му подаваше една тежка кесия.

— Това би трябвало да ви стигне, докато дойде лордът — каза Николаус с усмивка. — Сигурен съм, че цялата тая работа със замъка Хоенщайн и Ханс Руберт ще се нареди много скоро. — Той се поклони пред Елиза.

— Довиждане, мадам! След месец ще чуете отново за мен.

Тя прие думите му с мила усмивка.

— И така, довиждане след един месен!

ГЛАВА ОСМА

Високият мъж влезе през главната порта на замъка и виелицата се втурна заедно с него във вътрешния двор. Вихрушка от снежинки нахлу и в господарската къща, преди вратата да се затвори пред мразовитата зимна нощ. Мъжът смъкна качулката си и се обърна към камината, откъдето слисано го зяпаха Спенс и Фич. Гъстата му светла коса бе късо подстригана, брадата, която някога красеше добре очертаната му брадичка, бе изчезнала. За момент двамата до камината изглеждаха като вкаменени. Когато го разпознаха най-сетне, те скочиха и едва не преобърнаха масата, пред която бяха седнали, така бързаха да го поздравят с добре дошъл.

— Лорд Сиймур! Без брада не можахме да ви познаем! — задави се Фич с едно парче препечено заешко. Той преглътна с гримаса и продължи малко по-разбрано. — Милорд, уверявам ви, че вашето идване много ни облекчава. Носеха се слухове, че сте се удавили. — Като усети настойчивия поглед на господаря си, Фич отвърна смутено лице, за да скрие червената драскотина от бузата си. — Или поне така разбрахме.

Максим вдигна вежди, когато Спенс, с голяма цицина на челото и посиняло око, пристъпи, за да вземе вкоравилата се от снежната виелица пелерина на лорда.

— Но какво е това? — попита Максим, събличайки от раменете си пелерината. — И двамата изглеждате като жертви на улични разбойници. Пак ли сте се били? Или пък безразсъдно сте защитавали тази крепост, докато ме нямаше? Бог ми е свидетел, че щеше да е по-разумно да я бяхте оставили на врага. Ужасно място, жалък подслон. Защо сте тук, а не в господарската къща, която наех?

Кършейки ръце, Фич започна да обяснява:

— Отидохме, както ни заповядахте, да вземем ключовете от Ханс Руберт, но той каза, че вие сте безследно изчезнал в морето. Бил дал къщата на наскоро овдовялата си сестра.

— А парите, които му дадох, за да запази къщата за мен? — Максим бе ядосан. — Къде са парите?

Фич не успя да устои на пронизващия поглед на зелените му очи и неспокойно отстъпи няколко крачки назад.

— Той не ми върна никакви пари, но каза, че можем да използваме тази крепост, вместо къщата.

— Какво по дяволите ми дрънкаш? — разкрещя му се Максим и тръгна към двамата, които уплашено заотстъпваха назад.

— Не знаехме какво да правим, милорд! — побърза да успокои лорда Спенс. — Наистина тук не е подходящо място за една лейди, но едва след като капитан фон Рейн ни даде пари, можехме да наемем нещо по-добро.

— С Руберт ще се заема аз — обеща Максим. — Добре, че фон Рейн ме посрещна на пристанището и ми каза къде сте. Иначе никога нямаше да ви открия. Той не ми даде никакви обяснения. Каза само, че имало проблем. Това ли е всичко? — Лицето му помръкна. — А какво става с дамата? Добре ли е? Здрава ли е?

— Да, милорд — Фич отправи към другаря си един многозначителен поглед, сякаш му бе неприятно да говори за жената, която трябва да пази. — Можем да ви уверим, че тя е в отлично здраве.

— Да — присъедини се усърдно и Спенс, — свежа като напъпилата пролет.

— От къде тогава са вашите драскотини и подутини?

Изведнъж вниманието на двамата се насочи към други неща. Единият заотупва пелерината от снега, другият тръгна с подканящ жест към камината.

— Елате да се сгреете на огъня, милорд — рече Фич любезно. — Ще намерим и нещо за хапване, макар и да не е по ваш вкус.

Той притича през салона и избута един голям стол с висока облегалка до масата, където господарят щеше да усеща топлината на камината.

Маркизът се усъмни и не изпускате двамата от очи, убеден, че крият нещо от него, щом се държат така като уловени в беля деца.

— Да не би да изгубихте дар слово? Искам да знам какво е станало тук.

Двамата се свиха. Пръв се предаде наплашеният Фич.

— Младата господарка, милорд. Тя се нахвърли върху ни, защото я заключихме в покоите ѝ и не я пускахме да излезе.

— Глупости! Измислете нещо по-умно! — стори му се невероятно нежната и тиха красавица да е проявила толкова темперамент.

— Честна дума, милорд, след като в Хамбург едва не ни се изплъзна, ние я върнахме тук и я заключихме в покоите ѝ, за да не ни избяга пак. Така, както бе обезумяла, си помислихме, че дяволът се е вселил в нея.

— Изпадна в пристъп на ярост — намеси се и Спенс. — Ругаеше и хвърляше по главите ни всичко, което ѝ попаднеше под ръка. Когато Фич ѝ занесе ядене, тя му тресна една цепеница по тиквата и пак се опита да се измъкне. А после аз сър... на мен ми бръкна в очите и ме блъсна с вратата по главата, когато исках да я заключа отново.

— А самата лейди? Да не сте я наранили? — попита Максим угрижено.

— Не, тя е само бясна — увери го с жар Спенс.

Максим се опита да не обръща внимание на тази история, считайки я за страшно преувеличена, но все пак искаше да си изясни нещата. Този акт на насилие не подходдаше на крехката хубавица.

— Искам да посетя дамата.

С тези думи Максим прекоси салона и се изкачи по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж, защото едва сдържаше любопитството си. На горния етаж той премина по целия коридор и спря пред тежката дъбова врата. Възмути се, като видя огромното резе, което бе поставено така, че вратата да не може вече да се отваря отвътре. Той почука тихичко.

— Милейди, облечена ли сте? Бих искал да говоря с вас.

Гробно мълчание. Когато Максим за втори път не получи никакъв отговор, той вдигна резето и бутна вратата. Помещението изглеждаше празно. Той влезе и се огледа.

— Арабела? Къде сте?

Елиза, която се бе притиснала зад вратата, за да се хвърли върху негодника, който посмее да пристъпи покоите ѝ, се вцепени. Тя позна топлия, възбуждащ глас, който ѝ припомни за срещата по тъмните стъпала на Бредбъри Хол. Тя излезе от скривалището си и отпусна трикракото столче, с което бе възнамерявала да се брани. Макар

облечен като благородник и да нямаше брада, не можеше да има никаква грешка — това бе той.

— Какво по дяволите...? — Дълбока гънка се образува на челото му, като я съзря. — Вие какво правите тук?

— Ах, значи вие сте били! — В сапфиреносините очи блесна искра на възмущение. — Вие сте наели двамата да ме отвлекат! А аз през цялото време си мислех... о, боже!

В следващия миг тя замахна със столчето и го запрати по него, бясна от гняв. Максим ловко избягна удара и ѝ измъкна столчето от ръцете.

— Къде е Арабела? — попита той рязко и се огледа.

— Ах, Арабела значи? — проскърца гласът ѝ. Аха! Той бе изпратил хората си да отвлекат Арабела, а те по погрешка бяха хванали нея. Тя изкриви устни в презрителна усмивка и продължи: — Без съмнение Арабела се намира там, където е мястото на една почтена жена... при съпруга си... в Англия.

— В Англия? — Максим мигновено разбра какво се бе случило и побесня. — А вие защо сте тук?

С презрителен жест Елиза посочи към вратата.

— По-добре попитайте вашите хора. Те ме отвлякоха.

— Те трябваше да доведат Арабела — викна той. — Вие какво правите тук?

— Ама вие май трудно схващате! — кресна Елиза. — Не разбирате ли? Ако искате да получите отговор, обърнете се към вашите съучастници. Тези идиоти ме нападнаха в спалнята на Арабела и ме отвлякоха.

— Ще ги удуша собственоръчно! — изсъска Максим.

С това той се обърна и изхвърча навън. Гласът му тътнеше из целия коридор, докато той слизаше тичешком по стълбите.

— Фич! Спенс! Къде сте, по дяволите?

Двамата бяха излезли и се намираха току пред входната врата, когато чува виковете му. Те бързо се върнаха обратно, за да дадат обяснение на маркиза, който ги гледаше със зловеца физиономия, с ръце на кръста. Техните жалки опити да изобразят усмивки пропаднаха.

Двамата се отдръпнаха боязливо. Елиза слизаше по стълбите, а усмивката ѝ показваше дълбоко злорадство. Това не бе усмивката на

влюбена, която най-сетне се е събрала със своя любим! Но какво ставаше? Маркизът беше бесен. В зелените му очи проблясваха искри, мускулите на челюстта му трепереха и предвещаваха буря.

През рамо Максим попита малко по-спокойно:

— Ще бъдете ли така любезна, мадам, да ни кажете коя сте?

С невъзмутимостта на кралица Елиза произнесе:

— Аз съм Елиза Мадзелин Редбърн. — Гласът ѝ отекуваше в голямото помещение. — Единствената дъщеря на сър Рамзи Редбърн, племенница на Едуард Стамфорд и братовчедка на дъщеря му Арабела.

Слисани, Фич и Спенс разтвориха широко уста. Те се обърнаха жално към маркиза. Сега вече знаеха причината за гнева му. Той бе втренчил поглед в момичето, сякаш това съобщение бе изненадало и самия него, но гневът му съвсем не бе отминал, когато се обърна към съучастниците си.

— Разбирате ли сега какво сте направили? — просъска той заплашително.

— Но ние не знаехме, милорд! — проплака Фич.

— Трябваше да проверите! — сръза ги Максим. — Не ви ли дадох описание?

— Да, и ние помислихме, че това е тя.

— Светлокестенява, казах.

Фич повдигна ръка, сякаш искаше да покаже на лорда дългите кичури, които се сипеха по раменете на момичето.

— Не е ли светлокестенява?

— Да не си ослепял? — избухна Максим. — Не виждаш ли, че това е меднокестеняво? И трябваше да е със сиви очи, а не със сини!

Фич, който се отказа да обяснява на разбеснелия се Максим, понечи да се скрие зад гърба на другаря си по нещастие и предостави на Спенс по-нататъшните опити.

— Милорд, нищо чудно, че се объркахме — започна той, — покоите бяха тъмни, а това бе единствената дама, която влезе, макар да чакахме дълго. Друга не се показа.

— Трябваше да вземете Арабела — крещеше Максим. — Вместо това сте ми довели тази побъркана драка. Едуард Стамфорд е такъв скъперник, че едва ли ще се загрижи, само защото тя е изчезнала...

Елиза прекъсна пристъпа му на ярост.

Максим я гледаше слисан, после лицето му помръкна.

— Повярвайте ми, ако беше възможно, бих го сторил, но страхувам се, че в момента не може и дума да става за връщане.

— Ако се страхувате, че ще ви издам, обещавам ви да мълча. Можете да разчитате на думата ми.

— Мадам Редбърн, обвинен съм в убийство и предателство към короната. — Той добави саркастично: — Много се съмнявам, че бихте могли да навредите още повече на името и репутацията ми. А и имайте предвид, че властта на Елизабет не се простира до Хоенщайн и че тук съм на сигурно място, далеч от палача.

— Но аз не съм ви нужна тук — поласка го тя. — Моля, пуснете ме.

— И въпреки това ще останете, мадам.

Елиза тропна с крак.

— Трябва да ме освободите! Трябва да се върна и да потърся баща си. Може би е ранен... или още по-лошо. А аз съм единствената, която въобще иска да го намери. Той има нужда от мен... Не разбирате ли?

— Знам със сигурност, че сър Рамзи Редбърн е заловен — забеляза Максим, — ако наистина сте негова дъщеря, трябва за жалост да ви кажа, че се говори, че е бил отвлечен от Англия с някакъв кораб. Ако това е истина, завръщането ви е напълно безсмислено.

Елиза го гледаше слисана.

— Къде са го закарали? И защо?

— Някъде. Някъде по света — отвърна Максим.

— Няма да остана! — викна Елиза, готова да заплаче. Как можеше да се надява, че ще намери някога баща си, щом трябва да го търси по целия свят?

— В момента нямате друг избор, освен да приемете гостоприемството ми — каза Максим и ѝ се поклони. — Моите извинения.

— Но аз не мога да бъда спокойна, докато не намеря баща си — проплака Елиза. — Не разбирате ли? В Англия поне бих имала възможността да потърся някой, който знае къде са го отвели. Трябва да ме върнете по най-бърз начин.

— Невъзможно е.

Прямият му отговор отново събуди у Елиза желанието да му противоречи.

— Сър, предупреждавам ви, внимавайте! Докато съм тук, няма да намерите покой в тая съборетина. Така ще ви отровя живота, че ще проклинате деня, в който сте заповядали да отвлекат Арабела. Братовчедка ми може и да ви е обещала любов и вярност, но от мен можете да очаквате само омраза и презрение.

— Вразумете се — отвърна Максим, развеселен от сприхавостта ѝ. — Ако ми досажда прекалено много, ще наредя да ви заключат отново, и никой от нас...

— Само през трупа ми! — Елиза замахна и се опита да го удари по лицето, но той успя да хване здраво ръката ѝ.

— Сега виждате колко са глупави вашите заплахи — предупреди я той и гласът му звучеше почти благо.

Когато Елиза отново се опита да удари, той се сниши, обхвана с ръка хълбоците ѝ и я повдигна нависоко. Тя усети топлината му през тънката си дреха и се смути.

— Какво ще кажеш сега, момиче? — Максим отпусна назад глава, при което погледът му премина по буйно напращелите гърди, преди да я погледне усмихнато в сините очи. — Кой е лисицата и кой заекът? За мен ще си една хапка, пикантна при това.

Изведнъж Максим усети как женствеността ѝ събуди прегладнелите му сетива и Елиза използва този миг на слабост и го ухапа за ухото.

Максим изкрещя, пусна я, а Елиза отскочи като подплашен заек, за да потърси защита зад масата, докато маркизът се държеше за кървящото ухо.

— Хвани ме, лисо — подигра му се тя и добави, преструвайки се, че му съчувства: — Бедна лисо, да не ти причиних болка?

— Стига вече, чудовище такова! — Яростта му я подплаши и тя хукна към стълбите, защото забеляза, че с него вече нямаше шега.

— Милорд, пощадете момичето! — извика Спенс, кършейки ръце.

Максим искаше да се втурне след нея, но тя вече бе изчезнала в стаята си и бе залостила вратата отвътре.

— Изчезвай! — стълча го Максим и махна с ръка. Той мрачно загледа към горния етаж. Тя не бе така безпомощна, както той си бе помислил в началото. Какво ти зайче, цяло зверче!

Подръпвайки нараненото си ухо, той насочи сега яростен поглед към двамата слуги.

— Е, какво ще кажете за свое оправдание?

— Какво можем да кажем, милорд? — отвърна Фич тихо. — Направихме ужасна грешка и ако заповядате да ни отрежат ръцете, ще сме си го заслужили.

— Спенс? — Маркизът още не бе доволен.

Спенс прокара палеца на крака си по каменния под, по който само преди седмица още имаше дебел слой прах. Ако не беше момичето, нищо нямаше да се е променило.

— Наистина ми е жал за младото създание, особено защото ние сме виновни за всичко. Ако ми дадете отпуска, ще я върна на вуйчо й.

Максим размишляваше. Той разбра, че Спенс наистина иска да поправи грешката си.

— Има още един проблем.

— Какъв, милорд?

— Баща й беше отвлечен и аз мисля, че тя ще изпадне в голяма беда, ако я върнем в Англия, преди да го пуснат на свобода. Тя няма там друг, който да я пази, освен Едуард, а аз познавам характера му.

— Тогавя трябва да я задържим тук заради собствената й сигурност.

— Точно така.

— Ще обясните ли на момичето това?

— Тя ще ми повярва ли?

— Не, милорд, ще ви намрази, защото не я пускате да си върви.

Максим разтъркваше болящото ухо.

— Но какво ще стане с годеницата ви, милорд? — поинтересува се Спенс.

Максим мисли дълго, после въздъхна отчаяно.

— Изглежда, че съм я загубил. Не мога да се върна в Англия, за да я взема. Едуард спечели. Той сега има дъщеря си, имота ми и състоянието на Риланд. Ще минат много месеци, преди да се върна и да подема отново борбата.

— Да, милорд, плановете понякога се провалят — присъедини се Спенс съчувствено. — Но може би се е намесила висша сила. Ако поради нашата заблуда аз и Фич сме спомогнали да спасим момичето от голяма опасност, то аз съм горд заради нея и нещастен заради вас.

Максим замълча. Не би могъл да се противопостави на тези думи, но болката бушуваше в сърцето му. Той бавно изкачи стълбите.

— Донесете ми нещо за ядене, бира и топла вода в стаята, и ме оставете да си почина до утре. Нуждая се страшно от една хубава постеля.

— Ами, Ваша Милост... — подвижна притеснено Фич след него.

Максим спря и се обърна наполовина. Усети, че предстояха още обяснения.

— Еее, ние започнахме веднага да чистим. Изтъркахме подовете, после доста време ни отне, докато се справим с покоите на мадам... е, бяхме така ангажирани, че не можахме да приготвим вашата стая.

— Е, добре, ще почака до утре. Искам само да си отспя.

— Но... — отвърна жално Фич.

Максим стана нетърпелив.

— Какво има Фич?

— Таванът! — изтърси Фич. — Още не сме го ремонтирали.

— Какво му има на покрива?

— Има голяма дупка. Не бихте ли искали да прекарате нощта тук при огъня?

Максим му отправи студен поглед.

— Колко време ще ви отнеме да ремонтирате тавана и да ми оправите стаята?

— Ами, може би един ден. Трябва да стегнем прозорците и вратата. И после още два-три дни, докато оправим и тавана. А после трябва да почистим.

Максим се обърна и бавно заслиза.

— Ще ям тук долу при камината, но преди да се оттегля, очаквам покоите ми да са готови криво-ляво, за да прекарам в тях нощта, даже и да трябва да закриете дупката с одеяла. Ако не се справите, ще прекарате зимата в обора при Еди. Ясно ли е?

— И още как, милорд — увери го Фич. В мислите си той вече обмисляше работата. Нямаше и секунда време за губене. — Набързо ще ви сервирам нещо за хапване.

— Сам ще се обслужа. Имате малко време на разположение.

— Прав сте, милорд — съгласи се Фич.

Спенс носеше вече метла и кофа, защото нямаше желание да прекара зимата в компанията на Еди в обора. Тъй като не се знаеше как

изглежда студеният сезон в тази страна, във всеки случай топлината на камината и мекият сламеник бяха за предпочитане.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Елиза отметна завивките. Леденото утро в стаята прогони и последния остатък от сънливост. Беше толкова студено, че дъхът ѝ замръзваше пред устата. Снегът от последната нощ бе замръзнал по прозорците, които сега блещукаха в светлината на изгряващото слънце. Но и слънцето не можеше да стопли помещението. Елиза помисли дали да не скочи до камината, за да хвърли нови цепеници върху жарта, но студът я уплаши, и тя от сърце си пожела слуги, които да дойдат и да съживят огъня.

— И всичко това само, защото тоя тъпоумен, полудял от любов нещастник си е наумил да отвлече обожаваната си любима! Ще ми плати за това и то скъпо. А що се отнася до мъченията — изплака тя мъката си на стените, — този тип е нищо пред Редбърн.

Елиза извади за проба единия си крак изпод завивките, но веднага го дръпна обратно, щом докосна студения каменен под. Събра всичкия си кураж. Отметна кожената завивка, изскочи, грабна за миг нещата си от едно столче пред камината и се хвърли обратно в леглото. Дрехите бяха ледени, докато ги обличаше под завивката. Накрая стана. Повдигна лице към слънцето, за да улови някой слънчев лъч и пооправи с пръсти, вместо с гребен косите си. По-грижлив тоалет можеше да си позволи, ако стоплеше малко вода, за да се изкъпе. Дяволита усмивка пробягна по лицето ѝ.

Обула меките си кожени обувки, Елиза изтича до камината и провери температурата на водата в кофата, която Фич ѝ бе донесъл предната вечер. Бе толкова студена, че би могла да разбуди и най-безнадеждния сънливец.

С кофа в ръка отиде към вратата и се ослуша. Тъй като не чу нищо обезпокоително, тя внимателно избута вътрешното резе и излезе навън. Отдолу се носеше гръмкото хъркане на Фич и Спенс. Отгоре не се чуваше нищо. Елиза тихо се изкачи по стълбите и на пръсти се промъкна в спалнята на лорда. Със затаен дъх се взря в помещението, където слабата дневна светлина проникваше през прозорците и през

дупката в тавана. Около дървения балдахин бе опънато нещо като палатка, което да пази от течението. В огромното, украсено с дърворезба легло, лежеше неприятелят ѝ, потънал в дълбок сън. Хубавото лице с тъмни мигли бе обърнато към нея. Една кожена завивка го покриваше до половината, разкривайки горната част на тялото му. Множество белези по гърба и по гърдите показваха, че животът му не е бил от най-спокойните.

Елиза се отърси от всякакви скрупули. Този тип не заслужаваше нищо друго... Тя повдигна кофата и изсипа цялото ѝ съдържание върху Максим Сиймур.

Нищо неподозиращият маркиз подскочи, брутално изтръгнат от съня си. Той се отърси ужасен и диво я изгледа. Но когато запрати настрана завивката си, за да хукне след нея, тя се вцепени при вида на напълно голото мъжко тяло. Тази гледка — фигурата на Аполон — завинаги щеше да се запечати в паметта ѝ! Но това не бе мраморен бог, а мъж от плът и кръв, жив и истински, смел и мъжествен, при това и обзет от ярост.

Елиза се обърна и хукна. Краката ѝ буквално летяха, когато тичаше по коридора и почти се пързулна надолу по стълбите. Стъпките на преследвача ѝ се чуваха все по-наблизо. Със сетни сили тя достигна вратата на спалнята си и вдигна резето. Треперейки и тежко поемайки си дъх, тя се облегна на нея. Беше на сигурно място! Но миг след това се стресна, когато той задумка с все сила.

— Ще изкъртя тази врата, ако някога го направиш отново, жено! — викаше той, разпенен от бяс.

Едва след като бе минал обедът, Елиза събра смелост да излезе, надявайки се, че маркизът е напуснал замъка. Тя бе още насред стълбите, когато го видя да седи в салона на голямата маса. Пред него имаше полупразна табла, бе обядвал до камината. Тя искаше да се оттегли дискретно, но гласът му проряза тишината в салона.

— Елате да ми правите компания, госпожице Редбърн — извика той студено, показвайки с ръка мястото на другия край на масата. — Предпочитам да ви виждам пред себе си, отколкото да ви усещам зад гърба си.

Тя слезе неохотно по стълбите, изпълнена с предчувствие за надвиснала беда. Погледът му не се отлепяше от нея, когато тя седна сковано срещу него на противоположния край на масата.

Неудоволствието на Максим бе очевидно. Той мълчеше и тишината ставаше все по-тягостна.

— Както виждам, госпожице Редбърн, сякаш сте ми малко сърдита... — започна той най-накрая.

— Малко? Как да разбирам това?

— Е, тогава трябва да се коригирам. Значи вие сте ми много сърдита.

— И това е слабо казано — отвърна Елиза.

Максим прие спокойно отговора ѝ.

— Мога да приема, че ме имате за отвратително, противно чудовище, защото ви поставих в това неприятно положение.

— Докато намеря по-точно определение за вас, това ще е достатъчно — забеляза сухо Елиза.

Максим отново кимна в знак на съгласие.

— Несъмнено никой от нас не храни особена симпатия към другия, но се страхувам, че и двамата сме попаднали в клопка. Поради съвсем очевидни причини не мога да ви пусна да си вървите, а вие не искате да останете. Поради това предлагам да сключим споразумение.

— Моето единствено условие е да ме изпратите обратно с първия възможен кораб. В противен случай не поемам никакви задължения.

Максим я погледна открито.

— Въпреки това бих искал да живея спокойно в собствения си дом...

— Тогава ме пуснете да си вървя.

— Представата за една непрекъсната борба между нас...

— Не сте длъжен да ме задържате.

— Считам се за джентълмен...

— Не споделям вашето мнение.

— ... за джентълмен, който взема присърце благополучието на благородните дами.

— Кое то вече доказахте, като заповядахте да ме отвлекат?

— Неуспешен опит да предотвратят женитбата на благородна госпожица с мошеник.

— Можете да ме пуснете по всяко време! — настоя Елиза.

— По-точно проблем е, че не мога! — Той удари с длан по масата. — Защо сте толкова вироглава?

— Тогава сме в състояние на война — отвърна тя ледено.

— Елиза — опита Максим този път благо, — Елба скоро ще замръзне, а и Северно море през зимата е доста коварно. Помислете за собствената си сигурност. Дори и най-опитните моряци сега изчакват по-благоприятни атмосферни условия.

— Не е ли възможно да се мине по суша до Кале? Оттам може би ще намеря възможност да се върна в Англия.

— Това би било дълго и опасно пътуване по суша. Не мога да ви придружа и не разрешавам да го стори друг.

— Колко мило от ваша страна, Тейлър — подчерта тя арогантно, измисленото му име.

Една паднала главня изригна дъжд от искри и Максим стана, за да прибави още дърва. Елиза го гледаше изпитателно. Макар и благопристойно облечен, той бе извънредно мъжествен. Ръкавите на тъмнокадифения му къс жакет и бухналите му панталони имаха цепки, чиито краища бяха обшити с коприна. Коровата му накъдрена яка се извисяваше високо над врата му. Подобни бели къдри имаше и на маншетите на жакета, който подчертаваше широките му рамене и се впиваше в тясната му талия. Високите ботуши, които носеше върху тъмни чорапи, очертаваха мускулите на краката му.

Елиза изведнъж се почувства съвсем малка и слаба пред него. Орфаните ѝ дрехи ѝ придаваха ужасен вид, а това неприятно чувство нараняваше гордостта ѝ, когато той я загледа. Тя можеше да си представи много добре каква гледка представляваше в това облекло. Скочи бясно от мястото си.

— Стойте си тук като великия господар на тази руина, докато аз трябва да нося тези жалки парцали, а на всичкото отгоре твърдите, че не можете да ме върнете в къщи. Чувствата на една дама ви интересуват точно колкото и дървото, което току-що хвърлихте в огъня.

— Сигурно знаете, че в Англия ме търсят с публична обява — отвърна Максим, — ако сега се върна, ще попадна незабавно на ешафода.

— Което и заслужавате — потвърди Елиза.

Максим се надигна от мястото си и пресече салона като зъл великан от някое старо предание. Фич и Спенс си бяха избрали най-

неподходящото време, за да се появят. Като се изправиха пред Негово Благородие, те видимо се ужасиха от лошото му настроение.

— Трябва да замина за Хамбург — уведоми ги той. — Но щом в мое отсъствие не вършите нищо полезно, то поне се погрижете за това момиче, и оправете вратата на спалнята ми, ако още ви е мил животът — изръмжа той, — за да съм защитен от нападенията на тази луда! — при което показа с палец зад гърба си.

— А сега за вас! — той се обърна рязко към Елиза. — Би било уместно да помогнете на тези безделници и също да свършите нещо. За всички ни ще е от полза, ако се работи тук.

Той се обърна, за да си върви. Елиза обаче го спря с прелестен жест.

— Милорд, това е невъзможно, защото аз съм пленница, която трябва да се ограничава с покоите си, и не бива да си позволява да излиза от тях, за да спести на пазачите си неудобни ситуации. Но би било добре, ако доведете от града поне един готвач и едно-две момичета, за да почистят. Страхувам се, че тези двамата от вашата свита не са в състояние да се справят дори що-годе с домашните си задължения.

Максим се обърна безмълвно, взе си пелерината и ядно затръшна вратата зад себе си. Тя се откачи от пантите и гъст облак прах се завихри, когато падна с трясък на пода. Максим изруга наум и продължи към конюшната. Малко по-късно, вече върху седлото на врания си жребец, той препусна през двора, а двамата му приближени се бореха с вратата, която трябваше да окачат.

Тази събота Ханс Руберт остана по-дълго в намиращата се точно до кея канцелария, за да допълни още няколко данни в счетоводните си книги. Седнал пред писалището си на висок стол без облегалка, той замислено прокарваше перо по пергаментата, когато усети зад гърба си въздушно течение и звънецът на вратата му показва, че е влязъл посетител. Тъй като в този район човек винаги трябваше да е нащрек, преди да се обърне той хвана една дебела дъбова тояга.

Клиентът му бе едър мъж, който му се стори някак познат, макар лицето му да се закриваше наполовина от ниско нахлупената качулка. Мъжът изтръска снега и кишата от фините си кожени ботуши, а

Руберт, измамен от изтънченото облекло на посетителя, успокоено седна обратно на стола си.

— Извинете, господине — започна той. — Мога ли да... — Въпросът остана недовършен, когато мъжът повдигна глава и той го разпозна.

— Господин Сиймур! — възкликна той.

Под погледа на пронизващите зелени очи на посетителя по гърба му преминаха тръпки на ужас.

— Мистър Руберт! — Гласът бе тих и беззвучен и би трябвало да послужи за предупреждение, ако Руберт вече не бе изплашен до смърт.

— Аз... хм... — В главата на Руберт мислите му се гонеха. — Господине, не знаех, че сте в Хамбург!

Без да му обръща внимание, маркизът свали кожените си ръкавици и пелерината си и ги сложи на една облегалка. Когато Максим благоволи да погледне Руберт, по горната устна на търговеца просветнаха малки перли пот.

— Платих ви значителна сума, за да наема за половин година в града една къща, която заслужава това име. Хиляда дуката, ако не греша... — В тези думи се чувстваше едва сдържан гняв. — Но за свое учудване намирам хората си в една почти лишена от покрив и гъмжаща от паразити купчина развалини.

— Замъкът Хоенщайн? — престори се Руберт на учуден. После набърчи чело, сякаш се съмняваше в думите на англичанина. — Е, когато бях там за последен път...

Безцеремонният отговор на Максим задуши още в зародиша всеки опит да се оправдае.

— Хващам се на бас, че последните обитатели са оставили костите си в кръстоносните походи.

С това извинението на Руберт — а също и печалбата му — бяха зачеркнати. Той започна бързо да смята наум числа, докато търсеше друго извинение.

— Сигурно си спомняте все още, че бе уговорено да се нанесете в къщата преди края на годината. Ако това не станеше, нямаше аз да нося отговорност за това обстоятелство. Е, чух да се говори, че сте загинали при злополука.

Когато Максим направи крачка към Руберт, той побърза да се скрие зад една дълга маса. Маркизът се хвърли върху нея, така

настойчиво втренчен в него, сякаш искаше да го прониже с поглед.

— Трябва да призная, че името ви не бе никаква препоръка. — Той направи една многозначителна пауза, а Ханс Руберт се опита да преглътне буцата в гърлото си. — Но както и да е! — продължи маркизът. — Зная, че преди около година някои членове на Ханзата са искали да закупят имоти в друг град и са връчили за целта една внушителна сума на посредник. Когато предявили претенции към собствеността си, е трябвало да научат, че плащанията не са били извършени, а посредникът изчезнал. Е, Ханзата умее да си отмъщава, при което невинаги се придържа към законите. Ако измамените знаеха къде се намира посредникът, опасявам се, че сами биха се заловили с него.

Въпреки студа Руберт извади една носна кърпа и избърса с трепереща ръка обляното си в пот чело.

— Ханзата въобще не ме засяга — продължи маркизът по-приятелски. — За мен тя представлява куп ужасно безсърдечни и алчни типове. Ако мъжът, който е успял да си присвои част от техните пари, беше почтен човек, не бих го предал.

— Аз... аз... аз... естествено, г-н Сиймур — заекваше Руберт, — както казвате, аз съм честен човек.

— Моите хора са платили наем, достатъчен, за да могат да купят Хоенщайн и земята с него.

— Нека е така! — побърза да се застрахова Руберт и трескаво затърси в едно чекмедже договора, на който положи подпис и печат, посипа го с пясък, за да изсъхне мастилото и го подаде на посетителя си. — Заповядайте! — каза той, но смехът му звучеше принудено. — Имотът ми бе в тежест, откакто го притежавам. Радвам се да се отърва от него. Сега е ваш!

Максим посегна към договора и набързо го прегледа, после леко отстрани пясъка от пергаментата, нави го и го прибра в жакета си.

— А що се отнася до предплатата за къщата в града...

— Ще ви я върна! — прекъсна го бързо Ханс Руберт и преглътна мъчително. — Дадох къщата под наем на моята овдовяла и често боледуваща сестра... естествено, едва след като научих за нещастиято, което ви се е случило. Като честен човек не бих могъл просто така да взема двоен наем.

Максим кимна утвърдително, а Руберт извади едно дървено ковчеже, обковано с желязо, загреба монети и отброи няколко от тях в една кесия. След като Максим подписа квитанцията, Руберт побутна кесията през масата.

— Г-н Сиймур, както обещах, връщам ви сумата изцяло. — Той се усмихна широко. — Има ли още нещо?

Максим претегли кесията в ръка и я прибра. Сложи си пелерината и ръкавиците.

— Истинско удоволствие е да сключваш сделка с човек, който знае цената на почтената търговия.

Ханс Руберт изпусна дълга въздишка. Най-сетне се престраши и попита:

— Тогава Ханзата никога... — Той преглътна тежко.

Максим му кимна.

— Не от мен — обеща той, изскочи навън и затвори зад себе си вратата.

Руберт се върна обратно на стола си и угрижено запрелиства страниците на счетоводната си книга, за да нанесе някои корекции. С дълбока въздишка той я затвори. Днес се бе измъкнал на косъм. Разумът и почтеността го бяха спасили, макар и да го бяха направили по-беден.

Максим пресече една кишава улица и се върна в гостилницата. Едва-що бе изтръскал от пелерината си мокрия сняг, когато от един ъгъл на задимената кръчма един глас му викна:

— Хей, Максим!

Сиймур разтърка подлютените си от пушека очи и се взря във вътрешността. Николаус фон Рейн седеше пред една отрупана маса и се отдаваше на втората си голяма страст. Максим му кимна, преди да закачи пелерината си на две куки, за да се суши. После си свали ръкавиците, отиде до масата на фон Рейн и седна срещу капитана.

— Греяно вино, госпожице — поръча той, когато към масата пристъпи едно изпотено младо момиче с дълбоко изрязана блуза. Люлеейки се на задните крака на стола, той добави: — Цяла кана и много горещо, ако обичате.

— Разбира се, господине — момичето направи бърз реверанс и изчезна.

Николаус фон Рейн, който тъкмо се наслаждаваше на пикантно приготвена агнешка плешка, наблюдаваше мъжа срещу себе си, без да спира да дъвче. Както личеше, приятелят му имаше грижи, защото седеше, потънал в мисли и отсъстващият му поглед блуждаеше из помещението.

Капитанът веднага усети, че приятелят му има нужда да се изприкаже. Освен това бе събудено и любопитството му. Той остави настрана кокала, бутна чинията настрана и си избърса устата с голяма ленена салфетка.

В този миг келнерката постави пред маркиза голяма кана с горещо греяно вино. Ароматът на мед и подправки погъделичка приятно носа му, и още първата глътка го изпълни с животелна топлина.

— Навън е отвратително, нали? — започна фон Рейн. — Възможно най-неподходящият ден за дълга езда.

Максим издаде нищо незначещо сумтене. Той си топлеше ръцете на каната и отново обходи с поглед гостилницата.

— При това време старият замък трябва да е студен и негостоприемен — продължи да дълбае Николаус, — а отоплените помещения са сигурно почти... — Той остави последната дума да виси във въздуха, но Максим не реагира и се ограничи с едно кимване, докато отпиваше глътка.

На Николаус фон Рейн, моряк и търговец, който говореше седем езика и познаваше основно нравите и обичаите, необходими за успешно сключване на сделки, му се наложи да използва цялото си умение, за да измъкне отсъстващия си приятел от черупката му.

— Момичето сигурно е прелестно, а?

Максим се сви. Той свъси заплашително вежди, а в зелените му очи просветнаха искри. Слисан, фон Рейн искаше да зададе още някакъв въпрос, когато от устата на Максим изригна внезапно истински водопад от думи.

— Жени ли? Кълна ти се, приятелю, жените са истинска напаст за човечеството! Всички са едни и същи, набили са си в главите да ни свалят на колене. Не могат да мислят логично и разумно! Не са нито честни, нито справедливи!

Думите на Максим объркаха капитана.

— Но твоята любима... исках да кажа, годеницата ти...

Юмрукът на Максим се стовари по масата.

— По дяволите, на мен ли, мъж с чувство за отговорност, трябваше да ми се случи хората ми да отвлекат не която трябва, и сега Арабела е останала при онзи, а вместо нея са отвлекли братовчедка й.

— Не която трябва? — Очите на капитана се разшириха слисано. Той се отпусна назад и гледаше с широко отворена уста приятеля си.

— Да, горката Арабела, нежна и сладка, е останала в лапите на алчния си баща. Сега е оженена против волята й и трябва да се отдаде на оня... оня жребец... а аз, без нищо да подозирам за грешката, се втурнах при пристигането си нагоре по стълбите, за да прегърна жена си, бях посрещнат от една фурия.

Максим не забеляза, че фон Рейн прикриваше, кървавочервен, пристъпа си на смях в една носна кърпа, додето не наведе глава, не можейки вече да се сдържи.

— Заклех се на това чудовище, че заради собствената й сигурност няма да я върна по развилнялото се море, но тя иска на всяка цена да наложи волята си и не ще да разбере, че рискувам живота си, ако се осмеля да стъпя на английска земя.

Фон Рейн отпи една голяма глътка от чашата си и съумя да потисне смеха си, докато Максим полека се успокояваше.

— Така значи! — Николаус с мъка се овладя и сложи чашата си обратно на масата. — Сега всичко ми е ясно, Максим. Но кажи ми, коя е младата дама? Забелязах, че е много красива и привлекателна...

— Красива? — прекъсна го Максим. — Привлекателна? Наистина, ако ти е мила кожата, можеш да се приближиш до нея с гол нож в едната ръка и щит в другата. — Той отново отпи. Колкото повече се подобряваше настроението му, толкова по-гладен се чувстваше. Той посегна към парче риба. — Казва се Елиза Редбърн. Племенница на Стамфорд. Арабела сигурно току-що е била излязла от покоите си, и по една глупава случайност тъкмо оная е влязла там, когато хората ми, които не могли да различат едната от другата, я отвлекли и я докарали тук. — Бръчките на челото му се задълбаха. — Николаус, какво да правя с това момиче? Тя просто ме отчайва. Но не мога да я върна в Англия.

Николаус вдигна рамене.

— Ако ти е мил животът, приятелю, отговорът е много прост. Трябва поне за известно време да се примириш с присъствието й. Но

кажи ми, Максим — той едва овладяваше любопитството си, — тъй като ти самият... не я харесваш, то може би няма да имаш нищо против, дамата да бъде... как го казвате всъщност вие англичаните... ухажвана от друг?

— Какви ги дрънкаш? — Максим гледаше приятеля си като треснат от гръм. — Кой би ухажвал момиче като нея?

Николаус отхвърли иронията на приятеля си, свивайки рамене и наклони глава с едва доловима ирония.

— Намирам тази дама за привлекателна, имам предвид много красива. Е да, тя има твърда воля, но освен това и много чар. Живо предизвикателство за мъж с опит и търпение.

Максим изсумтя.

— Нямам какво да кажа по този въпрос, защото не мога да се разпореждам с нея. Ако те иска, то поне ще се освободя от нея. Но те предупреждавам, като се всели в нея дяволът...

— Много добре — фон Рейн се засмя. — Още днес ли се връщаш?

Максим хвърли един поглед към вратата. Навън вятърът виеше, а и гъстият снеговалеж притъпяваше желанието му да се прибира, но нямаше какво да се прави.

— Ще трябва — въздъхна той, — преди двамата ми будали да направят нови поразии.

Фон Рейн посегна към една печена ябълка, обели я и с наслада я захапа.

— Приятелю, както виждаш масата е богато отрупана, а и ти трябва да се подкрепиш преди път. Бъди мой гост. — С това той постави пред него едно блюдо с печена гъска и потри ръце. — Твоята история събуди апетита ми.

Двамата се заеха охотно с ястията, а когато Максим се нахрани до насита, отпи последната глътка от греяното си вино.

Капитанът вдигна ръка.

— Моля те за една услуга. Като видиш Елиза, кажи й, че искам да я посетя идния петък. Около обед, мисля. Разбира се, ще взема нещо за хапане. Както чух, обслужването там май не е на ниво.

Максим се изсмя и ставайки, потупа фон Рейн по рамото.

— Страхувам се, че ще се върнеш с разбити надежди... но аз ще рискувам и ще осведомя момичето за посещението ти. — Той извади

кожената си кесия. — Преди това искам да си ти върна взетото на заем, преди тя да те е сломила.

Николаус въздъхна.

— Твоят заем не ми донесе много лихви. Ще трябва да вложат парите си другаде, за да припечеля нещо от тях.

— Не виждам никаква пречка — отвърна Максим, отброявайки му монетите. — Сега имаш на разположение повече средства, които можеш да инвестираш.

Ханзейският капитан въздъхна.

— Да, и аз не виждам проблеми. Бих могъл да участвам в търговска операция с някой друг. Печалбата би била по-висока, но удоволствието — по-малко.

— Удоволствие? — Максим погледна с любопитство приятеля си. — Кой въобще би инвестирал в моето начинание?

— Не ме слушай какво говоря, приятелю — махна с ръка Николаус, — само поздрави момичето от мен.

Когато Максим достигна замъка Хоенщайн малко преди полунощ, всичко бе потънало в дълбока тишина. Слугите му спяха на сламениците близо до камината. Максим тихо залости оправената входна врата и се качи нагоре по стълбите. Преди да се изкачи на горния етаж, той напрегнато се заслуша пред вратата на Елиза. Нищо не се чуваше. Той натисна любопитно бравата. Вратата бе залостена отвътре. Кимна замислено. Точно това бе и очаквал.

В стаята му огънят още гореше. До камината бяха струпани предвидливо дърва, за да прибави при нужда, до тях имаше съд, в който можеше да се стопли вода. Един поглед нагоре му показа, че хората му бяха запушили дупката с една врата от обора. До камината съхнеха мокри завивки, на леглото бе постлан нов сламеник. На рамката на вратата бяха заковани подпори, а до тях бе облепната една добре издялана греда. Максим залости вратата, сложи допълнително още няколко клина, за да е защитен надеждно от набезите на младото момиче.

После Максим разстла пелерината и кадифения си жакет пред огъня, притегли една пейка и си събу подгизналите ботуши. Непокойно се изправи пак и закрачи из стаята. Спря при камината,

потънал в мисли, облегна се на стената и се взря в жарта. Голямо бе учудването му, когато част от дървената ламперия поддаде внезапно под тежестта му. Опипвайки внимателно с пръсти, той откри пантичка и малко, хитроумно скрито в дървото желязно резе. Той го повдигна и натисна, докато цялата касетка от ламперията не поддаде и се разтвори навътре към едно тясно, мрачно помещение. Той запали свещ от камината, отвори вратата в ламперията още по-широко и пристъпи напред.

Намираше се в малко по-нисък коридор. По-нататък той успя да различи една стръмна, тясна, виеща се стълба. Обхванат от неукротимо любопитство, заслиза по стълбата, докато тя не свърши пред друг къс коридор. Максим откри малко резе, подобно на това в неговата стая. Той го повдигна и вратата поддаде на лекия тласък. Беше изумен, когато застана на прага на помещението, което обитаваше Елиза Редбърн!

Огънят в камината бе угаснал, а Елиза изглеждаше дълбоко заспала. Той се приближи безшумно до леглото ѝ. Дългите ѝ мигли лежах като тъмни сенки на страните ѝ, меките устни бяха полуотворени, едната ръка обвиваше като безупречна дъга от слонова кост главата ѝ и разкриваше рамото и горната заобленост на гърдата ѝ. Максим спря поглед на лицето и примамливата пълнота на гърдата ѝ. В съня си малката изглеждаше напълно безпомощна и невинна.

— Хм, може би Николаус е видял в нея нещо повече от мен — мислеше си той. Елиза бе изключително красива, с красота, която бе много по-жизнена от тази на бледата Арабела. Максим пристъпи към камината и добави дърва върху тлеещите въглени, после безшумно се отдалечи.

Като се върна в стаята си, той засили огъня и в своята камина, оправи завивките на леглото си и се съблече. На устните му играеше усмивка, докато в мислите си той се бе върнал към гледката отпреди малко, преди да потъне в дълбок сън, в който този път не присъстваше Арабела.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Изгряващото слънце заливаше земята с радостна светлина. За да се наслади на панорамата, която се разкриваше пред очите му, Максим отвори едното крило на прозореца, което се състоеше от обковани в олово осмоъгълници. Свежият утринен въздух щипеше кожата му и прогонваше и сетната сянка от сънливост. Той се наведе навън и хвърли поглед на новопридобитите си владения. От разправията му с Ханс Руберт бе изминала цяла седмица, но покупката в никакъв случай не бе увеличила състоянието му, напротив, неговото финансово положение бе, меко казано, тежко. Според кралския указ той нямаше право нито на имота, нито на титлата си. За да може да се завърне като пълноправен господар на имотите си в Англия, той трябваше да даде на кралицата убедителни доказателства за невинността си.

Той затвори прозореца и постави съда с водата над огъня. Изми се и се обръсна, облече се — велурени панталони, кожени ботуши и риза от фин бял лен, над нея мек кожен жакет. После излезе от стаята.

Долу в салона завари Елиза да приготвя закуската. Изминалите дни му дадоха възможност да я види сега сякаш за пръв път с непредубеден поглед.

Елиза наистина бе представително създание, което дори и в невзрачните си дрехи можеше да засенчи много жени в пищно облекло. Прихванатата с панделка коса падаше в цялата си дължина по раменете ѝ. Водопадът от гъсти медни коси напомняше „Раждането на Венера“ от Ботичели, която бе видял във Флоренция.

— Радвам се да видя, че сте последвали съвета ми и помагате — закачи я той. — Бях сигурен, че ще можете, стига да пожелаете.

Елиза се извърна и го изгледа гневно с искрящи очи. Тя гореше от желание да му каже как се бе трепала, за да направи тази руина поне малко обитаема.

— Господарят на замъка днес ще ни удостои ли с присъствието си? — отвърна тя саркастично. — Да не би да се успахте, милорд? Слънцето изгря преди доста време.

— Преди не повече от час — отвърна Максим весело.

— Да приемем. А тук закуската очаква вашия изнежен стомах. — Тя пристъпи към казанчето, сипа в една дълбока чиния малко овесена каша и я тръсна пред него. — Да ви е сладко!

— Изключително сте мила, девойко — отвърна той с лек поклон, — действително красива гледка. Честна дума, ако дамките в двореца видеха вашия тоалет, нямаше да оставят на мира шивачите си, външността ви гали окото.

— Дрехите ми са доказателство за щедростта на благородния господин — отвърна тя хапливо.

Максим не ѝ обърна внимание и опита кашата, за да се отдръпне мигновено с изкривени от погнуса устни.

— Наистина ви липсва всякакъв талант за готвене. Може би щипка сол ще направи тази помия по-поносима.

— Разбира се, господине — Елиза взе купата и отиде с нея до печката, направи нещо с гръб към него, а после отново я постави пред него. — Това отговаря ли на вашия вкус?

До носа на Максим достигна аромата на женската ѝ плът, когато тя се наведе напред и роклята ѝ му предостави кратка, но прельстителка гледка. Той усети как кръвта му кипна.

Елиза се изправи и забеляза с почуда, че погледът му следи движенията ѝ, сякаш не може да се откъсне от гърдите ѝ. Тя се изчерви от гняв и попита язвително:

— Да не търсите заместница на Арабела, милорд?

— Момиче, това за вас би било непостижима цел, така че не поставяйте на изпитание суетата си — отвърна той презрително и поднесе лъжицата с овесена каша към устните си.

— Солта достатъчно ли е? — попита сладко Елиза.

Втренчил сърдито поглед в нея, Максим стана, взе купичката и изхвърли съдържанието в огъня, където то просъска при допира с една главня. Максим си сипа втора порция от казанчето, посоли я малко и се върна на стола си.

Елиза се зае сега с печката, после посегна за метлата, за да измете пода, отначало бавно, после все по-бързо и енергично, така че се вдигнаха облаци прах и маркизът се разкашля. Той яростно удари по масата.

— Престани, вещице такава!

Елиза се подчини и го наказа с презрителен поглед през рамо.

— Работата ви пречи, така ли, милорд?

Кашляйки, Максим се опита да разсее облаците прахоляк. После посочи с пръст другия край на масата.

— Сядай, женище такова.

— Вещица? Женище? На мен ли говорите?

— А на кого? — Максим я погледна и поклати глава. — Предупредих Николаус, но той не щеше да ме чуе.

— Николаус? — Любопитството ѝ се разбуди.

— Да. Николаус. Попита ме дали може да ви ухажва.

— Ах, така ли? — Тонът ѝ бе станал осезаемо по-рязък. — И вие разрешихте ли му?

— Той ще пристигне днес по обяд.

Сега Елиза стана и удари с длан по масата.

— Колко любезно от ваша страна да му дадете разрешение за това, лорд Сиймур!

— Дадох му добър съвет. Не е в моя власт да кажа нито да, нито не. Препоръчах му да пита лично вас. Честно казано, предупредих го и го посъветвах да ви се представи в пълно бойно снаряжение, ако иска да се измъкне читав.

— Ах, вие... — В очите ѝ просветна, докато тя свиваше устни. — Как смееете да сводничите с един от вашите съучастници? Ооох!

Със стиснати юмруци тя се обърна и тръгна нагоре, защото не можеше да понася повече ироничното му хилене. Спряла на първото стъпало, тя извика:

— Бихте ли изпратили Фич и Спенс с няколко кофи вода при мен? Много вода! Искам да изпробвам медната вана в стаята си.

Малко преди обяд Максим видя от един прозорец на покоите си малката дружина на Николаус фон Рейн, която яздеше по пътеката към замъка. Като го съзря, Максим се разсмя звънко. Николаус бе задоволил страстта си към ефектно появяване и пищно облекло. Късото му палто, обточено със сърма, проблясваше на слънцето. Кожената подплата сигурно добре го предпазваше от студа, защото, подпрял едната си ръка на хълбока, а с другата хванал юздите, той така широко бе разтворил пищното си палто, че се виждаха добре късия

жакет и широките панталони от тъмночервено кадифе. На главата му дръзко бе накривена украсена с пера шапка. Максим дори успя да съзре една обсипана със скъпоценни камъни златна верига, която той носеше на врата си.

Ескортът се състоеше от двама мъже с блестящи месингови нагръдници, единият от които яздеше пред капитана, а другият — зад него. Следваше ги един дебеличък тронав слуга. Той водеше обозен кон, натоварен с множество бохчи, сандъци и кутии. А собственият му кон, освен тежестта на ездача си носеше допълнително няколко медни съда и множество прибори, чието дрънчане се чуваше отдалеч.

— Гледай ти, младоженецът идва — засмя се Максим развеселен. Той напусна стаята си и се затича надолу, за да посрещне гостите на входната врата.

Ханзейският капитан, който се бе приближил към руината с отвратен и разочарован израз, облекчено пришпори коня си, когато видя своя домакин и поведе хората си през рова.

— Максим! — високо извика фон Рейн. — Как си, приятелю?

— Превъзходно! Утрото вече успя да зарадва окото ми.

— Да, беше великолепен изгрев. — Николаус обгърна с поглед порутените зидове. — Макар че сред тази купчина камъни човек трудно може да си представи нещо красиво.

— Човек никъде не знае откъде ще срещне красотата — забеляза Максим двусмислено.

— Тук със сигурност не! — отвърна Николаус с категоричен тон.

С усмивка на уста Максим слезе срещу него по стълбите.

— Виждам, че не си се съобразил с предупрежденията ми и не си се отказал от това опасно начинание. Ела седни и се стопли на камината, додето си още здрав и читав.

Николаус се плъзна от седлото и хвърли юздите на притеклия се Спенс. После капитанът огледа двора на замъка, порутените зидове и хлътналия покрив на съседната сграда.

— Надявах се да намеря подслон поне за конете.

— Хей там отсреща. — Максим посочи към обора. — Зидовете са още здрави и пазят от вятъра. Отзад има едно помещение с огнище, където хората ти могат да си отпочинат. Фич ще им занесе храна и бира.

— Не много бира — спря го Николаус. — Тази вечер се връщаме обратно.

Тромавичкият мъж от новопристигналите напълни ръцете си със съдове и тигани и под развеселения поглед на Максим ги понесе с дрънчене към входната врата.

— Доведох и Дитрих, готвача си, за да ни е гарантирана приличната вечеря — обясни Николаус. — Тук със сигурност ще има някой, който да може да я оцени.

— Всичко е по-добро от пресолена овесена каша — сухо отбеляза домакинът. — Впрочем за едночасова езда от града до тук, си взел много бляскав ескорт. — Максим направи движение с глава към придружителите му.

— Човек трябва винаги да е нащрек — призна Николаус намигайки. — Но, честно казано, исках да впечатля дамата.

— А аз все се надявах, че си предвидил охрана от дамата — отвърна находчиво Максим и се изсмя, когато капитанът слисано го погледна с недоумение в очите.

Максим го потупа по гърба и придружи госта си нагоре по стълбите към салона, който Николаус учудено огледа.

— Сега разбирам защо хората от града никога не идват тук. Из тези стаи сигурно бродят духове и кръвта на човека чак се смръзва...

— Е, все пак направихме някои малки подобрения — отвърна Максим с ироничен смях. — Представи си как е изглеждало всичко, когато са довели момичето.

Капитанът презрително изсумтя.

— Човек едва ли би могъл да си представи нещо по-ужасно.

Маркизът посочи няколко стола около камината.

— Ела, приятелю, почини си.

Николаус, който тъкмо си сваляше ръкавиците, отпусна тежкото си тяло на един стол и се наведе напред. С лакът на лявото коляно, с юмрук на другото, той настойчиво гледаше домакиня си.

— Е, какво ще кажеш? Момичето благоразположено ли е към мен?

Максим повдигна рамене.

— Трудно е да се каже. Тя е самоуверена и не ми се доверява.

— Но ти ѝ каза, нали? — настоя капитанът.

— Да.

— И тя не отвърна нищо?

— Нищо, което да подсказе намеренията ѝ.

— Ах, тази проклета несигурност. — Николаус разочаровано се удари по бедрата.

Максим пристъпи към една маса, наля бира и я подаде на Николаус.

— Вземи, това ще ти вдъхне смелост.

Фон Рейн пое халбата и я изпразни на един дъх. Максим му доля.

— Никога досега не съм те виждал така отчаян заради една жена — забеляза той и седна на един стол до приятеля си. — Още си спомням как преследваше в моите владения младите красавици. Тогава не се ограничаваше само с една...

— Но, Максим, много добре знаеш, че аз съм едва ли не светец.

— Внимавай — предупреди го Максим и изкриви лице в гримаса.

— Какво предлагаш? — попита Николаус.

Максим скептично повдигна вежди, а по устните му пробягна усмивка.

— Знам за оброка на членовете на Ханзата, но между тях има не малко, които по свой начин тълкуват оброка и в действителност са развратници и женкари, които преследват всяко хубаво момиче. — Той сви рамене. — Не ме засяга въобще дали си целомъдрен или не, но положително от малък си шегаджия. Чувствам се малко отговорен за момичето, защото аз го доведох тук, а аз знам, че не си светец.

— Ах, така ли? Ами ти да не би да си? — извика Николаус възмутено.

Максим се усмихна.

— Никога не съм го твърдял.

Известно време те се гледаха безмълвно. Николаус се покашля.

— Е, между нас казано, приятелю, признавам си, че съм малко нещо шмекер.

— Знам го вече от доста време.

— Но момичето е различно от другите. Тя завладя сърцето ми.

Максим презрително изсумтя.

— Внимавай много какво ѝ даваш в ръка. Тя е коварна и нападателна.

— Да, тя е нападателна и темпераментна — призна Николаус, — но коварна? Не! Тя само се бори за свободата си. Не е ли разбираемо, че момичето настоява да го върнат вкъщи? Отвлечането толкова я е променило!

— Беше грешка — призна Максим.

— Да, грешка, Максим, но що за идея е това? Какво те подтикна да го сториш? Любовта към Арабела или желанието да си отмъстиш на баща ѝ?

— Исках само да предотвратя първата брачна нощ, докато... — Максим спря, защото пронизващият поглед на приятеля и необходимостта да се защитава му бяха досадни. — Боже мили, Николаус, да не би да мислиш, че бих избрал Арабела за своя съпруга, ако не я поставях над всички други?

Николаус се облегна назад и загледа замислено приятеля си.

— Според всичко, което си ми разказвал за нея, тя е красива и нежна, следователно една жена, която е разбираемо да избереш. Тя е отстъпчива, а не надменна и твърдоглава, а и никога не би предявила неразумни искания. Често си казвал, че имаш нужда от жена и семейство, за да не отмре името ти. Сега се питам дали си избрал Арабела с ума или със сърцето. И когато баща ѝ те предаде и те измами, продължи да държиш на нея, защото мразеше баща ѝ, или наистина страстно я желаете?

— От нашата връзка със сигурност щеше да произлезе як клон — отвърна инатливо Максим.

— Не може да се сърдиш на дамата, че си е избрала друг. Та нали ти беше уж мъртъв.

— Алчността на Едуард да лапне още едно състояние я е принудило да се омъжи за Риланд.

— Не забравяй, че ти бе полумъртъв, когато хората ми те докараха на кораба. На Раймонда трябва да благодариш, че изобщо започна пак да ходиш. Цял месец не можеше да стъпиш на крака. Трябва да се поставиш и на мястото на Арабела. По всяка вероятност смъртта ти я е развълнувала дълбоко, но не е прекършила желанието ѝ за брак. Би трябвало само да си щастлив, че си жив и че можеш да се огледаш за някоя друга, която да ти стопли леглото.

— Аз съм щастлив, че съм жив! — каза Максим. — Имах късмет, че Фич и Спенс бяха в решителния момент с мен, когато паднах от

моста. Те ми доказаха верността си и добре се погрижиха за мене, да, те ми спасиха живота.

Николаус замълча, преди да каже тихо:

— Ако ти е мил животът, приятелю, трябва да те предупредя и за още нещо.

Домакинът му изненадано го погледна. Ханзеецът продължи:

— Ти се срещна с Карл Хилърт, водача на гилдията, нали?

Максим потвърди:

— На връщане от Англия той се запозна с мен, докато пътувах на неговия кораб.

— Карл Хилърт разполага с много ханзейски кораби и търси печалба. До следващия съвет той е упълномощен от Ханзата. Неговото повторно избиране е напълно сигурно, защото той е най-богатият и най-могъщият мъж в лигата.

— Той ме помоли да го посетя, ако отида в Любек — каза Максим, бръкна в жакета си и извади восъчен печат със знак. — Даде ми това, за да ме пуснат до него.

Николаус взе печата и го огледа внимателно, после пхна ръка под ризата си и издърпа една златна верижка, на която висеше месингов печат. Плочката му бе по-малка, но със същия знак.

— Печатът на Ханзата. Притежава го всеки ханзейски капитан и трябва да се закълне да не се разделя никога с него. — Той върна на Максим печата. — Ще отвори много врати пред теб. Но трябва да те предупредя. Карл Хилърт е мъж, от който трябва да се пазиш. Той е подъл и до ушите ми достигна, че в Любек е събирал сведения за причината за престоя ти в Хамбург.

— Защо му е притрябвало да се интересува за мен? — попита недоверчиво Максим.

— Много е огорчен от това, което се случва с пристанищата и търговията ни — обясни Николаус. — Бавно, но сигурно ни се отнема първенството. Преди сто години бяхме господари на търговията в Северно, та чак и до Средиземно море. Сега се борим за оцеляване. Елизабет вече не иска да търпи канторите ни в Англия, а Хилърт смята това за начало на война. Той вече е загубил два кораба от онзи проклет пират Дрейк. Сега може би планира някакъв удар по Елизабет. Би могъл да си му от полза в това отношение.

— Хилърт знае ли, че съм обвинен в предателство към короната?

— Да, знае и мисля, че поради това се интересува от теб. Ще иска да купи услугите ти.

— Трябва само да ме попита и ще му кажа каквото иска да узнае.

— Максим, Хилърт е много предпазлив. Той основно ще те проучи, преди да се хване с теб.

— Аз съм сиромас, ограбиха състоянието ми. Какво имам да защитавам?

— Най-ценното си притежание. Живота си.

Максим мълчаливо отпи от бирата си и за известно време и двамата се отдадоха на мислите си. Накрая Николаус попита:

— Каза, че Елиза била в покоите си. Знае ли, че съм дошъл?

— Прозорците на стаите ѝ гледат към двора. Не може да не е забелязала пристигането ти. Тя сигурно поставя на изпитание търпението ти.

Николаус скочи.

— Ще се кача и ще я доведа.

— Настойчиво те предупреждавам да не я дразниш — предупреди го Максим. Той отново отпи и погледна озадачено към стълбите, когато чу отгоре лек шум. — Виж ти, красивото дете все пак слиза, за да ни зарадва с присъствието си.

Николаус се обърна и прекоси помещението, за да посрещне момичето. Максим ги наблюдаваше безучастно и развеселено, любопитен в какви одежди ще се представи малкото зверче, за да посрещне госта. Макар и да ѝ бе дал пари за дрехи, тя до сега се бе мотала само в мръсната си вълнена рокля. Но безкрайното количество кофи вода, които Фич и Спенс бяха ѝ качили предполагаха, че тя поне ще се е измила. Когато Елиза влезе в полезрението му облечена в синя кадифена рокля, той разтвори слисан уста. Видя грациозния поздрав, който тя отправи към Николаус: пред него внезапно се появи привлекателното създание, което Николаус виждаше у нея.

Елиза постави изящната си ръка върху ръкава на капитана и се остави да я придружи в салона. Максим учтиво стана, тя обаче не му обърна внимание и бърливо се възхити от великолепното облекло на госта си.

— Наистина, аз съм завладяна от вашата представителна поява, капитан...

— Николаус, ако разрешите — осведоми я той.

— Както желаете... Николаус — промълви тя приятно развълнувана и очарователно кимна. — За мен е чест.

Максим погледна смирено към небето. Тая изкусна никаквица имаше по-благ език и от змията в райската градина.

— Дойдох, за да ви задам един настоятелен въпрос — изтърси Николаус, — и ви моля да ми отговорите веднага.

Елиза потъна в благочестиво мълчание на един стол, цялата в слух. Николаус едва се сдържаше от вълнение, когато избута напред креслото си, наведе се напред и хвана ръцете ѝ.

— Скъпа Елиза... никога не съм срещал друга жена, която да е възбудила така интереса ми към себе си... а моят ранг в Ханзата ми позволява да се ожения, ако пожелаея...

— Но, Николаус, много добре си спомням, че вие не желаете да говорите за размера на състоянието си, докато бяхме на борда на вашия кораб — подразни го тя. — Какво се е случило с вас?

Николаус се покашля.

— Миналата седмица Максим ми разкри, че вие не сте неговата годеница.

— Николаус, ако ме бяхте попитали за това по пътя за насам, щях да ви кажа, че изобщо не познавам господина — каза Елиза оперено. — Но вие толкова се стараехте да не науча името на моя похитител, че изобщо и не помислихте за възможна грешка. Ако бяхте казали нещо, тази ужасна трагедия нямаше да стигне толкова далеч.

— Нямах никаква причина да предположа, че Фич и Спенс са се объркали — обясни капитанът. — Тъй като смятах, че вие сте съпругата на някой друг, се опитах да остана хладен и дистанциран спрямо вас, доколкото ми бе възможно. — Той сведе поглед и погали с палец нежната кожа на ръката ѝ. — Не успях.

Елиза хвърли на Максим един разгневен поглед, защото той вдигна ръце зад гърба на Николаус и аплодира. Какво не би сторила, да му избие тази иронична усмивка от лицето!

— Николаус? — Гласът ѝ бе мек и сладък като мед, така че капитанът погледна поривисто и потъна в очите ѝ. — Лорд Сиймур ми каза за вашето желание и аз съм много радостна, че джентълмен като вас ме навестява.

— Донесох ви подарък — каза Николаус и кимна щастливо. Той скочи и прекоси салона. Разви едно голямо цилиндрично и обвито в

плат руло и разпростря пред Елиза луксозен турски килим.

— За вашите покои, да не ви изстиват краката.

— О, Николаус, какво рядко и ценно нещо ми подарявате.

— За рядко красива дама! — едва пророниха устните му.

— Вашата щедрост ме очарова. За жалост не мога да се реванширам.

— За мен вашата компания е най-красивият подарък.

Максим се надигна ядосан.

— Вече достатъчно дълго слушам как флиртувате — каза той рязко. — Излизам да поия Еди и не знам кога ще се върна.

— Не бързай да се връщаш — отвърна Николаус, комуто това излизане бе добре дошло. — В твое отсъствие няма да ни липсват теми за разговор.

— Мога да си представя! — отвърна Максим със сарказъм, който не можеше да остане незабелязан.

Той мина през салона, изкачи двете стъпала до вратата и излезе през масивния портал. Прибързаното му оттегляне предизвика у Елиза доволна усмивка.

— Бедничкият. Все още мисли за Арабела — въздъхна тя. После отново вниманието ѝ се насочи към капитана. — Е, разкажете ми, Николаус, как стоят нещата с моята инвестиция.

Когато Максим се върна късно вечерта, завари Фич и Спенс седнали един до друг на пейката пред камината, всеки хванал по едно дърво в ръка и държащ под око половината от салона, в случай, че се появи духът, за който бе говорил капитанът. Когато господарят на замъка отвори вратата, двамата скочиха уплашено на крака и изкрещяха.

— Престанете! — изрева Максим. — Ще събудите и мъртъвците! Тук няма духове! — Максим свали ръкавиците си. — Ако искате, можете да спите в стаята зад обора, когато съм тук. В мое отсъствие трябва да ноцувате в салона и да пазите момичето.

— Добре, милорд.

Слугите вдигнаха сламениците и тоягите и бързо тръгнаха през двора. Максим прекоси салона и пое към стълбата. След дългата езда бе премръзнал до мозъка на костите си и потисна треперенето си.

Една мъждукаща светлина на първия етаж привлече вниманието му. Елиза стоеше на вратата на стаята си и силуетът ѝ се открояваше на светлината от камината. Тя бе загърнала раменете си с една завивка, отдолу се подаваше дантелената ивица на долната ѝ фуста. Малките ѝ, тесни крака бяха боси и трябва да бяха студени като каменния под, на който бяха стъпили.

— Какво има? — попита той и тръгна към нея.

— Сънувах нещо — пошепна тя страховито, като се оглеждаше, сякаш трябваше да различи действителността от съня. — Сънувах, че теглят баща ми през комина на едно огнище. Димът бе така гъст, че той едва дишаше. Измъчвах го.

Максим протегна ръка и отхвърли от бузата ѝ една къдрица.

— Николаус ви е разказвал за обичаите на Ханзата.

Тя го погледна слисано.

— Такива ли са им обичаите?

Максим въздъхна.

— Техните обичаи са тайна, но Николаус невинаги се съобразява с това... но вие треперите — каза той, когато тя потръпна, и отвори вратата на спалнята ѝ. Пламъците в камината бяха загаснали. — Ако позволите, мадам, ще добавя дърва в камината.

— Както желаете — отвърна тя сдържано и седна на ръба на един стол с висока облегалка.

Максим свали пелерината си, хвърли я на един стол и започна да подклажда огъня. Отпуснал се пред камината на едното си коляно, той разбута жарта и сложи още дърва.

— Е, това сигурно е достатъчно.

— Лорд Сиймур... — Гласът ѝ бе тънък и тих в голата стая.

— Не така официално, Елиза — помоли я той с поглед отстрани. — Вече нямам право да се ползвам от титлата си.

— Ситуация, без съмнение причинена от вуйчо ми.

— Сигурно често сте чували цялата история. Не е нужно да я разказвам отново.

— Да, много съм слушала вече за вас, милорд. И понякога се питам каква е истината.

Максим се засмя кратко и се обърна към нея.

— Страхувате се да останете с мен насаме, защото ме считате за убиец?

Елиза ядосано повдигна брадичка.

— Не се страхувам от вас.

Той бавно кимна. Тя бе по-смела от всички жени, които познаваше.

— Поне никога не сте показали страха си.

— И така? — настоя тя.

— Скъпа Елиза — започна той, сякаш щеше да ѝ изнася лекция. — Имало е често случаи, когато е трябвало да посягам към мечата си, за да убия някого — изпълнявайки задълженията си, било като защитник на кралицата или в някоя тъмна улица, когато са ме нападали, но ви уверявам, че никога не съм бил убиец, а още по-малко в къщата си. В онази вечер тъкмо се бях върнал у дома, за да се преоблека за едно тържество в чест на Арабела. Слугата ми събщи, че ме очаквал един шпионин на кралицата. Когато отидох при него, го намерих да лежи на пода до камината. Изглеждаше така, сякаш бе паднал и си бе ударил главата, защото имаше ужасна рана на челото, а пред камината имаше кръв. По-късно стана ясно, че е бил намушкан с нож. Това ужасно ме учуди, защото когато се заех с него, той нямаше прободна рана. Беше още жив и тъкмо исках да повикам за помощ, когато откъм нишата чух шум и изтичах бързо към нея, за да видя кой се крие там. Срещата ми с агента трябваше да протече на четири очи, но Едуард по-късно обясни на кралицата, че ни бил видял заедно. Той трябва да е бил този, който се криеше в нишата.

— Да не искате с това да намекнете, че моят вуйчо е намушкал онзи мъж, след като вие сте излезли? Не мога да го повярвам. Той е дърт страхливец.

Максим се изсмя, защото това откровено описание го забавляваше.

— И аз така мислех, но във всеки случай трябва да ме е видял, докато бях в стаята. Защо ще ми приписва убийството, ако самият той е невинен?

— Мразите вуйчо ми, защото смятате, че той ви е обвинил, за да прикрие собственото си престъпление? Когато напуснах салона, преди да ме отвлекат, изглеждахте така, сякаш имате намерение да го убие.

— Не желая да видя Едуард мъртъв. Поне още не. Бих предпочел да изживее унижението да бъде наречен пред обществото лъжец,

крадец и страхливец. Не мога да се закълна, че е убил агента, но без съмнение ще трябва да установят, че е участвал в убийството.

— И искате самият вие да подготвите разкритието?

Максим я погледна иронично.

— Може би заради вуйчо си би трябвало да се радвате, че не мога да се завърна в Англия.

— Нямам кръвна връзка с Едуард — призна Елиза. — Майка ми е била подхвърлено дете, което е било оставено в имението на Стамфорд.

— След вашето откровение, скъпа Елиза, характерът ви ми се представя в по-добра светлина. — Една усмивка проигра по устните му. — Следователно не сте безнадежден случай.

— А Арабела? — контрира Елиза. — За нея като дъщеря на Едуард виждахте ли надежда?

— За мен винаги е било странно как Едуард е могъл да създаде такова чудесно създание — каза той след кратко колебание.

Приятната топлина на огъня докосна бузите на Елиза и за пръв път в тази вечер тя усети уюта и закрилата, които ѝ бяха липсвали в последните часове.

Тайно погледна отново мъжа, който протягаше дългите си тънки пръсти към огъня и се попита бегло дали присъствието му имаше отношение към доволството, което я бе обзело.

— Николаус умее да прави хубави подаръци — забеляза Максим, посочвайки към килима, който лежеше на пода до леглото ѝ, и стана. — Той не се скъпи, само и само да ви види щастлива.

Максим взе пелерината си и се приготви да си върви. На вратата се спря и се обърна да я погледне.

— Но все още имате нужда от богати дрехи и обувки. В Хамбург има една шивачка и един обушар, които ще ви издокарат. Ще ви придружа.

Максим искаше да излезе из вратата, но Елиза го спря.

— Още само миг, милорд. — Тя притеснено скърши пръсти. — Трябва да ви уведомя, че назначих един готвач.

— Ах, така ли? И от къде го изнамерихте този готвач?

— Николаус ми остави неговия.

— Без съмнение след дълги молби от ваша страна — отбеляза жлъчно Максим и сам се учуди, че така лесно губи самообладание. —

На мен Николаус със сигурност не би ми оставил готвача си, без да иска нещо насреща. Вие очевидно добре сте го възмездили...

— Вие се притеснявате само заради парите, които ще ви струва това — отхвърли тя очевидното му неудоволствие. — Мисля, че Николаус проявява изключително много такт, като оставя готвача си да работи за вас.

— Вие мислите! — кипна Максим. — Не забелязвате ли, че Николаус иска да ви направи своя...

— Своя жена — приключи Елиза бързо и остро изречението, и скочи от мястото си.

Максим се доближи до нея с тежки крачки и спря плътно пред нея.

— Май по-точно е да се каже своя любовница! — изсъска той.

Елиза ядно го блъсна по гърдите, а завивката се свлече от раменете ѝ.

— Вън! — изкрещя тя. — Махайте се!

Погледът на Максим се плъзна надолу, където фината риза меко обгръщаше заоблените форми на гърдите ѝ. Меките, светли извивки примамливо проблясваха под тънката материя и излагаха по най-прелестен начин женствеността ѝ. Това, че стоеше така непринудено разголена пред него, възбуди гнева му. Да не би да беше лекомислена? Порочна и сладострастна? Щом не проявяваше срам пред него, какви ли прелести излагаше на показ пред Николаус?

Но яростта му веднага отстъпи място на надигащата се в него страст. Изведнъж го облада страстното желание да сграбчи момичето в ръце и да уталожил изгладнелите си сетива с него.

— Да не ме имате за жалък евнух? — изрече той дрезгаво. — Покрийте се, преди да ви открадна непорочността.

Дъхът на Елиза секна, тя се отдръпна с пламнали бузи и повдигна завивката си. Едва след миг посмя да вдигне поглед, засрамена от неговия упрек.

— Върнах се в Англия, за да си взема съпруга — изрече той през стиснати зъби. — И ако не бяхте вие, сега щях да съм с нея, покорна и топла. Вместо това се измъчвам от мъжка похот и ако не се пазите, мадам, ще заситите желанията ми. Не съм от тези, които злоупотребяват с дамите, но тъй като Арабела вече е завинаги изгубена за мен, ще трябва да се задоволя с някоя друга. Може би знаете, че

понякога по-късен обет е изкупвал вината. За изнасилването на плахи девственици.

С тези думи той се обърна, излезе навън и остави Елиза да стои изправена наред стаята. Как си позволяваше да я заплашва с изнасилване? Тя дръпна резето. Да не я мислеше за някоя изпълнителна курва, която охотно би се поддала на неговата мъжка похот? Боже, какво щеше да изтърпи той утре!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Максим седеше на коня си с ръка на седлото. Под обраслата с гори височина, където беше спрял, мирно се виеше река между заледените брегове. На отсрещния бряг сред борови гори, проблясваха снежни преспи, мярваше се и някое животно в търсене на храна. Максим повдигна глава и проследи с поглед малко птиче ято, което прелиташе над долината. Небето бе ведро синьо. От време на време, когато южнякът задухаше топъл през върховете на дърветата, някой облак хвърляше сянка върху потъналите в сняг поляни и просеки. Погледът на Максим се насочи към далечината, но той не виждаше много неща, защото мислите му бяха насочени навътре в него. Той виждаше сини очи, в които гореше огън, червеникавокафяви коси, които падаха на вълни по едва закритите гърди. Представата за нейната красота не преставаше да го преследва. Той бе попаднал в капан. Дългото въздържание го бе докарало до границата на неговата издръжливост, и само с върховно усилие на волята бе потиснал желанието да я сграбчи и да я отнесе в леглото. Сега го болеше, че бе реагирал така остро и я бе заплашил с изнасилване.

Максим наложи на мисълта си да се върне към някога обичаната Арабела. Никой не би могъл да отрече, че Арабела по природа беше идеалът за благородна девича красота. Колко често се бе опиянявал от спомена за нея! Сега обаче откри, че с мъка съумява да извика в паметта си нейната грация, образа на сивите ѝ благи очи и нейните светлокестеняви къдрици.

Представите бяха замъглени и неясни и вече не трогваха сърцето му. Колко бе прав Николаус, докато той самият бе уверен, че е бил обзет от дива страст. В действителност не го ли е водело желанието за отмъщение, за да заповяда да отвлекат Арабела.

Отново го нападнаха представи за Елиза... за гневната Елиза, за спящата Елиза, за Елиза, която му отвърща яростно.

Той трябваше неохотно да си признае, че страстно я желае, но не можеше да се примири с това си чувство. Кое беше това момиче, което

се бе промъкнало в живота му, непрекъснато го дразнеше и поставяше на изпитание търпението му, което проваляше всичките му планове? Той бе изгнаник, отхвърлен от родината и ако искаше отново да заеме полагащото му се място, трябваше да постави в ред нещата си, дори това да му струваше живота. Той нямаше време да се отдава на копнежи по опърничава и твърдоглава жена.

Враният му жребец, усетил напрежението у ездача си, започна неспокойно да играе. Максим го сръга с пети и препусна. Известно време следваше равния терен по билото на един скалист склон. После хребетът постепенно се запуска надолу и Максим тръгна през иглолистната гора. Освободен от улея на стръмните скали, потокът образуваше на отсрещния бряг мочурливо езерце, изпъстрено със заледени храстчета и треви, които блещукаха под слънчевите лъчи.

Той подкара жребеца през един брод, слезе на отсрещния бряг и спря под стар клонест дъб. После свали от рамото си лъка, сложи стрела и се прокрадна с тренирана, безшумна походка към езерцето. В незамръзналата вода край обраслата с тръстика ивица крякаха няколко гъски. Един мъжкар изпърха с криле и в следния миг се спусна като камък към накъдрената от бриза водна повърхност.

Максим донесе птицата, завърза ѝ краката с кожени ремъци и закрепил улова си на седлото. Едно движение между дърветата на отсрещния бряг прикова погледа му и когато обиколи ниските храсти по брега, от там изскочи елен и наведе глава, за да пие от реката. Лъчите на изкачващото се по небосвода слънце просветваха в мъглата и правеха цветовете по-ярки. Максим се отпусна на коляно, сложи една остра стрела и се прицели под врата на Еди. Еленът направи малка крачка и се свлече, улучен в сърцето.

Максим наблюдаваше замислен плячката си. Ако не внимаваше, и него щяха да го понижат ужасните ѝ стрели. Да, тя щеше да го води за носа като фон Рейн, клетия човечец.

Елиза стоеше с ръце на кръста в салона и чакаше. Беше се приготвила да изнесе лекция на маркиза и бе разочарована, като видя, че го няма.

— И къде е тръгнал в този ранен час лорд Сиймур? — попита тя Фич.

— Негово Благородие отиде на лов. Искаше да напълни килера на готвача с пресен дивеч — отвърна той. Той вече достатъчно добре познаваше момичето, за да усеща кога е ядосано. И храбро се зае да повдигне настроението ѝ. — Можете да сте сигурна, че няма да умрем от глад, докато с нас е лорд Сиймур. А що се отнася до вас, мадам, господарят ме помоли да ви кажа, че ще ви вземе с него в Хамбург. Около обяд трябва да сте готова.

— Както заповяда Негово Благородие — отвърна Елиза с престорено смирение.

Тя обаче нямаше никакво желание да се върне обратно в покоите си и да се пудри, защото сигурно щеше да мине време, преди маркизът да се върне. По-скоро ѝ се искаше да се поразходи из околността. Елиза си наметна пелерината, сложи качулката на главата си и излезе през вратата. Бавно слезе по стълбите, пресече двора и премина по моста. После пое по една пътека, която минаваше покрай крепостния ров.

Тя се спря на един облян в слънчеви лъчи хълм, когато видя, че пътят ѝ е преграден от бодлив храсталак. Сняг потискаше гъстата трева, която растеше под храстите, никъде не се виждаше пътека. Елиза вече искаше да се връща, когато остро убождане я спря. Повдигна си полите, за да измъкне бодила от подметката на обувката си, и се сви, защото си убоде пръста. Докато се взираше в капчицата кръв, изведнъж по лицето ѝ пробягна злорада усмивка. Питаше се как ли би реагирал господарят на замъка, ако намери в леглото си бодливи тръни. Идеята бе примамлива.

Елиза бързо повдигна полите си, развърза връзките на талията си и измъкна една от долните си фусти. Най-лесно беше да постеле малко плат върху тревата и храсталака, така че по него да се налепят бодлите. В кратко време насъбра предостатъчно. Трябваше да побърза, защото Максим можеше да се върне всеки момент.

Елиза отново пресече двора и се прокрадна незабелязано покрай Фич и Спенс нагоре към покоите на маркиза. Тя отметна завивките от леглото му, извади бодлите от фустата си и ги разположи по грубия плат на матрака. После постла отгоре чаршафа и върна обратно завивките.

Стрелна се на пръсти в стаята си и започна да се подготвя за ездата до Хамбург. Настроението ѝ не можеше да е по-добро, когато

малко по-късно Максим похлопа на вратата.

— Идвам! — извика тя и отвори, след като трескаво бе взела палтото си.

Максим посочи с кратко кимване към стълбите.

— Тръгваме ли?

Елиза избърза покрай него и затича надолу по стълбите. Максим слисано гледаше след нея и после бързо я последва.

— Позволете — каза Максим, пое палтото ѝ на входа и постави подплатената с кожи дреха на раменете ѝ, преди да отвори вратата с бърз, но любезен поклон.

Елиза бе озадачена от неговия жест, галантната страна от съществуването му отново и отново я изпълваше с неудоволствие. Макар и да бе човек, когото тя имаше всички основания да мрази, все пак не можеше да не си признае, че никога до сега не бе срещала по-хубав, по-представителен мъж.

Фич чакаше вече с Еди и подаде юздите на Негово Благородие, преди да отиде до обора и да доведе коня на дамата. Максим разтри меките ноздри на Еди и при това откри по носа на коня малки белези, като от драскотини.

— Но, какво ти е? — потупа той коня си. — Изглеждаш така, сякаш си се борил с котка.

Еди извъртя очи и Елиза имаше чувството, че жребецът ѝ хвърля обвинителни погледи. Тогава чу, че Фич идва с нейната кобила. Гледката не можеше да бъде по-странна. Късокраката бяла кобила, украсена със звънче и вплетени в гривата панделки, изглеждаше направо смешна.

Максим се разсмя звънко, но веднага се овладя, когато осъзна, че слугата му трябва да бе изразходвал много време, за да украси така кобилата за младата дама.

Елиза му хвърли един яростен поглед, скочи на седлото на натруфената си кобила, и си оправи палтото и роклята. Тогава взе камшика и изплющя с него. Тя бързо пришпори коня и запрепуска, без да удостои придружителя си с поглед. Максим я последва с усмивка. Скоро обаче той мина първи, защото тромавата кобила не можеше да мери крачка с расовия жребец.

След като яздиха известно време, Максим спря и изчака тя да го настигне.

— Наред ли е всичко, Елиза? — попита той.

Елиза кимна.

— Ако имате нужда от нещо, само извикайте.

Еди отново зае челното място. Елиза се учудваше на хармонията между кон и ездач. За разлика от Риланд, който непрекъснато използваше шпорите и властно опъваше юздите, Максим не се нуждаеше от тяхната помощ и въпреки това жребецът под него сякаш танцуваше. Елиза повдигна поглед към широките рамене на ездача. Представяше си как тя, величествено облечена, влиза в дворецов салон ръка за ръка с него, и в мислите си виждаше как всички онемяват, когато обръщат поглед към тях и дамите оглеждат с неприкрито възхищение придружителя ѝ. Вълна от чувства я заля. „Но как се случи това? — питаше се тя. — Промени ли се отношението ми към този човек? Друго ли изпитвам към него?“ Елиза смутено пропъди тези фантазии и проследи полета на ято птици, което литна от един храсталак. Тя извика в съзнанието си жестоките изпитания, които бе преживяла заради него, старателно подсили всеки отделен случай, докато не усети отново познатия и търсен прилив на яд и отвращение.

Те стигнаха границите на града и скоро след това бяха заобиколени от суетата и кипежа на градския живот. Максим яздеше до нея из тънещите в киша улици, докато накрая спряха пред няколко малки магазинчета. Елиза със страх очакваше слизането от коня, защото се притесняваше, че ще си изцапа обувките и дрехите. Това придаде на лицето ѝ угрижен вид, който Максим веднага забеляза, когато пристъпи към нея и пое юздите от ръцете ѝ.

— Имате ли нужда от помощ? — попита той развеселен.

Тя веднага си възвърна ироничния вид.

— Да не би да ми предлагате помощта си?

— Да, предлагам ви я.

— Тогава с благодарност приемам.

Максим свали с бързо движение шапката си и направи учтив реверанс.

— Ваш слуга, очарователна госпожице.

С едната ръка на гърба ѝ, с другата под коленете ѝ, той я повдигна от седлото. Притискайки я към гърдите си, той направи няколко несигурни крачки назад в кишата. Тя затаи дъх и стисна здраво очи, очаквайки всеки миг да се озоват в някоя локва. Когато ги

отвори отново, погледна право в неговите очи, които изведнъж бяха така близко. Тогава тя забеляза, че в паниката си бе обвила двете си ръце около врата му.

Максим видя изчервяването ѝ, кимна незабележимо и още повече я смути, като каза тихо:

— За мен е удоволствие, мадам.

Елиза свали дясната си ръка от врата му. Можеше да усети твърдостта на гърдите му и силата на неговите ръце. Нечакани спомени от предишната сутрин нахлуха в нея и тя още по-силно се изчерви под погледа му. Щом стигнаха вратата на магазина, Максим ловко повдигна резето с един пръст и отвори вратата с рамо. Вече вътре, той внимателно я остави да стъпи на пода. Грижовността му я правеше несигурна и главата ѝ се замая. Бавно се съвземаше отново.

Максим пъкна в ръката ѝ една голяма кесия.

— Това би трябвало да стигне, за да се облечете прилично.

Подигравката и иронията бяха изчезнали, вместо това погледът му я бе обгърнал топло и почти нежно, когато допря ръката ѝ, подавайки кесията.

— Докато мога да си позволя по-люксов гардероб за вас, ще трябва да се задоволите с това — измърмори той.

— Милорд, не е необходимо да си пръскате парите за мен — отвърна Елиза. — Като ваша пленница едва ли ми се полага да очаквам подаръци.

Максим сложи ръце на гърба си и я погледна.

— Стига да не си падате по модни екстравагантности, новите ви неща няма да са прехосничество. Във всеки случай може да си избирате по ваш вкус и на ваша отговорност. Искам да ви виждам добре облечена.

От дъното на магазина се чуха тежки стъпки и Максим се обърна към едрата жена, която се появи.

— Добър ден, мадам Райнхард. Казвам се Максим Сиймур. Приятел съм на капитан фон Рейн.

— Ах, така ли! — отвърна шивачката на безупречен английски и се засмя бодро. — Радвам се да ви видя. Капитан фон Рейн ме уведоми, че ще дойдете.

— Предвидливостта на фон Рейн е достойна за похвала — отвърна Максим учтиво. — Той държи на качеството, затова ми

препоръча да се обърна към вас.

Кръглото лице се изчерви от удоволствие. Мадам Райнхард, една истинска англичанка, от три години вдовица, бе въпреки напредналата си възраст все пак не толкова стара, че да е нечувствителна към чара на един красноречив английски джентълмен.

— Вие можете да съперничите на капитана по любезност. — Тя посочи с жест дрехите и пелерината на Елиза. — Спомням си как капитанът поръча тези дрехи. За мен е радост да видя как добре ви стоят.

— Мадам, тези доказателства за вашия талант ни накараха да потърсим пак помощта ви. Бихте ли се погрижили за нуждите на тази дама?

— Но, разбира се, сър. Тя е ваша...

— В момента аз я закрилям — прекъсна я Максим.

Той се покашля и опипа един от платовете.

— Тя бе... непредвидено откъсната от чичо си... естествено, без самата да има вина за това. — Обръщайки се, той хвана ръката на вдовицата и я дари с една усмивка. — По причина на сигурността ѝ, мадам, бих се радвал до завръщането ми, младата дама да остане при вас.

— Естествено, мистър Сиймур. Толкова привлекателна млада дама винаги е изложена на опасност навън, ако е без придружител.

— Добре, тогава ще се сбогувам с вас. — Един поглед към Елиза го увери, че на нея ѝ е крайно неприятно, дето е превърнал тази жена в нейна пазителка.

— Бъди послушна като дете, докато се върна — предупреди я той и я целуна бегло по бузата. Той усети как тя се вцепени, когато я докосна. — Ще побързам.

— Ах, ще се справя добре и без вас — увери го Елиза. — Не бързайте прекалено.

— Точно така, сър — подкрепи я мадам Райнхард.

Елиза натъпка кесията на Максим в чантата си, когато вратата се затвори зад него. Не ѝ убягна, че той отведе със себе си и Еди, и нейната кобила, оставяйки ѝ по този начин само възможността да избяга пеша. Тя рязко се извърна към мадам Райнхард.

— Искам да изпратя известие на капитан фон Рейн. Сещате ли се за някого, който би могъл да му го занесе?

Вдовицата скръсти ръце. Категоричният тон на младата дама издаваше, че мистър Сиймур не без основания ѝ търсеше надежден компаньон да я наглежда.

— Аз... Бих могла да изпратя съседското момче...

— Добре. Ще му платя за това.

Елиза свали пелерината си и я остави на един стол. Тя видя съмнението в очите на жената и сложи ръка върху нейната успокоително.

— Мадам Райнхард, става дума за нещо съвсем обикновено. Въпреки че лорд Сиймур за сега е мой... покровител, капитан фон Рейн управлява сметките ми. Ако искам да платя гардероба си, трябва да вляза във връзка с него. Моля ви, изпратете момчето при него, за да можем да започнем с избора на платове.

Това убеди мадам Райнхард и тя излезе навън да потърси момчето и да го изпрати за капитана с надеждата за възнаграждение. При завръщането ѝ клиентката вече бе потънала в избора. Вдовицата Райнхард разполагаше с платове от частна колекция, които пазеше в един стенен шкаф в най-отдалечения ъгъл на магазина. Очевидно бе оставила шкафа незаключен. Тя се учуди доста, защото момичето си бе избрало най-фините и скъпи платове. Тъй като жената се съмняваше в платежоспособността на момичето, тя извади няколко топа от поевтините платове. Елиза учтиво прецени всичко, но при всеки топ поклащаше решително глава.

— Тези тук по ми подхождат — каза тя и посочи фините коприни, пищните кадифета и великолепия брукат от стенния шкаф.

— Е, скъпа моя, тези платове са много скъпи, сигурна ли сте, че ще можете да ги платите?

Елиза се извърна и измъкна изпод полата си една кесия, от която извади няколко златни монети.

— Това е предплата за моята поръчка. Капитан фон Рейн ще потвърди, че мога да ви платя и остатъка.

Шивачката претегли тежките златни монети в ръка. Тя провери една със зъби, и после започна трескаво да ги брои. Всички бяха нови и блестящи.

— Предплата? Но това е достатъчно за две рокли от тези платове.

— Знам много добре какво мога да получа за тази сума, мадам, но искам да се облека много по-добре. В последно време не можах да похарча нищо за гардероба си и искам сега да променя положението по най-бързия начин. — Тя се наклони напред и пошепна доверително: — Знаете ли, двама заможни господари ми искат ръката. Сигурно разбирате, че не мога да им се представя бедна като църковна мишка, защото иначе може би ще се усъмнят в чистотата на моите намерения.

Това не бе съвсем лъжа. Николаус наистина бе заможен и я ухажваше. Дрехите, които бе притежавала досега, бяха от добро качество, но доста сдържани по отношение на цветове и кройка. Към тях си бе набавила само най-необходимото. Сега обаче казваше си тя, трябваше да е подходящо облечена за всички случаи, които можеха да се изпречат на пътя ѝ в търсене на баща ѝ. Когато Николаус я представяше на по-влиятелните членове на Ханзата, трябваше да има дрехи, достойни за случая. Освен това тя имаше и други, по-лични причини да промени стила си. Арабела винаги бе обръщала голямо внимание на външния си вид, нещо, което досега не бе я интересувало. Но откакто Максим ѝ бе дал да разбере, че може да я оцени за задоволяване на ниските си страсти, но не ѝ признава иначе стила и изтънчеността на Арабела, тя се бе почувствала обидена и предизвикана. Сега бе важно той да бъде вразумен.

Въодушевлението на мадам Райнхард отговаряше на силата на нейната фантазия. Такава възбуждаща фигура явно привличаше множество пламенни обожатели. Можеше да се предположи, че ще спечели някой богат мъж за женитба. А също така бе повече от вероятно, че такъв мъж би затрупал младата си жена с дрехи, което от своя страна бе добре за нейната работа.

— Смятате ли, че ще се справите с тази задача? — попита Елиза. Мадам Райнхард се изправи в цял ръст.

— В цял Хамбург няма да намерите по-добра шивачка.

Елиза поглади роклята си.

— Вижда се, че сте сръчна. Въпросът е дали ще можете да ми доставите дрехите преди края на месеца? Времето е малко.

— Веднага ще се захвана с това — обеща мадам Райнхард. — Може би няма да мога да доставя всичко наведнъж, но това зависи от размера на вашата поръчка.

— Тогава, мадам, бих искала да си осигуря вашите услуги.

— Няма да съжالياвате.

— Добре, да започваме. Имам да направя и други покупки...

— Но мистър Сиймур каза, че трябва да останете тук.

Елиза отклони това с усмивка.

— Ако желаете, можете да ме придружите, но аз трябва да си купя още обувки, шапки и аксесоари.

Тъй като мадам Райнхард ясно усети, че младото момиче в никакъв случай няма да се откаже от намеренията си, тя се съгласи.

Николаус бе научил междуременно за пристигането на Елиза. След като пита в множество магазини, той я откри най-сетне в една обувчарница, в която тя си избираше фина кожа за чифт дамски ботуши. Обувчарят изглеждаше изключително очарован от тази поръчка и с готовност прие да изработи ботушите колкото е възможно по-скоро и да ги изпрати за проба в замъка Хоенщайн.

— Аз пък мислех, че съм намерил във ваше лице една жена, която пази състоянието си и не го пръска за модни финтифлюшки — засмя се Николаус на излизане от магазина.

— Финтифлюшки? Но какво говорите, Николаус? — запротестира тя. — С изключение на това, което нося на гърба си, всичко ми е отнето. Ако сега не си купя нещо, скоро няма да имам какво да облека.

— Максим носи отговорността за това да се чувствате добре. Нека той се погрижи за вашите потребности — каза Николаус хитро.

— Купувам си дрехите на своя глава. Ах, хрумва ми... — Тя пхна ръка под роклята си и извади кесията на Максим. — Искам да вложите краткосрочно тази сума, с висок лихвен процент. Възможно ли е?

Николаус разпери ръце.

— Разглезил съм ви, госпожице.

С прелестна усмивка тя положи ръка в неговата.

— Така е. Никога не съм се надявала, че ще спечеля толкова, колкото вие постигнахте за мен. Мога да си помисля, че сте прекалено щедър. Ако ми откажете сега, бих могла да ви разбера.

— Да откажа? — той положи ръка върху нейната. — Дори да поискате сърцето ми, не бих могъл да кажа не. Бих ви го предоставил с радост.

Елиза си издърпа ръката. Възхищението, което четеше в сините му очи, я притесняваше, без да може да каже защо. Когато Николаус я бе посетил в Хоенщайн, тя бе в добро настроение и го бе насърчила, но същевременно бе обзета и от желанието да изтрие от лицето на Максим онази иронична усмивка и да му докаже, че и нея може да я желае друг мъж така, както той самият бе желал Арабела.

Николаус я придружи при излизането от магазина.

— Негово Благородие взе и моя кон — оплака се Елиза. — Ще си опропастя обувките, ако пресека улицата.

— Скъпа моя, не се притеснявайте. Ще извикам карета, която ще ви докара до гостилницата — предложи Николаус. — Там можем да се освежим, докато се върне Максим.

— Николаус, вие сте ясновидец — каза Елиза облекчено. — Наистина умирам от глад.

— Нима? И при това с моя готвач? — Николаус се изсмя високо. — Не, не, момичето ми, вие сте заплашена от напълняване с Дитрих. — Намигайки, той се опита да разгадае фигурата ѝ под пелерината. — Може би трябва да си го взема обратно, да не ми развали хубавата гледка.

— Засрамете се. Говорите като необуздан епикуреец, а не като въздържан по монашески ханзейски капитан.

— Какво да кажа? Че с удоволствие гледам красиви момичета и че вие сте най-красивата? Аз имам очи, само Максим е заслепен. Той се топи по това, което не може да има, и при това изпуска съкровището до себе си. Ако имах време, бих му предал няколко урока, но се страхувам, че думите ми ще отидат на вятъра при един толкова твърдоглав тип като него.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Сумракът на късния следобед в гостната бе разпръснат от безброй свещи. В търсене на Елиза Максим обходи различни магазини, в които тя си бе купила неща, надвишаващи три пъти сумата, с която разполагаше. Недоволството му се засили, когато научи, че е била придружавана от много внимателен ханзейски капитан. Той би приел покупките ѝ много по-спокойно, ако се касаеше за страст към разточителство, но интуицията му говореше, че тя всъщност иска да му отмъсти. Тя искаше да го направи на глупак, да го злепостави пред кредиторите му, да се урони престижа му пред търговците в града. А сега беше в компанията на мъж, който от любов би ѝ свалил и звездите от небето.

Максим се ядоса още повече, когато видя девойката на масата на капитана. Николаус се държеше като всеотдаен обожател, навеждаше се над изкусно накъдрената главичка на Елиза. Тя носеше косата си разделена на път по средата, сплетена на две плитки, които образуваха на главата ѝ корона. Около слепоочието и тила ѝ се виеха свободни къдрици. На меката светлина на свещите изпъкваше нежната ѝ женственост.

— Добър вечер — поздрави Максим рязко и остана прав пред масата.

— Максим! — викна Николаус и любезно се изправи. — Ние вече се питахме къде ли си. — Той го покани с ръка. — Ела, седни при нас.

Максим не обърна внимание на поканата и се втренчи в момичето, смъквайки ръкавиците си. Погледът му изразяваше студенина, а Елиза, която веднага забеляза настроението му, се смути, защото никога досега не бе го виждала така нелюбезен. Той захвърли ръкавиците на масата до себе си, свали си пелерината и седна на един стол от дясната ѝ страна.

— Мадам, междуременно трябва да сте прегладнели — отбеляза той сухо. — Всички собственици на магазини ме увериха, че

сте свършили много работа. И как ви възхваляваха! Благородна млада дама с отличен вкус, така казваха навсякъде. Избираше само най-финото... Взе всичките ни хубави неща.

— Оставих някои, милорд. — Сега ѝ стана ясна причината за недоволството му. — Не съм чак толкова претенциозна.

— Това е ваше мнение, но нека го обсъдим насаме. Пред чужд човек не е подходящо излагането на различните мнения.

— Държете се така, сякаш сме женени от десетилетия — иронизира го Елиза. — Освен това Николаус не е чужд човек, а вашият съучастник при отвличането. Поради това една малка разправия едва ли ще го разстрои.

— Сега ми е ясно, че трябваше повече да внимавам. Но аз ви се доверих...

— Не беше ли правилно да получа толкова, колкото щяхте да дадете на Арабела? — отвърна Елиза с хаплива насмешка. — Не съм ли и аз изстрадала толкова... или даже повече?

— Смятате ли, че ви отказвам някакво удобство? — кипна Максим. Той трябваше да се овладее, тъй като тази малка вещица умееше много ловко да го дразни. — Дадох ви това, което можех да си позволя, и то не е малко.

— Максим, остави — намеси се Николаус. — Момичето имаше право... — Той замлъкна внезапно, настъпен от дамска обувка под масата. Един поглед към Елиза показва, че е по-уместно да не казва, че тя притежава собствен капитал и сама може да си плати всичко. Поради това той заключи със снизходителна усмивка: — Сигурно ще се радваме на всичките ви покупки.

— Ти съвсем сигурно! — каза Максим, сам учуден от злобата, която изпитваше към този мъж, който му беше добър приятел от години. Страхуваше се да си признае изгарящата го ревност.

Като се облегна на стола си, Максим взе кана бира от кръчмарката. Изпи веднага една глътка и избърса устата си с длан, втренчил очи в Елиза. От всички жени, които бе срещал до сега, тя бе първата, която успя да обърка напълно чувствата му. От една страна му се искаше да се реваншира за това, което му бе направила днес, от друга страна чувстваше в себе си непреодолимо желание да я опознае по-отблизо.

— Дамата, която покровителствам, днес ме заплаши, че ще си отмъсти на онзи, който ѝ направи нещо лошо, и се кълна, че ме стресна. — Тъжна усмивка се разля по устните му, когато се обърна към приятеля си. — Внимавайте, Николаус, тя ще ни качи всички на въжето.

— Само вас, милорд — увери го Елиза любезно, — вие се погрижихте за моето отвлечане. Вие сте този, който трябва да бъде наказан.

— Това означава ли, че животът на Николаус не е застрашен? — Той направи пауза, когато тя кимна бавно, и едва посмя да запита: — Ако животът ми зависеше от вас, щях ли да го загубя?

С красноречиво мълчание Елиза се обърна и го остави на съмненията му.

Николаус избухна в буен смях и се отпусна на стола си. Изпитваше наслада от това как Елиза се държеше с Максим. Рядко се случваше млада дама да се противопостави решително на Негово Благородие. В повечето случаи нежният пол му се хвърляше на врата и просеше благоволенията му. Нито една от жените не бе разбрала сложната същност на този мъж. Максим бе човек, който обичаше предизвикателството на напрегнатия лов. Победи, които му падаха в скута, не му допадаха много. Всъщност, осъзна Николаус, ако Максим не бе станал жертва на Арабела, Елиза би могла да бъде възможна плячка за него. Затова трябваше по-често да напомнят на маркиза за изгубената му любов, за да не се замисля за нещо друго.

— Научих, че Риланд и Арабела са отишли скоро след сватбата в Лондон — започна той решително. — Новият ѝ гардероб за представянето в двореца му струвал цяло състояние. — Той се усмихна многозначително. — Сигурно е получил висока заплата.

— Най-малко Риланд знае как да се отнася с една дама — отбеляза Елиза с ирония.

— Ако копирах маниерите на този селянин, това скоро щеше да ви вбеси — ядоса я Максим. — Този дръвник е в състояние да отвлече едно момиче и след това да изисква нейната благодарност за проявеното внимание. Ако бяхте чули фукните на Риланд, скъпа Елиза, щяхте да знаете, че нищо друго не го вълнува по-малко от удоволствието на дамата. Интересува го само собствената му наслада.

Но кой мъж е в правото си да се хвали, когато оставя любимата си незадоволена?

Николаус се ядоса, като видя, че момичето сбърчи замислено лицето си, а Максим отбеляза това с усмивка. Тя, естествено, нямаше никаква представа за какво говори Максим и Николаус се опасяваше, че невинността ѝ можеше да подтикне приятеля му да ѝ разясни какво точно има предвид.

Поради това Николаус беше много доволен, когато поставиха на масата им големи блюда с месо и гарнитурни. Устата му се изпълни със слюнки като ги видя, докато Максим изглежда не обърна внимание на вкусотиите, тъй като интересът му бе насочен единствено към предизвикателното момиче.

— Хайде, Максим — настояваше Николаус, — има достатъчно за всички.

— Може да е така — отвърна Максим, — но бих предпочел да вечерям вкъщи.

— Вкъщи? — погледна го учудено Николаус. — Това звучи, като че вече не можеш да дишаш без атмосферата на Хоенщайн.

— Е, замъкът е по-добър от някои хижи, в които съм живял. Достатъчен ми е огън, който да ме топли, меко легло и покрив над главата.

Изведнъж Елиза се разтресе от пристъп на кашлица, като си спомни за магарешките тръни в леглото му. Но гузната ѝ съвест се успокои, като си каза, че това бе само частица от онова, което му се пада. Тя преглътна няколко пъти и продължи да яде усмихнато.

Николаус се стремеше да забави тръгването на Максим.

— Приятелю, ще ме обидиш много, ако отхвърлиш гостоприемството ми. Ето — той подаде на Максим една дървена чиния, — обслужи се.

При вида на лакомствата бе доста трудно за Максим да отхвърли поканата. Сервира си едно парче от прасенцето и отправи от своя страна поканата, която знаеше, че капитанът очаква.

— Разбира се, ще ни посетиш, когато имаш време, и следващия път ще вечеряме заедно в Хоенщайн.

— Естествено — прие Николаус с удоволствие и добави. — Идният месец ще посетя майка си в Любек. Тъй като тя ще счете за

твърде непристойно, ако пътуваме сами с Елиза, навярно би се съгласил да ни придружиш.

— С най-голямо удоволствие. Може би ще имам повод да потърся Хилърт в Любек.

— Колко живота имаш още, приятелю? — попита Николаус, като поклати глава. — Един път вече прекоси долината на смъртта и то съвсем скоро, ако позволиш да ти напомня. Докога ще предизвикваш смъртта, кога ще осъзнаеш, че си просто един смъртен?

Елиза остави вилицата, тъй като апетитът ѝ бе преминал. Невероятно, но се безпокоеше за човека, който насила я бе отвлякъл и предупредителните думи на Николаус я разстроиха.

Максим отклони загрижеността на приятеля си, като махна с ръка.

— Николаус, ти ни разваляш апетита с мрачните си приказки. Притежаваме толкова много, за което трябва да сме благодарни.

— Да, това е истина, мога да се считам наистина щастлив. — Той погледна Елиза с толкова топлота, че Максим не можеше да не го разбере. Явно бе, че капитанът попада все по-дълбоко в клопката на момичето. Смеейки се, Николаус удари с ръка по масата. — А ти, приятелю, явно се наслаждаваш на новия си живот тук, в Хамбург.

— ... и всичко е наред — изрази Максим мислите си, като отправи замечтан поглед към Елиза. Тя се бе вгълбила така в себе си, че той се запита къде ли витаят мислите ѝ. — Какво ще кажете, Елиза? Имате ли причина да бъдете благодарна?

Тя го погледна и изминаха мигове на мълчание, докато търсеше в очите му присмех. Вместо това почете в тях един откровен въпрос.

— Мога да оценя, че съм жива — каза тя тихо. — Но животът сам за себе си не е достатъчно основание, да изпитваш благодарност, тъй като може да се живее и много мизерно. Сърцето решава колко е ценно, че дишаш и живееш. Тайнството на живота не зависи нито от слава, нито от богатство, тъй като и един бедняк може да е доволен от скромната си участ, докато един богаташ може да вижда изход само в смъртта. Странна е тайната на сърцето.

— Колко мъдро — каза Максим, който не можеше да не се учудва, че толкова млад човек имаше такива схващания. — И какво гори във вашето сърце, момиче? Какво искате да направите в живота си? Към какво се стремите?

— Бих искала да намеря баща си и да го освободя — отговори тя сериозно. — До тогава няма да имам мира.

— Не говорите вече за вашата собствена свобода?

Странно, собствената ѝ свобода вече не бе наложителна потребност. Единствената цел, към която се стремеше, бе освобождението на баща си.

— Вие знаете моите чувства — каза тя.

На Николаус не му хареса как двамата, макар и несъзнателно, го изключиха от разговора. Вечерята завърши мълчаливо, и когато Максим отново настоя да потеглят, тъй като било опасно да се пътува късно, Николаус прати двама свои хора, които седяха на съседната маса, да ги придружат. Той не допусна Максим да му противоречи. Не го остави също да се съмнява, че грижите му бяха предназначени за Елиза. На Максим не му остана нищо друго, освен да се покори. Николаус придружи дамата на сърцето си до вратата.

По указание на капитана хората му изведоха конете си, а и жребеца на Максим, който той бе подслонил в един обор под наем. Мъжете и конете чакаха вече, когато двамата благородници застанаха пред странноприемницата. Елиза спря за миг на вратата, преди да стъпи боязливо по заледената киша.

Тогава Николаус изсвири леко, в знак на одобрение.

— Каква прекрасна кобила си си набавил! Истинска красота, поздравявам те!

Елиза се усъмни малко в здравия разум на Николаус, тъй като отнесе похвалата му към набитото конче, с което бе дошла до тук. Едва като вдигна поглед, видя учудено, че двамата мъже стояха възхитени пред една тъмночервена кобила: големи, изразителни очи, благородно оформена глава и грациозна шия под копринената грива. Беше кон с дълги крака и фини глезени и изобщо с хармонични пропорции.

Максим хвана юздите и заведе коня пред Елиза.

— Може би ще се зарадвате да чуете, че продадох бялата кобила и купих тази тук. Елегантен кон, не намирате ли?

— Да, наистина, милорд. — Елиза не можеше да се нарадва. Да ѝ купи такъв елегантен, благороден кон изглежда не отговаряше на неговия маниер. Седлото и юздата с принадлежностите към нея бяха също нови и от най-фино качество.

Елиза повдигна поглед, все още смаяна от чудото на този подарък и промърмори с плаха усмивка:

— Милорд, не мога да схвана. Такова нещо не бих могла да очаквам от вас. Благодаря ви.

Максим не можеше да откъсне очи от нея, развълнуван от нежната ѝ усмивка, първата, с която го удостояваше. Едва когато Николаус пристъпи, за да ѝ помогне да се качи в седлото, той се отдръпна настрана. Оправи седлото си и погали шията на Еди, докато слушаше тихия разговор на двамата зад себе си. Той си представи как Николаус я целува за довиждане и гледа в сините ѝ очи със същото възхищение, както в странноприемницата.

Максим бе обладан изведнъж от желанието да тръгне незабавно. Хвана юздите, метна се на коня и хвърли нетърпелив поглед към двамата.

Николаус забеляза това и стисна малката ръка на Елиза за мълчаливо довиждане. Грижливо загърна наметката върху роклята на Елиза, преди да се отдръпне.

— Бъди внимателен по пътя — подсети той Максим. — Искам да ви видя отново невредими.

Максим вдигна ръка за поздрав и пришпори Еди. Конят потегли незабавно в бавен тръс. Момичето също се обърна кратко назад и махна за довиждане на самотната фигура, която стоеше на улицата. След това се впуснаха в дългата езда до Хоенщайн.

Нощта бе спокойна. Не се чувстваше и най-лек ветрец. Сякаш целият свят бе замръзнал в ледена неподвижност. Издигащата се над хълмовете пълна луна хвърляше сребърните си лъчи на земята. Снегът скърцаше под копитата на конете. Елиза придърпа пелерината си плътно и се сви в топлината ѝ. Не ѝ убягна това, че Максим задържаше жребеца си до нейния. Мускулестото, силно животно бе склонно да танцува и да вдига опашката си. Необходима бе здрава и сигурна ръка, за да го обуздава, и въпреки това Максим успяваше да направи това с лекота, която бе явно плод на дълга практика.

В замъка Хоенщайн Фич сви доволната си фигура в една ниша между кладенеца и коритото за вода, някъде по средата между главната порта и крепостния ров. Дългият зимен здрач преля в дълбока

тъмнина, над хълмовете се издигна оцветеният в оранжево месец, който бе станал по-блед. Това бе времето, от което Фич се страхуваше най-много — когато духовете излизаха от гробовете си.

Спенс, който смяташе, че евентуалните духове биха извършили поразите си само в централното крило, спеше в обора и вече хъркаше мощно. Фич, който бе поел нощната смяна и имаше грижата да не напуска крепостния ров, бе въоръжен с дебел буков кол. При обиколката на имението не можа да открие никакви духове или тайнствени сенки, но въпреки това го бе хванал страх. Лазеха го страшни тръпки, поради което се сгуши още повече в коженото покривало. От местенцето си можеше да наблюдава добре портата, но постепенно клепачите му натежаха.

От двете страни на портата горяха факли и посрещнаха завръщащите се. Тропотът на копитата бе заглушаван от снега; като достигнаха кладенеца, където водата бе направила гладка и коварна ледена пързалка, тежките копита на Еди пробиха леда и в двора отекна шум като от тракане на кости.

Фич отвори очи, все още под влиянието на кошмарите. Пред него стърчаха четири забулени фигури на тъмни коне като пратеници на ада. Дългите им сенки падаха върху му и се клатеха зловещо в светлината на факлите. Сигурен, че е ударил последният му час, той подскочи с вик на ужас. Колът, който при задрямването му се бе плъзнал в скута, прелетя във въздуха, докато Фич се изтъркаля по ледената повърхност, и после едва се задържа на краката си, като се плъзгаше. Колът падна точно пред уплашената кобила на Елиза. В панически страх животното се дръпна, юздите се изплъзнаха на Елиза, така че тя трябваше да се вкопчи в гривата на изправилия се на задните си крака кон.

Максим обърна задницата на Еди към кобилата, така че можа да обхване Елиза и без усилие да я изтегли на седлото при себе си. Кобилата продължи да се изправя на задните си крака и да рита, докато другите двама успяха да хванат юздите и да я заведат в обора, като ѝ говореха нежно.

Максим бе притиснал Елиза до себе си и чувстваше как тя трепери, когато обви ръцете си около врата му. Благоуханието на косата ѝ го влудяваше, така че едва не се подаде на желанието да притисне лицето си в косата ѝ, за да се наслади още повече на аромата.

— Всичко наред ли е? — пошепна той, допрял устни до ухото ѝ. Елиза кимна и повдигна глава, за да погледне в премрежените му очи.

Без да проговори, Максим насочи Еди по-близо до стълбите. Фич, засрамен и горящ от желание да се реваншира, притича, за да помогне на Елиза при слизането, като се извиняваше многословно за несръчността си. Кракът ѝ докосна стъпалото и Максим махна ръка от талията ѝ. В трепкащата светлина на факлите погледите им се срещнаха, а гласът му бе като милувка, когато ѝ прошепна:

— Днес ще украсите съня ми, чаровнице. Бъдете сигурна в това.

Смутена, Елиза потърси убежище в големия салон и изтича по стълбите нагоре към покоите си, изпълнена с единствена мисъл. Магарешките тръни! Ако някога бе съжалявала за нещо, това бе за тази шега. Как би могла някога отново да погледне Максим в очите! Ако той днес не се бе показал така великодушен към нея, тя нямаше да съжалява за отмъщението.

Елиза бутна внимателно резето. Като свали пелерината си, тя започна да крачи пред камината насам-натам. Стори ѝ се цяла вечност, докато чу стъпките му по стълбите. Сега вече бе въпрос на минути и щеше да чуе и вика му. Веднага след това той щеше да изтрополи надолу и да зачука на вратата ѝ. Тя чакаше напрегнато и наостри уши за най-слабия шум. Ръцете ѝ бяха леденостудени, цялото ѝ тяло трепереше. Даже и като сложи дърва в огъня, студът не я напусна. Времето се влачеше, тя започна да се съблича. Зъзнейки, се мушна под завивките и се втренчи в тавана.

Максим бе събул ботушите си и се разхождаше неспокойно насам-натам в коридора пред спалнята. Непрекъснато му се явяваха Елиза и Николаус в интимни сцени. Може би просто трябваше да запази спокойствие и да остави фон Рейн да я ухажва, мислеше си той. Не твърдеше ли доскоро, че момичето не го интересува? Не бе ли поощрил с това тихомълком обожателя ѝ? Но той все по-малко можеше да понесе да я ухажва друг. Объркан, трябваше да си признае, че нещо го караше да я ухажва.

Често се спираше и поглеждаше през продълговатия отвор на амбразурата. Появилият се вятър гонеше облаците над луната и те затъмняваха небето. Мислите му се помрачиха. От една страна му бе непоносимо, че най-добрият му приятел ухажва Елиза. От друга

страна обаче, той самият не би могъл да ѝ стане обожател, след като беше лошият похитител, големият враг в нейния живот. Сам бе измислил плана и сам бе оставил на глупаци да го изпълнят, а сега той и Елиза бяха останали с пръст в устата.

Максим се отправи бавно към леглото, след като огънят бе почти загаснал. Преди да започне да се съблича, трябваше първо да стъкне жаравата и да сложи дърва. Като отправи поглед към стената, в която се намираше тайната врата, несъзнателно си представи спящата Елиза — косата, разпиляна по възглавницата, копринените мигли на нежните бузи, които...

— Ах! — Той скочи от леглото, убоден от хиляди остри връхчета.

Объркан, вдигна чаршафа и прекара ръка по дюшека. Няколко бодила останаха забити по ръката му. Вдигна ги към светлината.

— Ах! Мръсницата не отстъпва! — му се изплъзна от устата.

С удоволствие би я накарал на място да му се извини. Но се овладя. По лицето му се плъзна усмивка, когато му дойде примамлива мисъл. Грижливо оправи чаршафа и покривките така, че да изглежда, като че леглото е било непокътнато. Уви се в подплатената с кожа пелерина, седна на големия стол с висока облегалка пред камината и протегна крака към огъня. Ако прекареше нощта на стола, щеше да насочи малката лисица по фалшива следа.

Вече се развиделяваше, когато Елиза се стресна и се събуди. По някое време на нощта бе заспала, след като непрекъснато бе очаквала яростта на Максим да избухне. Значи той не бе слязъл надолу, за да почука на вратата ѝ. Как трябваше да се държи сега? Можеше ли изобщо да напусне покоите си?

Като се уви с одеяло, изтича до камината, разбута жаравата и сложи дръвца. Огънят заблещука и постепенно стаята се затопли. Елиза започна бавно да реши косите си, които падаха на свободни кичури по раменете ѝ. Мяркаха ѝ се студени, обвиняващи я зелени очи. Постепенно отпусна ръце и загледа съкрушено в пламъците. Ако Максим не бе купил за нея кобилата... ако не беше я поел така нежно от седлото... ако не бе приказвал така мило с нея пред входа...

Въздишайки, Елиза се оправи за деня, облече обикновената невзрачна дреха и потисната слезе надолу.

Дитрих я погледна любезно усмихнат, когато пристъпи към огнището.

— Добро утро, господарке. Как сте?

— Добро утро, Дитрих — отговори тя глухо.

Готвачът се занимаваше все още с различните тенджери и тигани, от които излизаха вкусни миризми. Елиза разчиташе, че присъствието на Дитрих ѝ предлага защита, тъй като той бе предан на фон Рейн и поради това разправията може да се размине.

Времето се точеше бавно, нервите ѝ се изпъваха все повече, докато вече едва издържаше. Нетърпеливо чакаше някакъв знак отгоре, който да извести идването на Максим, като се стряскаше при най-малкия шум. Най-после се отпусна на един стол до отдалечения край на масата, където се чувстваше скрита от Максим и започна да упражнява половин дузина възможни отговори на обвиненията му, които очакваше.

— Добро утро — чу се от стълбите гласът на Максим и когато Елиза погледна нагоре, видя топла усмивка. Особено я порази, че в погледа му нямаше никаква студенина.

— Добро утро, милорд — отговори тя, подчертавайки титлата му, с което преди изразяваше подигравка.

Наблюдаваше го внимателно над ръба на чашата си, когато той прекоси салона. Максим застана до стола ѝ. Тя седеше със скръстени в скута ръце, но въпреки това готова да скочи, ако се нахвърли върху ѝ.

— Изглеждате отпочинала, Елиза. Добре ли спяхте?

— Много добре, милорд — измърмори тя.

Между другото той протегна ръката си и погали една къдрица. Сърцето ѝ заби по-бързо, когато почувства ръката му на раменете си. Като че бе здраво прикована. С усилие зададе въпроса, който гореше на устните ѝ.

— А вие, милорд? Добре ли спяхте?

Видимо замислен, Максим кръстоса ръцете си на гърдите и вдигна очи към гредите на тавана, преди да погледне отново Елиза.

— Да, достатъчно добре, като се има предвид...

Елиза се приготви за следващите му думи. Нямаше в никакъв случай да я учуди, ако изревеше изведнъж в ухото ѝ.

— Мислите ми не ме оставяха на мира — продължи Максим умело. — Тогава се отпуснах на един стол пред камината. За съжаление сънят ме победи и така прекарах нощта седнал.

Непосредствената му близост пречеше на Елиза да почувства облекчение.

— Имаше ли причина за вашето безпокойство? — попита тя.

Максим се наведе напред, за да усети мириса на косата ѝ и с широка усмивка каза:

— Мислех за вас, чаровна Елиза. Бях ви обещал.

Погледът ѝ срещна неговия. Каква игра разиграваше пък сега?

— За мен, сър? — попита тя учудено.

Усмивайки се, Максим пусна копринения ѝ кичур коса и се отправи към срещуположния край на масата, където взе от готвача една кана греяно вино.

— Мисля си какво да продам, за да платя дрехите, които така великодушно поръчахте — каза той, като седна и вдигна каната към устните си.

— Ах. — Само една думичка, казана съвсем тихо и с разочарование. Но наистина ли сериозно бе повярвала, че той изпитва нещо повече към нея? — Милорд, не се тревожете. — Тя бавно се овладя. — Не ми трябват вашите пари.

— Как така? — попита той учудено.

— Съвсем просто. Аз притежавам достатъчно пари, за да мога да си купя каквото поискам.

— Вие твърдите, че сте имали достатъчно пари, но как при отвличането успяхте да ги вземете със себе си?

Макар че Елиза наведе очи и се обърна малко настрани, за да може по-добре да изпъкне профилът ѝ, изглеждаше, като че вири нос, за да почувства той пренебрежението ѝ.

— Един приятел ми помогна — отговори тя с инстинкта на жена.

Фон Рейн! Мислите на Максим ухапаха здраво тази въдица. Само той можеше да е! Подарък ли бе това? Или отплащане за...? Максим не допускаше това предположение и се бореше със себе си.

— Изглежда сте допаднала много на Николаус — отвърна той, като успяваше с мъка да прикрие тлеещия яд. — Питам се обаче, дали би ви задоволила ролята на жена на ханзейски капитан.

— Какво ви засяга това, милорд? Сигурно достатъчно сте оплетени в чувствата си към Арабела, за да се тревожите дали бих била доволна при избора на съпруг. Фактът, че ме отвлякохте от моята родина, далеч не ви прави мой настойник.

— Е, изпитвам известна отговорност.

— Вашата отговорност се изчерпва с това да ме заведете възможно най-скоро в къщи, а докато ме държите затворена — да се грижите за моята прехрана. Личният ми живот изобщо не ви засяга. — С това Елиза стана, направи лек реверанс и излезе навън, а той остана да седи пред камината и да гледа мрачно към огъня.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Леденият вятър виеше около каменните зидове на Хоенщайн и минаваше през всяка пролука и цепнатина. Елиза настръхна, когато студеното течение прогони топлината, идеща от огъня в камината. Въпреки вълнената пелерина, с която бе обвила раменете си, тя зъзнеше. Отгоре се чу гласът на Максим, който ревеше заповеди с нетърпящ възражение тон. Веднага след това Фич и Спенс затрополиха по стълбите нагоре. Двамата се бяха увили с дебели пелерини и изглеждаха като рунтави чудовища от далечния север на фона на снежната покривка.

Те спряха пред камината, за да свалят пелерините си, след това Фич посегна отново към триона и вдигна един наръч дъски, докато Спенс ровеше в едно сандъче с пирони, клещи и други инструменти. Фич поздрави Елиза, минавайки покрай нея с едно бързо „Добро утро, мадам“ и отмина. Двамата се повлякоха по стълбите нагоре с всичките си инструменти и дървеници. На горната площадка ги очакваше маркизът, разкراчен, поставил ръце на кръста си; той гледаше към покрива, където бурята бе разтурила временната кръпка. Без да проговорят и без да направят опити за извинение, те се заеха бързо с поправката на покрива, като този път получаваха помощ и указания от Негово Благородие.

Докато мъжете работеха горе, Елиза се зае с почистването. Можеше да използва това като претекст, за да влезе в спалнята на Максим. Първо се захвана с долните помещения, измете, избърса праха, лъсна мебелите и изми стълбите и пода. Междувременно часът за обяд дойде и отмина, и когато вече едва дочакваше мъжете да направят почивка и да слязат, Дитрих мина с пълна табла край нея и провали плана ѝ да влезе в спалнята на Максим в негово отсъствие.

Много по-късно, когато натикваше парчета плат около прозорците, за да изолира течението в спалнята си, тя загуби надежда, че горните помещения ще се опразнят днес, тъй като работите по ремонта продължиха целия следобед. Постепенно осъзна, че трябва да

прекара нова нощ в страх и ужас от яда на Максим, ако не успее да извади бодливите тръни от леглото му.

След като уплътни основно прозорците, тя почувства, че все още духа. Откри, че студеният въздух идва от вратата, която преди е била закрыта с голям стенен килим. Опитите ѝ да отвори тази врата бяха безуспешни, а когато отново я раздруса, разбра, че е заключена от другата страна.

В желанието си да направи главното крило по-уютно за живеене, тя грижливо почисти и гоблена. Тежкия килим сигурно би спрял течението, помисли си тя.

Завлече навития гоблен до стената, на която трябваше да го окачи. Качи се на стол. Като се подпря на стената, успя след няколко опита да закачи единия край на куката. Потна и кашляща, тя спря да си почине... След това се захвана с другия край, но не успя да го вкара през намиращата се над нея втора кука.

Тъкмо бършеше изпотеното си чело с ръкава, като чу зад гърба си приглушен смях. Макар че трепереше от изтощение, тя успя да се извърне дотолкова, че да хвърли поглед през рамо. Максим се бе облегал на вратата, ризата му бе разтворена небрежно до средата. Без да се стеснява погледът му се плъзгаше по откритите ѝ глезени нагоре към закръгления ѝ ханш, който се очертаваше под плата, към стройната ѝ талия, докато накрая срещна обвиняващия ѝ поглед.

— Вратата бе само притворена — поясни той с престорена невинност. — Чух... хм... шум от борба и се опасявах, че нещо ви се е случило.

— Сгрешили сте! И моля ви, не стойте повече тук и не ме зяпайте! По-добре ми помогнете! — Тя чувствуваше, че всеки момент може да се сгромоляса под тежестта.

Максим дойде веднага и се качи зад нея на стола, за да поеме пръчката от треперещата ѝ ръка. Държейки пръчката с едната си ръка, с другата обърна куката в правилната посока. Елиза се опита да му помогне и повдигна една гънка на гоблена, за да му олекне. При това тя дойде така близо до него, че телата им се докоснаха.

Максим се наведе напред и затегна разхлабения щифт на куката. На Елиза ѝ стана съвсем горещо, когато усети зад себе си цялата тежест на тялото му. Разтърси я прилив на блаженство, непознато и същевременно особено възбуждащо. Изведнъж той спря движенията

си и когато тя се обърна да го погледне, откри, че очите му се бяха плъзнали през раменете и се опитваха да погледнат към бюста ѝ. Елиза спусна веднага ръце, мушна го вбесена с лакът в ребрата и скочи от стола.

— Похотлив сладострастник! — извика тя със зачервени бузи. — Трябва да внимавам за всяко движение. На вас не може да ви се вярва!

Куката на стената изскърца, когато Максим спусна пръчката, след това той се обърна усмихнат и слезе от стола. Като застана пред нея, той каза:

— Скъпа Елиза, това не е въпрос на доверие. Не става дума за посегателство от моя страна, но вие ми предлагате такива гледки, които никой мъж не може да отмине безучастно.

— Вървите след мен като разгонен рогач! — процеди тя. — Необходима ви е съпруга, с която да задоволявате страстите си.

По устните на Максим пробягна усмивка.

— Брак ли ми предлагате, чаровно момиче?

— Съвсем не! — В сините ѝ очи блесна възмущение.

Максим отбеляза отговора ѝ със звучен смях.

— Трябва само да кажете и желанието ви ще се изпълни.

— Не съм казала, че трябва да се ожените за мен.

— Ако мислите за това, то с готовност бих се отзовал, тъй като компрометирах името ви, като ви отвлякох.

— Сър, вие ще сте последния, на когото бих дала ръката си! Вие сте... Вие сте отвратителен!

Мимоходом той опипа с пръсти рамката на вратата.

— Но аз ще знам как да се отнасям с жената, за която съм женен.

— Как? — подигра се Елиза. — Като я завлечете в покоите си и не я пуснете повече навън? Тя ще бъде затворена, както съм аз сега или както сигурно би била Арабела!

— Бих бил безкрайно внимателен съпруг — увери я той доверчиво. — А вие, прелестна Елиза, не би трябвало да спите сама през дългите зимни нощи.

— Искате да намекнете, че при брак с Николаус бих била самотна?

— Николаус би бил добър съпруг... когато е в къщи.

— А вие можете ли да обещаете, че ще сте винаги до мен?

— Би било самонадеяно да обещавам такова нещо, но ако не ме зове дългът, бих бил винаги и с удоволствие до вас.

Елиза отвърна поглед. Блясъкът в очите му и топлината на думите му я объркаха. Как можеше да вярва, че той би бил любящ съпруг, след като и двамата знаеха, че той обича Арабела? Е, да, за един мъж не е необходимо да обича жената, за да изпитва удоволствие с нея. Да, точно това искаше той от нея и нищо повече.

Като се обърна, за да му отговори както подобаваше, тя забеляза учудено, че си бе отишъл. Максим бе изчезнал безшумно и тишината я заобикаляше. Какво всъщност искаше той? Да се позабавлява с нея, или... Тя хвърли обвинителен поглед към вратата. Несъмнено би му доставило голямо удоволствие да я прелъсти и след това да я захвърли, когато ѝ се насити. Ако се поддаде, разбира се. Не, в тази пиеса тя няма да играе ролята на глупачката. Пиесата би била много по-хубава, ако играят двама глупаци.

При все това тя не можеше да отрече, че бе развълнувана. Все още ѝ се струваше, че чувства топлината на тялото му. Как можа Арабела да забрави толкова бързо възбуждащото присъствие на този мъж и след мнимата му смърт да се подаде на просташкото ухажване на Риланд Хъксфорд? Що за жена беше Арабела, че да не жали за загубата на този мъж поне десет години?

Елиза прекара остатъка от деня уединена в покоите си. Не се мерна и за вечеря, беше така объркана, че се опасяваше да не се поддаде на нежното изкуство на Максим да убеждава.

Неубедителният предлог, който предаде на Спенс, накара господарят на замъка лично да почука на вратата ѝ.

— Спенс съобщи, че не се чувствате добре — обади се Максим. — Трябва ли ви лекар?

— Опазил ме бог! По-скоро бих умряла, отколкото да позволя да ме опипва някой шарлатанин, който дори не разбира нито дума от това, което му казвам.

Максим се усмихна доволен. Поне не бе загубила хапливия си език.

— Ще изпратя Дитрих да ви донесе нещо за ядене. Да поръчам ли преди това да потърси корени от бучиниш, за да ви ги приготвим, милейди?

— Да, и още нещо! — беснееше Елиза, напълно излязла от кожата си. — Пипнете си ушите, милорд! Станали ли са вече подълги? А носът? Станал ли е дълъг и космат? Растат ли ви на ръцете и краката копита, расте ли ви магарешка опашка? Вещица наистина! Ако бях вещица, отдавна щяхте да имате мозък на магаре! Изчезвайте, чудовище такова!

— Сега знаем със сигурност, чаровна Елиза, че отново се радвате на добро настроение и сте здрава — каза той нежно и си тръгна.

— Аз вещица! — ругаеше тя, като се увиваше в одеялата. — Пада му се тази вечер да легне на тръните!

Тя прекара нощта неспокойно. Бурята бушуваше край замъка, а мислите и кръжаха непрестанно около Максим — около неговите докосвания и неговия гняв, който сигурно няма да се забави дълго.

Утрото настъпи и Елиза слухтеше дълго и напрегнато за стъпки по стълбите, преди да отвори предпазливо вратата и да се осмели да излезе навън. Учудването ѝ беше голямо, когато, излизайки в коридора забеляза, че Максим се бе облегал на стената недалеч от стълбата, като че ли я чакаше.

Тя забави веднага стъпките си и го загледа с недоверие. Когато той я погледна усмихнат, това я трогна още повече, тъй като очакваше скандал заради злобната си шега с тръните.

— Колко жалко... — изпъшка той и поклати съчувствено глава, — че се разболяхте...

Елиза отбягна погледа му.

— Отново съм добре.

— Сигурна ли сте? — Той пристъпи към нея, пъкна показалец под брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ, за да огледа цвета му. — Надявам се, че бурята не е попречила на съня ви.

— Е, малко — отговори тя въздържано. — А вие... вие спяхте ли добре, сър?

— За съжаление, не. Като свършиха с ремонта на тавана, Фич сложи толкова дърва в огъня, че ми стана много горещо. Взех си завивката и спях в салона. Обзалагам се, че това момче изгори цялата гора.

Елиза пое дъх. Още една отсрочка. Може би през деня ще ѝ се удаде някаква възможност да махне бодлите, преди да ги е открил.

— Фич сигурно е искал да ви се хареса — предположи тя неубедително. — От време на време е склонен да преувеличава.

— Да, наистина. Прави го уж за добро, но вече трябва да внимавам и да заключвам вратата си, за да не направи пак някоя поразия.

Надеждата на Елиза се изпари незабавно, но тя се осъзна веднага и каза:

— Всъщност, исках да почистя горе при вас. След ремонта сигурно е необходимо.

— Фич почисти всичко вчера, така че може да си спестите труда.

— Не може да става и дума за умора.

— Бяхте болна и не искам да ви повтори.

Беше безсмислено. Трябваше да се признае за победена.

Следващите дни подозрението ѝ, естествено, нарастваше все повече, тъй като никой човек фактически не можеше да има толкова достоверни причини да не легне в леглото си, като Максим Сиймур. Много по-вероятно бе той да чака благоприятна възможност за отмъщение.

Бурята бушуваше, без да спре, мощни вихри навяваха големи снежни дъги около зъбците на крепостните стени. В двора бяха изринати тесни пътечки само там, където бе наложително.

На четвъртия ден тя слезе долу в салона с предчувствието за ново избухване на Максим. Изслуша днешното му обяснение със сладко съчувстваща усмивка и отговори:

— Жалко, че тази седмица не използвахте леглото си. Така, както го отбягвате, човек може да помисли, че сте развили някаква непоносимост към него.

— Вярно, в последно време намирам много малко покой в леглото си — съгласи се той замислено.

— Да, да, затворничеството изнервя — отговори тя. — А и това време... капитанът сигурно няма да дойде днес, както каза. — В думите ѝ не се чувстваше разочарование.

— Напротив, Николаус ще дойде — възрази решително Максим.

Той отиде до входната врата, отвори я, за да прецени времето. Оловносивите облаци висяха ниско, но вятърът бе утихнал. Максим затвори вратата и се върна до камината, за да подържи ръцете си на топло.

— Бъдете сигурна, че Николаус е вече на път.

— Защо сте толкова убеден, че ще пристигне? — Елиза бе повече от скептична, тъй като пътищата бяха заснежени, а северния вятър навяваше арктически студ. — Сигурно няма да се реши да излезе при такова време. Освен това бурята може да се засили.

Максим пристъпи към масата и постави крака си на пейката. Сложи единия си лакът на свитото коляно и подпря брадичката си с ръка. В очите му имаше дяволит блясък.

— Хващам се на бас, че Николаус ще пристигне, преди да е станало обяд. Хващам се на бас на една нощ в леглото ми...

Елиза му заповяда да се въздържа, като вдигна ръка. Беше разбрала.

— Добре, убедихте ме — прекъсна го тя. — А сега се налага да побързам, защото трябва да се оправя. — Тя се завъртя кокетно на токетата си и извика: — Фич! Спенс! Искам да се изкъпя. Донесете горе гореща вода... а също така и студена. Бързо! — След това хукна по стълбите.

Двамата бързо взеха висящия над огнището котел, за да го замъкнат в покоите на дамата. Когато Спенс се задъхваше с кобилица на раменете и две ведра студена вода през салона, по устните на Максим заигра иронична усмивка. Той нареди на Фич да донесе още едно пълно ведро от кладенеца, нареждане, което го учуди, тъй като Фич знаеше, че господарят му бе взел вече банята си тази сутрин.

След като всички приготовления бяха извършени, се чу как падна резето в покоите на дамата. Слугите отбелязаха учудено, че Максим изкачи последното пълно ведро нагоре и се промъкна скришом по стълбата.

— Какъв противен тип — мърмореше си Елиза, докато се гмуркаше дълбоко в медната вана. — Прави ме на глупачка, за да може в благоприятен момент да ме подведе най-подло.

Тя се наклони напред и се наслади на топлата вода около тялото си. Оправи кока си и започна да сапунисва гърба и раменете си с ароматния сапун, който си бе купила в Хамбург. След това се изпъна

отново назад и със затворени очи се наслаждаваше на аромата и топлината.

Беше прекрасно освежаване, но изведнъж...

Леденостудена капка падна на гърдите ѝ; изненадана тя трябваше бързо да поеме въздух. Отвори си очите и видя пред себе си дъното на дървеното ведро, а на ръба му висеше нова капка. Тя скочи изплашено, без да се съобрази, че зад ведрото ще се появи усмихнатото лице на Максим.

Веднага ѝ стана ясно какво бе намислил. Тя извика в очакване на ледения поток, вдигна ръцете си над главата, за да се предпази... и зачака...

Когато си отвори плахо очите, тя видя, че той бе наклонил ведрото и гледаше в повърхността на водата. Сапунената вода бе толкова прозрачна, че можеше да види всичко, което искаше.

Тя кръстоса ръце и му отправи пълен с възмущение поглед.

— Е, какво? — сопна му се тя. — Дошъл сте, за да зяпате или да си отмъстите?

Зъбите му блеснаха в иронична усмивка.

— Прекрасна Елиза, за съжаление и най-сладкото цвете на отмъщението увяхва и добива горчив привкус. Такава поразителна красота не бива да бъде лекомислено наранявана, трябва да се щади... Възможността да ви видя е достатъчна награда за мен. Отстраних тръните и ги изгорих.

— Ооо! — Подигравателното му съчувствие бе по-лошо от леден поток. Ръката ѝ затърси пипнешком сапуна. — Зяпащ похотливец! Как можете да си позволите да ме безпокоите, докато се къпя!

Максим се засмя на избухването ѝ и му противопостави своя хумор:

— Банята на една дама е толкова свята, колкото и леглото на мъжа. Струва ми се, че наказанието отговаря на провинението.

С вик на ярост тя сграбчи сапуна и вдигна ръката си. Като се смееше, Максим ѝ махна с ръка за довиждане, преди да стигне с един скок до вратата, бутна стола настрана и дръпна резето. Той се наведе тъкмо навреме, за да отклони удара, но когато се обърна, долови един поглед на ядосаната Елиза и примамващо разголените ѝ гърди.

— Ако водата е много гореща, хубавице моя, ползвайте ведрото — пошегува се той и изпратя въздушна целувка. След това излезе.

Елиза се потопи така дълбоко във водата, че имаше опасност да я разплиска. Скърцайки със зъби, тя даде простор на яростта си и дари Максим с не много ласкави думи. Постепенно се успокои дотолкова, че можа да стане и да се подсуши. Припомни си, че Максим бе отворил резето отвътре, преди да излезе.

Тя погледна към гоблена и скритата зад него врата. Този хитрец! Трябваше повече да внимава!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Слънцето предлагаше в здрачината прекрасна гледка, приятна промяна след мъглата, която бе обвила замъка. Николаус бе пристигнал, както бе предрекъл Максим. Той си бе проправил пътя през заснежените пътища с ескорт ездачи и бе донесъл подаръци — принадлежности за ръкоделие — игли, конци и обръч. По време на няколкодневното му посещение Елиза бе много приветлива и внимателна. Гледаше го в устата, очакваше с нетърпение всяка негова дума, докато зад гърба на Николаус отговаряше много студено на погледите на Максим, който я наблюдаваше както и преди с лъчезарен поглед. Беше ли той наблизил, тя винаги усещаше погледа му. Ако успееше скришом да го зърне, то предчувствието ѝ се потвърждаваше. Погледът му бе понякога питащ, след това очароващ, замислен или пронизателен. Каквото и да бе настроението му, трудно можеше да остане незабелязано. Тя много често не можеше да удържи намерението си да остане недостъпна. Ако целта му е да я обърка, то той беше успял напълно. Николаус се бе разделил с нея на входа с обещанието да се постарает при следващото посещение да организира пътуване до Любек.

Вечерта Елиза помоли Спенс да сложи още дърва на камината в спалнята ѝ. Освен това му нареди в присъствието на Максим да сложи резе на скритата врата. Това малко укроти яростта ѝ... След това се оттегли в спалнята си с подаръците и остави Максим сам. Отдавна бе отминало времето, когато се бе наслаждавал на вечерите, които прекарваше в уединение. Сега самотата му се струваше потискаща, лишен от компанията на Елиза, независимо от бурните словесни двубои, които почти винаги си устройваха.

След вечерята готвачът вдигна и почисти масата, след което легна. Фич и Спенс не казаха нито дума, докато изпълняваха вечерните си задължения, тъй като забелязаха, че между господаря им и дамата не всичко е наред. Докато Фич оправяше стаята на маркиза за през

нощта, Спенс прекоси салона с наръч дърва в ръце, които носеше за Елиза.

Максим взе бързо решение, стана и последва Спенс до стаята на Елиза. Там застана, подпрян с рамо на вратата, докато прислужникът подреждаше дървата на полицата до камината. На масата на Елиза горяха две свещи. От такова разстояние Максим не можеше да забележи дали тя се изчерви, усетила погледа му. Знаеше само, че нейната близост го привлича неотразимо. Елиза изпъна парче лен на гергефа си.

— Искате да прекарате вечерта сама или бих могъл да седна при вас? — попита той учтиво.

Тя сбърчи нос, за да покаже отегчението си и го погледна хладно.

— Свободен сте да правите каквото искате, милорд. Не мога да ви нареждам къде да седите в собствената ви къща.

Спенс побърза да излезе.

С лека усмивка Максим придърпа до огъня един стол с висока облегалка и седна.

— Както виждам, не сте ми простили.

— Не знаех, че искате прошка — отговори Елиза раздражено. — Имах впечатление, че намирате постъпката си за правилна.

Елиза се вдълбочи отново в избора на цветните конци, които бе прикрепила свободно към горния край на гергефа. Както бе седнала и се посветила на домашната си работа, тя изглеждаше като първообраз на домашния уют, което се стори на Максим необикновено привлекателно. Радваше се на нейната компания повече, отколкото на всяка друга жена, въпреки пропастта помежду им. Споменът за Арабела бе вече избледнял като сянка. Знаеше, че би я забравил напълно, ако Елиза прояви интерес към него.

Максим направи няколко опита да завърже разговор. Елиза обаче мълчеше твърдоглаво, докато накрая той се отказа. Не можеше да не се забележи, че тя не бе в настроение и че ще играе ролята на обидена, докато ѝ харесва.

Отегчен от лошото ѝ настроение, Максим облегна главата си назад и изпъна краката си така, че петите му опряха повдигнатия цокъл на камината. Постава шпагата си, която носеше вечер винаги със себе си, напреки на коленете си. След това кръстоса ръце и затвори очи, докато си припомняше онзи момент, когато седеше пред ваната на

Елиза и я видя гола. Ако и да не искаше сега да говори с него, той нямаше намерение да се оттегли в покоите си, или да се върне в салона. За него бе по-голямо удоволствие да я гледа умърлушена и обидена, отколкото изобщо да не я вижда.

Елиза продължи да сортира конците, поглеждайки скришом от време на време към Максим. Това беше човекът, който бе изпратил слугите си да я отвлекат, който бе отговорен за всички неприятности, които бе изтърпяла, мъжът, който я бе завел в чужда страна, чийто език не разбираше, който бе нахлул в покоите ѝ и по безсрамен начин я бе смутил при къпането. И въпреки това присъствието му събуждаше у нея объркване и особена възбуда.

Осъзна бавно, че дишането на Максим стана по-дълбоко и по-равномерно. Това беше недопустимо! Просто да заспи в нейната компания! Тя бе обидена и същевременно ядосана. Пристъпи към огъня, за да сложи няколко цепеници върху горящите въглини. Докато беше при камината, не можеше да не го огледа по-подробно. Погледът ѝ се плъзна по ботушите му с обърнат маншет, от които излизаха дълги, стройни крака. Подплатените му панталони с пъстра украса обхващаха плътно тесните му бедра. Несъмнено, той се облича с много вкус, за разлика от много суетни кавалери, които предпочитаха богато извезани дрехи и се перчеха с набиващите се копчелъци, и с това създаваха впечатлението, че собственикът парадира с мъжествеността си... Не, при Максим Сиймур не можеше да се открие никакъв недостатък. Лицето и ръстът му бяха съразмерно развити, като го правеха мъж, за когото всяко момиче може да мечтае.

Елиза се сепна, като забеляза накъде се отклоняваха мислите ѝ. Не, на този мъж тя един път завинаги ще отмъсти. Следвайки злобния си импулс, тя повдигна единия си крак и ритна краката, поставени на камината. Краката му паднаха на земята, от шпагата отекна метален звън. Той се събуди за миг, бързият му поглед веднага забеляза, че няма никаква опасност, освен това проклето момиче. Той скочи и бутна шпагата с крак настрани, когато се изправи пред нея. Изведнъж застанаха очи в очи.

— Искате да говорите с мен? — Гласът му бе беззвучен.

— Отдавате ли ми напълно вниманието си, милорд? — попита тя нежно, за да не го дразни повече.

— Всичко, което бих отдал някога на една дама — увери я Максим. Погледът му я прикова, докато тя се изчерви. — Срещал съм някои жени, които с удоволствие бих натупал, за да ги науча на подобри обноски. Въпреки това, никога не съм вдигал ръка срещу тях, макар че изкушението е било изключително голямо.

— Милорд, вие схващате границата на приличието много своеволно — избухна Елиза. — Пренебрегвате моята интимна сфера и нахлувате в покоите ми, като че сте в пълното си право като господар на този замък.

Максим забеляза как пулсът биеше по врата ѝ, докато погледът му се плъзна надолу и се спря на бликащите ѝ от чувство гърди.

— Не направихте ли вие същото и не ме ли засегнахте, докато спях? — пророниха устните му.

Елиза пристъпи плътно до него, така че можеше да чувства дъха ѝ.

— Искате всъщност да ме напердашите като някаква злобна немирница, нали? — Тя хвана панделките на ризата му и започна да глади гърдите му, сякаш трябваше да изпробва женската си изкусителност. Сега искаше да знае дали и той като Николаус е чувствителен към нежните докосвания. — Наистина ли ви измъчих?

Максим я погледна съсредоточено, любопитен какво крои.

— Да, беше мъчение.

— Болката ви непоносима ли е, милорд? Не искате ли да ме напердашите, докато ядът ви премине? — попита тя предизвикателно.

Това не бе хитрата лисица, която познаваше, и той почувства опасността, когато момичето се облегна на него. Трябваше да се бори с желанието да я притегли към себе си и да задуши въпросите ѝ с горещи целувки, когато почувства съблазнителното притискане на гърдите ѝ. С пресипнал глас той прошепна:

— Елиза, никога не съм искал да ви причиня болка.

— Какво говорите? — Тя скочи като ужилена и извика със святкащи очи: — Искате да наречете вашето държание, с което ми причинихте толкова мъка, нежно и сдържано? — С малкия си юмрук тя го удари в гърдите. Той политна крачка назад, изненадан от внезапната ѝ промяна. — Не ме ли отвлякохте от къщата на вуйчо ми? Не наредихте ли да ме влачат през най-съмнителните части на Лондон? За да ме приберат в една изгнила черупка и да ме превозят през морето

в чужда страна, където да ме държат затворена в тази съборетина? — Тя удряше като полудяла по гърдите му. — Не ме ли направихте робиня?

Максим отстъпваше все по-назад, докато се удари в кревата и падна тежко на него. Но неговата неприятелка бе неумолима.

— За каква ме мислите? Аз не съм жена на офицер и не ми харесва тази руина, в която изглежда, се чувствате уютно. Не съм превзета, но мразя студа, който прониква от всички пролуки и цепки. Всяко ставане сутрин е мъчение!

Нежното като сянка същество сега се отдели бавно от него и отиде към огъня, където гледа дълго в замиращите пламъци. Накрая се обърна отново и Максим се учуди, когато видя сълзи в очите ѝ.

— Не се моля за приятния живот, който бихте предложили на скъпата Арабела — каза тя малко смутено, — не искам нищо повече от това, да ме изпратите у дома, преди да настъпи пролетта. Бих искала само да живеем в мир, докато сме затворени тук заедно. Наситих се на разправии. Зная, разбира се, че бихте предпочели тук да е очарователната Арабела. Тази грешка никой от нас не може да поправи. — Елиза отиде към вратата. — Моля ви сега, милорд — каза тя тихо, — отидете си. Приятни сънища!

Максим стана, вдигна шпагата и я постави в ножницата, докато хиляди мисли минаваха през главата му. На вратата застана до момичето. Нямаше думи, но ако бе казал в този момент, че не изпитва вече никакви чувства към Арабела, щеше да изглежда твърде... С неохота остави Елиза сама и тръгна.

Елиза опря с въздишка чело на вратата. Самотата на помещението тежеше върху ѝ. Чувството на изтощение и безпомощност бе извънредно голямо. Всеки път, когато оставаше сама с Максим, тя се държеше като отмъстителна фурия. Не издържаше и един час, без да започне скандал, като че ли той я караше да се гневи на самата себе си.

Когато Елиза се събуди, мрачна сива светлина известяваше зазоряването. Някъде наблизо се отвори врата и след това се затвори отново. Показа носа си изпод завивките и видя оловносивото небе. Тя се страхуваше, че снегът може да продължи да вали, защото замъкът

така би станал една бяла крепост, достъпна само за много смелите или много твърдоглавите. Тя придърпа дрехите си в леглото и се облече под завивките. След това стана. Като наметна шал на раменете си, изтича до камината, да запали огъня.

Скоро след това излезе от покоите си с високо вдигната коса и слезе долу. Поведението ѝ, самоуверено и спокойно, не издаваше нищо от бурните чувства, които я владееха. Какво си мислеше той за нея? Арабела не би била в състояние да извърши насилие.

Спенс седеше на издигнатата камина и наблюдаваше готвача, който тъкмо вадеше пресни хлебчета от печката. Когато Елиза приближи, той скочи, за да ѝ премести стол до масата. Тъй като рядко можеше да се види Спенс без Фич, тя попита:

— Е, защо не се мярка Фич днес? Болен ли е?

— Не се страхувайте, мадам, той потегли с Негово Благородие за Хамбург още преди изгрев-слънце.

Спенс се протегна зад гърба на готвача да си вземе едно хлебче от тепсията и го лапна навреме, отбягвайки удара на готварската лъжица, с която Дитрих замагна.

— За Хамбург? — Елиза не можа да прикрие разочарованието си. Дали му бяха омръзнали щуротиите ѝ? Завинаги ли си беше отишъл? — Кога ще се върнат?

— Не зная. Негова Светлост не каза кога ще се върнат.

— Хм, не е толкова важно — рече Елиза. — Ще ми остане повече време за себе си.

Спенс не обърна внимание на притеснението ѝ, тъй като си угаждаше с хлебчето.

— Да, сигурно и Негово Благородие си го е помислил, когато замина.

Елиза направи опит да се усмихне.

— Ще има късмет, ако не го застигне буря. Сивото небе предвещава лошо време.

Наистина, след обяд се спусна гъста мъгла и обгърна далечните хълмове. Елиза, която гледаше през прозореца, имаше чувството, че е попаднала на някаква далечна планета и се страхуваше, че никога вече няма да се върне у дома, в Англия. Тя отхвърли тези тъжни мисли и се отправи да почисти покоите на Максим. Макар и да работеше старателно, чувството на самота не я напускаше. Беше вече така

свикнала с компанията на Максим, че той ѝ липсваше, когато не беше в замъка.

Късно следобед тя съзря през прозореца тъмна сянка, движеща се през мъглата, която постепенно се прегърна в призрачна фигура на конник. Зад нея се виждаше друга сянка, а след нея една още по-голяма, които се оказа кола, теглена от волове и следвана от още едно превозно средство. Когато групата се приближи, Елиза разпозна първия ездач.

Максим се върна! Тази мисъл я изпълни с неописуема радост.

Елиза изтича навън с високо вдигнати поли, спусна се като стрела по стълбите надолу и вдигна тежкото резе на главния портал. Когато излезе навън, Максим и Фич вече влизаха в двора. След тях влезе натоварена със съдове кола, в която имаше птици и две малки оръдия. Другата кола беше натоварена с дъски, два големи сандъка, бали с плат и добре опаковани срещу снега пухени завивки. В първата кола бе седнала пълна жена, увита в пелерина с качулка, а до кочияша във втората кола седеше стройна, спретната, но по-възрастна жена с куфар в скута. Едно малко стадо — крава и няколко овце, пазени от овчарче с голяма гега и рунтаво куче — образуваше края на колоната.

Максим скочи от коня си и хвърли юздите на Фич, преди да се обърне и да се отправи към стълбите. Смъквайки ръкавиците си, той застана пред Елиза.

— Както пожела дамата — той посочи към новодошлите, — вода зидари и дърводелци за ремонта, жена, която ще помага в къщи, една шивачка, както и животни, които да разнообразят храната ни.

Елиза бе поразена.

— Но как си позволихте изведнъж всичко това?

— Николаус ми даде на заем малко пари срещу имота ми в Англия. Някои биха го взели за глупак, но той очевидно вярва, че след време кралицата отново ще ме приеме благосклонно.

— А лъжите на Едуард? — попита Елиза полугласно.

Той отстрани от лицето ѝ един непокорен кичур.

— В последно време не съм си пилял времето в мисли за него. Може би омразата, която изпитвам към него, ще стихне в приятната компания на неговата племенница.

Елиза усети, че я облива гореща вълна.

— Милорд, вие надминахте себе си и проявихте голяма щедрост — изрече тя, обладана от внезапна стеснителност.

Фич поведе двете жени с багажа им към входа. Елиза влезе вътре и задържа вратата отворена. По-възрастната жена ѝ се усмихна любезно, а по-пълната се държа така, както не би си позволила нито една представителка на съсловието ѝ. Тя спря на известно разстояние от Елиза и пренебрежително я прецени с поглед.

Фич се мъчеше да мине с няколко пакета през вратата и накрая изпусна всички.

— Гледай какво правиш, смотаняк такъв — наруга го жената.

Тя говореше английски с лек немски акцент. Но когато си позволи да нареди с господарски жест на Елиза да помогне на Фич, Максим се приближи.

— Не се шляй така, момиче! Помогни на този глупак и ни покажи стаите! — нареди тя.

— Не, мадам! — възкликна обърканият Фич, клатейки глава. — Не си правете труда.

— Мадам? — Жената критично огледа Елиза от глава до пети и Елиза се изчерви от смущение. В този миг тя особено болезнено преживя мисълта колко бедно е облечена.

Максим се зае да ги представи една на друга.

— Госпожа Ханц, това е новата ви господарка... госпожица Редбърн.

— Ах, така ли... — Жената замлъкна и презрително огледа скромно облечената Елиза. — Но това не е съпругата ви! — Физиономията ѝ не остави никакво съмнение за заключението, което си бе направила.

— Госпожо Ханц, вие сте назначена за икономка. Ваше задължение ще е да изпълнявате разпорежданията на госпожица Редбърн. Ако това не ви харесва, свободна сте да напуснете още утре замъка — смъмри я ядосано той.

Икономката се вцепени и едва след известно време отговори:

— Извинете, господарю, не исках никого да обидя.

— Внимавайте занапред — отвърна ѝ Максим и нареди на Фич с кратко кимване: — Покажи на дамите стаите им.

След като новодошлите излязоха, настъпи мълчание, в което Максим пристъпи към Елиза, която не помръдваше.

— За толкова кратко време не е лесно да се намери добър персонал — промърмори той извинително. — Ако не одобрявате госпожа Ханц, ще я освободя.

Елиза почувства, че ще загуби самообладание.

— Извинете ме, моля. — Тя притисна ръка до потрепващите си устни и изтича към стълбите.

Максим загледа след нея. Мъката, която прочете по лицето ѝ, му бе непонятна, а и имаше усещането, че той е виновен.

Максим се втурна след Елиза, настигна я на третото стъпало и нежно я обърна към себе си. В очите ѝ блестяха сълзи, тя плахо отбягна погледа му.

— Вие не сте само ядосана — прошепна той. — Какво има?

— Вие... вие ме позорите — отвърна тя, хлипайки.

— Какво?

От вика му Елиза се сви боязливо, но му отправи обвинителен поглед.

— Не разбирате ли какво си мисли тя за мен?

Максим откровено призна вината си.

— Знам добре, че компрометирах доброто ви име, но не е в моя власт да променя това — ако изключим брака. Можем да отпратим госпожа Ханц така бързо, както и я наехме. Трябва само да кажете.

— Тя ме изгледа така... като че заслужавам презрение. — Елиза погледна орфаните си дрехи. — И с право... изглеждам като... слугиня. — Тя изхлипа и избърса бузата си с опакото на ръката си. — Как мога да изисквам уважение от прислугата или да придружа Николаус до Любек в този вид?

Максим несъзнателно сбърчи вежди. Значи това било. Николаус! Тя искаше да е хубава за него!

— Но нали взехте от него пари за дрехи?

Елиза отрицателно вдигна ръка.

— Имах скрити мои пари. Дадох ги на Николаус и го помолих да ми ги вложи. Не съм взимала от никого нищо. И от вашите пари не съм взела нищо. Парите, които ми дадохте, също са вложени с голяма лихва. Николаус ще потвърди.

Максим кръстоса ръце на гърба и я изгледа мълчаливо.

— Жени! — промърмори той. — Никога няма да ги разбере. Само затруднения с тях и пълно объркване. Можехте да ми обясните, а

не да ме оставите да си мисля, че сте взели пари и от двама ни.

— Бих искала да се кача горе, преди да слезе госпожа Ханц — завайка се Елиза. — Не бих искала да ни види заедно.

— Да, Елиза, побързайте, госпожа Райнхард ми даде дрехите за вас. Готови са. Трябва само да ги изпробвате.

Максим чу как тя дълбоко пое дъх. В следващия миг Елиза се повдигна на пръсти, обви ръце около врата му и неочаквано го целуна по бузата.

— Благодаря, Максим, благодаря — прошепна тя нежно в ухото му и преди той да обхване талията ѝ, тя се отскубна и излетя по стъпалата нагоре.

— Госпожа Райнхард изпрати шивачката, за да довърши необходимото — извика той след нея и чу веднага след това как се затваря вратата и падането на резето.

Максим се върна бавно при камината. Протегна ръцете си към огъня, но целувката на Елиза го сгръваше далеч по-силно, а мисълта да направи от замъка дом за двама им му се струваше все по-примамлива. До завръщането им в родината тази порутена сграда щеше да е сигурно убежище за тях.

Изведнъж Елиза се събуди обляна в пот. Пред очите ѝ още бяха последните сцени на кошмарния сън, в който баща ѝ бе затворен на тъмно място. Ръцете и краката на възрастния човек бяха оковани във вериги, те дрънчаха при всяка негова крачка, а той стъпваше по студения каменен под с боси крака. В единия край на затворническата му килия имаше железни решетки. На този фон изпъкваха чифт големи очи, толкова големи, че чак изглеждаха нереални и полупрозрачни като тънък воал. Тези очи, които я гледаха с мъка и копнеж, я бяха изтръгнали от дълбините на съня.

Елиза навлече на голо дългия си утринен халат от кадифе и обу на бос крак пантофите си, без да обръща внимание на удобствата, с които вече разполагаше. Сега те нямаха никакво значение, щом на баща ѝ може би му се е случило нещо ужасно.

Огънят бе позагаснал, тя добави няколко цепеници в жаравата, придърпа си един стол и седна, вдигайки крака на ръба на камината.

Мислеше за Максим и постепенно споменът за ужасния сън избледня. По маниери и чар Максим бе надминал себе си. На такъв обожател не можеше да се устои. Той я бе приласкал, бе я разглезил, беше я ухажвал, беше я пленил — накратко, бе събудил жизнерадостта ѝ. За пръв път ѝ обръщаше внимание зрял мъж, който знаеше какво иска и който бе сигурен в себе си. Достатъчно бе да я докосне леко по бузата или по ръката и вече я изпълваше прилив на щастие, завиваше ѝ се свят от блаженство.

Първият адвент бе дошъл и отминал, тържествено отпразнуван както от господарите, така и от прислугата. Даже и госпожа Ханц се смя на веселите истории, които се разказваха пред камината. На четири очи Максим подари на Елиза ковчеже, обсипано със скъпоценни камъни и тихичко ѝ каза да го запази за сърцата, които е покорила. Тя отново усети прилив на нежност, когато той ѝ целуна ръка.

Известно време двамата бяха ангажирани с различни неща. Елиза трябваше да въведе икономката в задълженията ѝ, а Максим посочи на дърводелците какво трябва да се ремонтира. Шивачката уши завеси за прозорците на спалните и покривки за леглата. На каменния под вече имаше килими, а на креслата — вълнени одеяла, в които да се завиеш.

С новите кадифени завеси спалнята на Елиза изглеждаше учудващо уютна, впечатление, което се подсилваше и от балдахините, така че бе почти удоволствие да се сгушиш в пухените юргани и да потънеш в сън. След основното почистване и голямата медна вана в ъгъла блесна като нова.

Подобренията извън замъка също допринесоха за спокойствието на Елиза. Тя вече не се страхуваше при приближаването на нощта. Малките оръдия, които Максим бе докарал от Хамбург и които бяха поставени на специални падащи решетки на крепостната стена пред заключената порта, създаваха у нея чувство за сигурност.

Въпреки това на нея ѝ се струваше, че изтеклите седмици са я изтозили. Безбройните часове, прекарани с Максим в тясното пространство на Хоенщайн, чувствително отслабиха съпротивата ѝ. Неговото топло и сърдечно отношение събуди в нея непознат копнеж. Никога досега не бе имала ни най-малко желание да търси компанията на мъж, а сега чувстваше, че копнее да е близо до Максим. Радваше се

на съвместното им съжителство, наслаждаваше се на вниманието му. Докосванията му, които бяха сякаш непреднамерени и случайни, я подтикваха да им отвърне, но тя не намираще кураж за това. От онзи миг, когато го бе видяла гол, мускулестата му фигура се бе запечатала ясно в съзнанието ѝ. Бе го видяла целия и страстно желаше да го види отново.

Елиза се отдръпна от камината и неспокойно закрачи из стаята, защото и Максим ясно ѝ бе показал, че я желае страстно, но тя го бе отхвърлила, бе потиснала влечението си, а това не ѝ даваше покой.

Гобленът на стената приковаваше като магнит погледа ѝ. Подозираше, че знае накъде извежда тайният вход. Както се бе втренчила в стената, любопитството ѝ нарастваше с всеки миг. Сега, докато Максим спеше, беше най-подходящо да разузнае.

Запали една свещ и се шумугна под гоблена. Предпазливо вдигна резето, което Спенс бе поставил, и отвори скритата в ламперията врата.

Като държеше високо свещта, Елиза влезе в коридора и се промъкна зад стената на камината по стръмни, тесни стълби, за да се изкачи след това внимателно, стъпало по стъпало, нагоре. На една малка площадка откри врата с резе. Повдигна го, вратата се откряна безшумно и като прекоси прага, Елиза дочу бавното, равномерно дишане на Максим. Огънят в камината му бе изгаснал.

Елиза се промъкна на пръсти до леглото с балдахина. Максим спеше обърнат наляво, с гръб към нея. Гърбът му бе обезобразен от голям червен белег.

Затаи дъх, защото той се раздвижи насън и се обърна по гръб. Тя плъзна поглед по окосмените му гърди, по тясната му талия и плоския корем. Елиза възбудено се наведе напред.

Внезапно пръстите му обвиха ръката ѝ. Дъхът ѝ секна, когато той я привлече в леглото. Максим се изгърколи на една страна, като здраво обви талията ѝ с едната си ръка. Омагьосана, Елиза го гледаше с широко отворени очи. На светлината от огъня изпъкваха закръглените мускули на раменете му и красивото му тяло чак до хълбоците.

— Е? Къде е ведрото с ледена вода? — Гласът му бе дълбок и насмешлив. — Какво има, момиче? Не носиш ли нещо, с което да ме накажеш?

— Пусни ме! — задъхваше се Елиза, опряла ръка на гърдите му, за да се изплъзне от здравата му хватка.

— Не още — пошепна Максим и постави лявата си ръка под главата ѝ. След това се поизправи, а сянката му я покри. Той наклони глава към нея. Бавно, много бавно Максим покри устните ѝ с леки целувки и разпали страстта ѝ. Нежността му стопи съпротивата ѝ. Постепенно устните му се отвориха и се впиха в устата ѝ, замаяха я и тя започна да отвърща на желанието му. Страстта му нарастваше. Елиза сподавено простена, когато устните му преминаха по стройната ѝ шия. Под опипващите му ръце халатът ѝ се разтвори и дъхът ѝ замря, когато усети, че устата му милва разголените ѝ гърди.

Една главня изпращя, разпръсна искри и шумът върна Елиза към действителността. Тя отвори очи, избута с един тласък Максим от себе си, изкатери се през него и скочи от леглото, без да съобрази, че се показва съвсем гола, защото халатът ѝ остана на леглото. Бързо изтича навън и затръшна вратата зад себе си. С горяща свещ в ръка тя тичаше така бързо по стълбите надолу, че пламъкът едва не угасна. Блъсна се в ниската врата, заключи я и дръпна настрана гоблена. След като остави свещта, тя коленичи пред камината, тресеше се и трепереше цялата.

Дъхът ѝ секна, когато чу леко драскане по тайната врата и в същия момент дочу приглушен глас:

— Елиза! Отвори!

Тя се шмугна отново зад гоблена и притисна чело до вратата.

— Моля те, Максим, върви си!

— Желая те. — Макар че шепнеше, гласът му отекуваше в ушите ѝ като вик. — Искам те.

По челото ѝ изби пот. Тя закри устата си с треперещи ръце.

— Върви си сега, Максим. Остави ме. Забрави, че дойдох.

Краткият му, отчаян смях издаде колко е объркан.

— Да забравя? Да забравя, че сърцето ми бие учестено? Че ръката ми не престава да трепери? Не, не мога да потисна желанието си! Друга жена ли трябва да си потърся, за да задоволя изпепеляващата ме страст?

— Не! — Отговорът излетя от устата ѝ, преди Елиза да съумее да го потисне.

Тя се разхлипа. Думите му кънтяха в сърцето ѝ и въпреки това не биваше да се поддава на страстното си желание. Поне не докато между

тях все още има толкова недоизказани неща.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Николаус фон Рейн бе пристигнал в обичайното си приповдигнато настроение и бе засипал с комплименти Елиза, вървейки към нея с широко разтворени ръце.

— Ах, ама какво е това тук? Едно прелестно момиче, което е станало още по-красиво в нашите географски ширини! На какво се дължи тази промяна? Може би на новата рокля, която е облякло? — Той внимателно я огледа със светлите си сини очи. — Не, има още нещо. Очите ѝ блестят от студа и бузите ѝ се зачервяват. — Той се наведе към нея с дяволита усмивка. — Честно казано, малка госпожице, ако не знаех каква е причината да сте тук, бих се заклел, че сте щастлива.

— А ако аз не знаех каква е причината, капитан фон Рейн, бих си помислила, че имате златна ирландска уста — отвърна Елиза с пленителна усмивка. — Наистина, студът зачервява бузите, а вашата компания радва сърцето ми. Добре дошъл в замъка!

— Вие сте толкова мила, колкото и красива, госпожице.

Максим мълчаливо се съгласи с приятеля си, защото с всеки изминат ден Елиза сякаш ставаше все по-красива. Тази вечер, облечена в златисто-черната си рокля, която бе избрала заради госта, тя изглеждаше възхитително. Висока яка със златна бродерия красеше роклята, на шията ѝ висеше преплетена с перли златна огърлица, обсипана с малки скъпоценни камъчета, подарък от капитана. Косата си бе вдигнала високо, прибрала я бе в прическа, която ѝ придаваше почти кралско излъчване. Дори и госпожа Ханц бе впечатлена от появата ѝ.

Максим се видя оставен на втори план, докато съперникът му усърдно ухажваше Елиза. На маркиза му беше много трудно да се прави на безучастен и да потиска ревността си, гледайки как Николаус безцеремонно обсебва Елиза.

— Дитрих прекара цял ден в приготовление на празничните блюда за вас, Николаус — Елиза посочи към масата. — Всичко е

ГОТОВО.

Николаус пъхна палци в бродирания си колан и каза с широка усмивка:

— Тук някой чете мислите ми.

— Не е необходимо. Всички познаваме пристрастието ви към добрата кухня — отвърна Елиза през смях.

На масата цареше ведра атмосфера, после Николаус се оттегли в един висок стол малко настрана, а Максим остана близо до масата и наблюдаваше как грациозно Елиза им сервира греяното вино.

— Великолепна сте в новата си рокля — каза Николаус очарован. — Не знам дали изобщо е разумно да ви оставя тук при Максим. За всеки мъж ще е трудно да устои на такава съблазън.

Елиза многозначително погледна маркиза и не можа да се въздържа да не направи намек.

— Съмнявам се дали Негова Светлост забелязва присъствието ми. Твърде са примамливи спомените му за Арабела.

Николаус пресуши каната си и стана, за да си долее.

— Максим е отскоро в нашата студена страна. Зимните нощи правят мъжа по-чувствителен към присъствието на женско същество. Това... хм... е въпрос на оцеляване... Макар, естествено, Максим вече доказва достатъчно волята си да оцелее.

— Това качество не е ли присъщо за всички ни? — попита Елиза с непроницаема усмивка.

— О, да, разбира се — съгласи се капитанът. — Но истинската природа на човека се проявява едва при опасност. Някои си плюят на петите и хукват, други пък спират и се предават. Аз винаги съм бил борбена натура и неведнъж съм се бил, но пък обичам живота и жените. И само един бог знае как ще се държа пред лицето на смъртта. — Той посочи към Максим. — Докато при него нещата стоят другояче. Той се изправи лице в лице с врага и го победи.

Иронична усмивка се плъзна по лицето на Максим.

— И аз съм бягал, за да спася живота си. Дори пазачите ми едва не ме убиха, преди да им се изплъзна.

Николаус се облегна назад и скръсти ръце на корема си.

— Приятелю, ти скромничиш и си правиш шеги с бягството си. Но единици са успявали да избягат от затворите на Елизабет и са могли да се шегуват с това.

— А ти вдигаш много шум за нищо — рече Максим. — Освен това не забравяй, че изгубих доброто си име, което бях спечелил в служба на кралицата. Отнеха ми имота, честта и състоянието.

— Имотът и състоянието, може би — Николаус наблюдаваше домакина си със замислена усмивка, — но не и честта.

— Страхувам се, че по този въпрос покровителстваната от мен госпожица яростно ще ви противоречи — забеляза Максим сухо с поглед към Елиза. — Тя смята, че крадците и другите мошеници нямат чест.

— Милорд, аз съм твърдо убедена, че пиратите, предателите и похитителите принадлежат към най-долната измет. — Елиза бавно се приближаваше към масата. — Но от друга страна не знам на какво е способен един мъж от любов, защото ми липсва опит. Все пак съществува възможността да разбере това с течение на времето и да променя мнението си. Както вече доказахте, вие бихте направили всичко, за да сте с Арабела. — Невинно поглеждайки към него тя го попита: — Все пак вашата всеотдайна любов към Арабела бе причината за заплануваното отвлечане, нали?

Максим усещаше какво се крие зад думите ѝ, а същевременно усещаше и как силно бие пулсът му, защото нейната близост го привличаше. През изминалите дни му бе станало ясно, че само един поглед, само едно докосване или една усмивка от нейна страна, са достатъчни, за да възбуди тя страстта му по-силно от всяка друга жена. А тя самата сякаш и не забелязваше въздействието, което имаше върху него.

— Да не загубихте дар слово? Обидих ли ви? — продължи да дълбае Елиза.

Максим се усмихна, очите му горяха, но от устните му не излизаше ни дума.

— Ах, днес сте в особено настроение.

— Странно е, че точно вие го казвате.

Елиза тихо се засмя и кокетно отхвърли глава назад.

— Наистина не знам какво имате предвид — изрече тя с престорена невинност. — Тя му подаде табличката с дребни сладки, които Дитрих бе приготвил. — Ще си вземете ли?

— Но разбира се, мадам. През цялото време жадувам за тях — каза той, без да посегне към подноса.

— Какво желаете? — попита тя тихо.

— По ваш избор. Сигурно ще е най-хубавото — промълви той и гласът му, който бе нежен като милувка, я накара да се изчерви.

Елиза избра една малка плодова тарталетка и му я подаде. Максим леко се наведе напред и отвори уста. Сърцето ѝ заби по-силно, когато му я пхна в устата и усети в същия миг езика му на пръстите си.

— Ах, аз съвсем забравям госта! — смутено се отдръпна Елиза. — Какво бихте предпочели вие? Бонбон? Бисквита?

Николаус внимателно си избра една сладка и с наслада я разтопи в устата си. Тогавя видя, че домакинът му се усмихва и повдигна кана.

— Макар да тъгуваш за Арабела, приятелю, аз се радвам, че плановете ти се провалиха. Иначе никога не бих се запознал с Елиза. А що се отнася до лудорията ти, то дано тя с времето да донесе и на теб толкова удоволствие, колкото ми донесе на мен.

Максим отвърна на тоста като вдигна кана и пи с него.

— Дано съдбата да е добре настроена към нас.

Николаус изпи каната си на един дъх.

— Напоследък съдбата бе добре настроена към мен. — Той извади от джоба си една малка зелена клонка, повдигна я нависоко и я превъртя между пръстите си. — Вижте, приятели, какво купих от един англичанин в Хамбург.

— Какво е това? — попита Елиза с почуда.

— Клонка имел.

След като се увери, че е възбудил любопитството на слушателите си, Николаус се захвана обстоятелствено да овързва около дръжката на имела панделка. Той се покачи на една пейка, закрепил панделката на една дървена греда и пусна клонката да виси свободно в пространството. Той отново скочи пъргаво на пода и погледна към изпълнените с очакване домакини.

— Друидите са вярвали в изключителната оздравителна сила на имела, например при отравяния. Но освен това тази клонка може да окаже много приятно въздействие върху тези, които стоят под нея. Очарователният обичай хората да се целуват под клоните на имела е довел до поверието, че такава целувка неминуемо ще доведе до брак. Елиза, бихте ли повярвали в това, ако ви целуна? — Без да изчака отговора ѝ, Николаус прегърна Елиза и страстно я целуна по устата,

без да обръща внимание на Максим, който едва се овладя. След като пусна Елиза, Николаус срещна слисания ѝ поглед с усмивка. — Скъпа госпожице, за мен, а надявам се и за вас, това бе едно радостно преживяване. Е, бихте ли ме считала за свой годеник?

Елиза, изчервена до уши, отвърна рязко:

— В никакъв случай! Аз съм в състояние да вземам решенията си и сама, без да се оставям да ме надхитрят.

Николаус се поклони пламенно пред нея.

— Е, за мен ще остане незабравимо събитие. Но вече е късно и ако искаме да тръгнем за Любек утре преди изгрев-слънце, трябва вече да си лягаме. Желая ви лека нощ.

Той се раздели с тях, прекоси салона и се изкачи по стълбите. Елиза гледаше след него, клатейки глава, после забеляза, че Максим се е доближил до нея. Тя притаи дъх, когато пръстите му докоснаха рамото ѝ и нежно и неотстъпчиво обхванаха лакътя ѝ. Сърцето ѝ заби по-силно и когато се обърна към Максим, той я гледаше със странна усмивка.

— Традициите би трябвало да се пазят, нали? — каза той тихо, с поглед отпращен към клонката имел. После се наклони над нея, сведе устни върху нейните в нежна целувка. Мислите ѝ се въртяха лудо в кръг и извикаха в съзнанието ѝ всички копнежи, които бе изпитала до леглото му.

Когато той най-последно отлепи уста от нейната, Елиза въздъхна като след красив сън. Тя отвори очи и се вгледа в тясното, красиво лице, което бе така близо до нейното. То изцяло изпълваше кръгозора ѝ, нито се доближаваше, нито се отдръпваше и тя се изправи на пръсти и обви ръце около врата му. Целувката, която му дари, бе неочаквана и го замая. С двете си ръце той обгърна талията ѝ и се потопи в топлината на страстта ѝ. При това усещаше как гърдите ѝ се притискат към него, когато пръстите му преминаха по гърба ѝ.

Тогава откъм камината се чу едно силно „Хм!“ и Елиза смутено се отдръпна от Максим. Съвсем бе забравила, че някой от прислугата би могъл да ги види.

Максим се обърна. Госпожа Ханц усети студенината на погледа му, а Дитрих не прикриваше, че не одобрява постъпката на икономката.

Елиза, която малко се бе поокопитила, втренчи поглед в нея.

— Госпожо Ханц, поведението ви ме изненадва... Уведомих ви, какво трябва да вършите в наше отсъствие. Ако не можете да изпълните указанията ми, би трябвало да си потърсите работа другаде.

Ако икономката бе очаквала маркизът да се намеси в нейна защита, тя бе жестоко разочарована. Максим не каза ни дума, което тя прие за мълчаливо съгласие.

— Както обичате — отвърна тя обидено.

— Е, тогава се разбрахме — отвърна Елиза чаровно. — Само още едно нещо да изясним.

Госпожа Ханц се вцепени.

— И то е?

— Маниерите ви — отвърна Елиза без заобикалки. — Имате отвратителни маниери.

— Винаги съм се опитвала да се държа така, както изисква положението ми. Съжалявам, ако нещо ви е подразнило. — Госпожа Ханц едва се владееше.

— Препоръчвам ви в наше отсъствие да преосмислите поведението си. Ако не схванете къде грешите, ще трябва да ви отпратим — каза уверено Елиза.

— Ние? — Госпожа Ханц погледна въпросително към Максим. — Милорд, това с ваше съгласие ли става?

— Естествено — потвърди той.

— Е, добре! — Това прозвуча като кучешки лай. — Щом нямам друг избор, ще трябва да се подчиня.

— Така изглежда, госпожо Ханц — отвърна Максим сухо.

Икономката кимна.

— Ако това е всичко, ще се върна към задълженията си... и ще свърша нещо полезно.

Госпожа Ханц отново се зае с работата си и веднага след това изкара яда си върху готвача, като започна да му дава с най-рязък тон нареждания, които можеха да минат и за укори. Но Дитрих не беше човекът, който понася субективна критика. Последвалият спор бе придружен от плясъци.

— Какво направих? — притесни се Елиза.

Максим се засмя.

— Не се страхувай, Дитрих знае как да се защити.

— Надявам се. — Тя въздъхна. — Сега ще е най-добре да се оттегля. Иначе ще се увлека и ще върна тая персона още в ранни зори в Хамбург.

— Не мислете повече за нея — посъветва я Максим. — Докато ни няма, тя може добре да премисли всичко. Ако не се поправи, ще трябва да си върви.

— Лека нощ тогава. — Елиза погледна към него с усмивка.

Той направи съвършен реверанс.

— Дано нощта нежно ви залюлее в красив сън, скъпа госпожице.

Малко по-късно Елиза си легна със замечтана усмивка и се заизмъчва от спомените за Максим. Сънищата ѝ бяха изпъстрени с фантазии, в които отново и отново биваше обгръщана от силни ръце. Сърцето ѝ биеше все по-учестено, когато мислеше за екстаза, за щастието, които я очакваха. Любовта се бе прокраднала в живота ѝ и я бе променила така, че тя вече никога нямаше да бъде същата като преди.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Из въздуха се рееше вихрушка от снежинки, спираше по широките клони на иглолистните дървета и покриваше в бяло хълмове и долини. Край едно бълбукащо, полузамръзнало поточе една сърна вдигна влажен нос и задуши въздуха. Дългите ѝ уши потрепнаха, когато слаб звън проникна отдалеч в тишината на ранното утро. Сребърни звънчета прозвънваха из гората и издаваха приближаването на нещо непознато. Високо извикване и приглушен тропот на копита — и сърната се изгуби в гората, бягайки на зигзаг. Малко след това се появи впряг с четири коня. Други три коня бяха завързани на задната част на великолепна шейна. Ескортът от шестима мъже в сини пелерини с червена подплата бе красиво зимно петно сред зимните тонове на гората. Впечатляващото им облекло бе типично за вкуса на Николаус фон Рейн.

В този ден Николаус си достави удоволствието да прави впечатление на Елиза. Той лично бе наредил да се изработи това луксозно превозно средство, за да могат пътуващите да изминат пътешествието си помпозно. Една карета, която граф фон Аридел бе закарал няколко години преди това в Англия, му бе послужила за идея. През лятото на превозното средство можеха да се поставят големи колела, а сега окованите с желязо плъзгачи осигуряваха придвижването по сняг и лед.

Вътрешността не можеше да бъде по-помпозна. Украсените с богата дърворезба кепенци можеха да се разтварят широко през топлите сезони, за да пропускат свежия въздух, или пък да се затворят като сега плътно срещу ледените ветрове. Срещу течение каретата бе уплътнена отвътре с кадифена тапицерия. Върху тапицираните седалки бяха пръснати множество възглавнички и кожени завивки, които предвещаваха топло и уютно пътуване. На специални поставки между седалките на пода бяха разположени грейки, за да могат пътуващите да си топлят краката.

Николаус, който непрестанно мислеше за всякакви приумици на изисканата кухня, бе наредил да се изработи една сгъваема маса, която можеше при необходимост да се разпъва между седалките. Освен това за удобството на пътниците допринасяше голям набор от вина и претъпкана с провизии кошница.

Още от самото начало Николаус бе поел ролята на домакин и бе избрал местата така, че Елиза да седне до него, а Максим трябваше да седне срещу тях. Капитанът се наслаждаваше на правата си спрямо Елиза и я разсейваше с една лекция за историята на Ханзата още от самото ѝ основаване, когато група немски търговци се съюзили срещу беззаконията на уличните разбойници. Тя научи за трите столетия на възход, за господарското, почти кралско поведение на едрите търговци от Ханзата в чуждите пристанища и в открито море. Но отслабването и замирането на опорите ѝ в Новгород, по Темза и в Дания изпълваше Николаус с такова притеснение, че той поставяше под съмнение бъдещето на съюза.

— Понякога се питам дали насреща ни вече не появява дъхът на упадъка, а ние да сме прекалено горди, за да го усетим.

Елиза се опита да го ободри.

— Кажете, има ли Ханзата обичай да взима заложенници и да иска за тях откуп?

Николаус се облегна назад.

— От време на време Ханзата наистина е взимала заложенници, когато са ѝ причинявали щети. Имате ли предвид нещо конкретно?

— Да, естествено — призна доброволно Елиза. — Баща ми. Той много пъти е бил в Стилярдс, преди да го отвлекат, затова се носят слухове, че Ханзата го е отвлякла. Питам се дали е възможно?

— Ние търгуваме със стоки, госпожице, а не с хора — отвърна Николаус.

Но Елиза не се остави да я отрежат така лесно и продължи да дълбае.

— Освен това се говори, че баща ми е заменил част от състоянието си срещу злато на Ханзата. Един скрин, пълен със злато сигурно би събудил интереса на някои от вашите едри търговци.

— Алчни хора има, разбира се, навсякъде. Хора, които жадуват за богатства. Но тъй като аз самият не зная нищо за това, за съжаление

не мога да ви помогна, колкото и да ми се иска. Ако ми се удаде да ви върна бащата, сигурно бих спечелил любовта ви завинаги.

— А кой би могъл да знае? — попита Елиза, без да се поддава на опита му да измести темата на разговора. — Кого бих могла да попитам?

Капитанът посочи към Максим.

— Може би приятелят ми би могъл да ви помогне. Той си има навсякъде шпиони.

Максим вдигна поглед и погледна скептично Николаус.

— Николаус, не схващам шегата ти. За какви шпиони говориш?

— За Фич и Спенс естествено — отвърна Николаус в отлично разположение на духа. — Две печени момчета. Ти ги изпрати да доведат Арабела, а те се върнаха с тази перла на женствеността. Ако и за в бъдеще проявяват такава сръчност, спокойно можеш да ги изпратиш да търсят бащата на Елиза... кой знае кого ще ти доведат.

— Няма да им се доверя никога вече. Междувременно имам чувството, че двамата са пропътували до другия край на света, за да доведат една истинска вълшебница. — Максим посочи към сияещата Елиза. — Това не е обикновено момиче, тя е достойна за дворец. Честно казано, дори Арабела не би била в състояние да бъде толкова привлекателна и мила.

Без да се замисли, Елиза изтърва:

— Арабела е прекалено плаха за мъж като...

На Максим не му убягна колебанието ѝ.

— За мъж като мен? Това ли искате да кажете?

— Исках просто да кажа, че вие сте така... че понякога можете да сте истински смел — отвърна смутено тя.

Максим бе очаквал пътуването до Любек с известно предубеждение, тъй като знаеше, че ухажването на Николаус ще постави на голямо изпитание самообладанието му, но поведението на Елиза, което ставаше все по-интимно, му даде повод да се надява на по-приятно пътуване.

— И вие мислите, че едно по-смело момиче би ми подхождало повече?

— Коя съм аз, че да си позволя да кажа такава неща? — попита тя, преструвайки се на учудена. — Познавам ви едва от няколко месеца, сигурно не достатъчно дълго, за да мога да преценя правилно.

— И все пак... — той особено натърти тези думи, — вие сте си съставили мнение. Наистина съм много любопитен да го чуя. Значи мислите, че Арабела и аз не бихме си подхождали. Но не казахте кой, според вас, би бил по-добрият избор за мен. — Той втренчи настойчиво поглед в нея. — Момиче с вашия темперамент по-подходящо ли е?

Елиза отвори уста, но не можа да изрече ни звук. Можеше ли да му признае чувствата си?

— Не, не! — извика Николаус и с това я спаси. Не му харесваше обратът на разговора. От години наблюдаваше как около Максим се тълпят жени от всякакъв произход. Не би го учудило, ако и Елиза паднеше в капана на неговия чар. — Максим, ти си целеустремен и имаш силна воля. Спокойно, кротко момиче би било за теб най-подходящо, защото ще ти се подчинява. По тази причина Арабела е идеалният избор за теб.

— А какво ще кажете за себе си, капитане? — попита Елиза малко подразнена от неговата забележка.

Как си позволяваше да твърди, че Арабела, това колебливо и нерешително създание, което изглежда бе лишено от дълбоки чувства, би подхождала повече на Максим Сиймур от нея самата? О, не, мислеше си Елиза. Максим имаше нужда от жена с темперамент и плам, а не от някоя плашлива църковна мишка.

Тя замислено погледна Николаус.

— А какво момиче би подхождало на вас? Някое благо създание с меланхоличен поглед?

— Но отговорът е ясен, любима моя — отвърна Николаус и взе ръката ѝ.

Сега Елиза съжаляваше, че някога бе насърчила капитана. Ако в началото неговото внимание бе за нея добре дошло, за да подразни Максим и да му покаже колко е желана, сега тя искаше от капитана само приятелство и нищо повече. И въпреки това се колебаеше да изясни отношението си към него, защото той изглеждаше по-решен от всякога да иска ръката ѝ.

Максим се сви дълбоко в ъгъла, без да отмества поглед от прозореца. Въпреки външното спокойствие, той беснееше вътрешно. Николаус му бе приятел от години, но тяхното все по-очевидно съперничество представляваше заплаха за дългогодишната им дружба.

Той си мечтаеше Елиза да изясни отношението си към капитана, за да може да се отърси от ревността.

На обед пътуващите спряха да отдъхнат. Конете се нуждаеха от малка почивка, а те самите имаха нужда да се подкрепят с провизиите от добре натъпканите кошници. Запалиха огън на едно закрито място и след кратка разходка кочияшът и ескортът седнаха край огъня, да залъжат глада си, а капитанът и неговите гости се оттеглиха в уединението на шейната.

След като се нахраниха, Николаус се извини и отиде в гората, за да се поосвежи малко, защото беше пил повече вино. В негово отсъствие Максим неприкрито наблюдаваше Елиза, докато тя вече не можеше да издържа на погледа му.

— Какво има, милорд? Да не са ми поникнали изневиделица брадавици?

— Има нещо, което много ме занимава в последно време — отвърна той открито, — и искам да ви го кажа.

— Кажете, милорд. Направила ли съм нещо, което ви е обидило? — попита любопитно тя.

Максим, който си бе обмислил внимателно думите, изрече побурно, отколкото бе възнамерявал:

— Единствената обида се крие в колебанието ви да разкриете на Николаус, че не го обичате.

Елиза го зяпна слисано.

— Милорд, вие говорите твърде дръзко за нещо, което за вас преди бе по-скоро повод за забавление. Как така вие сте наясно с чувствата ми, преди аз да съм ги изразила?

— Както вече споменах, аз съм решен на брак...

— С всяка жена? — попита тя подстрекателски.

Без да обръща внимание на иронията ѝ, той продължи:

— И бих забелязал, ако се държах като глупак.

— Сега на мен се полага да ви уверя, че не сте такъв, така ли?

— Да, прелестна Елиза, като ми кажеш, че не съм си въобразил това, което твоите целувки ми разкриха. Ти си играеш с мен и аз все повече се приближавам до мига, когато вече няма да мога да се преструвам на буца лед и ще те отвлека в леглото. Ако не искаш да бъдеш моя съпруга, или моя любима, кажи ми направо и аз няма да те

безпокоя повече, нито пък ще преча на Николаус. Имай милост и не ме води за носа, както водиш него.

— А Арабела? — възкликна възбудено Елиза. — Не изпитвате ли вече симпатия към нея?

Максим се приведе напред и подпря лакът на коленете си.

— Тя вече избледня и се превърна в смътен спомен. Не мога вече да си спомня лицето ѝ. Виждам винаги само твоето лице в мислите си, Елиза.

Щастие огря сърцето ѝ, да, тя едва не се олюля от това опиянение — но той не говореше за любов, а само за страстно желание, а това не ѝ стигаше. Тя искаше сърцето, разума и страстта му само за себе си. Никога не би се задоволила с това да дели любовта му с някоя друга.

— Може би става дума само за една преходна страст — предизвика го тя.

— Не съм непостоянен младеж — отвърна ѝ той уверено, — познавам се твърде добре.

— Но познавате ли така добре и сърцето си? Бяхте толкова сигурен, че обичате Арабела, а сега казвате, че сте я забравили. Можете ли да ми се закълнете, че ще ме обичате през всичките дълги години занапред?

— Елиза, не знаех колко бяха сложни чувствата ми към Арабела.

— Но какво говорите? Не бяхте ли влюбен в нея?

Той се позабави, преди да отговори.

— Полудявам, когато ми вземат нещо, което ми принадлежи. Когато си мисля за нея, ми се струва, че на първо място е стояло желанието ми да отмъстя на Едуард.

— Преди не говорехте така. Бях сигурна, че причината за отвличането е била любовта ви към Арабела — отвърна учудено Елиза.

Максим вътрешно изруга. Той страстно желаше Елиза и бе разочарован, че тя не му вярва. Затова опита по друг начин.

— Елиза, предлагам ти закрилата и името си. Няма ли да е разумно да сключим брак? В края на краищата аз нося отговорност за отвличането ти и хвърлих сянка върху репутацията ти.

— Спомняте ли си, че ме мразехте?

— Никога!

— Бях съвсем сигурна в това — настояваше Елиза.

Максим се ядоса.

— За да ме приемеш, не е наложително да ми извадиш сърцето, за да го огледаш внимателно! Не сме ли и двамата сами на този свят? Аз нямам семейство, а и ти нямаш никого, на който да можеш да се довериш. Никой не знае какво се случи с баща ти. Няма ли да приемеш предложението ми, пък макар и само, за да си помагаме взаимно?

Елиза се бореше с логиката на думите му. Тя очакваше от един брак много повече от една просто подходяща и разумна връзка.

— Максим, сигурен ли сте, че го искате — попита тя сдържано. — Може би ще срещнете някоя друга, която да желае повече от мен?

— Никога не съм срещал жена — той замълча и я загледа втренчено, — която да ме е огорчавала като теб!

Елиза, която бе очаквала, че той ще започне да я уверява в страстите си, се опита на няколко пъти да проговори, но не намираше думи. Накрая се облегна назад и каза:

— Ако ме намирате така досадна, защо искате да се ожените за мен?

— Защото още не съм желал друга като теб — отвърна той и се усмихна измъчено.

Малко поуспокоена, Елиза отвърна колебливо:

— Предложението ви много ме изненадва. — Тя изрече това предпазливо и добре обмисляйки думите си, не защото не беше сигурна, а от предпазливост. Той бе така привлекателен и мъжествен, че винаги е бил уверен в благоразположението на жените, дори и само за мимолетни приключения. Елиза с огромно удоволствие би приела предложението му, ако не съществуваше опасност с течение на времето той да срещне някоя друга и да съжали, че се е оженил. — Преди да ви дам отговор, трябва да попитам сърцето си.

— Както желаеш Елиза, но моля те... моля те... мисли бързо. Боли ме, че трябва да стоя настрана и да гледам как те ухажва друг.

— Ще помисля — промърмори тя тихо.

Тя посегна към старите си ботуши, защото усети нужда да излезе на чист въздух.

— Извинете ме сега, искам малко да се поразходя. Веднага ще се върна...

Максим коленичи пред нея, взе от ръката ѝ ботуша, и внимателно ѝ го обу.

— Съмнявам се, че тези обувки ще са достатъчни да ти пазят топли краката. Ако непременно трябва да излезеш, остави ме да ти помогна — помоли я той.

— Щом желаете — отвърна тя с усмивка.

Максим ѝ свали и другата обувка, положи крака ѝ върху бедрото си и ѝ обу ботуша. Неговата готовност да ѝ помогне ѝ бе направила впечатление още през изминалите седмици, както и многото дребни услуги, които двамата си бяха правили. Те ги обвързваха приятно в една общност. Може би бе глупаво от нейна страна да иска всичко наведнъж?

Максим се надигна и взе ръката ѝ. Вдигайки я от мястото ѝ, той здраво я обгърна, без да отмества поглед от очите ѝ.

— А сега не ми казвайте, че не изпитваш същото, което изпитвам и аз, като те прегръщам.

Само тонът му бе достатъчен, за да ускори пулса ѝ. Тя можеше да го чуе, види и помирише. Оставаше само да му се наслади.

— Не казвай, че не потръпваш, когато те докосвам — пошепна той дрезгаво, — и не се опитвай да ми разправяш, че не искаш да те любя.

Бездиханна, Елиза се бе взряла в него. Тя знаеше, че сега всъщност би трябвало да му противоречи. Но укорът ѝ бе доста сдържан.

— Максим, не бива да говориш така с мен.

Погледът му сякаш я пърлеше, когато прочете в очите ѝ отговора на своя копнеж.

— Защо? Страхуваш ли се да чуеш истината? Мадам, вие имате нужда от любов! — Той се изправи. — По дяволите, цяло мъчение е да те желая така страстно и то тук и сега.

От неговата близост ѝ секваше дъхът, сърцето ѝ биеше лудо, когато пошепна с остатъка от достойнство, който успя да съхрани.

— Ще съм ви благодарна сега, ако ми помогнете да мина по снега, милорд.

Максим се подчини с въздишка и слезе. Пред шейната той спря за миг, за да проясни главата си на студения вятър. Ескортът бе обградил огъня и си грееше ръцете, но когато той свали Елиза и я вдигна възторжено на ръце, усети погледите на мъжете по себе си.

Николаус не беше крил претенциите си към момичето. Следователно нямаше да мине много време и той щеше да научи за тази сцена.

Носейки Елиза на ръце, той стъпваше тежко в снега, докато достигна една спокойна, оградена от високи борове просека. Тук дърветата изграждаха като че ли покрив и само тънък снежец покриваше земята. Едно място, което излъчваше спокойствие и сигурност. Природата изглеждаше като омагьосана заради снега, който блещукаше по клоните на дърветата и скърцаше при всяка стъпка.

Изведнъж той се засмя, воден от желанието малко да поразведри атмосферата и я завъртя в кръг така бързо, че Елиза остана без дъх.

— Моля, спрете, замая ми се главата. Освен това искам да остана за миг сама.

Максим посочи с усмивка към близкия гъсталак.

— Това уединено място подходящо ли е за вашите потребности?

— Много сте безсрамен — каза Елиза укоризнено.

— Скъпа моя, нямам какво да ви предложа, освен самия себе си — пошепна той и я целуна по челото, — макар и да имам много недостатъци...

Сърцето ѝ щеше да изскочи, когато прочете откровеност в очите му. Те се гледаха дълго, много дълго, и им се стори, че светът е спрял. Тогава откъм огъня проехтя един вик и развали магията.

— Максим? Елиза? Къде сте?

Максим пусна с неохота Елиза на земята, защото стъпките на Николаус вече се чуваха. Наблизо се чуваше пращенето на счупени съчки.

Максим обгърна раменете на Елиза и я обърна с лице към гъсталака.

— Насам, мадам, насам... Откриха ни.

Той гледаше след нея и усети как магията бавно го напуска. Едва тогава се обърна към Николаус.

— Ах, ето ви! — извика капитанът, останал без дъх от бързото тичане през дълбокия сняг. Припряността му издаваше, че са му описали обстоятелствата около малкия им излет.

— Къде е Елиза? Мислех, че сте заедно — рече той и се огледа.

Максим посочи следите, които водеха към дърветата.

— Веднага ще се върне.

Николаус се вгледа в малките следи.

Максим, който не обичаше увъртанията, обясни, свивайки рамене:

— Не можех да допусна момичето да върви само по снега. Не искаше да си опропасти роклята и аз ѝ предложих помощта си.

— И аз бих могъл да ѝ направя тази услуга.

— Но ти също бе изчезнал в гората — напомни му Максим. — Дамата бе притеснена.

Капитанът още не се бе успокоил.

— Няма защо да я чакаш. Сам ще върна Елиза обратно.

— Както искаш — спокойно отвърна Максим.

Николаус гледеше умърлушено след него. Понеже не бе наясно с чувствата на Елиза, той започна да се съмнява дали бе разумно, че бе взел за компания и Максим. Не бе така наивен да подценява притегателната сила на Максим и пристрастието му към жените. Но докато двамата непрекъснато се караха, той си бе въобразявал, че е сигурен.

Елиза бе разочарована, когато, излизайки от гъсталака видя, че вместо Максим я чака Николаус. Внезапното чувство за вина, което изпита в негово присъствие, силно я потисна. Тя знаеше, че трябва да попречи на ухажването на Николаус, но понеже ценеше приятелството му, а и не можеше да признае чувствата си към Максим, искаше да го отхвърли по възможно най-тактичен начин. Ала не намираше точните думи и понеже не ѝ хрумна нищо по-добро, каза:

— Изглежда вече не вали така силно.

Николаус погледна към небето, което се бе смръщило, и отвърна:

— Мисля, че още известно време ще вали. — После се обърна към нея. — Дойдох, за да ви отнеса до шейната, госпожице.

— Ах, няма нужда — побърза да го увери Елиза. Поколеба се да приеме от него тази услуга, особено щом търсеше начин да охлади симпатията му. — Обичам да ходя пеш.

— Жал ми е да не повредите роклята си в снега — възрази той и пристъпи крачка напред.

Спокойствието на гората бе нарушено от конско изпръхтяване. Елиза напрегнато се взря между дърветата и разпозна Максим, който водеше след себе си врания си жребец. Тя въздъхна с облекчение.

— Мъжете са готови да тръгваме — осведоми ги Максим в отговор на въпросителния поглед на Николаус. — Искат да знаят дали

да яздат напред и да проправят пътя или да придружават шейната. Чакаат разпорежданията ти. Бихме могли да поюздим малко край шейната — отбеляза той с поглед през рамо, докато качваше Елиза на седлото.

Жребецът направи няколко игриви стъпки, тъй че Николаус трябваше да се отдръпне. Той обузда нарастващия си гняв и замълча, дори когато му се наложи да види как Елиза се отдалечава, обгърната плътно от ръцете на Максим.

— Не бих понесъл да ви прегърне някой друг — пошепна ѝ Максим.

Елиза положи ръката си върху неговата. Тя за малко не му каза с какво облекчение бе посрещнала появата му.

— Николаус ми е добър приятел. Не бих искала да бъде обиждан.

— Елиза, ако го обичаш, кажи ми го и аз ще се отдръпна. Не ми дължиш никакво обяснение. Но ако това, което вярвам, че усещам, наистина е вярно, и между нас има нещо, то в този момент трябва да кажеш истината. По-добре ще е, отколкото да даваш после закъснели обяснения.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Укрепленията, издигнати от гражданите на Любек няколко века преди това, го превръщаха в трудно превземаем пристанищен град. Пред огромните градски стени стояха на пост кулите-близнаци, чиито оръдия преграждаха пътя на врага. Под небето, пламтящо в лъчите на залязващото слънце, градът блестеше като украшение, отрупано със скъпоценни камъни. Островърхите покриви и високите църковни кули отразяваха последните слънчеви лъчи и изпъстряха настъпващото смрачаване.

— Любек, най-главният сред всички градове! — извика Николаус, когато малката група, яздейки, се приближаваше към градските стени.

— Царицата на Ханзейските градове — усмихна се той на Елиза, която яздеше до него на новия си кон. — Нима не е истинска перла?

— Да, наистина е така — отвърна тя, изпълнена с възхищение.

Веднага щом преминаха през градските порти Холстентор, Николаус ги поведе през лабиринт от улици и улички, докато накрая спря пред една внушителна къща в старонемски стил. На един от прозорците на долния етаж млад мъж се вираше през стъклото. Като видя пристигащите, лицето му грейна и той веднага изчезна. Малко след това се чуха радостни викове и вратата се отвори. Две жени и младият мъж излязоха от къщата, махайки с ръце.

Николаус, който бързо се спусна от седлото, поздрави високо с широко разтворени ръце. Двете жени, развълнувани като деца се втурнаха към него, говорейки възбудено и се хвърлиха в прегръдките му, а младият мъж потупваше капитана сърдечно по рамото. За момент Николаус изглеждаше попаднал във водовъртеж от ръце и прегръдки.

— Семейството на Николаус изглежда толкова жизнерадостно, колкото е и той — отбеляза, смеейки се, Максим, като помагаше на Елиза да слезе от седлото. Колкото и поведението му да беше безукорно що се отнася до етикета, очите му я зовяха и обещаваха

непознати радости. Внезапно през главата ѝ мина мисълта, че има един начин да уталожим страстта си: тя би могла да му се отдаде...

Елиза сама се изненада от посоката на мислите си. Но как така Арабела бе предпочела едно невзрачно същество пред този мъж? Сигурно братовчедка ѝ е от камък...

— Арабела е глупачка — промърмори тя, без да иска.

— Моля? Какво те кара да мислиш за Арабела? — попита учудено Максим.

Елиза въздъхна и потръпна с цялото си тяло:

— Съмнявам се, че би разбрал. Само една жена може да разбере това, което току-що си мислех.

— Опитваш се да отклониш отговора.

— Женски трик. — Тя му хвърли кос поглед и добави: — Това е нашето единствено оръжие.

— Вероятно никога няма да разбере какво става в твоята прекрасна главица. — Погледът му, изпълнен с любов, галеше лицето ѝ и това я накара да се изчерви. — Може би не споделяш напълно чувствата ми — прошепна ѝ той, — но аз бих могъл да те науча на нещичко.

Елиза вдигна рязко глава. Максим беше произнесъл на глас нейните тайни желания и изведнъж тя се уплаши, че той може да чете мисли. Тя облекчено пое въздух, когато една млада руса жена на около двадесет години се отдели от групата на Николаус и с лъчезарна усмивка тръгна към Максим.

— Вие трябва да сте лорд Сиймур — поздрави го тя на изряден английски. — Николаус толкова ми е говорил за вас, че не бих могла да очаквам някога да се запозная с вас. Аз съм Катарина Хамилтън, негова братовчедка... т.е. всъщност нашите майки са били далечни братовчедки, така че ние не сме много близки роднини.

Максим се поклони.

— Удоволствието е мое, госпожице Хамилтън.

— А това трябва да е Елиза — каза Катарина, отбелязвайки красотата ѝ. Добре можеше да се разбере защо Николаус беше толкова привлечен от това момиче. — Николаус ни писа, че ще доведе и вас. Приятно ли беше пътуването?

— Благодаря, много приятно — отвърна Елиза мило. — Много се радвам, че тук срещам хора, с които да разговарям. Вече се

опасявах, че няма да мога да разбера нито дума.

— Сигурно не е лесно да отиде човек в чужда страна, особено ако не знае езика, но вие изглежда сте се справили добре. Със сигурност лорд Сиймур и Николаус са били добри покровители.

— За известно време имах чувството, че съм прекалено много наблюдавана и покровителствана — пошегува се Елиза, поглеждайки към Максим. — Но вие откъде знаете толкова добре английски?

— Баща ми беше англичанин и предпочел да остане тук, след като се оженил за майка ми — обясни Катарина. — Брат ми Джъстин и аз бяхме деца, когато майка ни почина. Малко след това и баща ми ни напусна и тогава майката на Николаус ни взе при себе си и се грижеше за нас като за свои деца.

Тя сви тесните си рамене и продължи:

— Откакто Николаус замина, тук е доста пусто. Трябва да призная, че ви завиждам.

— На мен? — попита изненадано Елиза. — Но за какво?

— Ами, всяко младо момиче си мечтае да бъде заобиколено от толкова красиви мъже. Ако имах такива придружители, веднага бих напуснала Любек, но както виждате, аз съм вече стара мома.

— Катарина! Какво ще си помисли лорд Сиймур за теб?

Пълната белокоса жена, която сърдечно беше поздравила Николаус, идваше към тях, опряна на ръката му. Гледайки към Максим, тя извика:

— Не трябва да вярвате на всичко, което Катарина казва, млади господине! Понякога и тя не знае какво говори.

— Доколкото си спомням, Катарина никога не е била вързана в устата — подхвърли шеговито Николаус.

— Николаус! — дръпна го възрастната дама за ръкава и го смъмри: — Трябва да се срамуваш, защото ти я предизвикваш така. Откакто е дошла при нас, само Господ знае какви идеи си пуснал в главата ѝ. Ако не беше мой син, щях да ти покажа вратата.

Джъстин се включи в шегите:

— Ако го нямаше братовчедата Николаус, Катарина и аз щяхме да бъдем истински светци за леля Тереза...

Николаус обгърна майка си с ръка и я притисна до себе си:

— Ах, каква радост е да те видя отново — целуна я той по побелелите слепоочия. — Но аз забравих нашите гости. — Той посочи

Елиза, която усмихвайки се, слушаше семейната препирня. — Майко, това са двама много добри приятели, госпожица Елиза Редбърн и лорд Максим Сиймур.

— Колко мило, че ни посетихте — отвърна майката на Николаус и мило пое ръката на Елиза. — Добре дошли... госпожице... господине... — С подканящ жест тя помоли: — Влизайте, стоплете се на огъня.

Тя прихвана полите си и ги поведе към къщата. В коридора повика едно момиче от прислугата да помогне на гостите. След това плесна с ръце и нареди на други две момичета да приготвят храна в съседната голяма стая.

— Сигурно нашите гости са много гладни — каза тя съчувствено. — Ще седнем на масата веднага щом сте готови.

Максим се огледа и попита капитана:

— Мога ли да се измия някъде и да се пооправя? След един ден път се чувствам всичко друго, но не и свеж.

— Да, ще ти покажа стаята — каза Николаус, посочвайки с ръка към стълбището. — Нашите хора ще качат багажа, докато си на масата.

— Може би и госпожица Елиза би искала да се освежи — предложи домакинята.

— Добре би било — отвърна Елиза с благодарност.

— Николаус ще ви покаже стаята за гости. — Майката се обърна към сина си и попита тактично: — Съгласен си да дадем на госпожица Елиза стаята за гости, нали?

Капитанът кимна, като не допусна да се прочете нищо по лицето му. Да възрази против това, че Елиза и Максим ще обитават един и същ етаж съвсем сами, би означавало да им няма доверие, а неговата гордост не позволяваше да изрази подобно нещо.

Тримата заедно се изкачиха на последния етаж, като Николаус вървеше пред тях. Горестой ги поведе по един широк коридор. В дъното капитанът отвори една тежка врата и с кратко движение на ръката покани Елиза да влезе в топлата светла стая.

— След малко ще дойда, госпожице — каза той учтиво.

Елиза кимна и влезе в стаята, а Николаус поведе Максим към една стая, обзаведена с подбрани, изискани мебели. По стените на преддверието висяха етажерки с безброй томове в кожена подвързия.

Пред един изкусно изработен шкаф имаше голямо бюро и стол в испански стил.

— Баща ми обитаваше преди тези помещения — обясни Николаус. — Сега Джъстин живее тук, защото никой от нас не искаше да изкачва стълбите. Той често се оттегля тук и се задълбочава в книгите и картите на баща ми. Е, може някой ден от него да излезе голям учен. Докато си тук помещенията са изцяло на твое разположение. Засега Джъстин ще спи в една стаичка до кухнята.

— О, на мен не ми е необходимо чак толкова много място — възрази Максим. На него не му бяха убягнали погледите, които Николаус и майка му си размениха. Възможността да бъде толкова близо до Елиза му беше приятна, но същевременно знаеше и за изкушенията, които би донесла тази близост. Предпочиташе да ги избегне, за да не злоупотреби с гостоприемството на този дом. — Една малка стая би ми била достатъчна.

Николаус поклати глава:

— Не, приятелю. Майка ми би била дълбоко засегната, ако настаня някой гост там. Освен това Джъстин е свикнал от време на време да ношува там.

Максим трябваше да се примири. Той пристъпи към прозореца, дръпна завесата и се взря през стъклото навън, във все по-непрогледния мрак.

— Николаус, трябва да използвам престоя си в Любек, за да уредя нещо — каза той през рамо. — Семейството ти би ли имало нещо против, ако от време на време излизам?

Николаус сбърчи чело, леко изненадан — какво може да урежда един непознат в Любек.

— Максим, ти можеш свободно да се движиш, но внимавай. В Любек човек лесно може да се обърка. Най-добре е да си вземеш водач.

Максим се засмя на съвета му.

— Добре, ще внимавам.

— Ако мога да те придружа до някъде... — Капитанът не довърши изречението си.

— Сигурно имаш да уреждаш свои лични дела. Моите, напротив, не са толкова важни. Всъщност, бих искал да опозная града малко по-добре.

Този отговор не задоволи съвсем Николаус, но в това той видя възможност да използва отделянето на Максим от Елиза в своя полза.

— Пригответи се за вечеря — прибърза той. — Умирам от глад.

— Искам само да се измия и веднага слизам.

Николаус тръгна към вратата, спря се и хвърли поглед назад.

— Няма да бъдеш толкова глупав да търсиш Карл Хилърт, нали?
— каза той изведнъж.

— Е, не е съвсем изключено. Той предизвика любопитството ми
— отвърна Максим замислено.

Николаус се сепна. Обърна се и изгледа приятеля си.

— Максим, Хилърт е много опасен. Далеч по-заможни и по-влиятелни от тебе мъже се страхуват от него. Моля те, не се занимавай с него. Само ако не му излизаш на пътя можеш да си спасиш живота.

— Нямам намерение да умирам — засмивайки се, Максим отхвърли загрижеността на приятеля си. — Повярвай ми, има толкова прекрасни неща, за които трябва да живея.

— Живееш твърде опасно — промърмори Николаус. — Човек не бива да се сърди на Арабела, че преди да се ожени за другия, не е проверила достоверността на съобщението за твоята смърт, понеже в твоя случай е малко допустимо новината за смърт да се окаже невярна.

С това капитанът излезе и затвори вратата.

Мислейки още върху думите на приятеля си, Максим отиде до умивалника, където имаше кана и леген, и си изми ръцете. След като отвън не се чуваха вече нито гласове, нито стъпки, той взе една свещ и се приближи до прозореца. Дръпна завесата отново и настрани и раздвижи свещта пред тъмното стъкло от ляво на дясно. Повтори това движение няколко пъти и след това духна пламъчето. После остана така в сянката на нощта и изчака, докато видя в далечината отговор по същия начин.

Максим току-що се беше появил в приземния етаж и домакинята дойде да определи реда в трапезарията:

— Катарина, ти ще придружиш Николаус на неговата маса и ще бъдеш негова дама, докато аз ще се посветя на моите гости. Бих искала да знам какво са преживели по време на пътуването госпожица Елиза и лорд Сиймур.

С Катарина под ръка Николаус се приближи към Елиза.

— Ако на света има по-добър готвач от Дитрих, той е в дома на майка ми. — Той вдигна ръка като за клетва. — Не знаете какво ви очаква.

— Капитане, с вас трябва да съм нащрек — засмя се тя сърдечно. — Не знам дали да ви вярвам.

— Ще ви дам добър съвет. На Николаус не бива да се вярва — издаде го майка му полугласно. — Катарина сигурно ще се съгласи с мен. Той е едно лошо момче.

— Умолявам ви, скъпа госпожице, не слушайте тези жени — молеше Николаус. — Виждате как се отнасят към мен. С удоволствие биха ме изпекли на шиш.

— О, това звучи интересно и сигурно е приятно занимание за прекарване на времето — пошегува се тя.

Николаус изстена театрално:

— Как можах да ви доведа в тази лудница.

— Капитане, сега едно ми е ясно — каза Елиза с чаровен глас. — За мен вие вече не сте властният ханзейски капитан, който дълго време е трябвало да се лишава от семейство и родина, понеже, както виждам, вие носите в сърцето си любимите си същества, без значение на време и място.

Майка му засия.

— Да, така е. Николаус е винаги при нас, в мислите си, където и да се намира.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

С приближаването на нощта луната се издигна на звездното небе. Студеният нощен въздух носеше откъм Балтийско море над Любекския залив натезали от сняг облаци и постепенно градът се скри като под покривало. Максим спря пред входната врата на фон Рейн. Той напрегнато се взираше към двата края на улицата, които се виждаха от къщата. С ниско нахлупена над очите качулка той решително тръгна напред. След няколко къщи сви внезапно в следващата малка уличка и спря за известно време. Като се убеди, че никой не го следи, той продължи бързо напред. Малко след това на отсрещната страна на улицата, непосредствено до водата, се възправи „Лъвската лапа“, на три етажа и с островрърх покрив. Една избеляла табела, закрепена на метален прът показваше, че това е търсената странноприемница. Червените букви със сложни завъртулки оформяха отпечатъка на лъвска лапа.

Пред вратата Максим спря, послуша се за кратко, но не можа да долови никакви шумове. Той влезе решително и се прикри в тъмнината на коридора. Само няколко оскъдни свещи хвърляха светлина в трапезарията. Едно тънко като вретено момче метеше влажните дъски на пода. То се беше задълбочило в работата си и не можеше да се разбере дали забеляза влизането на непознатия.

Максим протегна ръка към въженцето на малката камбанка, която висеше на една колона до входа, но момчето не му обърна никакво внимание.

От вътрешността на гостилницата приближиха стъпки и един висок мъж с отпуснати рамене се появи на вратата в дъното на трапезарията. С поглед към входа той тръгна към Максим.

— Приближете се, моля — подкани го домакинът. — При нас, за съжаление, гости се появяват много рядко.

— Всъщност, аз не съм гост — отговори Максим и погледът на стопанина веднага стана недоверчив.

Максим напипа една монета в джоба на наметалото си и постави златния суверен на масата.

— Говорите ли немски? — попита ханджията подозрително, без да посяга към монетата.

— Казаха ми, че знаете английски — отговори Максим.

— Как се казвате? — попита мъжът след кратка пауза.

— Сиймур... Максим Сиймур.

Домакинът отиде до масата, взе монетата и я заразглежда, докато различи, че едната страна носи образа на кралицата, а другата на непознатия, който му беше представен. Той изкриви устните си в усмивка и подхвърли монетата на Максим, която той изкусно улови и прибра в джоба си.

— Е, милорд, мисля, че сте вие — каза мъжът. — Аз съм Тоби.

Английският му беше диалектен и това издаваше обикновения му провинциален произход.

С поглед към метящото момче Максим попита:

— А той?

— Ах, не му обръщайте внимание. Момчето е глухо и недоразвито.

— Кой са мъжете, с които ще се срещна тук?

— Господин Кенет и брат му, които преди седмица дойдоха от Хамбург. Те казаха, че скоро ще се появи един джентълмен. След като видях сигнала, ви ги доведох. Очакват ви горе.

— А другите гости?

— Има само неколцина, но никой от тях не се интересува какво става тук. Те са повече или по-малко мои приятели.

Максим оглеждаше домакина замислено.

— Вие говорите добре немски — каза той. — Как е възможно да говорите този език толкова добре, а английският ви да е толкова посредствен?

Тоби мушна пръст под въжето, което беше превързал като колан и се заклатушка леко на пръстите на краката си.

— Мисля, че е по-добре всички да си мислят, че съм обикновен глупак.

— Щом искате, крийте се зад този просташки език, но когато борбата стане на живот в смърт, ние и двамата ще стоим един до друг пред палача.

Хилейки се, Тоби разтърка врата си, като че ли усещаше студеното острие.

— Милорд, това, което казвате, не звучи успокоително.

— Истината много рядко е успокоителна.

На връщане Максим се промъкна безшумно в къщата и незабелязано се изкачи по стълбите. На вратата пред своите покои спря, защото имаше усещането, че нещо се е променило. Обходи с поглед преддверието, докато очите му свикнат с мрака. Огънят в камината беше загаснал. Жарта открояваше само контурите на една кушетка с висока облегалка. Не можеше да открие нищо подозрително и въпреки това имаше чувството, че не е сам.

Притвори вратата, съблече наметалото си, праметна го през ръка и се насочи към спалнята. И тук, както и в преддверието, от пламтящия преди огън беше останала само жар.

Максим хвърли наметалото на един стол и запали свещ на нощната масичка. Той уморено се отпусна на ръба на леглото и започна да се освобождава от дрехите си. Когато отново стана, беше само с тесните долни гащи, които носеше от време на време вместо подплатените, къси до коленете панталони. Когато течението го докосна по голия врат, го побиха тръпки. Пристъпи към камината, разбърка жарта и сложи съчки, след това добави няколко големи цепеници, докато огънят отново запращя.

Максим се вираше замислено в играещите пламъци и мислеше все още за плановете, които тримата бяха обсъждали до рано сутринта. В Любек би имал много малко време да ухажва Елиза, обстоятелство, което не можеше да го радва, тъй като отсъствието му осигуряваше предимство за Николаус.

Една продължителна въздишка прекъсна хода на мислите му, той се извърна и — там, под една кожена завивка, свита на кушетката, видя своята любима. Лицето ѝ едва се виждаше над тъмната завивка, кестенявите ѝ коси се бяха разпилели около главата като водопад от къдрици, светлината на огъня ги караше да блестят в тъмночервеникаво. Домашният ѝ халат се беше отворил отпред и разкриваше привлекателната гледка на буйната ѝ гърд. Изведнъж тя

отвори очи. Погледна го спокойно, като че ли мислите ѝ не бяха нарушавани от съня.

— Исках да поговоря с теб... затова те изчаках. — Погледът ѝ се плъзна по голите му гърди и тесните панталони. Той не се опита да скрие възбудата си. Изчервена, тя придърпа халата си:

— Изглежда съм заспала.

— Защо дойде? — попита той напрегнато.

— Николаус каза, че би могъл да ми помогнеш да намеря баща си — тихо отговори тя.

— Хм, знаеш ли... — Максим си наля вино и обмисляше дали да я окуражи. — Току-що говорих с един мъж... той, разбира се, би могъл и да греши... но той мисли, че е видял някакъв човек, за когото мисли, че може да е баща ти.

Елиза скочи.

— Къде?

— Елиза, не знам дали трябва да се вярва много на това — опита се той да укроти възторга ѝ. — Мъжът изобщо не беше сигурен, че това е баща ти.

Тя бързо се приближи до него и когато докосна лакътя му, той се обърна към нея.

— Все пак възможно е... Аз ще предприема и други разследвания...

— Тук ли е бил видян? — продължи да настоява тя.

Максим отпи едва-едва от чашата си.

— Мъжът, с когото говорих каза, че една сутрин, когато бил на пристанището, видял как от някакъв кораб моряците свалят един англичанин... във вериги.

— Тогава Николаус би могъл да ни помогне...

— Никога! — каза Максим с такава интонация, която трябваше да ѝ изясни колко е важно Николаус да стои настрана от тази работа. — Елиза, не бива да въвличаш Николаус в това.

— Да го въвличам? — повтори тя объркано и попита: — Означава ли това, че не бива да му се доверявам?

Максим поклати глава. Той беше объркан, не знаеше как да ѝ обясни. В никакъв случай не искаше да набеди капитана, че е мошеник. Самото споменаване можеше да въздейства като нарочно оклеветяване, особено сега, когато Николаус очакваше решението на

Елиза. Максим остави чашата с вино и взе ръцете ѝ в своите, като се опитваше да обясни съображенията си.

— Елиза, Николаус е мой приятел. Но той принадлежи към Ханзата, така както и баща му преди това. Дори и да отрича това, законите на Ханзата определят живота му. Ако бъде изправен пред избор, не знам коя страна би избрал. Затова считам, че е по-добре да не го принуждаваме към такъв избор. Доверим ли му се сега, по-късно може да съжаляваме. Но ако от нас не научи нищо, то тогава няма да попадне в изкушение да ни предаде.

— Как тогава да науча, дали този, когото са видели, е баща ми?

— Дай ми време, Елиза и ти обещавам, че ще открия каквото мога.

Слаба усмивка заигра по устните ѝ и тя замислено каза:

— Странно, че откривам любимите си хора толкова далече от родината.

Той я погледна изпитателно, след това колебливо попита:

— Трябва ли да считам това за окуражаване?

— Мислете каквото си искате, милорд — прошепна тя с жар.

— Ти отваряш вратите на моята фантазия, а моето желание достатъчно си ме измъчва. Кажете ми, готова ли си да ми дадеш отговор? — настоя той.

— За да не изпадаме в изкушение, милорд — отвърна тя с удивителна откровеност, — считам брака за най-малката от всички злини.

С внезапно озарила го усмивка Максим я прегърна с една ръка през кръста и я притегли към себе си. Неговата смелост не знаеше граници, когато прокара ръце по гърба ѝ и притисна бедрата ѝ към себе си. Елиза замря. Тя осъзна неговата неприкрита страст, едва когато той повдигна брадичката ѝ и с изгарящ поглед и глас прошепна:

— Готов съм да утоля всяко твое желание, което те измъчва, любима.

Елиза решително го отблъсна от себе си.

— Мисли къде се намираме — помоли тя. — Не би било правилно да ти се отдам сега и да оскърбя Николаус в дома на майка му.

— Елиза, страстта ми заплашва да ме победи — прошепна той дрезгаво.

— Обещай ми, че ще се въздържиш — изрекоха устните ѝ на пресекулки.

Максим прокара пръсти през косите ѝ, обхвана лицето ѝ с две ръце и потъна в очите ѝ. След това впи устни в нейните с такава страст, че не ѝ остави дъх. Никой дотогава не я беше целувал с толкова жар. Жадните му разтворени устни обхождаха лицето ѝ, тялото ѝ, всичко, което му се предлагаше, а тя предлагаше наистина всичко. Ръцете му я обвиваха и притискаха плътно до полуголото му възбудено тяло. В дълбините на телата им се надигаха изпепеляващи огънове и пробуждаха нови и нови страсти. Нещо я караше да се притисне още по-силно към него. Гърдите ѝ жадуваха докосване, допирът с мускулестото му тяло ги сгръвяше. Роклята се плъзна по раменете ѝ, но тя нямаше намерение да спира сега...

Максим беше този, който се чувстваше обвързан чрез думата си, и изстенвайки, се откъсна от нея.

— Всемогъщи, какво направихме? — изхълца той.

Той трябваше да се владее и да не я увлича и предизвиква със страстта си. Неохотно отстъпи назад.

— Не издържам вече! Моля те, върви си, преди добрите намерения да са ме изоставили...

Безкрайно объркана, Елиза се обърна и тръгна, без да каже нищо, сподирена от погледа му. След като вратата се затвори зад нея, той се обърна изтощен и впери поглед в огъня. Сега вече знаеше какво трябва да направи на следващия ден.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Откакто пристигна в Любек, Николаус трябваше да се бори с усещането си за някаква надвиснала опасност. Чувстваше, че Ханзата крои нещо, по-точно Хилърт и неговите приближени. Тъй като властта на Хилърт стигаше до най-висшите кръгове на Лигата, не беше изключено той да е привлякъл целия съюз на своя страна. Кой би се осмелил да му се противопостави.

Един вестносец беше донесъл на Николаус покана от Хилърт за среща, която тревожеше капитана, понеже той предусещаше, че това е свързано по някакъв начин със Сиймур. Не беше тайна, че Хилърт е отявлен враг на английската кралица и би направил всичко, за да помогне за свалянето ѝ от власт, или за нейната смърт. Затова интересът му към Максим може би означаваше, че той би се опитал да спечели англичанина на своя страна. Ако Максим се възпротивеше, то много лесно би могъл да бъде отстранен и по този начин да се спечели благоволенieto на Елизабет. От друга страна пък, ако се стигнеше до разбирателство с Максим, той би бил жертвеното агне при всяко престъпление. Така или иначе животът на Максим беше в опасност. Като че ли самият Максим беше сляп за нея. Как тогава да постъпи като негов приятел?

Тъмните тухлени кули на кметството се изправиха пред очите му на фона на утринното небе, когато той прекрачи портала. Бързо се изкачи по стълбището, което водеше към стайте, които Хилърт заемаше понякога. Подаде шапката и наметалото си на един среден на ръст мъж на име Густав, който се считаше за дясната ръка на Хилърт в Ханзата. След това Николаус влезе в стаята, където го очакваше Хилърт.

— Добро утро, капитане. — Хилърт дружелюбно поздрави посетителя си и тръгна към него.

Едрият пълен мъж се движеше с полюляващата се походка на моряк. Гладката му коса беше един тон по-светла от кафявите му кожени ботуши. Под дебелиите гъсти вежди гледаха сиви очи,

торбичките под които обезформяха лицето му, както и отпуснатата двойна брадичка, която при всяко движение потрепваше. Веднъж Николаус видя със собствените си очи как той се отнесе към двама моряци, които се противопоставиха на авторитета му. Хилърт ги хвана с по една ръка и удари главите им една в друга.

— Добро утро — отвърна Николаус на поздрава.

Усмивка откри раздалечените, криви и захабени зъби на Хилърт.

— Добре че идвате толкова бързо.

— Нарездането ви ми се стори спешно.

— Да, има неща, които искам да обсъдя с вас.

Хилърт се заклатушка към камината и вдигна димящия чайник.

— Чай?

— Да, с удоволствие — прие капитанът с благодарно кимване.

Той сръбна от подправената с ароматични подправки напитка и одобри вкуса ѝ.

Хилърт седна отново на стола си, скръсти ръце на корема си и заоглежда капитана. Той познаваше Николаус от дълго време вече. Макар че нямаше причина да му отказва доверие, крайно непринуденото поведение на младия мъж го караше да допусне, че той принадлежи към малцината, които не се впечатляват от неговата слава.

— Какво знаете за маркиз Бредбъри?

— В момента няма човек с такова име. — Николаус отпи глътка чай и го задържа в устата си, за да усети вкуса напълно. — Титлата беше отнета от притежателя ѝ. Засега няма друг, който да е заел неговото място. Британската корона е всеизвестна с мудността си по подобни дела.

— Николаус, играете си с думите, понеже знаете, че говоря за Максим Сиймур. Чух, че ви е приятел.

— Ах, той ли? — Николаус напълни отново чашата си. — Да, Максим от години е мой приятел. Бил съм му на гости по неговите земи и той е пътувал на кораба ми. Доста сме пили заедно.

— Не сте ли вие този, който го доведе в Германия?

— Да, той избяга на моя кораб. Може да се каже, че се изплъзна от палача на Нейно Величество.

— Чувам, че го обвиняват в държавна измяна — продължи Хилърт право към целта.

— Да. — Николаус подухваше чая, за да го охлади. — Той беше обвинен в съзаклятие в полза на шотландската кралица Мария и в убийство на един от шпионите на кралицата.

— Казват, че се е измъкнал от ескорта на кралските часови по пътя към Тауър. — Тонът на Хилърт подсказваше, че той не вярва в това.

— Да — усмихна се Николаус.

— Значи е закален в битки.

Капитанът кимна предпазливо.

— Такъв е той. Не се дуелира за дреболии. В бой е добил знание и умение. Неговата шпага решава боя по възможно най-бързия начин. Бил е дори капитан на свой собствен кораб. — Николаус отпи една глътка, преди да продължи: — Ако беше по-привързан към морето, можеше да се мери лично с Дрейк.

— Ах, празни приказки — каза презрително Хилърт. Брадичката му се разтресе, сивите му очи гледаха в пространството, докато той обмисляше казаното. Чутото беше само потвърждение на това, което вече знаеше. Следващият му въпрос беше насочен към същността на срещата: — А какви са отношенията на Сиймур с Елизабет?

Сега Николаус трябваше да обмисля всяка своя дума. След още една глътка той остави чашата, скръсти ръце и каза:

— Хм, в това отношение не съм много сигурен. — Той говореше предпазливо, като гледаше Хилърт право в лицето. — Но ще ви кажа каквото знам. Максим Сиймур е мъж, който се отнася сериозно към задълженията си. За приятел той би жертвал живота си, но никога не би действал необмислено. Винаги преценява шансовете си. Като противник заслужава уважение. Като приятел го ценя повече от всичко... Но той беше много унижен... що се отнася до имотите му, състоянието му, положението му в обществото, честта, достойнството. Той жадува отмъщение и има нужда от пари. Затова вече обмисля да предложи услугите си на Вилхелм Мъдрия в Хесен, защото като офицер би имал право на държавни доходи.

Очите на Хилърт придобиха пресметлив израз.

— Значи считате, че той би станал наемник?

— Съответства на неговите намерения. Все още не е съвсем без средства, защото разполага с приходи от инвестиции, върху които Англия няма право да слага ръка. Ала тези средства бързо се топят. Но

аз мисля, че той в действителност се готви да се завърне в Англия. Ако Елизабет падне, той би се завърнал в родината.

Максим тичаше нагоре по стълбите, като вземаше по три стъпала наведнъж. Пристигнал на последния етаж, той се втурна към вратата на Елиза, свали шапката си със замах и издърпа ръкавиците си, преди да почука.

— Момент — чу се гласът ѝ.

След това вратата се отвори. Пред него застана Елиза в синя рокля, като се опитваше да се справи с маншета си. В очите на Максим се четеше нескрито удивление от вида ѝ, а усмивката потвърждаваше това. Елиза се изчерви.

— Вашата красота е като слънцето, което дарява тази замръзнала земя с топлина и светлина — галантно каза той, сложи ръка на гърдите си и направи дълбок дворцов поклон.

Роклята, дискретно украсена, ѝ придаваше царственост. Богатите бухнали ръкави бяха обточени с тъмносини кадифени ивици и копринени рюшове, които проблясваха във всички тонове на синьото — от най-тъмно до сребристо. От лакътя надолу ръкавите обхващаха плътно ръката и завършваха с колосани маншети. Украсеният с рюшове корсет подчертаваше тънката ѝ талия, полите надолу буйно се стелеха в променливо синьо. Широката ветрилообразна яка от скъпа дантела се издигаше високо зад врата ѝ; един съвършен фон за красивото ѝ лице. Под модната, обкичена с пера малка шапчица се виждаше високата ѝ елегантна фризура.

— Най-последно — извика с триумфираща усмивка Елиза, след като беше закопчала твърдоглавото копче. Тя се завъртя в малък пирует да му покаже новата рокля и после, повдигайки се на пръсти го целуна леко по бузата.

— Ах, Максим, днес чувствам, че наистина живея.

— Да, скъпа — съгласи се той и я притегли към себе си. — В моите ръце ще разцъфнеш.

Тя се засмя щастливо, и изведнъж станала сериозна, се облегна назад в ръцете му.

— Госпожа фон Рейн ми предаде, че искаш да направиш един излет с мен. За съжаление не си казал накъде ще ходим. Имаш ли

новини от баща ми? Ще се срещнем ли с някой, който да ми разкаже за него?

Максим се засмя.

— Изглежда не допускаш, че просто бих искал да бъда насаме с теб. А трябва и да разменим пръстени, скъпа. Искам да бъда с теб и да знам, че си моя.

Тя не отговори, но възхитеният ѝ поглед издаваше дълбока привързаност.

— Имам уговорка с Шефилд Томас — продължи той усмихнат, — той е един англичанин, който е бил тук, когато са откарали баща ти. След като говориш с него, сама ще прецениш, дали наистина е видял баща ти. Тази вечер ще го доведе тук, но сега искам да излезем. Копнея да прекарам целия следобед с теб.

— Но къде отиваме — настоя тя.

— Скоро ще видите, мила госпожице. — Той я целуна и се наслади на начина, по който тя му отвърна.

— Ако останем още малко тук, ще заключа вратата и ще се забавляваме.

Елиза положи с любов ръка на бузата му.

— Милорд, ще видите, че ще бъда съгласна. Радвам се вече на деня, в който ще се оженим.

— Да, това ще бъде един прекрасен ден — прошепна той. — След това ще се наслаждаваме заедно цяла вечност.

С усмивка той я отдели от себе си и каза:

— Взимай палтото си и да тръгваме, преди да съм изпълнил закана си.

С негова помощ Елиза облече палтото, и хванала го за ръка, излезе от стаята. Двамата се спуснаха по стълбите. Тя беше горда да върви до него. Колкото и елегантно да изглеждаше той в ежедневното си облекло, днес, с официалните дрехи, беше възхитителен. Носеше сиво-син кадифен жакет и панталони в същия цвят. Късото палто, което бе сложил отгоре, беше тъмночервено, и във високата му яка имаше втъкани златисти нишки.

На вратата Тереза им пожела успех. Радостната ѝ усмивка беше помрачена от лека загриженост.

— Внимавайте да не се загубите из улиците.

Досещайки се, че с тези думи тя не изразява истинските си страхове, Максим взе престарелите ръце в своите, погледна весело в светлосините ѝ очи и каза:

— Не се страхувайте, госпожа фон Рейн, ще се грижа за Николаус.

Тя кимна, като че ли разбираше истинския смисъл на думите му. Сключила ръце пред себе си в тихо примирение, тя гледаше след тях.

Оседланите коне бяха готови. Максим повдигна Елиза на седлото и подпъхна наметалото ѝ. След като и той възседна Еди, тръгнаха по калдъръмената улица.

Денят беше студен и леденият вятър зачервяваше страните на Елиза. След малко спряха пред малка, неугледна църквица и Максим скочи от коня. Той помоли Елиза да почака, изтича в църквата и след малко отново се появи. Застана до коня и свали шапката си.

— Елиза... — Той заговори като момче, на което му е трудно да изрази това, което чувства в сърцето си.

— Какво има, Максим?

— Вчера... те попитах нещо... и тогава за моя голяма радост ти каза да. — Той въртеше шапката си в ръце. — Елиза, вътре чака един духовник, който може да ни венчае сега... ако ти си съгласна.

Държанието му я учуди. Максим, който беше толкова силен и самоуверен, никога не би помислила, че може да бъде така несигурен. Може би женитбата означаваше за него много повече, отколкото тя допускаше.

Усмивката, която разцъфна на лицето ѝ, разпръсна всяко съмнение. Елиза протегна ръце и ги сложи на раменете му, за да я свали от седлото. Максим я прегърна и задържа, сякаш за да се наслади на светлината от любов в очите ѝ. След това и двамата бяха обладани от силна радост. Той я пусна на земята и хвана ръката ѝ. Смеейки се, те се завтекоха към църквата, вътре спряха и се целунаха. Свещеникът ги поздрави приятелски и ги поведе към обикновения параклис.

Елиза забрави всичко около себе си. Заклевайки се във вечна вярност, тя си пожела нейната малка бледа ръка да лежи в неговата, докато са живи.

Свещеникът ги обяви за мъж и жена и положи пред тях документа, който трябваше да подпишат. Елиза стоеше до Максим,

когато той вписваше името си с перото. Може би бавното осъзнаване, че той е вече неин съпруг, правеше този момент толкова вълнуващ и прекрасен. Като си помислеше за обстоятелствата, които доведоха до това развитие на нещата, тя не можеше да повярва, че те сега са едно цяло. А също и това, че някога мислеше, че го мрази.

— Ако някога се завърна в Англия — прошепна Елиза, — ще се постарая да издействам аудиенция при кралицата. Ако тя те е осъдила за всичко, в което те обвиняват, това е било една погрешна и несправедлива присъда.

Искрящият ѝ поглед подсказваше на Максим колко много доверие има тя в него и в съвместното им бъдеще. Може би беше много егоистично от негова страна да я направи своя жена, когато пред тях имаше толкова неясноти. Но той не искаше да я загуби. Ухажването на Николаус го накара да осъзнае колко много я желаше той самият.

— Представям си как Елизабет ти казва, че си сляпа за грешките на съпруга си — подхвърли той.

— Мисля, че ще мога да ѝ докажа обратното. Не забравяй, че баща ми е бил на служба при кралицата и винаги се е ползвал с добро име. Би било несправедливо тя да не изслуша дъщерята на един от своите най-верни поданици.

Максим я прегърна.

— Разбира се, че трябва да го направи, скъпа. Мисля, че ти си най-подходящата да ѝ кажеш това.

Той отстъпи встрани да ѝ направи място и тя да подпише брачното свидетелство на масата. Буквите се занареждаха красиво изпод перото и завършиха със смел замах. Погледите им се срещнаха и тя престана да вижда как свещеникът поръсва мастилото с пясък и прибира документа. Двамата потънаха в друг свят, когато Максим притисна устни до нейните и скрепи брачния съюз с целувка.

Отвън силен вятър подхвана дрехите им и почти им отне дъха. Максим повдигна жена си на седлото и я загърна с наметалото.

— Наблизо има една гостилница, там можем да хапнем — прибави той весело, — а и да прекараме няколко мига сами.

Елиза се изчерви и сърцето ѝ заби по-силно. Възможността да бъде с него сама в Любек ѝ се струваше толкова неосъществима; но

всъщност трябваше да я допусне. Трябваше да знае, че Максим може да уреди всичко.

Малко след това те вече бяха в една малка странноприемница и той попита за стая. Собственикът беше впечатлен от изискано облечените гости и помоли за малко търпение, докато подготви подходящи помещения. В това време момичето побърза да сервира нещо за ядене. Масата беше заобиколена от дървени пейки с високи облегалки, така че те бяха защитени от любопитните погледи на другите посетители.

— За нашия брак — прошепна той, като вдигна чашата си.

С грейнала усмивка Елиза също вдигна своята.

— Да бъде вечно с любов благословен...

— И с много деца — допълни той.

Те пиха до дъно и скрепиха наздравицата с дълга целувка.

— Едва издържам да дочакам момента, в който ще те направя наистина своя жена — въздъхна той страстно.

— Още мъничко... — прошепна тя зачервена.

— Когато мигът изглежда като вечност, не се издържа, милейди.

— Милейди? — учуди се тя.

— Да — стисна той ръката ѝ. — Лейди Елиза Сиймур и когато след време си възвърна титлата, ти ще бъдеш прекрасната маркиза Бредбъри. Но дотогава — той поднесе ръката ѝ към устните си, — любов моя.

Тя се изчерви още по-силно.

— Последната титла поставям над всички останали... любов моя. Когато бях отвеждана от Лондон, не си и представях, че ще преживея този ден.

Максим я гледаше с любов.

— А когато изля ведрото студена вода върху мен, не съм си и помислял, че ще бъда благодарен за това, че стана объркването с Арабела.

— Само като си помисля, че те мразех...

— А какво казва сърцето ти сега?

— Влюбих се в теб толкова силно, че бих се поболяла, ако ме беше отблъснал.

Той целуна отново ръката ѝ.

— Не се безпокой. Това никога няма да стане.

Тогава вратата изведнъж се отвори, нахлу силен вятър и към тях се приближиха тежки стъпки.

— Ах, ето те и теб — прокълнтя гласът на Николаус и Елиза без малко да се задави с виното си. Тя ужасено притисна кърпичка до устните си и погледна към мъжа си, който, проклинайки наум, се облегна назад.

— Как е могъл да ни открие? — пошушна тя.

— Нямам представа — каза Максим през стиснати зъби.

Николаус съблече палтото си и го закачи; след това приветливо тръгна към тях.

— Като минавах от тук, големият Еди се изправяше на задни крака и не искаше да влиза в обора. Тогава си казах: Аха, мойт приятел се подкрепя в гостилницата. Ще седна при него да му правя компания — разправи със смях.

На Елиза ѝ идеше да се скрие под масата. Костваше ѝ усилие да срещне погледа на стрелкащите я сини очи.

— О, ти не си толкова сам — забеляза Николаус сърдито.

— Искаш ли да седнеш при нас? — спокойно го подкани Максим.

С досада капитанът седна на пейката отсреща и изгледа Максим ядосано.

Не беше най-подходящото време да признаят пред Николаус за сватбата, каза си Максим на ум, но друго не му оставаше. Той подбираше думите си и щеше да започне, ако не беше Елиза, която го спря с предупредително поклащане на глава. Едва сега той се обърна и забеляза мъжете, които ги бяха придружавали като ескорт до Любек и които сега се събираха около една маса наблизо. Бяха поне половин дузина, все сънародници на капитана, така че Максим не хранеше никакво съмнение на чия страна ще бъдат симпатиите. Въпреки това числено превъзходство, Максим не се считаше за страхливец, но той трябваше да мисли за младата си съпруга.

Мъжете наблюдаваха с интерес как капитанът подпря ръце на масата и измерваше с поглед приятеля си.

— Би ли ми обяснил защо си тук с Елиза?

— Е, не е ли ясно? — Максим посочи ястията. — Отбихме се да се насладим на прекрасната храна.

— И може би да изпитате и някои други радости. Креватните например — просъска Николаус.

Максим изправи гръб на твърдата облегалка и очите му засвяткаха.

— Приятелю, това е несправедливо спрямо дамата и не мога да търпя подобни обиди. Аз бях този, който изведе днес Елиза и аз ще я защитавам. Нашите намерения са честни и аз те предупреждавам да внимаваш за името ѝ и да почакаш с обвиненията си, докато я отведе обратно в къщи. Тогава можем да продължим спора на четири очи.

— Аз сам ще я отведе в къщи — изстреля Николаус, — а ти... приятелю — последните думи прозвучаха пренебрежително, — спази уговорката си с Хилърт. И нека Бог се смили над безумно смелата ти душа.

— Хилърт? — Максим гледаше учудено към капитана.

— Поиска да ти предам, че трябва да отидеш при него — хладно отговори Николаус. — И ако той не те убие — Николаус не обърна внимание на уплашения вид на Елиза, — то тогава може би аз ще го сторя. — После той посочи към ескорта си. — И то без тяхна помощ.

— Ще определиш ли часа на срещата? — попита Максим почти сърдечно. — Не бих искал да я отлагаме.

— Ако след разговора с Хилърт си още жив, още утре можем да се срещнем...

— Защо толкова късно? Да изясним нещата още тази вечер.

— Тази вечер имам среща в кантората — отвърна Николаус, — иначе бих ти доставил това удоволствие.

— А кога трябва да бъда при Хилърт?

— В четири.

Максим замислено прокара ръка по брадичката си.

— Искях да се срещна с един мъж, който може би знае нещо за бащата на Елиза. — Той срещна за миг угрижения поглед на момичето, преди да се обърне към капитана: — Има ли някаква възможност срещата с Хилърт да се отложи за друг път?

— Хилърт не чака. Или спазваш уговорката, или възможността е проиграна.

Максим въздъхна примирено.

— И къде трябва да се състои срещата?

— В къщата на Хилърт на доковете. — Николаус му подаде веднага лист хартия, където беше начертал скицата. — Ето това е мястото.

Максим разгледа скицата и посегна към ръкавиците си.

— Все пак ми остава малко време да отведа дамата в къщи, преди да отида там.

Николаус ядосано вдигна юмрук над масата.

— Ти няма да я отведеш в къщи.

Елиза пребледняваше все повече с всяка следваща дума на разярения капитан. Максим се изправи усмихнат.

— Приятелю, за да ме спреш да сторя това, трябва да насъскаш хората си по мен. Аз доведох дамата тук и аз ще я върна.

Той подкани Елиза да стане и я загърна с наметалото. Тя хвърли уплашен поглед към Николаус и забеляза облекчено, че той се отказа от по-нататъшни сцени и се ограничи с поток от полугласни ругатни. Максим придърпа Елиза към вратата. На собственика, който се беше въздържал от каквато и да е намеса, той пхна в ръката няколко монети, и двамата с Елиза напуснаха гостилницата.

— Трябва да побързаме — промърмори той, прегърнал я, на път към обора. — Трябва да отида при Хилърт.

— Максим, излагаш се на опасност. — Тя потърси погледа му, когато той спря и хвана ръцете ѝ. — Би могло да ти струва живота! Трябва ли да ходиш?

— Повярвай ми, нямам друг изход. И първата ни брачна нощ си представях по друг начин. Но съдбата не пожела така. Затова мога само да те помоля да имаш търпение и да ми повярваш, че не успях да те направя щастлива, но няма да бъде за дълго.

Той се наведе, и я целуна в уста, без да се смущава от евентуални свидетели. След това я въведе в обора.

Максим затегна колана на седлото — повдигна я на коня и когато тя посегна за юздите, той притисна устни до ръката в кожена ръкавица с тайна молитва наистина да може да спази обещанието си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

В подножието на стълбите Максим спря за момент, облегна се на стената и пое дълбоко въздух. Мъжът, при когото сега щеше да влезе, беше най-силният в Ханзата, поне до следващото събрание на Висшия съвет през пролетта. Членовете на Съвета бяха разединени и не се противопоставяха на Хилърт. Той променяше законите и споразуменията на Ханзата по свое усмотрение и само отчасти отговаряше за това пред Съвета.

Максим се заизкачва по стълбите нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж, придържайки с лявата си ръка дръжката на мечата си, за да не се люлее. Той се беше преоблякъл, като бе подбрал по-обикновени дрехи. Не беше забравил и мечата, тъй като беше готов и за най-лошото. Ако му беше писано да умре тази нощ, то той беше решен да се бие до последна капка кръв.

Стъпвайки на последното стъпало, Максим отвори вратата пред себе си, виждайки мускулест мъж, който подреждаше морски карти в един шкаф. Като видя Максим, мъжът затвори шкафа и тръгна към него, като изтупваше праха от ръцете си.

— Какво желаете? — гласът му беше благ, но широките рамене и мускулести ръце говореха за стаена сила.

— Максим Сиймур, на вашите услуги. Господин Хилърт ме очаква. — Той посегна към късия жакет и показа долната страна на печата. Мъжът внимателно го разгледа, и когато отново вдигна поглед, в очите му се четеше повече респект.

— Аз съм Густав, личният секретар на господин Хилърт.

Малката пауза беше почти незабележима, но в същото време беше достатъчна, за да намекне, че има редица от дейности, от които той можеше да избира.

— Ще съобщя, че сте дошли.

Густав отиде до вратата зад едно бюро, отвори я на половина, така че посетителят не можеше да види нищо, и изчезна зад нея.

След малко се върна.

— Господин Хилърт желае да изчакате тук вътре.

Максим влезе в междинното помещение и след като Густав му предложи място той свали наметалото си, прехвърли го на облегалката и седна, с меча до себе си. Густав затвори вратата, оттегляйки се.

С глава, облегната назад и полупритворени очи, Максим преценяваше лукса, който го заобикаля. Помещението, където се намираше беше точно противоположно на предходното. Където и да насочеше погледа си, очите му срещаха спомени от пътувания във всички страни. Всяка мебел, всяка драперия, всеки килим и възглавница говореха за качеството си, за значимостта, за богатството, които Хилърт имаше. В една изкусно украсена мраморна камина пращеше огън, зад едно голямо помпозно бюро се виждаше тъмният блясък на разкошен дървен стол, тапициран с кожа.

Измина доста време, докато една врата безшумно се отвори и Хилърт тръгна с клатушкане към посетителя си.

— Ах, лорд Сиймур, колко хубаво, че дойдохте! — поздрави той.

Когато пълният мъж застана пред него, Максим се изправи и каза:

— Господин Хилърт, добре е, че ме поканихте.

— Искан да ви попитам дали си спомняте още за мен.

— А как иначе? Вие сте господарят в Ханзата. — Максим изкриви леко устни, което Хилърт изтълкува като усмивка.

— Лорд Сиймур, ласкаете ме. Не бих нарекъл себе си господар, аз съм само един служител на Лигата — изпъшка той.

— Все пак служител, който си спечели голямо уважение — подхрани Максим неговата суетност.

— Това е вярно. Сред членовете на Съвета аз работя най-успешно.

— Никой не би се осмелил да се съмнява в това — отвърна Максим, знаейки, че отговорът му е на границата между истината и обидата.

Хилърт хлъцна доволно и предложи на Максим място да седне. После задвижи масивното си тяло към един шкаф, разположен между два прозореца, който беше използван като хладилник. Там имаше буре и чаши, които се охлаждаха от външния въздух. Кралят на Ханзата, за какъвто се считаше Хилърт, се върна с пълна кана.

— Искате ли да ми правите компания с едно студено питие, лорд Сиймур?

— С голямо удоволствие, господин Хилърт!

Максим отпи една голяма глътка от напитката, която беше точно по вкуса му.

— Капитан фон Рейн беше днес тук — започна Хилърт, като се наместваше в един огромен стол. Той отвори устата си като риба, погълна яка глътка и продължи: — Той ми каза, че сте искали да станете... наемник.

Максим кимна замислено.

— Да, обмислях това.

Хилърт го изгледа продължително, като че ли се опитваше да прецени колко интелигентност се крие зад това чело.

— Взели ли сте окончателно решение?

Максим го изгледа питащо.

— И ако съм взел, тогава какво?

Хилърт се засмя.

— Лорд Сиймур, имам определено основание да питам. За мен е от голямо значение да знам на коя страна ще предложите услугите си.

— Отговорът е пределно ясен — отвърна Максим лаконично. — На онази страна, която ми предложи най-много.

— Николаус ми спомена за паричните ви затруднения.

Максим изкриви пренебрежително устни.

— Все още не съм просяк, затова мога да изчакам.

Хилърт усети, че е наранил мъжката му гордост. Може би Сиймур беше по-близо до бедността, отколкото искаше да признае.

— И ако някой иска да е сигурен, че ще получи услугите ви и предложи много пари, тогава? Бихте ли го изслушали?

— Бих бил глупак, ако не го сторя. — Максим издържа погледа на воднистите сиви очи.

— Има ли значение коя страна ви плаща... или срещу коя ще трябва да се биете?

Максим не се опита да скрие презрението си.

— Ако Николаус не ви е казал още цялата истина за мен, то нека ви обясня. Аз съм човек без родина и всичко, което извърших, е загубено. Сега аз служа само за свое удоволствие.

Хилърт присви очи, опитвайки се да отгатне характера на човека срещу него.

— А Елизабет? Не сте ли се клели във вярност към кралицата?

— Нейната ръка ме лиши от титлите ми, земите ми, от всичко, което притежавах. — Хладният тон, с който Максим произнасяше думите, ги превръщаше в камшични удари. — Според вас каква вярност ѝ дължа още?

— На ваше място бих се чувствал необвързан.

— Вие го казахте.

Хилърт замислено прокара пръст по ръба на чашата. Отговорът на маркиза звучеше спонтанно и искрено, и като се има пред вид и окаяното му финансово положение, беше разбираемо, че мрази кралицата.

— Сега ще ви попитам направо: Мислите ли един ден да се завърнете в Англия, управлявана от кралица Мери?

— Ако възвърна титлите и състоянието си...

— Мислили ли сте да помогнете на кралица Мери да избяга? — предпазливо попита Хилърт и се наведе напред.

Максим се засмя.

— Само чудо може да стори това. Какво може да направи сам човек като мен?

— Бъдете сигурен, че не бихте били сам. В Англия ние имаме хора, които ще ви помогнат. Разбира се, има много други, които са за по-лесния път, първо Елизабет да бъде отстранена, и чак тогава Мери освободена.

— А вие какво предлагате? — попита рязко Максим. — Да помогнем на Мери да избяга, или да убием кралицата?

Хилърт избягна погледа му. Той обмисляше своя последен въпрос за днес. След това стана решително и тръгна към един шкаф със стъклена витрина, пълен с всякакви по формат и размер книги, който заемаше цяла стена. В погледа му, който хвърли през рамо към Максим, се смесваха алчност и задоволство.

— Елате, искам да ви покажа нещо.

После натисна невидимо копче, бутна шкафа и той започна да се отмества. Отвътре се видя една врата. Максим последва домакина си, докато стигнаха до една висока, тясна галерия с груби дървени колони. Фенери осветяваха склада, който беше като пещера. Безкрайни редици

от големи и малки сандъци, денкове, бурета бяха складирани тук. Металното проблясване на копия показваше, че въоръжената охрана прави своята обиколка.

Хилърт даде на Максим време да прецени размерите на постройката. Когато накрая англичанинът се обърна към него с питащ поглед, той се ухили с алчно задоволство.

— С това, което виждате тук, биха могли да се подкупят някои крале, по-точно казано, някои кралства. Както вече се е случвало. — Сочейки с пръст, той заобяснява. — Това са подправки, чай, китайска коприна, а там — дамаски, килими и фурми от емирите, бейовете и султаните, които властват отвъд Черно море... а отсреща са най-пресните доставки от кожи, амбра, мед от източните страни и пристанища.

Той се обърна към Максим и оголи грозните си зъби в усмивка.

— Моите кораби доставят товари от всички части на света и аз пращам харесвани и търсени стоки навсякъде... срещу значителна печалба, разбира се.

Лицето му помръкна.

— Поне ще го правя, докато този мръсник Дрейк не ми обърка плановете... Това е основното при Ханзата — ние сме съюз на почтени търговци, които търсят честна печалба, където е възможно.

Максим го последва обратно в кабинета, като се питаше с колко ли престъпления е спечелено това богатство и с колко мъртви е заплатено.

— А сега Елизабет се прави на невинна — продължи той разярен. — Насъсква Дрейк и пиратите му по нас, след като ние мъчително сме изграждали тези търговски връзки.

Той се отпусна в голямото кресло. Очите му пламтяха.

— Междуременно Елизабет насъска даже Хешер по мен.

— След като се страхувате от коварството на Елизабет, защо тогава допускате един въоръжен англичанин близо до себе си? Можете ли със сигурност да знаете какво замислям? А ако съм изпратен от кралицата? — попита Максим скептично.

Хилърт подпря лакти на облегалките на креслото и срещна месестите пръсти на двете си ръце.

— Лорд Сиймур, фактът, че по заповед на Елизабет вие едва не отидохте на ешафода, вдъхва известна сигурност. Освен това аз съм

предпазлив човек.

Той показа с ръка към стената зад посетителя си.

— Бихте ли се обърнали.

Една голяма картина с разкошна рамка беше леко изместена, така че в стената можеше да се види малък отвор.

— След вашето влизане Густав държи арбалет със стрела, насочена точно в гърба ви. Ако посегнете към оръжието, приятелите ви никога няма да ви видят.

Хилърт кимна замислено.

— Господин Хилърт, вашите мерки за безопасност са удивителни — подхвана отново Максим, — но вие не ми отговорихте на въпроса: смърт или бягство?

— Каквото случаят предложи. — Сивите му очи светеха странно, особено. — Макар че всъщност аз съм за първото. Дори и Мери да избяга, за да стане тя кралица, Елизабет трябва да бъде отстранена. Сигурно и за вас би ви било от полза кралицата да умре.

— Да, и веднага щом се появя в някоя от кралските резиденции, ще бъда хванат и изпратен в Тауър, където ме очаква екзекуция — възрази Максим. — Простете, но аз предпочитам да си запазя главата.

— А ако някой ви помогне да се промъкнете незабелязано в двореца?

— Ако имате толкова доверен човек, тогава защо съм ви аз? Той би могъл да убие кралицата и незабелязано да се измъкне.

Хилърт се облегна умърлушено назад.

— Именно в това е трудността. Една придворна дама мъчно би могла да се въоръжи с меч.

— Разбира се, не. Но тя би могла да използва отрова. — Максим се наведе напред и се взря във воднистите сиви очи, като че ли с това продължаваше въпроса си: — Ако наистина имате човек от непосредственото обкръжение на кралицата, тогава работата е свършена. За какво съм ви аз?

— Искаше ми се да беше толкова лесно — поклати Хилърт глава. — Самата придворна дама е истински предана на кралицата и не може да бъде извършителят. Ако вие трябва да си осигурите достъп до двореца, тя в никакъв случай не трябва да узнава за намеренията ви.

— И коя ще бъде причината, поради която тя ще ми осигури този достъп? — Максим продължаваше да не разбира съвсем думите му.

Хилърт повдигна масивните си рамене.

— Тя е на средна възраст, но все още не е погребала надеждите си за любов...

— И?

— Дамата има любовник...

Максим се отпусна назад с разбираща усмивка.

— Разбира се, дамата и не допуска, че любовникът ѝ е способен на такова злодеяние. Кажете ми тогава, защо просто не платите на любовника да убие кралицата.

Хилърт се изсмя презрително.

— За нас той има определена стойност, но му липсва мъжество. Да убие, нападайки в гръб — това да, но никога не би се решил на нещо, което го излага на опасност.

— И притиснати от нуждата, все трябва да го държите, за да имате достъп до кралицата — кимна Максим разбиращо. — Сигурно много го глезите, по всички правила.

— Вярно е, и това ми струва цяло състояние — изстена Хилърт. — Този отворителен кучи син ме заплаши, че ще скъса с дамата. На мене не ми остана нищо друго, освен да се съглася с исканията му. Но ако можех — просъска той, — сам бих му извил врата.

— Кажете ми едно — без да се замисля, каза Максим, — има ли готови планове за атентат или става дума за мечта, която никога няма да се осъществи?

Очите на Хилърт потъмняха, защото усети нотка на подигравка във въпроса.

— Не се безпокойте, имам своите планове и те ще бъдат осъществени, ако не от вас, то от някой друг.

— И колко ми предлагате?

— Собствените ви земи, вашето положение и богатство, разбира се. Това не е ли достатъчно възнаграждение?

Максим изпи бирата си и се надигна. Хващайки наметалото си, той погледна към Хилърт и каза:

— Възнаграждението е достатъчно, ако можете да ми го гарантирате.

— Убийте Тюдорката, освободете Мери от затвора ѝ, тогава всичко ще ви принадлежи.

— До завръщането ми в Англия ще имам нужда от малка помощ — каза Максим без заобикалки. — Може да се нарече малко доказателство за доверие от ваша страна.

Хилърт се заклатушка и излезе. След малко се върна, носейки обковано в желязо сандъче. От там извади една малка кесия и я хвърли на Максим. След това потопи печата си във восък и също му го подаде.

— При нужда може да ви служи като знак за разпознаване, макар че в Англия са малцина тези, които вече не са чували за маркиз Бредбъри.

— Вашият човек ли ще се свърже с мен или аз да го потърся?

— Малко след пристигането ви той ще ви се обади.

Максим стигна до вратата и спря за момент.

— Ако Николаус задава въпроси, бих предпочел нашата работа да не бъде споменавана. Той вярва, че знае всичко за мен, но аз предпочитам да не му изяснявам някои неща.

— Той няма да научи нищо.

Максим кимна бегло и излезе. Навън пое дълбоко въздух, облекчен, че се е освободил от компанията на Карл Хилърт и неговия Густав.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

На запад слънцето потъваше в сивото като блато вечерно небе, върху което се открояваха високите кули и островърхи покриви. Ветровете от север носеха студ, който бързо прогонваше и малкото топлинка, която беше донесъл денят. Започваше да вали сняг. Елиза се отдръпна от прозореца. Кръгчето, което беше изчистила току-що на стъклото, веднага се заледи. Гредите на покрива стенеха под напирания вятър.

И Елиза изстена угрижено и започна да снове напред-назад из тясната си стаичка. Това, което Николаус каза за Хилърт, я плашеше. Без съмнение той беше мъж, в чиято власт беше да се справи с Максим както си пожелае. О, веднъж само Максим да си дойдеше. Тогава пък трябваше да се изясни другото с Николаус. Тя беше готова сама да му каже истината, но до сега нямаше тази възможност, защото Николаус отбягваше да се прибира в къщи.

Изведнъж нещо на покрива изскърца и малко след това откъм улицата се дочу шум от нещо счупено. Нов порив на вятъра разтърси къщата. Изплашена, Елиза избяга долу, където намери Катарина и майката на Николаус да бродират. Малко след това влезе и Джъстин.

— Сигурно вятърът е съборил някоя керемида от покрива — каза той, после притисна лице към прозореца и се взря напрегнато в тъмното.

Една неясна сянка се приближаваше към къщата. Мъжът се бореше с бурята, хлъзгаше се, и балансирайки, се насочи към входната врата.

— Някой идва — извика Джъстин възбудено. — Някакъв непознат.

Елиза отново въздъхна и погледна часовника върху масата.

Беше малко преди осем. Максим отдавна трябваше да се е прибрал.

— Отвори му вратата, Джъстин, преди да е измръзнал бедният — разпореди се Тереза.

Джъстин изтича в преддверието и отвори вратата, тъкмо когато непознатият се канеше да почука. С повдигнат юмрук той стреснато изгледа момчето, после дръпна покритата си със сняг качулка, изкашля се смутено и рече:

— Името ми е Шефилд Томас. — Гласът му трепереше от студ. — Дойдох да говоря с Елиза Редбърн по един въпрос. Господин Сиймур ме уведоми, че има да урежда нещо важно с господин Хилърт. След това щял да дойде да се срещне с мен в моята хижа. Но тъй като не дойде, помислих, че е тук.

— Лорд Сиймур го няма, но госпожица Редбърн е тук. Влезте да се сгрееете на огъня, докато я повикам.

Мъжът пристъпи, подаде палтото си на Джъстин и беше въведен в приемната, където гореше огън. Скоро Джъстин доведе и Елиза.

— Да ви представя госпожица Редбърн — каза той.

Вече немладият, плешив мъж се поклони сковано.

— Удоволствието е мое.

— Имате ли вест за мен? — тихо попита Елиза.

Неговият глас събуди спомените ѝ за Англия.

— Да, лорд Сиймур ме помоли да ви разкажа за един случай, на който бях свидетел преди месеци. Както разбрах, лорд Сиймур не е тук.

— Беше възпрепятствуван — промърмори Елиза и се опита да скрие безпокойството си. Дано непознатият ѝ носи вести от баща ѝ, или поне ѝ каже къде се намира сега.

Джъстин затвори вратата и покани мъжа да седне.

— Госпожица Редбърн ме помоли да присъствам на разговора като свидетел. Имате ли нещо против?

— Разбира се, че не.

Шефилд отказа да използва предложението му стол и отиде до огъня да стопли ръцете си.

— Аз съм английски търговец. Преди време пристигнах с кораба си в Бремен. После продължих към Нюрнберг и към панаира в Лайпциг, защото исках да купя чуждестранни стоки. Хилърт ме покани в Любек. Преди да се завърна в Англия, трябвало да огледам скъпоценния му склад. Затова преди четири месеца дойдох да завържа търговски връзки с него. Пренасях скъпи товари и богатства, заради които и крале биха се пазарили с мен. Бях убеден, че Хилърт и аз ще

сключим сделка, но за съжаление коработ ми изгоря. Беше в нощта, когато взех някои мостри от стоките, за да ги покажа на Хилърт.

Спомените предизвикваха видимо тъгата му.

— Загубих капитана и дузината моряци, които трябваше да охраняват кораба. На другата сутрин от водата стърчеше само парче обгоряла мачта. Управителят на пристанището трябваше да измъкне остатъците от кораба изпод водата. Само че това не бяха остатъците на моя кораб. И нито едно парченце от моите скъпоценни товари не можеше да бъде оприличено на намерените овъглени отломки. Като че ли подлеците бяха отвлекли кораба ми, а на негово място бяха изгорили някое старо корито.

Шефилд беше втрещил отсъстващ поглед в огъня.

— На следващата сутрин — продължи той след пауза, — останалите моряци от екипажа бяха намерени в една кръчма мъртво пияни. Никой не беше чул нищо за произшествията от предната нощ, макар че тези момчета никога дотогава не се бяха оставяли да бъдат напитки. Когато поисках обяснения от кмета на Любек за случилото се, той ми изказа само плахи извинения. Твърдеше, че ще се заеме със случая, но и до ден-дневен не съм видял нито кораба си, нито екипажа.

Разказът на Шефилд беше приковал вниманието на слушателите.

— Междувременно научих малко немски и от различни места подразбрах, че английски моряци, оковани във вериги, биват товарени на корабите на Хилърт. Но когато се опитах да задам уточняващи въпроси, ме отбягваха.

— Господин Томас, съжаляваме, че сте претърпели такива големи загуби — каза Елиза. — Но какво общо има това с баща ми?

— Да... всъщност... преди няколко месеца ми хрумна идеята да наблюдавам корабите на Хилърт при пристигане или при товарене... надявах се, че така ще открия случайно част от моите стоки. При това станах свидетел на една много странна сцена, в която си мислех, че е забъркан някой от моите хора. Големият кораб на Хилърт „Сивият сокол“ току-що беше пристигнал от Лондон — продължи той. — Отдалече наблюдавах как един мъж, окован в тежки окови беше отведен на сушата.

— И той беше англичанин? — попита Елиза.

— Да. Така беше.

— Откъде сте сигурен? — на свой ред попита Джъстин.

— По-късно влязох в една кръчма и разпознах един от охраняващите го. Почерпих го няколко бири и го разпитах за мъжа: „Чувам, че имало бунт“ — казвам му, на което той отвърна с пронизващ поглед. „Целият град говори, че сте довели един метежник, за да бъде обесен“ — блъфирах аз. „Тогава сте чули нещо погрешно — просьска той. — На ханзейските кораби няма бунтове, никога. Доведохме само един английски глупак, когото Хилърт заловил да шпионира.“ „Ще хванете Дрейк и хората му за гушите, след като отвличате англичани от собствената им страна“ — допълних аз. „О, едва ли, те никога няма да забележат, че го няма“ — учуди се той. Повече не пожела да каже и се измъкна.

Елиза седеше на самия ръб на стола.

— Какво ви направи впечатление у окования. Висок ли беше? Строен? С тъмни коси, правилни черти ли имаше?

Шефилд потвърди всичко и Елиза започна да усеща надежда.

— Кажете ми, не забелязахте ли случайно дали мъжът не носеше голям пръстен с оникс?

Шефилд се замисли и поклати отрицателно глава.

— Това не мога да ви кажа. Той държеше ръцете си отпред и доколкото си спомням, нямаше пръстен.

Елиза отново бе обхваната от несигурност. Пръстенът би бил най-добрият различителен белег.

— Сигурно са му взели пръстена — предположи Джъстин.

— Разбира се — съгласи се Шефилд.

— Ако баща ми наистина е там... и все още жив — Елиза произнасяше думите бавно, сякаш трябваше да воюва с тях срещу съмнението, — тогава той е в някоя тъмница на Ханзата.

— Николаус би могъл да го намери — вметна Джъстин.

В сините ѝ очи подскочи пламъчето на предпазливостта. Максим я беше предупредил да не въвличат Николаус в тази афера и тя трябваше да внимава да не позволи на Джъстин да предприеме нещо в тази насока.

— Можете ли да ми кажете още нещо, мистър Томас?

— Не — поклати глава Шефилд. — Бих желал да можех да ви дам основание за още надежда, тъй като това, което ви казах, е много малко.

Елиза извади от джоба на роклята си един суверен и го подаде на Шефилд.

— Вземете за времето и усилието, което ви струваше. И защото сте се решили да излезете от къщи в такава студена вечер.

— Не, не, моля ви. Не ме обиждайте — възрази Шефилд. — Не би било справедливо да вземам пари. Това, което ви предложих, беше само една бледа надежда. Затова пък аз се сгрях на вашия огън и чух гласа от родината. Желая ви приятна вечер, а сега трябва да тръгвам.

Джъстин изпрати мъжа и се върна. Той остана облегнат на рамката на вратата и наблюдаваше Елиза, която бе вперила поглед в огъня и по лицето ѝ се четеше борбата между безпомощността и съмнението.

— Елиза, какво обмисляте? — попита той тихо.

Елиза вдигна поглед към него и за пръв път забеляза зад фасадата на момчешкото лице угрижения млад мъж в него.

— Има моменти, скъпи Джъстин, когато една жена трябва да запази мислите си за себе си — усмихна се тя леко.

Двамата продължиха хода на своите мисли.

Чрез Ханзата Хилърт без съмнение държеше в ръцете си управниците на града. Следователно беше безсмислено да се търси справедливост чрез тях. Джъстин отдавна знаеше това. Толкова по-силно растеше в него от ден на ден желанието да опре нож в сърцето на Хилърт, понеже вече беше загубил надежда да го види на бесилката или на ешафода.

Елиза сепнато прекрати мисълта си и скришом наблюдаваше Джъстин. Като го гледаше така скръстил ръце на гърба си пред камината, тя трудно откриваше прилика с момчето, готово винаги да се пошегува. Не можеше да се освободи от подозрението, че поведението на Джъстин като безгрижно момче беше само една преструвка; по този начин той си осигуряваше безпрепятствено достъп навсякъде, като подвеждаше началниците си с вида си. Той знаеше учудващо много за Ханзата, поне що се отнася до Любек и Хилърт. А това, което знаеше, предполагаше не само повърхностен интерес.

— Какво мислите — поради каква причина Максим се среща с Хилърт? Дали ще го попита нещо за вашия баща? — попита Джъстин внезапно.

Елиза отвърна с повдигане на раменете, твърдо решена да играе на неинформираното момиченце.

— Може би, но и при най-добра воля не бих могла със сигурност да кажа, че посещението му е с такава цел. Той не ми назова причината и аз не сметнах за нужно да попитам.

Джъстин видя, че тя беше готова да се разплаче.

— Извинете, Елиза, не исках да ви засегна — каза той съчувствено и като че ли говорейки на себе си, продължи: — Хилърт отделя от времето и благоразположението си само за тези, от които би могъл да има изгода. Но какво ли би могъл да иска от Максим?

— Мисля си, че много малко — отвърна тя предпазливо. — Максим изгуби имот и състояние, той е почти без средства, и доколкото знам, освободен от всякакви задължения, освен от едно — да възвърне честта си.

— И все пак Хилърт го е извикал при себе си. Само за да отговори на въпросите за вашия баща? Не, трябва да има нещо друго зад всичко това.

— Може би вие сте в състояние да ми обясните, Джъстин — отвърна Елиза раздражено. — Вие самият изглежда познавате Хилърт много добре. Какво мислите, защо е повикал Максим при себе си?

Джъстин седна на един стол срещу нея. Той изпитателно се вгледа в лицето ѝ, което излъчваше крайна предпазливост, и чак тогава заговори:

— В последно време пристъпите на гняв при Хилърт зачестиха, защото Дрейк му ограбва корабите. Елизабет е издала разрешителни писма на Дрейк за залавяне на чужди кораби и с това подстрекава пиратството в открито море. И изведнъж Хилърт кани един чужденец при себе си... Естествено, тук става дума за лорд, чиито права са били отнети... но все пак това е човек, който е имал достъп до двора.

Елиза повдигна обидено брадичка, понеже посоката на неговите заключения не ѝ харесваше.

— От къде познавате Хилърт толкова добре? За да направите такива заключения, трябва да сте много близък с него.

Джъстин, който търпеливо изслуша негодуванието ѝ, се усмихна снизходително. От първия миг на тяхната среща красотата ѝ му направи впечатление и в същото време той почувства, че между нея и маркиза има нещо. Не беше ли този мъж, осъден заради държавна

измяна, забъркан в нещо по-страшно и по-лошо, отколкото те двамата можеха да си представят?

— Познавам Хилърт, защото от години го наблюдавам внимателно. Определени обстоятелства сочат, че между смъртта на баща ми и него има определена връзка. Убеден съм, че Хилърт или неговата дясна ръка Густав са извършили убийството.

След това разкритие Елиза повече не се преструваше.

— Тогава разбирате грижите ми.

— Опасявам се, че твърде добре.

Джъстин продължаваше да гледа надолу. Макар и след толкова години смъртта на баща му го сломяваше.

— При Хилърт англичаните рядко остават живи. Каквито и да са намеренията на Максим, той е нагазил в много опасна територия.

— Мислите, че вече може да е мъртъв — закърши Елиза ръце отчаяно.

— Баща ми е бил намерен удавен във винено буре — мрачно сподели той.

— Престанете! — извика тя, скачайки, като го гледаше с очи, плувнали в сълзи. — На вас ви доставя удоволствие да ме плашите. Няма да търпя повече това.

— Успокойте се, Елиза — благо заговори Джъстин. Той пристъпи към нея и му се искаше да я прегърне.

— Какво трябва да направя — хълцаше тя, — каза, че днес ще има събрание на Съюза. Хилърт също трябва да е там. Разговорът с Максим отдавна трябва да е свършил.

Джъстин пристъпи към огъня. Това, че този Максим беше завъртял главата на момичето, беше очевидно. Но на чия страна беше той? Като оставим на страна въодушевените описания на Николаус, Джъстин не знаеше почти нищо за мъжа. Непокколебимото доверие на Елиза в Максим пораждаше у него нещо като ревност. Освен това го мъчеше и едно друго съмнение...

Той се поклони набързо и попита:

— Бихте ли ме извинили сега, трябва да изляза.

— Но къде? — попита тя уплашено.

В такава студена нощ никой не би излязъл навън, освен ако нямаше да урежда нещо спешно.

Джъстин спря за момент, като обмисляше какво да ѝ отговори. Не можеше да ѝ каже, че ще се опита да измисли повод, за да се вмъкне в кантората на Ханзата и да се опита да разбере за истинските намерения на Максим.

— Има неща, скъпа Елиза, които един мъж е по-добре да запази за себе си — каза той и се усмихна леко.

Елиза се вслушваше в стъпките му, когато той тръгна към стаята си. После се обърна и загледа пламъците. Сянка премина през лицето ѝ, понеже не можеше да се освободи от подозрението, че внезапното му заминаване не предвещава нищо добро за Максим. Тя ясно усети неговото недоверие спрямо Максим.

Елиза изтича от стаята и се втурна нагоре по стълбите, придържайки полите си. Тя беше решила нещо и нямаше да се остави да ѝ бъде попречено. Щеше да проследи Джъстин, за да разбере плановете му. В стаята на Максим беше видяла сандък с дрехи, които смяташе да използва за целта.

Съблече се бързо, скри своите неща в раклата. С една кърпа, която обви около себе си, пристегна бюста си, за да го направи плосък, облече една свободна риза и отгоре вълнено елече. Дебели чорапи и панталони до коленете ѝ помогнаха да скрие закръглеността на ханша, а и бяха добре дошли в тоя студ. Косите си прибра в една стегната кожена шапка и я закопча под брадичката. Старите ѝ кожени ботуши бяха подходящи за целта.

В съседното помещение се отвори една врата. Елиза не помръдваше. Чуваше се скърцането на дървения под при предпазливите стъпки на влизания. Това не можеше да бъде Максим. Нямаше причина да се промъква тайно в стаята си.

Бавно и предпазливо тя достигна до свързващата врата и надникна през процепа. Дъхът ѝ спря като видя един стар мъж с плоска шапчица, от която се подаваха два сиви кичура. Едва когато той се обърна и постави свещта на масата, срещу светлината тя разпозна профила на Джъстин. Изкуствени мустаци и брада скриваха лицето му. Устата му изглеждаше изкривена в постоянна презрителна гримаса. Движеше се сковано и провлачваше левия си крак.

Джъстин извади едно дървено сандъче от гардероба, отвори го и взе от там тънък шнур със завързани на възел краища, на който висеше

бронзов печат. Пъхна го в джоба си, метна едно палто на раменете си и напусна стаята.

Елиза грабна късо наметало и побърза да го последва. Пред входната врата се спря за малко. Вятърът се беше уталожил. Джъстин никъде не се виждаше, но следите му личаха в снега.

Търсейки от толкова време баща си, Елиза се беше научила да се оправя бързо сред лабиринта от улици на някой непознат тъмен град, беше се осмелявала да ходи на какви ли не места. Тя забърза като призрак, с поглед, прикован в следите пред нея. Ловец и преследван. Напред и все напред. Елиза вече нямаше представа къде се намират и в каква посока вървят. Като излезе от една тъмна уличка, тя видя, че следите свършват. Върна се бързо назад по своите собствени стъпки и забеляза, че от там се отделят много пътечки, но следи на Джъстин нямаше, като че ли се беше изпарил.

Сърцето ѝ биеше лудо в гърлото, когато на уличката се появиха три фигури. Пътят ѝ назад беше отрязан. Предпазливо заопипва стената зад себе си, търсейки отчаяно скривалище. Изведнъж една ръка затвори устата ѝ и я дръпна в тъмното.

— Нито звук. В опасност сме — прошепна в ухото ѝ познат глас.

Разпознавайки Джъстин, уплахата ѝ премина. Тримата се приближаваха и Елиза и Джъстин затаиха дъх в очакване. Първият спря в средата на уличката: странен на вид, огромен, всяващ страхопочитание. Той се послуша, преди да продължи. В скривалището си те чуваха скърцането на стъпките му в снега да ги отминава. В края на улицата той спря още веднъж и изчака другарите си. След това тримата продължиха по един по-широк път.

Джъстин въздъхна облекчено.

— От Новгород са — шепнешком обясни той. — Казват, че наскоро пристигнали цяла група. Аз съм виждал само някои от тях в кантората. Малко диви хора, които не се смесват с другите, респектират дори Хилърт. Трябва да са боляри, изгонени от Новгород, когато цар Иван е опустошил града. След неговата смърт през пролетта те се стремят отново да възвърнат властта си там. В източните пристанища чакат с нетърпение да възстановят търговските си връзки с тях. Затова ги приемат с добре дошли.

— А сега къде отиват?

— На събранието... да се огледат, да се послушат.

— И вие ли... отивате там? — полугласно попита Елиза.

— Да, това е намерението ми, но не мога да ви оставя тук сама. Но и да ви върна обратно нямам време. Какво да правя с вас?

— Не бих ли могла да дойда? Или да ви... следвам както преди?
Джъстин сбърчи чело и заобмисля.

— Струва ми се, че не ми остава нищо друго, освен да ви взема със себе си. — Той я хвана за ръката. — Хайде!

Двамата стигнаха до края на улицата, отново спряха предпазливо и видяха как тримата боляри стигнаха до една масивна постройка с безвкусна фасада. Пред входа ѝ стоеше на пост снажен войник, който, респектиран от тримата мъже, зае подобаваща стойка. Той ги пусна да влязат, като само бегло погледна показания му печат.

— Когато аз си показвам печата, винаги ме проверяват основно — каза Джъстин ядосано и хвърли поглед към Елиза. — Ако ви попитат за името, кажете просто, че сте чирак на Ду Волетад. Но си нахлупете качулката и сведете поглед, ако някой ви погледне. Като момче не сте много убедителна.

Джъстин искаше на всяка цена да избегне внимателното взирание на часовоя в лицето на момичето, затова, когато си показваше печата, той ритна силно Елиза, като ругаеше. Тя се прекатури през глава, и търкаляйки се, мина през входа, което силно развесели войника. Той кимна и пусна няколко неодобрителни забележки по отношение на сегашните чираци. Проверката беше ограничена до едно бегло поглеждане на печата.

Елиза изтърсваше гърба си и мрачно поглеждаше Джъстин, който си проправяше път през осветената с факли зала, препълнена с мъже. Миризмата на пушек, печено, пот и бира я задушаваше. След като закачи палтото си до това на Джъстин, тя го последва с повдигнати рамене и с поглед в пода. Около дървените маси плътно бяха насядали членовете на Ханзата и ядяха и пиеха. Други се събираха встрани от масите и разговаряха високо на групи.

На подиума около една дълга маса седяха група внушителни мъже. Макар че Елиза никога не беше виждала Карл Хилърт, веднага го разпозна. Той беше в средата и демонстрираше арогантно ранга, силата, авторитета си. На врата му висеше златна верига с неговия служебен печат и знакът на Ханзата. Недалеч от Хилърт седеше мъж с необичайно широки рамене и мускулести ръце, който не участваше в

разговорите, а наблюдаваше залата. Задачата му очевидно беше да се грижи за реда и спокойствието. Мечът му и закривената кама в колана доказваха предположенията на Елиза.

Звуци на цимбал, гръмки смехове и песни на груби мъжки гласове се смесваха в тътен, разтърсващ цялата сграда. Сред шума Елиза чу гласове високо да броят. Тя се повдигна на пръсти и видя едно момче между две редици ревящи мъже, които държаха къси камшици в ръце и го налагаха. Тя се спотаи и се промъкна в края на залата.

Елиза разбираше, че става дума за ритуал, вид изпитание за новоприетите в Ханзата.

За да не бъде открита, тя се сгуши зад една стена от широки рамене и се опитваше да поглежда през пролуките. За момент видя Николаус в една от групите, задълбочен в сериозен разговор.

Въпреки сумрака и дима тя откри и грамадния мъж от Изтока с неговите приятели. Видът му беше княжески и Елиза не свалеше очи от него като омагьосана. Тъмната кожа, изтеглените очи, увисналите краища на мустаците му придаваха почти монголоиден вид. Но само привидно. Тя не можеше да си го обясни, но чувството, че е срещала това лице, не я напускаше.

Един лакът се вряза в гърба ѝ толкова силно, че тя блъсна стоящия пред нея. Той залитна и като стъпи отново на краката, се обърна и ѝ зашлеви такава плесница, че Елиза видя звезди и едва не падна.

— Внимавай, идиот такъв! — чу тя силен глас.

Думите още кълтяха, когато една груба ръка я сграбчи. Тя се опита да се освободи, но напразно. Мъжът вече я тикаше през залата към едно празно пространство. Пред очите ѝ всичко се разми. Ревейки от смях, мъжът изкара един камшик, докато държеше Елиза все още за яката. Изведнъж елечето и ризата бяха разкъсани на гърба ѝ. В следващия момент прокълтя висок, типично женски писък от ужас и болка. Мигновено настъпи тишина и всички впериха учудени погледи в нея. Елиза се опита да задържи свличащите се дрехи, но гладките ѝ бели рамене като че ли магнетично привличаха оскъдната светлина в залата. Изведнъж тя срещна бледосините, разширени от изненада очи на Николаус, който бавно схващаше ситуацията.

Лицето под малката кожена шапка му беше познато, но какво правеше тя тук и то в този вид. Като вкаменен Николаус стоеше, без да помръдва. Какво трябваше да направи?

Мъжът подхвана Елиза отново и я обърна към себе си, със свободната си ръка той дръпна шапката от главата и с това освободи кафявия водопад от коси, които безпрепятствено покриха раменете ѝ. Той пое въздух, преди да изкрещи с оглушителен глас:

— Какво е това пред нас? Младо момиче?

Хилърт скочи като ужилен. Той се подпря с дебелиите си ръце на масата и изхриптя:

— Момиче?

Зачервен като пуяк, той се приближи и когато съзря женската фигура изрева, като я сочеше с пръст:

— Да се арестува!

Разгневени от нечуваното ѝ нахалство, към нея тръгнаха мъже и Елиза с ужас видя, че те не биха се спрели пред нищо и биха я убили. Тя стисна зъби и реши да не се даде без битка. Ритна силно мъжа, който все още я държеше, в корема и се освободи. Удари един друг в гърлото и се опитваше да избягва ръцете, които се протягаха към нея. Дрехите ѝ бяха разкъсани около превръзката, с която беше пристегнала бюста си, висяха само парчета. Джъстин се опитваше да ѝ се притече на помощ от другата страна, но напразно.

Пръсти вече се забиваха в раменете ѝ, едно едро лице, цялото на петна от ярост беше толкова близо до нейното, че тя не виждаше нищо повече. Малко оставаше да се разплаче. Но като от небето се появи острие на сабя и кървава рязка разцепи бузата на мъжа. Острието проблесна отново и се насочи към гърлото му. Уплашеният поглед проследи ужасено метала, после ръката, която го държеше и накрая стигна до лицето на източния болярин. Писъкът на ужас замръзна в гърлото на Елиза, когато разпозна зелените искрящи очи, които пронизваха натрапника. Това беше Максим.

— Ако не искаш да каниш приятелите си на погребение днес, трябва веднага да пуснеш дамата, приятелче — заповяда той.

Изплашен, мъжът я пусна и тя се скри зад Максим, чийто спътници я обградиха, готови за бой.

Мъжете напиха наоколо, метал звънтеше о метал, болярите отбиваха ударите и държаха нападателите настрана.

Николаус, който отначало беше гледал бъркотията безучастно, сега се прокланаше, че се е поколебал да спаси Елиза. Сега трябваше да попречи тя да попадне в ръцете на Ханзата или на мъжете от Новгород. Той си проправяше път през плътната стена от тела, разбутваше, блъскаше. Някои падаха като кегли при схватката с него. На последния той взе оръжието и вдигна сабя над болярина. Слисан, се вкамени щом погледна в зелените очи.

— Максим!

— Е, Николаус, и ти ли желаш смъртта ми? — прошепна без дъх Максим.

— Ах, по дяволите! — издаде Николаус разочарованието си. Беше загубил в турнира за сърцето на дамата от един достоен противник.

— Изведи я навън! — изрева той и замахна с меча си.

Максим посрещна фалшивия удар със сабята си и изби оръжието на Николаус от ръката му. То издрънча на пода, но тъкмо тогава се появи огромната фигура на Густав. Всички побързаха да се отдръпнат, щом той вдигна рапирата си.

— Значи отново се срещаме, мистър Сиймур — поздрави той саркастично. На него не му беше убягнало, че Николаус позна Максим.

— Господин Хилърт сигурно ще иска да знае кой се крие зад това облекло. И той ще го научи от мен. — Хилейки се самоуверено, Густав замахна с меча си. — Вие бяхте глупак да се разкриете заради момичето. Сега това ще ви струва живота.

Отново зазвънтяха саби. Елиза ужасено стаи дъх, когато Максим отстъпи назад под мощното нападение. Мъжете наоколо злорадо наблюдаваха сцената и бутайки се един друг, оформиха встрани кръг, където Густав можеше да се разгърне. Наред с другите свои таланти той неведнъж беше доказвал бойното си майсторство, затова никой от присъстващите не се съмняваше, че той скоро ще се справи с тримата от Изтока.

Елиза трепереше от ужас. Густав постепенно притискаше Максим. Той блокираше, парираше, нападаше, но това не стигаше, за да се противопостави достатъчно убедително на Густав. Максим отстъпваше все повече. Кръгът около вълнуващия спектакъл беше в постоянно движение.

Елиза видя как Николаус хвана Джъстин за ръката и посочи към изхода. Джъстин грабна техните и на новгородците палта от закачалките и се запромъква през навалищата към вратата. Повдигайки глава, Николаус стрелна с очи другите двама мъже от Изтока, които стояха от двете ѝ страни и направи същото движение към вратата. Тя разбра, че те трябваше да избягат с нея.

— Не — изстена тя, когато една ръка я хвана. — Не мога да тръгна без Максим.

— Моля ви — чу тя настоятелен шепот в ухото си. — Трябва да се измъкнем... заради мъжа ви.

Елиза се разхълца и започна да се отбранява, когато я затеглиха.

— Не, няма да го изоставя.

— Бързо, Елиза, изчезвай! — извика Максим през рамо.

Тя се подчини с нежелание.

Густав, който печелеше все повече пространство, се хилеше самодоволно.

— Любовницата ви може да заминава, господин Сиймур, но тя няма да ми се изплъзне. Бие също. Свършен сте.

— Възможно е, Густав. Но може и да грешите. — С поглед през рамо той се увери, че Елиза и придружаващите я са вече почти до вратата; тогава изведнъж, с умение, което досега не беше проявил, премина в стремителна атака. Вече не се задоволяваше само да се отбранява и да парира. В очите на Густав се изписа изненада, когато повторно се видя принуден да отстъпи. Нарастващата ярост, че противникът му досега само си е играл с него, ускори пулса му. Движенията му ставаха все по-бързи, концентрацията му намаляваше — и изведнъж той почувства една рязка на бузата си.

— Няма страшно, Густав, това е дреболия — раздразни го Максим.

Елиза, спряла за момент на вратата, учудено забеляза обратата. Сега Максим си играеше като котка с мишка с противника. Изглеждаше, че отстъпването му досега е било само финт, за да им позволи да се оттеглят. Противно на Николаус и другите, тя разбра това чак сега.

— Трябва да тръгваме — чу тя глас до себе си и веднага след това беше поведена от някого.

— Лорд Сиймур не би желал да видите това.

Не само студът отвън караше Елиза да трепери. Тя се досещаше, че Густав няма да остане жив след този двубой. Джъстин вече чакаше в края на стълбите, след като беше обезвредил дремещия часово́й.

Във вътрешността на залата битката продължаваше. Пот беше покрила челото на Густав, отбраната му отслабваше, по тялото си усещаше все по-често пробождания и резки, дрехите му бяха вече напоени с кръв и силата му отслабваше. Когато противникът му се наведе за нападение, той откри слабо място в защитата му и замахна с все сила с меча си, но Максим го блокира и Густав видя усмивка по устните му, преди да усети острието на меча в гърдите си. После почувства силна болка между ребрата.

Максим отстъпи, сабята му беше наполовина в кръв. Густав се олюля, с ужас гледаше гърдата си, на която едно червено петно ставаше все по-голямо. Дъхът му сякаш секна, хриптейки той се опита да поеме въздух, мечът се изплъзна от ръката му и той рухна на пода.

Максим използва момента, в който всички смаяно бяха вперили поглед в убития, за миг беше вече на вратата, затръшна я след себе си и сложи резето. Знаеше, че тя няма да издържи на напора отвътре, но можеше да им осигури поне малък аванс.

Джъстин го чакаше и му махна да побърза, макар че Максим не се нуждаеше от такава подкана, понеже вече вземаше по три стъпала наведнъж надолу по стълбите. Пристигнал при приятелите си, той навлече набързо подаденото му палто от овчи кожи, хвана Елиза за ръката и те потънаха тичешком в тъмнината.

Силен шум от пращане им подсказа, че вратата е разбита. Викове прокънтяха в нощта и членовете на Ханзата, спускайки се по стълбите, се разбягаха в различни посоки.

— Насам! — извика Джъстин с приглушен глас, сочейки една тясна уличка. — От тук по-лесно ще им се измъкнем.

Мракът ставаше все по-непрогледен. Чуваше се само скърцането на замръзналия сняг. Петте фигури бързаха през лабиринта от виещи се улички и сокаци, на които само Джъстин знаеше края. Елиза упорстваше да издържи наравно с мъжете, но накрая се свлече, напълно изтощена, без дъх. Джъстин също спря да поеме въздух, Максим провери къде свършва улицата и се върна.

— Е, господин Кенет, какво ще кажете? — прошепна той, отправил поглед в тъмното към един от мъжете. — Имате ли представа

къде сме?

— Да, милорд — отвърна Кенет. — Досещам се за какво мислите и съм на същото мнение. Най-добре е да се разделим.

— Тогава вземайте Шербърн и бягайте, имам нужда от Джъстин, за да ни помогне. Ще се видим в крепостта.

Кенет пристъпи напред и стисна ръката на Максим.

— Ако някой от нас не успее да достигне крепостта, трябва да знаете, че за мен беше чест да се бия на ваша страна. Лека нощ — поздрави той кратко и се обърна към Елиза: — За мен беше удоволствие, милейди. На вас и лорд Сиймур желая дълъг живот.

— Благодаря за всичко — тихо отвърна тя.

Тя изстена като гледаше след отдалечаващите се, осъзнавайки в каква ужасна опасност беше въвлякла всички със своята неразумност.

Джъстин беше обезпокоен от последните думи на Кенет и отпрати питащ поглед към двамата, но Максим не му остави време да задава въпроси. Той хвана Елиза за ръката и я поведе по уличката.

— Защо беше дошла? — прошепна той. — Защо се промъкна в кантората преоблечена? Нямах ли представа от опасността? Хилърт мрази жените, особено англичанките.

— Страхувах се за теб и исках да се уверя, че не те заплашва опасност — засрамено каза тя.

Гласът му нежно прозвуча в ухото ѝ:

— Любима моя, кълна се, че образът ти е винаги пред очите ми. Единственият ми копнеж беше да се върна тази нощ при теб и да я прекарам в прегръдките ти като твой съпруг.

Той свали палтото си и ѝ го подаде.

— Подръж го да си сваля ризата. Облечи я.

Елиза замислено поглаждаше палтото от овчи кожи.

— Без малко да не те позная в него.

— И аз без малко нямах да те позная — засмя се той тихо.

Елиза бързо навлече през глава ризата и потърси отново топлината на палтото си. Тогава Максим махна на Джъстин да се приближи.

— Трябва да вървим. Хилърт няма да намери покой, докато не ни залови.

— Но къде? — попита отчаяно Елиза. — Не можем да се върнем обратно в къщата на Николаус и да изложим на опасност цялото му

семейство. Хилърт сигурно ще претърси всички странноприемници и хижи.

Очите на Джъстин проблеснаха.

— Знам едно по-сигурно място, елате, ще ви заведа. Никой не би се усъмнил да търси там.

Максим се съмняваше дали да се довери на момчето, но тръгна след него.

Мъглата беше станала още по-плътна, когато доближиха пристанищния квартал. В нощната тишина се чуваше поскърцването на високите мачти и на леда около корабите. Оглеждайки се непрекъснато, тримата се промъкнаха предпазливо по кея. Джъстин вървеше пред тях по заледената пътека; гушейки се в тъмното той им посочи името на големия кораб в пристанището и се усмихна. Беше корабът на Хилърт „Сивия сокол“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Тук всичко беше сякаш далеч от действителността, далеч от времето. Заледените реи и мачти не приличаха на нищо земно, а имаха призрачен вид. Бяха като странни фигури сред замръзналата пяна на вълните и сред тях просвирваше северният вятър. Тънък пласт сняг покриваше палубата, под него се криеше коварен лед. Високите мачти стърчаха нагоре в нощното небе и върховете им се изгубваха в мрака и снежната виелица. Дълги, многопластови ледени шушулки висяха от фордуните и реите. Подрънкващият звук на бриза през тези ледени кристали идеше сякаш от ноктите на някое чудовище, промъкващо се по палубата. Тези тайнствени звуци се примесваха с далечния шум от течаща по леда речна вода.

Максим предпазливо се промъкна на палубата, следван от Елиза и Джъстин. Гладката повърхност изискваше бдителност, тъй като всяко падане би означавало нараняване. Само леко духване на бриза беше достатъчно, за да заличи останените от тях следи. Хванал Елиза за ръката, Максим я поведе в тъмното. В този кучешки студ едва ли имаше часовой на борда. Пипнешком те тръгнаха напред, докато Максим се сблъска с един фенер и го събори. Той изруга полугласно, вдигна го и запали свещта. Пламъчето колебливо потрепваше, но щом затвори вратичката, бавно нарасна и разпръсна оскъдна светлина наоколо.

Максим продължи да ги води с фенера напред. При една врата в ляво той спря, бутна я предпазливо и влезе в параходната кухня, а от там и в капитанската каюта. Над една маса висяха всякакви кухненски прибори. В другия край на малкото помещение имаше голямо открито огнище, заградено от три стени с керамичен под. Над овъглените недогорели дървета висеше огромен котел. Над огнището имаше желязна решетка, чийто люк сега беше затворен и откъдето можеше да излиза димът. От вътрешната страна на огнището се виждаше желязна врата. На стената отзад имаше друга врата.

Те се насочиха към главната кабина. Дори и без светлина се виждаше, че в разкошно обзаведеното помещение няма никой. За да не се вижда пламъчето отвън, двамата мъже побързаха да дръпнат тежките кадифени завеси.

Зъзнейки, Елиза се огледа наоколо, но луксът на кабината не обещаваше удобство. Студът беше нахлул навсякъде.

— Като че ли Хилърт не се страхува от крадци — лаконично забеляза Джъстин.

— Да, вярно — додаде Максим. — Ако ли пък някой се осмели, то жителите на Любек веднага ще помогнат „справедливостта да възтържествува“.

— „Обесете негодника!“, биха викали — презрително каза Джъстин. — Как искам да чуя този вик и да видя Хилърт да се люлее на бесилката.

— Един ден той ще легне под секирата на палача — отвърна Максим, дълбоко замислен, с поглед върху койката.

Меките кожи обещаваха приятна топлина въпреки студа, но присъствието на младия мъж изключваше всяка надежда за интимност.

— Постепенно ми става ясно, че не сте на служба при Хилърт — отбеляза Джъстин. — Шпионин ли сте? — попита той любопитно.

— Шпионин в полза на кого? — изсмя се Максим на себе си. — Моля ви, не преувеличавайте делата ми. Аз съм без дом и родина, презрян от всички.

Максим избягна всякакви по-нататъшни въпроси. Той заоглежда внимателно каютата. Стените бяха облицовани с дърво само до вратата, под друга малка вратичка, която беше вдълбана в покрита с плочки стена, имаше парче ламарина, дълго колкото ръка. Той се надигна, дръпна резето и отвори вратичката. Както и беше предполагал, тя водеше към вътрешността на кухненското огнище.

— Много е хитър тоя Хилърт. Накарал е да построят малка кухня наблизо, за да не зъзне.

— Мислите ли, че трябва да запалим огън? — попита Джъстин.

— И без това преди настъпването на деня трябва да се махаме от тук. Но се съмнявам, че през нощта някой ще се разхожда по кея. Не виждам защо трябва да треперим.

— Ще трябва да ви изоставя за известно време — подхвана Джъстин след малко. — Ако Хилърт научи, че вие сте мъжът от

Изтока, който уби Густав, ще обърне града наопаки. Трябва да се върна обратно при леля Тереза да опаковам нещата ви и преди зазоряване да мога да ви изведа извън града. Ако ми кажете как да намеря приятелите ви, ще направя така, че да ви чакат с шейни някъде в покрайнините, докато аз доведа конете и ви изведа.

— Мога ли да ви имам доверие?

Джъстин гордо се надигна.

— Достатъчно дълго се преструвах пред Ханзата и играх на шегаджия и безобиден глупак с треперещи устни — каза той. — Никой не допуска, че от няколко години погаждам номера на господата от градската управа, като се преправям и преобличам. Няма да допусна да се съмнявате в честта ми.

— Успокойте се — смекчи тона си Максим. — Ядът превръща мъжа в глупак.

— Толкова ли лошо се представих днес, че трябва да се съмнявате в мен?

— Служихте на всички ни много добре — призна Максим. — Но ще трябва да се научите и на малко повече отговорност.

— Така ли? И защо?

— Например — Максим беше малко раздразнен, — защото вмъкнахте Елиза на събранието, въпреки че трябва да сте били наясно за опасността...

— Максим, чуй — замоли Елиза, — вината беше моя, защото го проследих тайно. И ако той не ме беше взел под покровителството си, аз щях да вляза на своя собствена глава.

— Скъпа моя, ти не би могла да влезеш без печата на Ханзата, който Джъстин несъмнено притежава...

— Ах, да — прекъсна го Джъстин. — Вие всъщност как минахте?

Маркизът посрещна погледа му със спокойно лице. Той не виждаше причина да му се доверява, но от друга страна нямаше да навреди, ако задоволи любопитството на момчето.

— Е, ако непременно държите да знаете... Казах на часовоя, че сме търговци от Новгород и Хилърт лично ни е поканил и му показах документ с Хилъртовия печат.

— Затова и дрехите... Но от къде ги имате?

— В годините, когато пътувах, спечелих много приятели и тъй като те не изпитват никаква любов към Хилърт, ми помагат с удоволствие.

— Разбира се, на вас оставям да прецените дали да ми се доверите — започна отново Джъстин. — Ако искате, може да изчакате, докато хората на Хилърт ви хванат. Ако се върнете обратно в къщи, излагате на опасност всички там. Доверете ми се, както аз ви се доверявам. Нямам намерение да помагам на човека, на чиято съвест лежи смъртта на баща ми.

Елиза докосна ръката на Максим.

— Мисля, че можеш да му се довериш. Той не ни мисли злото.

Джъстин се усмихна с благодарност.

— Елиза, много сте добра.

Максим изгледа замислено младия мъж.

— Е, добре. Присъединявам се към решението на дамата. Но ако то се окаже погрешно, ще се разкайвате. Помнете това.

Джъстин кимна.

— Трябва да призная, че преди няколко часа нямах високо мнение за вас.

Бегла усмивка озари лицето му.

— Дано във вашата крепост има място за още един гост. Когато Хилърт застане пред стените ви, всеки човек ще е нужен. Не искам да пропусна този момент.

Максим приближи до бюрото и надраска нещо върху къс хартия. Подаде я на Джъстин и попита:

— Знаете ли къде е „Лъвската лапа“?

Джъстин кимна.

— Там приятелите ми чакат новини. — Максим извади една малка монета от джоба си и я подаде на младия мъж.

— Дайте им съобщението и покажете монетата с главата на кралицата. Тогава ще ви повярват.

Джъстин прибра монетата.

— Няма да ви разочаровам.

— Много добре. — В тона на Максим се усещаше загриженост.

До пролетта, докато пристанищата се освободят от леда, те оставаха на практика с вързани ръце. Ако Хилърт поведеше всички, които бяха сега под негова опека, щяха да пострадат.

Джъстин тръгна към вратата и се усмихна дяволито.

— Преди да тръгна, ще наклада огън в кухнята — моя сватбен подарък за лорд и лейди Сиймур.

— Вие откъде... знаете?

Джъстин наклони глава, и преструвайки се, че мисли напрегнато, каза:

— Хм, една забележка, направена от сър Кенет ме стъписа, но след като дойдохме тук, дооформих края. Мога ли да зная кога беше венчавката?

— Днес сутринта — каза тихо Елиза и се притисна до Максим.

— Вероятно Николаус не знае още нищо за това? — напрегнато попита той.

Елиза кимна утвърдително.

— От мен няма да научи — увери ги Джъстин. Искаше вече да излезе, но изведнъж се обърна. — Трябва да направите всичко, за да се махнете от тук, най-късно, когато се размразят пристанищата. Може би трябва да говоря с Николаус за едно пътуване с кораб. Той сигурно ще ме разпитва, щом се прибера.

Въздъхна и погледна Максим.

— Не знам какви са ви делата с Хилърт, но той става много зъл, ако му погодят номер и особено ако шегаджията е шпионин.

Той се засмя, като видя, че лицето на Максим помръкна.

— Вие може да отричате, милорд, но аз не намирам никакво друго обяснение. Бъдете спокоен, аз умея да си държа устата затворена. Но трябва да ви предупредя, че Хилърт има свои хора навсякъде и те дебнат.

— Ще бъда нащрек. Благодаря ви още веднъж за помощта.

Джъстин вдигна ръка за сбогом и тръгна. Максим заключи вратата и сложи на огнището казан, пълен с ледени парченца. Чуваше се как стъпките на Джъстин се отдалечават. Максим свали мустаците си и се опитваше да отстрани лепкавото вещество, с което ги бе закрепил, от горната си устна. Огънят в огнището се разгоря и стопли главната кабина.

Отново бе настъпила тишина, но двамата не й обръщаха внимание, потънали в прегръдките си. После бързо се освободиха от връхните си дрехи.

Елиза весело захихика, когато усети вкуса на алкохола върху горната устна на мъжа си. След това се повдигна на пръсти и притегли главата му надолу.

— Трябва да отстраниш боята от косата си и да изчистиш лицето си, иначе след това ще си мисля, че съм се любила с друг мъж.

— След това — прошепна той и ръката му се плъзна под ризата ѝ и отвърза шала, който пристягаше бюста ѝ. Елиза с желание се остави на ръцете му.

Устата му с жадна страст търсеха устните ѝ. Измина цяла вечност в целувки, преди той да я пусне задъхана.

— Трудно се удържам. Толкова съм изгладнял за теб. Страхувам се, че ще бъда без задръжки.

— Аз не съм роза и далеч не съм толкова нежна. И аз съм много любопитна. Не ти ли идва на ум, че и аз копнея за това, както и ти. Искам да те ощастливя, но не знам как. Казва ли се, че една жена ощастливява мъжа си?

— Да.

— Тогава ме научи как трябва да те любя. Научи ме какво доставя удоволствие на един мъж. Нека да бъде твоята любима, която заличава спомените от всички други преди мене.

Със закачлива усмивка тя разкопча украсения със скъпоценни камъни колан. След като разхлаби колана, тя загали гърдите му. Окуражена от въздишките му, тя спусна ръцете си към корема му и по-надолу, като се притискаше в него.

Възбуден, Максим свали ризата от раменете ѝ. Устните му се плъзнаха по врата и шията ѝ. Пълните ѝ гърди проблясваха прельстително в меката светлина на огъня. Максим не можеше да се нагледа на съвършената ѝ красота. Той обхвана меките окръглености с ръце и се наведе над нея. Устата му я обсипваха с милувки и нежност. Елиза отпусна глава назад. Тялото ѝ се разтърсваше от върховно блаженство, което сякаш щеше да изпепели всяка фибра от съществуването ѝ. И в най-смелите си мечти тя не беше си представяла, че ласките на любимия биха могли да бъдат толкова опияняващи. Когато Максим започна да я разсъблича, тя му помагаше, докато остана гола пред него. След това тя започна да го съблича, гърдите ѝ съблазнително се допираха до неговите, докато той продължаваше да гали тялото ѝ с ръце.

Максим я поведе към леглото, седна, събу ботушите си, после съвсем освободи колана си и пусна панталоните на пода. Учудена и за миг изплашена, тя погледна към него.

— Страхуваш ли се? — попита Максим.

За известно време тя го наблюдава с интерес, после с предизвикателна усмивка каза:

— Не, само съм любопитна.

Още от първия миг Максим беше омаян от тази смесица от невинност и от чувственост при Елиза. А и по-привлекателна не му се беше струвала никога преди това.

Максим я притегли към себе си и тя обгърна врата му с ръце. Седнал на ръба на койката, той я сложи в скута си. Чувствата, които целувките и ласките му пробуждаха у нея, учестиха дишането ѝ. Тя беше така обхваната от странна възбуда, че почти не усети болката от проникването му в нея. Чувстваше само все по-нарастващото желание, един неутолим глад.

Максим се облегна назад върху възглавниците, с ръце на ханша ѝ. Една прошепната дума и тя последва указанията му — започна бавно да се движи. Учудването ѝ отстъпи пред нарастващата възбуда, когато той мощно посрещна тласъците ѝ. Върховното блаженство, което усещаше в слабините си, я обхващаше все по-силно и я окриляше с обещанието за още по-големи наслади. Той посегна към гърдите ѝ, тя се отпусна назад и се отдаде безрезервно на любовта, а дългите ѝ коси покриха бедрата му. В тишината на каютата чуваше дрезгавите му, на пресекулки вдишвания, докато усещаше ръцете му навсякъде по себе си. Светът около нея потъна, когато я обзе върховна наслада, хиляди искри преминаха през тялото ѝ и я хвърлиха в екстаз. Тя беше жена, той беше мъж. Тя беше лейди, той — лорд. Тя беше Елиза, той беше Максим. Свързани завинаги чрез огъня на телата и сърцата си.

Устните ѝ изпуснаха дълга въздишка и тя падна на гърдите на мъжа си. Един блажен миг, който изглеждаше като вечност. Той я притискаше нежно към себе си, целуваше челото ѝ, галеше косите ѝ, шепнеше в ухото ѝ нежни думи. Максим придърпа единия край на кожената завивка върху Елиза. След това я обърна и застана отгоре. Той се вглеждаше в очите ѝ и усмивка играеше в ъгълчетата на устните му.

— Задоволено ли е любопитството ви, мадам?

Елиза усети, че възбудата му отново нараства, размърда се под него, въздъхна замечтано и обви ръце около него.

— Още ли има да ме учите, милорд?

— Не те боля много, нали? — шепнеша той в ухото ѝ.

Елиза закачливо се усмихна.

— Милорд, аз съм ваша в добри и лоши дни.

След това те отново полетяха заедно към звездите и измина цяла вечност, преди Максим с нежелание да се надигне от леглото.

Той наля вода от котела в един леген и изми лицето и косата си. Когато отново дойде до леглото, Елиза попита:

— Остави ли и за мен малко вода?

— Това се разбира от само себе си. Не бих пропуснал момента да те видя как се къпеш — усмихна се той.

Елиза седна, като придърпа завивката на гърдите си.

— Не мога да се мия в твоё присъствие. Би било неприлично — каза тя срамежливо.

— Какво? Вече толкова пъти съм си те представял в банята — пошегува се той. — Нима искаш да ме лишиш от правото ми на съпруг да се порадвам на жена си като се къпе?

— Не, но... бих се радвала на обща баня, след като... посвикна с всичко.

Максим се засмя, наведе се и я целуна по горещите устни.

— Ще сложа още дърва на огъня, скъпа. Връщам се веднага, щом си готова.

Той облече ризата и панталоните си и излезе от каютата.

Елиза бързо се изми. Пригответи се припряно и претърси чекмеджетата за гребен. Остана поразена, когато в едно от тях намери кожена кесия с инициалите „Р. Р.“. Буквите бяха същите като на кесията на баща ѝ. Тя я грабна и по тежестта ѝ разбра, че в нея няма монети, но...

Любопитна, тя изтърси съдържанието в ръката си — изкусно изработен голям златен пръстен с оникс. С треперещи ръце тя го вдигна срещу светлината на фенера, но, нямаше съмнение — това беше пръстенът на баща ѝ.

На вратата леко се почука, тя се обърна и възбудено извика:

— Виж! Пръстенът на баща ми! Шефилд наистина го е видял. Но защо? Защо Хилърт е трябвало да го отвлича? — объркано питаше тя. — Само заради златото, което баща ми е скрил? Хилърт сигурно притежава достатъчно.

— Той не знае думата достатъчно, сладка моя. Алчността му е безгранична.

— Това е най-доброто доказателство, че баща ми е някъде тук.

Максим поклати глава и притегли Елиза към койката.

— Не, скъпа. Мисля, че са го пратили обратно в Англия.

— Мислиш, че са го освободили. — Тя събра ръце за молитва и отправи поглед нагоре. — Ох, ако е така!

— Мисля, че не е.

Максим се развълнува, когато видя как надеждата ѝ премина в разочарование. С насълзени очи тя се вгледа в него. Той я взе в ръце, когато се разрида и я залюля като малко дете.

— Ако сега ми кажеш, че е мъртъв... о, господи, Максим, не вярвам. Няма да повярвам, докато с очите си не видя тялото му.

— Честна дума, Елиза, аз наистина вярвам, че той е жив. Но не мисля, че е свободен. Ако направи грешката и им каже къде е скрито съкровището, това би означавало края му. Мълчанието му е неговата единствена защита.

— Той никога няма да издаде скривалището — каза тя, борейки се със сълзите си. — Не би се предал дори и да го измъчват. Той е силен и умен.

— Тогава да се надяваме, че навреме ще пристигнем в Англия, за да го освободим.

Тя учудено го изгледа.

— Искаш да се върнем в Англия?

— Да, иначе е твърде опасно да чакаме до пролетта. Джъстин е прав. Хилърт скоро ще научи кой е убил Густав, ако вече не го знае и ще ни преследва с цялата си банда.

— Може би не е добре да се връщаме сега в Хоенщайн.

Максим я притисна силно и я целуна. После отметна горната завивка и я положи в леглото, съблече се и се мушна при нея. Прегърнати, те не се интересуваха от света извън кораба.

Елиза сънливо отвори очи, беше ѝ приятно и топло в ръцете на Максим. Имаше чувството, че всичко на този свят е наред. Въздъхна

доволно, намести се още по-плътно до спящия си съпруг и заспа отново, докато не почувства, че той нежно гали гърдите ѝ. Устните му докосваха врата и рамената ѝ. Елиза се обърна. Без да проговарят, те отгатваха и най-съкровените движения в слетите си души.

Максим се подпря на лакът и сведе устни към изпълнените ѝ с очакване устни. Сетивата ѝ бързо се пробудиха, когато ласките му станаха по-смели.

Трясък като от барабанен удар нахлу в тишината. Максим скочи и сънливостта му в миг изчезна. Шумът се повтори и те разбраха, че идва от бавни, тежки стъпки по заледената палуба. Максим отметна завивката, навлече дрехите, грабна камата и се промъкна към вратата.

— Враг или приятел? — извика той високо.

— Аз съм — чу се гласът на Николаус. — Джъстин чака с конете. Дошъл съм да ви взема.

Максим вдигна резето и отвори. След това отстъпи и пропусна капитана да влезе. Лицето на Николаус застина, когато видя Елиза на койката със завивка пред гърдите. Косите ѝ се спускаха в безпорядък по раменете ѝ. Николаус в миг установи, че няма друго място за спане.

— Ах, ти, негоднико! — обърна се той към Максим с поглед, изпълнен с омраза.

Без да му даде възможност за обяснение, той го удари с юмрук в брадата, свари го неподготвен и Максим залитна през цялата кабина, строполи се на пода. Елиза изпищя. Веднага след това Максим се повдигна на лакът и разтърси замаяно глава.

— Стани! — прокълтя гласът на Николаус и той тръгна към Максим. — Ще получиш това, което заслужаваш.

Тогава Елиза скочи и без да обръща внимание на голотата си, се втурна към Николаус. Като издаде яден вик, тя заби юмука си в корема му. Учуден от силата, с която ударът беше нанесен, той отстъпи. Докато Максим, опрян още на стената, разтриваше челюстта си, тя го закри с тялото си, обвила вече плътно около себе си завивката.

— Как си позволявате така да нахлувате! Месите се в неща, които изобщо не ви засягат, Николаус! Искях да ви пощадя и да поднеса нещата по друг начин, но вашето хлапашко държание направи това невъзможно. Вчера се венчах с Максим.

Без да обръща внимание на слисването му, тя продължи:

— Не искахме да ви нараняваме, още по-малко имахме намерение да се влюбваме... но... то просто се случи. И не мислете, че Максим е използвал ситуацията. Аз знам точно какво искам. Щастлива съм да имам Максим за мъж и ще се помъча да му бъде добра жена... както бих се помъчила да бъде добра жена и на вас, ако бяхме отишли заедно пред олтара.

Тя спря да събере мислите си и допълни по-спокойно:

— Дълга ви извинение, дето не ви казах по-рано, че чувствата ми клонят към друг. Максим ме помоли още преди време да ви кажа, но ми беше неприятно, че ще трябва да ви нараня. Сега разбирам, че не съм била права, понеже сега ви причиних още по-голяма болка, за което съжалявам. От цялото си сърце, Николаус.

— Трябваше да се сетя, че така ще стане — въздъхна разочаровано капитанът. — Та вие бяхте през цялото време заедно.

С вял жест той посочи към вратата.

— Джъстин ви е донесъл дрехи. Ще взема нещата и трябва веднага да тръгваме. Ще ви придружа до края на града и там ще се сбогуваме. Преди да замина за Хамбург, трябва да се погрижа за Катарина и мама. Джъстин ме убеди, че се налага да напуснете страната колкото се може по-бързо. Ще се погрижа за това — веднага, щом ледът започне да се топи. Щом съм готов, ще ви пратя вест.

— Наистина ли искате да ни помогнете при бягството? — попита Елиза със смесени чувства.

След като той кимна, тя го изгледа настойчиво.

— А вашите задължения спрямо Ханзата?

— Изглежда в сърцата на мъжете от Ханзата нещо трябва да се промени — каза той замислено. — Преди време Съюзът беше образуван, за да защитава членовете си от пирати и друга паплач. А сега той самият защитава един пират. Все още не знам какво ще направя. Може би от грижа за собствената си кариера и благосъстояние съм си затварял очите пред злоупотребите на Хилърт. Беше по-лесно в нищо да не се меса.

С изкривено от болка лице Максим се съвзе и Елиза се зае да наложи удареното място с влажна студена кърпа. Максим трепна, когато тя докосна лицето му. Поглеждайки над главата ѝ, той хвърли пълен с укор поглед към Николаус.

— Без малко да ми счупиш челюстта.

— Това беше и намерението ми. Сега сме квит.

Сигурен, че между тях отново всичко е наред, капитанът тръгна към вратата. След малко се върна с голям вързоп, който хвърли на Максим.

— Чакам отвън — каза той и излезе.

Максим и Елиза се заобличаха бързо. Тя трябваше често да го моли за помощ. Той беше готов много преди нея, и въздишайки, издърпа кадифената рокля през главата ѝ, оправи полите ѝ надолу и я закопча на гърба. Приятна тръпка премина през тялото ѝ, когато усети топлата му ръка на рамото си, после ръката се мушна под роклята ѝ и обхвана едната ѝ гърда.

— Не мога да си представя, че ще стигнем Хоенщайн. Тази местност изисква обстойно изследване.

Елиза сложи ръка върху неговата.

— Винаги ще копнея за твоето докосване. Не мога да повярвам, че отново сме сами.

— Николаус ни очаква, а и достатъчно дълго се бавихме — прошепна ѝ той. — Не забравяй пръстена на баща си. Колкото по-бързо тръгнем, толкова по-бързо ще пристигнем, ако Бог пожелае.

Максим поведе Елиза към кея, където Джъстин и Николаус чакаха с конете. Той я качи на кобилата и под предлог, че е забравил нещо в каютата, се върна на борда, а те тръгнаха.

Максим се втурна в кухнята и измъкна от вътрешността на огнището една горяща цепеница. След това, заедно с още малко дърва от огнището той я хвърли през люка към долната палуба, където имаше всякакви корабни въжета и стари, изпочупени върлини. Усмивайки се доволно, той се върна.

Ако имаше нещо, което би привлякло Хилърт в Хоенщайн, това беше пожарът на кораба му. И подпалвачът. Ако всичко се развиваше по план, кралицата на Англия щеше да има добър повод да се реваншира пред Максим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Оловносиви облаци тегнеха ниско над крепостта Хоенщайн; силни ветрове измитаха снега от пустите пътеки. Конете мъчително си проправяха път през преспите, влачейки шейната, в която седеше Елиза. Вече приближаваха крепостния ров. Въпреки почти непрогледната снежна пелена, тя можа да различи неясните контури на решетката над входа, която все още беше вдигната. След приглушеното потрепване на копитата по дървения мост последваха разпорежданията на Максим, докато той обуздаваше Еди. Фич и Спенс трябваше да държат впряга ѝ, докато Шербърн и Джъстин слязат, Кенет помагаше на слугите да заведат другите коне в обора.

Елиза отвори вратата на шейната и видя Максим пред себе си. По брадата му, която беше израснала за тези два дни, имаше снежинки. Под качулката веждите и миглите му бяха покрити със скреж. От студ той беше стиснал зъби, лицето му беше бледо и с хлътнали бузи. Той не проговори, докато ѝ помагаше да слезе. Елиза усещаше желанието му за топлина и го прихвана през кръста. Така те се отправиха към главния вход. След тях вървяха Шербърн и Джъстин. Елиза си мислеше, че стигнаха крепостта буквално в последния момент.

Максим посегна да отвори портала, но вятърът мигновено изтръгна бравата от замръзналите му пръсти и блъсна вратата във вътрешната стена. В двора се завихри бял облак. Когато най-сетне портата се затвори зад тях, Елиза се обърна към Максим, който изтощен се облегна безмълвен на стената. Тя предпазливо свали вкочанената му ръкавица и се опита да съживи ръката му, разтривайки я леко.

Госпожа Ханц мрачно гледаше новопристигналите, които сваляха мокрите си от снега дрехи. Тя естествено не смееше гласно да изрази недоволството си от безпорядъка, защото още помнеше какво ѝ бе казала Елиза, преди да тръгнат от тук.

Елиза се обърна към икономката.

— Дитрих не разбира добре английски, затова му кажете да ни донесе яденето горе. Тези мъже изминаха пътя от Любек до тук и са изтощени и полузамръзнали. Кажете му още, че трябва да стопли достатъчно вода, за да могат да се изкъпят. Господин лордът може да се изкъпе в моите покои, другите трябва да използват старите помещения.

— Разбрах, уважаема госпожице! — Госпожа Ханц понечи да си тръгне, но беше спряна от последното нареждане на Елиза:

— И когато дойдат Фич И Спенс, кажете им да качат багажа на господин лорда при мен. Нашите гости трябва да си поделят стаите горе. Погрижете се да има нови сламени дюшеци и спално бельо от помещенията на ратаите.

Жената повдигна тъмните си вежди.

— Къде ще спи господин лордът?

— Естествено, при мен — отвърна Елиза и се обърна към съпруга си, без да й обръща повече внимание.

— Значи все пак се е случило! — проблесна през главата на госпожа Ханц. Тя си го знаеше през цялото време. Тази английска мръсница е оплела господин лорда, за да го ошушка. Не заслужава и най-малко внимание. Ако маркизът не беше тук, тя открито щеше да й покаже презрението си.

Госпожа Ханц смяташе яда си за оправдан и това ѝ даваше сили и я правеше дейна. За това момиче нямаше място в една голяма къща, още по-малко като господарка на слугите, които ще виждат в нея обикновена повлекана. И госпожа Ханц щеше да се погрижи те да го видят.

Елиза не забеляза оживлението в кухнята, тъй като посвети цялото си внимание на Максим. Госпожа Ханц безцеремонно нареждаше на готвача, като че ли тя беше пълноправна господарка на крепостта.

— Хайде да се качваме, Максим, горе ще се стоплиш на огъня — настояваше Елиза. — Междуременно ще донесат водата за миене и яденето.

Когато Фич отвори вратата, плътно следван от сър Кенет, в залата отново нахлу леден повей.

— Фич, ще заведеш ли господата в стаите на господин лорда — помоли Елиза. — Виж дали има достатъчно дърва за огнището. Преди

да си легнат те трябва добре да се стоплят, да се изкълпят и да вечерят.

С любезен жест Фич се обърна към гостите.

— Последвайте ме, ще ви заведа горе.

Фич пъргаво заизкачва стълбите, но мъжете можеха да го следват само бавно и сковано. Максим също едва-едва тръгна нагоре, подкрепян от Елиза. Когато пристигнаха в отредените им стаи, той предпазливо се отпусна на един стол пред камината, треперещ от студ. Елиза веднага наметна топла кожа на раменете му. Когато коленичи пред него и му издърпа ботушите, по лицето му премина болка. Тя му свали влажните от снега дрехи и започна леко да го масажира, като плахо целуваше при това гърдите, ръцете, пръстите му. Животът бавно се завръщаше в него и той започна да отговаря на целувките ѝ. След това Елиза го загърна грижливо в кожата, наля бира в една керамична чаша и отиде до камината да я сгрее с нагорещеното желязо.

— Сега вече трябва да си по-добре — усмихна се тя.

— Наистина се съмнявах, че ще успеем да изминем последните мили — призна той и отново потрепери.

— На Хилърт няма да му е лесно да те последва.

— Да, ако времето се задържи такова, може да дойде чак през пролетта.

— От сега ме е страх.

— Аз ще бъда подготвен за това, скъпа, понеже нямам намерение да те оставя вдовица за следващите двайсет или повече години.

Елиза се помъчи да се усмихне, стана и му подаде чашата. Максим прокара ръка по брадясалото си лице. Той беше толкова изтощен, че едва вдигаше ръката си, но се дразнеше, че изглежда така.

— Една млада съпруга не бива да вижда мъжа си в такова състояние. Сигурно изглеждам ужасно.

— Обичам те — прошепна тя на колене пред него, — и как изглеждаш никак не ме интересува. Интересува ме само как се чувстваш. Не бих понесла да те загубя.

Движенията на Максим бяха забавени и внимателни, като че ли някоя рядка птица бе кацнала на ръката му и той внимаваше да не я пропъди. Жената, за която се беше оженил, бе изключителна. Тя можеше да бъде нежна и плаха, дива и невъздържана, строга и делова, щастлива и изпълнена с надежда. За краткото време, което те бяха заедно, за него беше ясно какво печели в нейно лице.

Без да говори, той разпусна косите ѝ и ги погали така буйно разстлани по раменете ѝ. Омаян, той гледаше как тя обвиня един светъл кичур около пръста си и постепенно у него се оформяше прозрението — да, той я обичаше и ценеше повече от своя живот.

Чу се леко почукване и магията отлетя. Елиза се отдръпна от Максим, когато Фич влезе. Бутайки с рамо вратата, той внесе две ведра с димяща топла вода. Елиза се приготви да обръсне лорда и той им хвърли кратък поглед. Лицето му остана безизразно. Като изля водата в качето, той застана до стола на лорда.

— Милорд, сигурно ще се радвате да чуете, че ние със Спенс вече се погаждаме добре. Преди често се поспречквахме. Това не означава, разбира се, че от време на време не уреждаме стари сметки с оная дебела стара сврака Ханц. Но за това не си заслужава да говоря. А как беше при вас, сър? Честно казано, не ви очаквахме толкова рано. Спенс и аз са мислехме вече, че сте попаднали в клопка.

— Клопка е слабо казано — отбеляза Максим, тъкмо когато Елиза прокараваше бръснача по горната му устна. — Но що се отнася до нас двамата, ние се оженихме преди няколко дни в Любек.

Фич засия от радост.

— Това се казва хубава новина, милорд. — Той огледа стаята. — Това е най-доброто от дълго време насам, което се случва на господина. Ако лорд Сиймур е загубил звание и богатство, дамата си я бива. Никога не съм се замислял дали ще се ожените за лейди, но изборът ви наистина е сполучлив.

Елиза се усмихва през рамо.

— Благодаря, Фич.

— Милейди, удоволствието е мое да бъда на вашите услуги — ухили се той доволен. Поклони се ниско и тръгна към вратата. — След като ви донеса още вода, веднага ще кажа и на Спенс.

Той затръшна вратата след себе си и се чу как се затича по коридора.

— Изглежда одобрява връзката ни — шеговито отбеляза Максим и придърпа жена си, за да я целуне по меките устни.

Елиза потъна във възхищението, което прочете в очите му.

— Вероятно страшно се радва, че вече не воюваме.

Фич донесе още няколко ведра и тръгна за последните. Максим се надигна и последва Елиза към медната вана, където тя доливаше

студена вода, за да я направи приятна. Максим пусна кожата на земята и стъпи във водата. Той се отпусна и се чувстваше вече по-добре, когато Фич се появи с другите пълни ведра. Елиза наливаше студена, а Фич — гореща. След това тя взе едно канче и започна да облива мускулестия гръб на Максим.

Силно покашляне накара Елиза да се обърне. В преддверието стоеше госпожа Ханц с пълен поднос. Тя с мъка скриваше презрението си, когато Елиза я помоли да се приближи към камината.

— Оставете яденето там, за да е топло. Господин лордът и аз ще вечеряме след банята.

— Госпожице, не знаех, че ще вечеряте с лорда — каза тя, като продължаваше да стои като закована на вратата.

Това, че една жена помагаше на любовника си да се къпе в присъствието на други, бе за нея вече прекалено. Не можеше да се сдържи да направи забележка, че не е прието една обикновена жена да се храни заедно с благородниците.

— Мислех, че ще вечеряте долу в кухнята.

— Сбъркали сте, госпожо Ханц — обясни остро Елиза, подразнена от високомерието ѝ.

— Тогава желаете ли да донеса още един поднос?

— Естествено — нетърпеливо ѝ отвърна тя. — И по-бързо. Ах, кажете на Дитрих да стопли още вода. След вечеря искам и аз да се изкъпя.

Максим, който не считаше за нужно да пълнят втори път ваната, каза, без да подозира нищо:

— Скъпа, няма защо да чакаш, можем заедно да се изкъпем във ваната.

От възмущение дъхът на госпожа Ханц секна. Тя пристъпи няколко крачки напред, тресна подноса на масата и веднага излезе отвратена от безнравствеността, на която току-що бе станала свидетел. Мърморейки под нос, тя закрачи тежко по коридора така, че подът се тресеше под стъпките ѝ.

Фич щеше да се пръсне от смях, когато лейди Елиза строго погледна съпруга си след неговите думи.

— Е, аз си тръгвам вече — обяви той високо, като забеляза леко сбръчканото чело на господаря.

Понякога бе достатъчен един поглед на маркиза, за да бъде задействан някой. По най-бързия начин Фич изчезна от стаята и затвори след себе си.

— Е, милейди... — Максим се облегна назад, опря ръце на ръба на ваната и загледа прекрасното лице на жена си. — Имаме всичкото време на този свят и няма защо да се страхуваме от дългата, студена нощ. Ела и украси банята на съпруга си със своето присъствие, сгрей кръвта му.

Със съблазнителна усмивка Елиза прибра отново косите на врата си. За момент заключи вратата, сложи подноса до огъня, забелязвайки, че храната е достатъчна за двама. После приседна на леглото, събу обувките си, повдигна високо поли, за да свали чорапите си и му позволи до насита да се възхити от стройните ѝ крака. Когато се качваше при него във ваната, той я поглъщаше с поглед, заплепен от голотата ѝ. Елиза се отпусна блажено в ръцете му. Наслаждаваха се на приятното усещане да са притиснати един о друг в прегръдките на водата. Той я целуваше с разточителното умение на мъж, който има много време пред себе си.

Едно почукване на вратата ги изтръгна от унеса. Максим с нежелание вдигна глава.

— Кой е?

— Господине, нося още един поднос с ядене — чу се госпожа Ханц. — Да го внесе ли?

— Може да си вървите обратно — заповяда Максим. — Заети сме.

— Но госпожица Редбърн каза...

— Сега тя се казва госпожа Сиймур — кратко отсече той.

Госпожа Ханц се хвана за гърлото. Господинът сигурно няма достатъчно разум, за да вземе такова недостойно създание за жена.

— Господине... означава ли това, че госпожица Редбърн е сега госпожа Сиймур?

— Ах, глупава жено, как по-ясно да го кажа — прогърмя гласът му. — Сега тя е лейди Сиймур! А сега си вървете и ни оставете на мира. Не искам да бъда обезпокоен, докато не ви повикам. Изчезвайте!

— Както желаете, милорд — отвърна тя сломено и с треперещ глас.

Наистина тъжен ден, в който един благородник пропада, давайки си името на едно обикновено улично момиче.

— Лейди Сиймур — повтори Елиза замечтано, обви ръце около врата му и прокара пръст през кестенявите му коси. — Добре звучи.

— Даже много добре, милейди — прошепна той, докато с отворени уста обхождаше шията ѝ. — На никоя друга името не би правило такава чест.

Тя го погледна учудено.

— Даже и на Арабела?

— Ти си моята любима, ти и никоя друга — увери я той и бе възнаграден от сияещия ѝ поглед.

Вилнеещата зимна буря безмилостно потапяше страната в бял облак. В топлия уют на покоите си младата двойка не мислеше за свирепостта на виелицата и се радваше на мига. Те лежаха в леглото и се наслаждаваха на безделието си в спокойната утрин. Гласовете им звучаха меко, приглушено. Лежаха на една възглавница и си говореха за хиляди неща — за надеждите си, мечтите, копнежите, за миналото, настоящето, бъдещето. Максим лежеше с ръка под главата, Елиза беше легнала по гръб, опряла крака на твърдите му мъжки бедра. Държаха се за ръце, Максим галеше и целуваше фините ѝ пръсти и я гледаше с поглед, изпълнен с любов.

Това бе началото на брака им, една здрава основа, върху която можеше да се строи, да бъде обогатяван с радостите на живота, за да устои на всички бури и изпитания, които вероятно щяха да ги споходят. Това бе сливането на два живота в един.

Наближаваше вече обяд, когато най-послед слязоха долу и се присъединиха към другите гости под мрачните погледи на госпожа Ханц.

— Добре, дошли в скромната ми крепост! — сърдечно поздрави той и се засмя, когато другите извисиха гласове при шеговитите му думи.

— Кълна се, че по разкош може да се мери с всеки дворец на кралицата в Англия — прогърмя сър Кенет.

Елиза приближи до масата, където бяха наредени примамливи ястия. За да привлече вниманието на мъжете, тя почука с ножа върху

една метална чаша и извика бодро:

— Господа, чувствайте се добре под този стар покрив. Един ден и вие ще остарееете и ще ви се присмиват за това. Не мислете за овехтелите маси, за скърцането на пантите, за разрухата. Нека хапнем и пийнем за наша обща радост. Днес трябва да се веселим, надхитрихме Хилърт... А и бурята носи толкова много сняг, че сме далеч от преследването му. Смело, господа! До края на зимата можем да се наслаждаваме на компанията си и на вкусните ястия на нашия Дитрих. — С грациозен жест тя посочи широко усмихнатия готвач и продължи: — Талантът му може да предизвика завист у английската кралица.

— Чуйте — сър Кенет отпи една голяма глътка вино и избърса дебелиите си мустаци, — ние сме почти пред вратите на рая, щом сме с този най-хубав ангел сред ангелите. — Той вдигна чаша. — Да прием за прекрасната лейди Сиймур, която още като нежна девойка се осмели да натрие носа на господата от Ханзата.

Мъжете пиха за нейно здраве, а след това Елиза вдигна наздравица:

— За мъжете, на които дължа спасението си. Да живеят дълго и да са винаги готови да се справят с една дузина змейове.

Госпожа Ханц скришом наблюдаваше развеселените приятели, без да показва презрението си. Щеше да изчака подходящия момент, за да ги научи. Тези жалки англичани щяха да усетят какво значи отмъщението на Хилърт.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Бурята вилня шест дни, седмият дойде със слънце и с кучешки студ — дори и орел да искаше да полети в този леден въздух, не би достигнал Хоенщайн. Няколко мили по на север, в Любек вече няколко дни цареше истинска бъркотия. Градът беше претърсен и до най-отдалечените кътчета, но от злосторниците, които бяха убили човек и причинили безредие, нямаше и следа. Когато Хилърт научи, че корабът му на зимното пристанище гори, той се втурна натам, виейки от ярост. Със собствените си очи трябваше да види как горящият корпус се разтърсва. Със смъртоносен поглед проследи той потъването на своята някогашна гордост, докато накрая над почернялата от сажди вода останаха да стърчат само димящите върхове на мачтите. През следващите дни сводовете на Кантората кънтяха от бесните припадъци на Хилърт. Изключителното му чувство за справедливост се грижеше всеки да отнесе от гнева му, без значение дали е благородник или търговец. Който имаше да говори с него, го правеше с неудоволствие и по възможност най-бързо си тръгваше, за да избегне зловния му език или юмрук.

В затрупаната от сняг крепост Хоенщайн дните летяха неусетно. Силните бури навън не помрачаваха задоволството и приятните часове на обитателите ѝ. Вкусният аромат от кулинарното изкуство на Дитрих проникваше навсякъде, от стаите се носеха шумове от работа и веселие. Макар всички да знаеха, че решителната битка ще настъпи, времето им сега беше изпълнено с хармония и дружелюбност.

Никой не се съмняваше, че скоро Хилърт ще напомни за себе си. Обсъждаха се защитни тактики, арбалети се смазваха, мечове и ками се точеха. Докато времето навън беше лошо, мъжете се упражняваха за бой в залата. Там често се чуваше звън на метал и силни подвиквания. Присъствието на Елиза караше мъжете да правят какви ли не номера и щуротии. Особено младите се стремяха да заслужат похвалата ѝ.

В спокойните вечерни часове мъжете се събираха най-често в някой ъгъл на залата и обсъждаха отбранителната си стратегия, при

което внимаваха да не бъдат подслушвани от госпожа Ханц. Елиза обикновено се оттегляше в стаята си и чакаше съпруга си. Тя изпробваше изкуството си да бродира върху едно ковъорче, поправяше дрехите на мъжете и тананикаше.

Когато виелиците най-после отслабнаха, мъжете разчистиха пътища през преспите към крепостния вал, и към стопанските постройки и складове. Претърсиха всичко за суров материал, от който се нуждаеха за изработване на нови оръжия. Изтегляха стари дървени части и ги трупаха на сушина, малки метални парчета бяха събирани в бурета и поставяни до барута. От запечатаните делви в мазето изваждаха лой и я слагаха в огромните метални казани, в средата на двора. После кладяха големи огънове под тях, за да разтопят мазнината. След охлаждането им казаните бяха покривани, за да се предпазят от овлажняване. На следващия ден процесът се повтаряше. Спенс, който работеше като ковач в обора, изработваше върхове на копия, стрели и големи болтове за арбалетите.

В своите момичешки представи за любовта Елиза не бе допускала, че затворничеството в една отдалечена крепост може да я дари с толкова щастие. Понякога тя се сгушваше в ръцете на Максим пред камината с пращящия огън. Увити с дебели кожи, те бърбеха с часове, докато огънят изгаснеше. В леглото прекарваха ноци, които надхвърляха фантазиите на всяко невинно момиче...

Два пъти по две седмици отминаха и крепостта продължаваше да бъде защитена от външни посегателства. Сред ледената бяла пустиня извън портите цареше тишина, като че ли всичко беше затаило дъх в очакване на буря. От време на време поривът на вятъра поръсваше снежец от клоните, и той се сипеше към земята, блестейки на слънчевата светлина. Птици хвъркаха по върховете, някоя катеричка скачаше между клоните, под нея самотен елен тръгваше по вече появилата се черна следа към реката.

Постепенно слънцето се изкачваше все по-високо на небосвода и сгряваше дните, а зимният студ забележимо отстъпи. Максим беше струпал много дърва преди още да им донесат горещата вода за баня. Изкъпаха се и той излезе да разтъпче коня си. Тръпки преминаха по тялото на Елиза. Тя знаеше, че околността вече не бе безопасна.

Тя изпусна дълга, замислена въздишка и се облегна назад във ваната. Пред очите ѝ минаваха събитията от изминалите месеци. Откакто напусна Англия, толкова много неща се промениха. Сега тя се носеше на крилете на любовта. Максим беше любящ, нежен съпруг, с много разбиране към нея. В същото време притежаваше страст и чувственост, които съответстваха на нейната буйна природа и гореща кръв. Единствен поглед пробуждаше цялото ѝ същество. А само при вида на неговата мъжественост тя вече изпитваше желание. Неговата любовна увертюра беше винаги толкова вълнуваща, колкото и онези мигове, когато той ненаситно я вземаше и отприщваше нейната страст.

Внезапно очите на Елиза се разшириха и тя изправи гръб във ваната. Започна трескаво да брои дните на пръстите си... Възможно ли е? Тя отново преброи, този път по-бавно. Глупави притеснения. Там, където има любов в изобилие, трябва да има радост за всичко... и за кълнящия живот също.

Усмивка премина през лицето ѝ, когато се опита да си представи в кой ли от моментите тяхната любов е дала живот на това малко чудо. Е, това не можеше да се знае точно, но не беше и нужно. Струваше си да се запомни всеки отделен миг.

Още една седмица премина в идилично спокойствие. Когато дните нарастваха, мъжете по-често започнаха да излизат на открито, патрулираха или ходеха на лов. Фич и Спенс дежуреха на смени край портала.

Една сутрин Елиза слезе в кухнята и видя, че мъжете вече бяха закусили и работеха на двора. Тя пиеше чая си край огнището, когато външната врата с трясък се отвори и Кенет връхлетя вътре.

— Извинете, милейди... аз... въъ... — заеквайки, Кенет търсеше правдоподобно обяснение за забързаността си. — Няма да ви преча. Ще взема само един щит и меч.

При мисълта за Хилърт Елиза помръкна.

— Какво има? Да не би... — Тя не можеше да произнесе името. — Идва ли някой?

— Няма нищо страшно. — Кенет се опита да я успокои. — Нищо важно. Едно от мулетата е изчезнало. И госпожа Ханц не се вижда

никъде. Като че ли е заминала нанякъде. Лордът нареди да впрегнат конете. Ще проследим следите... а и ще огледаме състоянието на пътя.

— Вещае ли изчезването ѝ нещо лошо за нас? — подозрително попита Елиза.

Кенет се покашля.

— В нашето положение не трябва да отслабваме бдителността си — опита се той да избегне отговора.

— Разбира се. А това за Ханц означава да сме нащрек. Опасявам се, че тя никога не е била на наша страна.

— Точно това смята и господин лордът — призна Кенет. — Той очакваше тя да изчезне и ѝ даде тази възможност.

Елиза мълчаливо обмисли новината. Рядко нещо убягваше на мъжа ѝ. Преди да тръгнат за Любек, той не ѝ обръщаше внимание, едва след завръщането им подозрението му се пробуди. Приближаваше ли се госпожа Ханц, когато той обсъждаше нещо с хората си, те бързо сменяха темата или млъкваха, докато тя си отидеше. А щом събереше мъжете на съвещание в спалнята си, той поставяше Фич или Спенс на пост пред вратата.

— А вие не се тревожете за този Хилърт — каза той, отгатвайки мислите ѝ. — Помнете думите ми, не всеки би могъл да победи съпруга ви.

Думите му я накараха да се усмихне.

— Радвам се да чуя това. Благодаря.

— Удоволствието е мое.

Той я остави сама, изтича горе, след малко се появи и хукна към двора. Тропотът от копита по мостчето, подрънкването на решетката на портала показаха, че са тръгнали.

Сама в тихата зала Елиза усети как напрежението ѝ отминава. Истинско облекчение бе за нея, че не е нужно да понася мрачните погледи на госпожа Ханц. През деня настроението ѝ съвсем се подобри, тя се загърна в едно топло палто, сложи здрави обувки и излезе. След като обеща на дежурния край портала Шербърн да не се отдалечава много, той склони и я пусна.

Елиза тръгна по една тясна пътека, по която слънцето беше стопило снега, следвайки зида на крепостта на изток. Лек повей на вятъра от юг донесе дъх на пролет. Елиза свали качулката си и спря, за да усети милувката му по лицето си. За известно време тя остана така,

наслаждавайки се на живителната топлина. После продължи и съзря едно малко цветно петънце в основата на зида. От една пукнатина в него се показваха малки зелени листенца, примамени от слънчевата топлина. И сред листенцата... Елиза клекна, за да види по-добре. Невероятно! Едно мъничко бяло цветче! Тя свали ръкавицата си, протегна ръка и предпазливо го откъсна.

Веднъж, преди много години, тя береше цветя на ливадата, за да изплете венец за баща си. Тя потъна в спомени и пред нея изплува морски бряг, ограден от стръмни скали, с многобройни пещери в тях, където вълните безпрепятствено нахлуваха. Елиза бе обхваната от онова усещане за свобода, което имаше тогава като малко момиченце, когато тичаше боса по брега, надбягвайки се с баща си. Тя виждаше мочурливите места, обраслите с дървета хълмове, кулите и развалините, по които тя се катереше, за да докосне облаците. Баща ѝ обичаше това място и я заклеваше отново да се върне там, да се разходи през мочурищата, да поседи върху камъните, да влезе в пещерите, където въздухът беше влажен и сякаш полепваше по кожата. Той я накара да обещае, че след смъртта му ще вземе портрета на майка си, ще дойде тук, и ще се разходи по техните места.

Елиза вдигна глава и като че ли чу глас от миналото, който я викаше — „Върни се, върни се“.

След малко викът се повтори от кулата. Тя извърна глава, заслони очи с ръка и примижа срещу слънцето. От долу по пътя се задаваха двама ездаци. Сърцето ѝ заби по-силно, като разпозна Максим. Тя повдигна поли и затича обратно по неравната пътечка. Приглушеният тропот на копитата по моста я изпълни с радостна възбуда. Мъжете влязоха в двора, тя ускори ход и изтича по моста.

Максим слезе от коня и чу стъпките ѝ след себе си. Тъй като изрично беше разпоредил на Шербърн да бъде нащрек заради Хилърт, доста се изненада да я види на моста. Първата му мисъл беше да смъмри Шербърн, че я е оставил да се скита сама. Но когато младата му жена приближи, той забрави всичко, пленен от красотата ѝ. Задъхана, със заруменели страни и с коси, падащи свободно по гърба ѝ — това беше миг, който той щеше да запомни завинаги.

Максим свали шлема, пусна го на земята и тя се хвърли в прегръдките му. Той я вдигна, завъртя я в кръг, а тя възбудено се

смееше. След това спря, потърси устните ѝ, без да обръща внимание на околните.

Сър Кенет свали шлема си и обърса лицето си с ръкавица, като наблюдаваше двойката. Въпреки загубата на титли и богатства, маркизът се радваше на щастие, завистливо си помисли той.

Максим пусна жена си, тя бавно отвори юмрук и му показа бялото цветенце. Погледна го, а той откри в погледа ѝ копнеж за дома.

— Пролетта дойде — прошепна тя замечтано. — Чудовището далече ли е още?

Максим свали ръкавица и нежно прокара пръста си по устните ѝ.

— Скъпа моя, в Любек бяхме на територията на Хилърт и пак победихме. А това тук е нашата крепост.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Югозападният вятър бързо заличаваше зимния пейзаж наоколо и обещаваще пролет в Хоенцайн. Два дни бушуваха силни бури. През нощта се чуваше тътенът на гръмотевиците. Светкавици прорязваха разкъсаните облаци и осветяваха околността. Елиза, която разресваше косите си край камината, подскочи уплашено, когато една от светкавиците освети с призрачна светлина ъглите на стаята. Разтревожена, тя изтича долу и попита дали пътищата пак са станали непроходими. Фич и Спенс вече бяха отнесли сандъците с вещите ѝ в Хамбург, където Николаус стягаше кораба си. След завръщането им небето притъмня и над земята се изсипа истински порой. Обитателите на крепостта отново бяха затворници на стихииите. Единственото успокоение беше фактът, че дъждовете, които им пречеха да напуснат тази обител, пречеха и на Хилърт.

Това очакване беше изпитание за нервите на всички. Максим ставаше все по-раздразнителен, докато дните минаваха под гърма на бурите и плющенето на дъжда. Надеждата на Елиза да се измъкнат навреме гаснеше.

Най-накрая слънцето се показва иззад облациите и хвърли мъжете в трескава работа. Вече не мислеха за пътищата, а укрепваха зидовете за бъдещата атака. Носеха талаш и стърготини под казаните с разтопената мазнина. Складираха малки и големи стрели, камъни, гюлета, бурета с барут, сандъци с метални отпадъци. Портата беше затворена, желязното резе беше пуснато, а след него и решетката.

Елиза си беше в стаята, когато силна експлозия накара прозорците да затреперят. Сърцето ѝ заби в гърлото, тя се втурна към прозореца и вече очакваше да види Хилърт и хората му. Но вместо това видя само малко фонтанче от кал и камъни да се спуска по хълма. Видя Максим, наведен зад едно оръдие. Прицелвайки се, той даваше указание на Джъстин и на другите двама как да го настройат. Те бавно преместиха топовете, заредиха ги и запалиха фитили. Пак се чу

оглушителен гръм, същото прашно фонтанче се вдигна нагоре, но този път в средата на тясната пътека.

Мъжете радостно завикаха и се втурнаха отново да зареждат. Максим отново се наведе да уточни мерника. И това продължи докато целият път бе прорязан от такива малки експлозии на всеки двадесет крачки до края на моста. Накрая нагласиха и един друг топ от другата страна на крепостта. Те бяха заети повече с това да я укрепят, отколкото да мислят за своята атака.

Вечерта Елиза нетърпеливо чакаше Максим. Мисълта дали тяхната малка бойна група ще издържи нападението на Хилърт, не й даваше покой през целия ден. Най-послед той се върна и я прегърна. След една дълга целувка той взе ръцете ѝ, взря се в очите ѝ, като че ли искаше да запомни всяка подробност от красивото ѝ лице.

— Искам да обсъдя нещо много важно с теб, мила. — Гласът му звучеше сломено.

Тя го погледна питащо. Чувстваше, че се касае за нещо важно.

— Кажй, мили, какво те тревожи?

Той смутено потърка брадичка, като търсеше подходящи думи.

— Моля те, повярвай ми, че наистина исках да те изпратя за Англия с кораба на Николаус...

— Да ме изпратиш? — хвана се тя за думите му. — Грешиш, ако мислиш, че можеш да ме отпратиш от тук. Как мога да те напусна, когато ти си всичко за мен?

Максим видя, че очите ѝ се напълниха със сълзи и помилва бузата ѝ.

— Сълзите ти ми разкъсват сърцето, но съм още по-нещастен да ти призная, че подходящият момент за бягство е вече пропуснат. Ако тръгнем, ще бъдем заловени от Хилърт на открито и тогава сме загубени. Той трябва да дойде тук и да се бие на наша територия.

— Ще издържим ли? Николаус ни извести, че Хилърт е напуснал Любек с над осемдесет войници. Какво ще правим?

— Изгледите за успех ще бъдат лоши, ако той успее да влезе в крепостта. Но ако плановете ми се осъществят, той трябва да бъде разбит още преди да стигне стените ѝ. Но вече е невъзможно да те отведе на сигурно място. Ще трябва да издържиш с нас зад зидовете. И затова те моля да ми простиш.

— Значи това те безпокои, че ще остана?

— Вярвах, че ще мога да осигуря надеждно убежище за теб — прошепна той. — Боли ме, че се провалих.

— Провалил? Ами дъждовете? Бурите? Ти не си всемогъщ, за да им забраниш, да ги спреш. Ти не би могъл да направиш нищо повече.

Тя го прегърна и положи главата му на гърдите си, за да чуе той спокойните удари на сърцето ѝ.

— Нали знаеш, че те обичам. Дори и в смъртна опасност не бих те напуснала.

Максим повдигна брадичката ѝ с ръка и потърси очите ѝ.

— Любовта ми беше чужда, докато ти не влезе в живота ми — прошепна той до устните ѝ. — Но сега съществуването ми е изпълнено от радостите на любовта и аз виждам как ти ме промени. Вие сте моят живот, мадам.

Целувката му беше нежна и изпълнена с любов. Топлина обгръщаше телата и сърцата им и Хилърт бе забравен.

Слънцето изгряваше пурпурночервено изпод разкъсаните облаци. Сред тишината на ранното утро прозвуча предупредителен сигнал, който вдигна на крак обитателите на крепостта.

— Хилърт идва!

Елиза потисна вика си. Максим скочи от масата. Бързо се качи в стаята, дръпна завесите, откъдето можеше да наблюдава. По средата на пътя, който пресичаше хълма, той видя Хилърт, възседнал едър кон, с войници от двете му страни, подредени в двойни редици, готови за нападение.

Фич и Спенс се втурнаха към казаните с мазнина, запалиха огън, Максим пробяга през двора и се изкачи на стената, за да е по-близо до едно от оръдията. Кенет вече беше заел позиция до другото и Шербърн стоеше до него. Джъстин се отправи към Максим.

Хилърт, следван от още двама с бяло знаме, се приближи на разстояние, от което можеха да се чуват.

— Лорд Сиймур — изрева той. — Откажете се от тия глупости! Превъзхождаме ви числено и ще щурмуваме. Зад мен стоят осемдесет войници. А какво можете вие? Една жалка групичка и една жена. Предайте се и аз ще освободя другите безнаказано.

— Този мръсник ще ни накълца на парчета преди още да сме отворили вратите — подхвърли Джъстин.

— В Любек ние ви го върнахме тъпкано — предизвика го Максим. — А колко пратихте тогава по нас? Мисля, че днес сте даже малко.

По месестите бузи на Хилърт избиха червени петна. Искаше му се в тоя момент да размаже лицето на Сиймур. Той пришпори коня си и се върна обратно при войниците. Застана в средата и вдигна ръка за атака. Със здрава ръка държеше нервно танцуващия си кон и наблюдаваше настъпването от две страни към Хоенщайн.

Кенет изчака, докато те наближат до необходимото разстояние и запали фитила. Той заискри и се чу гръм. Изсипа се дъжд от метални късчета. Пръст и кал се разхвърчаха под ударите им. Четирима или петима от войниците бяха засегнати и рицарите триумфиращо размахаха юмруци. Само един от улучените стана, повлече се към възвишението, като притискаше с ръка едната си страна, от която стърчеше метален къс. Шербърн помагаше на Кенет да зареди отново, а Максим запали другия фитил. Той отстъпи, оръдието изтрещя, отскочи назад и Джъстин веднага се приготви да го зареди отново, преди димът да се беше разсеял. След малко те видяха, че в редиците на нападателите се бе открило голямо празно пространство. Един мъж, който лежеше в калта, помръдна още няколко пъти и застина. Войниците на Хилърт спряха, объркани и изплашени. Те бяха очаквали копия и стрели, а не оръдия, заредени с метал. Второто оръдие изгърмя отново и остави след себе си дيريا от прах, кал, камъни и безжизнени тела. Следващото точно попадение оголи още повече редиците на и без това плахо пристъпващите войници. Линията на нападение беше разбита. Разколебани от болка и страх, те се заоттегляха.

Хилърт заудря бягащите с камшика си и им крещеше да му се подчинят. Кенет отново запали фитила, за да ги накара окончателно да се разбягат.

Едно от железните парчета улучи коня на Хилърт по хълбока. Раздразнен от оглушителния шум на оръдията, бойният кон се изправи на задните си крака и Хилърт излетя от седлото, като падна надалеч в една локва. Мъжете от крепостта избухнаха в гръмък смях. Той се изправи побеснял, хората му трябваше да треперят от вида му, както и

ония в крепостта. Нямахте съмнение, че се канеше да просне всеки, който напусне бойната линия.

Защитниците на Хоенщайн можеха да си отдъхнат, тъй като Хилърт ругаеше войниците си.

Този Сиймур наистина притежаваше всички достойнства, за които Николаус го хвалеше, а може би и още много други. Само глупак би го подценил втори път.

На възвишенията се строи отряд стрелци и обсипа двора на крепостта със стрели. Веднага бяха грабнати щитовете. В това време Хилърт подготвяше атака с друга стратегия. Те тръгнаха силно раздалечени един от друг, като мъкнеха със себе си примитивни стълби за щурмуване на стените. Притиснати плътно към зида, Джъстин и Шербърн от своя страна изпращаха стрели срещу нападателите, но щом повалеха някого, друг изникваше на мястото му.

Оръдията прогърмяха отново, но ударите им улучиха само един или двама от отчаяно втурналата се орда.

Когато нападателите се доближиха до стените, Хилърт напусна възвишението с един от хората си и ги последва. Войниците бяха вече толкова близо, че оръдията не ги засягаха. Хората на Максим заеха друга позиция. Фич, Спенс, Дитрих и младият слуга от обора чакаха вече нападателите, готови зад казаните с вряща мазнина. Първите стълби се опряха вече на стената и мъжете отдолу се заизкачваха. Върху тях се изля сякаш поток от нагорещена лава. Крясъци и писъци раздраха въздуха, попарени тела тупнаха на земята. И в следващия миг те лумваха в огън под изпратените отгоре запалени копия и изгаряха като напоени в мас факли. В панически ужас подпалилите се искаха да избягат, но разпалваха огъня още повече.

В яростта си Хилърт не смяташе да щади войниците си, но виждаше, че мъките им са ужасни и един изстрел от пушката му би бил спасение за тях. Той разбираше, че отрядът му е разбит и че предстои масово бягство.

Заповяда да се съберат на възвишението за ново прегрупиране, а и искаше да им вдъхне повече смелост и да им обещае по-голямо възнаграждение. Беше поразен от размера на загубите. Бе дошъл с осемдесет наемници, сега имаше само около двадесет годни за бой мъже. Той се проклинаше, че не беше взел сериозно описанието на госпожа Ханц за въоръжението на защитниците.

Елиза използва затишието, за да се увери, че никой от малката група не е пострадал сериозно. Само една стрела беше одраскала бузата на Шербърн. Докато почитваше раната и я превързваше, тя се шегуваше, че този белег сигурно ще предизвиква любопитството и възхищението на английските момичета. Дитрих донесе на воюващите да хапнат и да утолят жаждата си. Спокойни, те очакваха следващата атака.

Пламъците около зидовете изгаснаха чак на другия ден следобед. Овъглените тела на някои войници попарваха всяко желание за ново щурмуване на стените.

Но въпреки това отрядът отново тръгна напред, като войниците крачеха на големи разстояния един от друг. Безполезно беше да се използват оръдията, затова мъжете грабнаха арбалетите, но скоро и те не вършеха работа. Враговете вече бяха поставили стълбите си на защитени ъгли по зидовете. Първият качил се беше посрещнат от силен удар с копие. Максим сечеше на ляво и дясно, но скоро осъзна, че при бой всеки срещу всеки числеността на врага ще надвие. Той заповяда на хората си да се спасяват във вътрешността и сам заотстъпва, като нанасяше удари на противника. Миг след това видя няколко мъже да вдигат решетката. Хилърт всеки момент щеше да бъде в двора, имаше време само да се влезе в сградата и да се спусне резето.

— Хората на Хилърт скоро ще влязат в залата. Да се оттеглим на горния етаж — обърна се Максим към приятелите си. — Не унивайте, възможностите ни още не са изчерпани.

Той кимна на Кенет да преведе думите му на готвача и на момчето от обора, а сам се обърна към Елиза, която беше на края на стълбата.

— Скъпа, Хилърт не подозира за плана ми. Ще го победим. Не се страхувай!

Елиза мислено го погали и каза:

— Щом съм при теб, никога не се страхувам.

— Моментът е подходящ да му дадем заслуженото. Вземи момчето, качете се и чакайте, докато дойдем. Няма да трае дълго.

Елиза събра смелост и изпълни нарежданията му. Мъжете заеха позиции и зачакаха щурмуването на вратата. Дитрих, въоръжен с тежък железен тиган дебнеше край стълбите. Джъстин взе брадвата и

застана до Максим. Шербърн, Кенет, Спенс, Фич бяха близо до вратата с готови за стрелба арбалети.

Дрезгавият глас на Хилърт се чуваше вече отвън. Той раздаваше заповеди. Малко след това започна щурмуването. При четвъртия удар резето беше разбито. При петия вратата се отвори. Стрели посрещнаха първите стъпили вътре и ги отблъснаха. Следващата група нападатели не се спряха пред това и прескочиха падналите си другари. Максим, който се видя пред четирима наведнъж, отстъпи назад. Най-напористия от нападателите той посрещна с удар между краката и го прободде с меча си. След малко заби острие в следващия и остана срещу двама, но скоро единият от тях падна, пронизан от стрелата на Кенет.

През вратата продължаваха да проникват нови противници и Максим и приятелите му биваха притискани все повече към стълбите. Хилърт стоеше отзад и крещеше заповедите си. Когато един от наемниците, ударен от брадва, се опита да избяга от сражението, крещейки от болка, Хилърт хладнокръвно го довърши с боздугана си, целия в шипове. След това му нанесе последен удар с веригата в лявата си ръка. Беше ясно, че той няма да търпи никакво отстъпление от тук нататък.

Това изглежда предизвика бойната стръв на Джъстин. Той се хвърли към Хилърт с вик, но огромният мъж издържа нападението, без да помръдне. Бравдата отскочи от гърдите му. С един замах на ръката той отхвърли младежа и дебелиите му устни се разтеглиха пренебрежително. Хвърли боздугана си към мястото, където младият мъж току-що беше стоял, но Джъстин пъргаво му избяга. Едва отървал се, той измъкна оръжието си и замахна към Хилърт. Ватираната му връхна дреха беше разсечена, но отдолу Джъстин се натъкна на метал.

Колкото и да удряше Джъстин, бравдата му все отскачаше от Хилърт. Джъстин се прицели в едно незакрито място, но Хилърт, усетил това, завъртя веригата, обви я около бравдата на младия мъж и му я изтръгна от ръката. Джъстин залитна и Хилърт с все сила замахна с боздугана си. Той улучи рамото му и го запрати в стената. Доволен от делото си, той се опита да избегне тялото на един от своите войници, когото Максим току-що бе промушил.

— Жалък страхливец! — предизвика го Максим, за да му отвлече вниманието от жертвата. — Кога най-последно ще се биеш като мъж?

Криеш се зад хората си и изискваш от тях смелост, а на тебе тя най-много ти липсва.

Тези хули наистина го накараха да забрави за Джъстин и той незабелязано се промъкна към стълбите. С отскок назад Максим избегна стоварващия се боздуган. Но в същото време той трябваше да се справи и с още петима, освен Хилърт. Отстъпвайки към стълбището, Максим с облекчение забеляза, че Кенет и Шербърн вече се притичат на помощ. Кенет грабна един свещник, завъртя го и с невероятна сила го запрати срещу Хилърт. Дебелакът, залитайки, увлече няколко от хората си и заедно се търкулнаха на земята. Това даде на Максим и бойците му време да се качат на горния етаж.

Те изтичаха по коридора и се барикадираха в помещението, където вече бяха другите. Максим опря ухо на вратата, докато чу стъпките им нагоре по стълбите. После отвори тайната врата, без да оставя време на мъжете да се чудят, запали свещ и направи знак Кенет да преведе първо Елиза. Войниците отвън вече блъскаха по вратата.

Максим разтвори всички прозорци, за да ги заблуди. После тръгна след другите по тайните стълби, като внимателно затвори вратата в ламперията.

Всички бяха живи и здрави, поне засега.

Отгоре се чуваше шум, топуркане и сърдитите викове на Хилърт. Това означаваше, че вратата все още не е поддала.

— Трябва да ги удържи още няколко минути — отбеляза Максим.

Той се обърна към Елиза, лицето му стана сериозно. Хвана ръцете ѝ и каза:

— Сега няма време за обяснение, миличко, но когато стигнем двора, ти с Фич и Спенс трябва бързо да изчезнете. Дитрих и момчето ще ви съпровождат, докато ние тук задържаме Хилърт и войниците му. Еди ще носи и двама ви. Николаус обеща да вземе и конете в Англия.

— Какво говориш? Не мога да те напусна. Не, никога!

Той затисна устните ѝ с пръст. С едно намигване се опита да скрие сълзите си. Наведе се и я целуна за сбогом.

— Разбери, че не мога да дойда. Трябва да отплаваш с Николаус. Аз ще дойда по-късно с друг кораб.

— Не мога да те напусна — хълцаше тя, — не ме насилвай!

— Трябва — шепнеше той в косите ѝ. — Ако тук победим, трябва да се промъкнем към реката. А в открито поле нямаме никакво прикритие. А сега върви, за да ми отпадне грижата за твоята сигурност.

Когато накрая тя склони, Максим направи знак на Кенет и той отвори вратичката. Оглеждайки се, те се измъкнаха предпазливо, докато на горния етаж нападателите още вилнееха. Незабелязано стигнаха до двора. Кенет и Шербърн се изкачиха на стената и обърнаха оръдията срещу изхода на сградата. Слугите изтичаха към обора и изведоха оседланите коне. Дитрих се качи на Еди, а момчето — зад него. Спенс доведе коня на Елиза и Максим я повдигна на седлото.

— Обещай ми, че ще се върнеш жив и здрав — молеше тя през сълзи.

— Мадам, мислете винаги за това, че аз имам твърдото намерение да се завърна в Англия.

Като държеше ръцете ѝ в своите като за молитва, той каза:

— Ако всичко се развива по плана, ще доведе и Хилърт.

Един вик от прозорците на горния етаж показва, че войниците вече са нахлули в стаята. Хилърт и някои от хората му се навеждаха от прозорците. От въпросите и отговорите беше ясно, че претърсват безуспешно стаята. Чудеха се как е възможно групата да се измъкне от такава височина. Скърцайки със зъби, Хилърт последва хората си, които се втурнаха обратно по стълбите.

Максим тупна леко коня на Елиза и той подскочи в галоп, напускайки двора. От стената той проследи с поглед малката кавалкада и после зае позиция до оръдието. Моментът не беше подходящ за тъга. Остатъкът от ордата на Хилърт излезе на открито и бе атакувана от две страни. Измина доста време и Хилърт развя бялото знаме.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Въпреки тежкия си товар — мед, сребро, сушена риба, хамбургска бира — корабът смело напредваше през бурното сиво море. Гонени от силния северен вятър, по небето пробягваха сиви облаци. От време на време по палубата потропваха дъждовни капки и бързо биваха поглъщани от разпенилите се вълни, обливащи релинга. Отдалечаваха се бавно от холандския бряг, водите ставаха по-дълбоки и корабът поемаше курс към открито море. Крясъците на чайките заглъхваха.

Елиза потрепери, когато студеният вятър подхвана вълненото ѝ наметало и разбърка косите ѝ. Беше се облякла просто, практично и топло. А по-изисканите си дрехи и коженото палто изобщо не беше разопаковала. Англия беше някъде там, отвъд непрогледната сива мъгла, където се сливаха небето и морето. Но още не можеше да се зарадва истински на пътуването към дома. Не знаеше дали Максим е жив и всеки път, когато я измъчваха спомените за беснеещия Хилърт, тя виждаше любимия си мъртъв в краката на чудовището.

Елиза си търсеше сигурно местенце и се качи на палубата, където Николаус и помощниците му наблюдаваха курса по компасите. По изключение Николаус не я забеляза, понеже беше погълнат от работата си. С приглушен глас той даваше своите разпореждания. Жестовете му са безукорни, мислеше си Елиза, докато го наблюдаваше.

Неговите хора изпитваха същото уважение към капитана си, каквото бе усетила Елиза. Макар че откакто тръгнаха от Хамбургското пристанище, той бе много мълчалив или лаконичен, към нея винаги беше приятелски настроен и любезен. Запознанството с този мъж ѝ бе донесло богатство. Той бе утроил вложените ѝ пари. Но истинската печалба беше откриването на този великодушен човек, който знаеше цената на живота.

Николаус отново ѝ се притече на помощ и ѝ предложи кабината си. Разговаряха, шегуваха се, но избягваха всякакво споменаване какво би могло да стане. Николаус нямаше намерение да ѝ се натрапва. Тъй

като той я беше поставил по-високо от другите жени, желяеше да запази разбирателство, което можеше да се превърне по-късно в приятелство.

— Платна зад борда! — чу се глас от вишката.

Мъжът горе сочеше една точка далеч зад тях, където на хоризонта като неясна черта се виждаше брегът. Близо до нея едва се различаваше малко петънце.

Николаус грабна далекогледа. Той дълго се вира, после го свали и по челото му се появи дълбоки бръчки. Високо и бързо той даваше заповеди, които биваха приемани от хората му с кимване. След това капитанът стъпи на релинга и продължи да гледа в далечината.

— Англичанин — каза той през рамо на Елиза, — идва от Нидерландия.

— Някой от корабите на Дрейк? — Тя произнесе с ужас въпроса, понеже знаеше какво би означавало за Николаус един сблъсък с Дрейк. По неговите думи той далеч не е толкова богат като Хилърт и загубата на кораб и товар биха означавали голяма беда.

— Този дявол не се укроти — мърмореше Николаус. — Кой го знае къде е сега. Откакто тръгна с благословията на Елизабет е ограбил Испания. Като зъл демон препуска по моретата, от пристанищата на баските миналото лято, до карибските острови тая година. Сантяго! Еспаньола! Картагена! Всички капитулират под огромните му оръдия. Напълно ще разори Филип. А и всички, които търгуват с Испания. Горчива ирония на съдбата, че точно негови жертви трябва да станем.

— Ако разбере, че има британски поданик на борда, може и да ни пусне.

— Дрейк е алчен. Това не би го спряло.

Николаус даде нареждания да вдигнат още платна. Искеше му се да увеличи скоростта. Втори вик дойде отгоре. Двата се обърнаха и видяха друг кораб пред тях. Концентрирани върху първия, те не бяха забелязали, колко близо е дошъл този. Докато се вираха, от отсрещната палуба се вдигнаха пушечни облачета, които вятърът разсея. Веднага след това пред кораба им се вдигна цял фонтан. Слава богу, разстоянието беше все още голямо, но предупреждението беше категорично. Завой! На Николаус не му оставаше нищо друго, освен да

свие платна и да завие, тъй като нямаше оръдия и не би могъл да се съпротивлява срещу двама противници.

След известно време двата английски галеона с импозантните си мачти се изправиха до малкия кораб. По-големият от тях се приближи странично. От борда хвърлиха куки, за да скъсят разстоянието.

Николаус чакаше с напрегнато лице, докато се чу глас отсреща.

Командирът на британския кораб, строен, красив мъж, който се представи като Ендрю Синклер, поздрави капитана почти приятелски, без да обръща внимание на мрачната му физиономия.

— Извинете, че ви спирам, капитане — каза той, — но тъй като идвам от Нидерландия, искам да зная дали вашият кораб е един от онези, които снабдяват испанските военни части в Парма. Ако това се отнася за вас, не ми остава друг избор, освен да пленя кораба ви. Лорд Лецистър не би одобрил вашето поведение и ще бъде недоволен, ако не ви усмиря.

Николаус не беше настроен за такъв хумор.

— Изглежда ви е убягнало, че корабът ми сега е натоварен. Макар че подозрението ви е неоснователно, искате под незначителен предлог да си присвоите товара. Позволете да ви покажа какво караме.

Той каза няколко думи на моряците си и те ухилено се отдалечиха. Елиза усети изпитателния поглед на английския капитан върху себе си. Той се усмихна, когато тя смутено отвърна поглед от него.

Николаус присви очи, като забеляза интереса към нея. Макар че трябваше да отстъпи пред Максим, то той не би търпял този морски похотливец да я опипва с поглед.

Ендрю Синклер се изкашля и погледна нагоре към червения флаг с трите бели кули.

— От Хамбург ли идвате, капитане?

Николаус се изненада, че мъжът познава толкова добре флагвете на Ханзейските градове.

— Вие сте добър наблюдател.

— Да, често имаме работа с кораби на Ханзата — снизходително обясни Синклер. — С течение на времето се научих да различавам флагвете. От особен интерес за мен са обикновените бяло-червени флагове на Любек. Те влизат и излизат в испанските пристанища

просто така. Щом не идвате от Холандия и целта ви не е Испания, накъде пътувате тогава?

— За Англия — сковано отговори Николаус. — И по-нататък.

Въпреки старанието си да концентрира вниманието си върху друг обект, погледът на Синклер отново се върна към Елиза. Красотата ѝ изцяло го плени, така че той не искаше да напусне борда, без да се е запознал с нея, или поне да научи къде може да я види отново.

— А коя е дамата? Ваша повереница?

— Тя е поданица на Британската корона и е на път за дома.

Николаус не изпускаше Синклер из очи и се питаше какво ли зло ще им навлече неговото любопитство.

— Имам честта да я отведа там.

— Ах, така ли? — жадно изслуша той това обяснение. — Бих се радвал, ако дамата ми бъде представена.

Николаус премисляше бързо какви биха били последствията, ако разкаже за връзката на Елиза с Максим. Тъй като в Англия се носеха постоянно слухове за осуетен заговор срещу кралицата, не можеше да се очаква милост спрямо долните предатели. И като се има предвид, че Елиза привлече вниманието на този тип, беше много възможно Синклер да използва всякакъв повод, за да я вземе под своя власт. Макар че се съмняваше, че името на баща ѝ е толкова известно, колкото на съпруга ѝ, той го произнесе с особено наблягане:

— Това е Елиза Редбърн, дъщерята на Рамзи Редбърн.

— Това ли е онази Елиза Редбърн, която маркиз Бредбъри отвлякъл от къщата на вуйчо ѝ?

Лицето на Николаус помръкна. Той скръсти ръце на гърба и нямаше намерение да задоволява любопитството на мъжа. Не допускаше, че вестта за нейното отвличане е вдигнала такъв шум.

Моряците довякоха едно тежко буре на палубата. То бе отворено и английският капитан се приближи. Елиза, която стоеше малко встрани, забеляза, че моряците бяха намислили нещо. Един от тях бръкна в бурето, извади сушена риба и я завря под носа на англичанина. Отвратен, той отстъпи назад и мъжете избухнаха в смях.

— Натоварили сме и бурета с хамбургска бира. Искате ли да я опитате? — предложи Николаус с усмивка.

Той посочи и към двата коня, които бяха прибрани в набързо сковани боксове.

— Както виждате, имаме и две мулета на борда.

— Капитане, запазете си рибата и бирата — каза Синклер, като великодушно отмина шегата, която си бяха направили с него. — Не бих пропуснал да ви благодаря за гостоприемството. Съжалявам, но трябва да ви кажа, че ви арестувам...

— Какво? — извика Николаус. — Нямате право да пленявате кораба ми! — разярено викаше той. — Дори и да имате заповед от кралицата, не ме интересува. Не сме в Англия. А ако искате да пиратствате, кажете веднага.

— Имате ценна стока на борда — усмихна се Андрю доволно, — англичанка, която е била отвлечена от един предател. Как е попаднала във вашите ръце не разбрах, но чух, че вуйчо ѝ се е обърнал към кралицата и е помолил да бъде изправена пред съд заедно с похитителите. Въпреки настойчивата молба на семейството на тази дама, кралицата не се е произнесла окончателно, но би било пренебрегване на задълженията ми, ако не използвам възможността да спася госпожица Редбърн. Затова ще наредя за вашето задържане. Моите хора ще поемат вашия кораб, а вие и екипажът ви ще прекарате пътуването до английския бряг във вериги на моя кораб.

— Това е против всякакви закони на мореплаването... — възропта Николаус. — Аз водя тази дама в родината ѝ. Тук не става дума за отвлечане.

— Твърденията са лишени от доказателства — извика Елиза, понеже Синклер само използваше присъствието ѝ на борда, за да задържи Николаус. — Аз помолих капитана да ме вземе. Трябва ли сега да бъде наказан, за това, че ми е помогнал?

— Ако е така, мадам, ще бъда щастлив да дойдете на моя кораб. Тогава капитан фон Рейн може да продължи пътя си.

— Проклятие! — изрева Николаус като ранен. — Няма да ви позволя това. По-добре е да ме оковете във вериги, отколкото да я пусна с негодник като вас.

— Николаус, моля ви... — опита се тя да го успокои. — Много просто е...

— Елиза, вие сте ми поверена и аз няма да позволя да ви отвлекат! — Той я дръпна към себе си и прошепна: — Веднъж вече ви оставих в беда, втори път няма да се случи!

— Николаус, не си създавайте неприятности заради мен. Аз сама мога да се погрижа за себе си...

Той поклати глава.

— Ако капитан Синклер упражни сила над вас, вие ще бъдете беззащитна. Кой може да прецени за толкова кратко време дали той е джентълмен или не?

— Фич и Спенс биха могли да дойдат...

Капитанът презрително погледна към двамата, които уплашено се бяха свили край бокса на Еди. Никой от тях не изглеждаше в състояние да се справи сам със себе си, камо ли с англичанина.

— Елиза, отговорността за вашата сигурност бе поверена на мен. А що се отнася до двамата — те трябваше да се надвесват над релинга веднага щом вдигнахме котва.

Николаус се обърна към Синклер и лицето му придоби твърд израз.

— Капитан Синклер, тъй като Англия е моята цел, нямам нищо против да ме ескортирате до там, но ако преди да пристигнем се опитате да задържите екипажа ми или лейди Елиза, ще се съпротивлявам с всички средства, които са ми на разположение.

Синклер отвори уста да възрази, но Николаус го спря с едно движение на ръката.

— Помислете, дори и да искам да избягам, лесно можете да ме настигнете с вашия кораб и да ме спрете. Да ме ескортирате до Англия е по-просто, отколкото да поправяте един разбит кораб.

— Във вашето предложение има нещо положително — призна Синклер, който виждаше непреклонността на капитана. Една конфронтация можеше да доведе до кървав конфликт и след това да породят отмъщение, особено след като англичанката е против него. От друга страна той не искаше да бъде смятан за глупак. — Разчитам на вашата дума. Ще се движа до вас, готов за стрелба, докато приближим Темза. Там ще ви пусна пред себе си.

Отстъпвайки, той кимна учтиво на Николаус, а пред Елиза се поклони ниско.

— Довиждане, госпожице Редбърн.

Разкрачен, с ръце на кръста Николаус гледеше как англичаните слизат от борда. Той изчака, докато откачат куките, после закрачи по палубата, като даваше заповедите си. Какво го очакваше в Англия не

знаеше, но това беше въпрос на гордост. Ще покаже на тези англичани, че с Николаус фон Рейн не могат да постъпват така.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

В Лондон цареше голямо безпокойство. Ако не преди, то във всички случаи след залавянето на ханзейския капитан и екипажа му, които бяха изпратени в Нюгейт и захвърлени там в затвора. И ако не в целия град, то със сигурност във всяко кътче на пристанището, където Елиза се беше появила и показала демонстративно своето възмущение от несправедливостта, проявена спрямо нейния така наречен защитник.

— Вие не сте ми закрилник! Вие сте клеветник, вие сте предател на достойни мъже! Аз няма да се успокоя, докато капитан фон Рейн и неговите хора не бъдат отново на свобода и докато вие не им се извините. Бъдете уверен в това! И ако трябва, ще отида чак до кралицата, за да премахна тази несправедливост!

С необуздан гняв тя издърпа ръката си, когато Синклер искаше да я отведе до една чакаща лодка.

— Не искам нищо от вас, освен освобождаването на фон Рейн! Оставете ме на мира!

Поради липса на успокоителни аргументи, на Синклер не му оставаше нищо друго, освен да я предаде под закрилата на лодкаря и да чака ужасно притеснен, докато Спенс намери моряк, който да отведе Еди и кобилата му при Бредбъри. През това време Фич пренесе багажа на дамата в лодката. Двата прислужници стояха зад Елиза в лодката и не смееха да погледнат към ругаещата преди малко жена. Тя се беше отдала на мислите си, разсъждавайки докъде може да стигне човек, за да вкара един невинен в затвора. Добре, че лорд Сиймур не беше с тях, тъй като за нея беше ясно, че веднага щяха да го оковат във вериги и да го откарат в Тауър.

Измина известно време, докато малката рибарска лодка стигна до брега, където беше местонахождението на сър Рамзи Редбърн. Разтовариха багажа и платиха на лодкаря. След това занесоха сандъците до вратата. Капитан Синклер беше показал на Елиза къщата, в която понастоящем живееше нейният чичо с цялото си

семейство. Тя невъзмутимо прие това съобщение; беше твърдо решена да отнесе въпроса на своя мъж до кралицата, за да бъде възстановена отново честта на Максим и за да може той да получи обратно владенията си.

Със свито сърце тя приближи къщата, от която някога беше избягала в дива паника. Ако аудиенцията при Елизабет не беше толкова наложителна, тя би продължила към Бредбъри, без да се задържа в градската къща. Фич и Спенс означаваха известна закрила за нея и тя не искаше да даде на Касандра възможност отново да ги задържи насила.

Просторният салон беше ярко осветен. Тих шепот се долавяше от голямата стая в приземния етаж и за момент Елиза си помисли, че чува гласа на чичо си, но всичко беше съвсем тихо и неясно.

— Боже мой! Младата господарка е тук! — Възклицанието дойде от една възрастна прислужница, която се спря на горната площадка на стълбите.

Слугите дотичаха от всички страни и се събраха смаяни в салона. Страхливо те гледаха Елиза. Никой не се решаваше да се приближи до нея. Елиза, която разбираше това въздържане, тръгна бавно из салона. Разговорът в голямата стая беше замрял и сега тя се чувстваше внимателно наблюдавана от всички страни. Най-накрая дребната стара прислужница Клара бе тази, която закуцука приведена към нея и я поздрави.

Елиза ѝ отвърна сърдечно. Тя много добре знаеше, че тази мършава женица бе жертвала сърце и душа, за да ѝ помогне в борбата срещу Касандра и нейните синове.

— Да не са ми пораснали рога и опашка? — попита Елиза учудено. — Какво ви става на всички?

— Ах, леля ви Касандра — прошепна Клара. — Тя живее сега тук с вашия вуйчо... като негова съпруга.

Изумена, Елиза се обърна и се взря в измъченото лице на старицата. Едуард Стамфорд не би могъл да изглупее дотолкова, че да се ожени за Касандра.

— Клара, кажи, че това не е вярно.

— Напротив, това е истината — увери я прислужницата. — Двамата се сгодиха след вашето отвличане. Вуйчо ви се обърна към кралицата, за да обвини маркиз Бредбъри за отвличането и да настоява

за неговото задържане. В това време Касандра посети вуйчо ви и след като беше хвърлила око на богатството му, не се мина много време и сватбата се състоя.

Елиза познаваше различните лица на Касандра твърде добре. Със сигурност не ѝ е било трудно да омагьоса стария мъж със своя чар. Благодарение на красотата си Касандра беше в състояние да подлуди и по-млади от нея. Един стар вдовец би бил очевидно последният, който би ѝ оказал съпротива.

Елиза се сепна, когато чу зад себе си ехиден смях. Тя се обърна и видя, че се намира срещу тънката, добре сложена фигура на леля си, открояваща се на входа към голямата стая. В сянката зад нея Елиза забеляза подигравателната физиономия на синовете ѝ, а под тях ядосаните тъмни очи на Форсуърт Редбърн.

— Я погледни, това не е ли нашата малка Елиза? — каза Касандра със саркастичен смях. — Да не би да си се върнала, за да ни удостоиш с компанията си?

При вида на своя стар противник дъхът на Елиза секна и тя имаше чувството, че някой я е хванал за гърлото. Налегнаха я ужасните спомени за изминалата година и тя изтръпна при мисълта, че всичко може отново да се повтори.

Касандра, която също чувстваше властта си над момичето и слугите, се възползва от ситуацията. Беше ясно, че Елиза е съвсем незащитна, тъй като в послушанието на домашната прислуга нищо не се беше променило. Сега беше само въпрос на време да се добере до скритото съкровище и до владенията на Рамзи Редбърн.

Елиза се съвзе и взе решение да изгони от къщата си колкото е възможно по-скоро тази красиво облечена алчна жена. Обръщайки се към Фич и Спенс, които все още не разбираха какво става, тя ги извика при себе си, нареди им да застанат до нея и изпрати Клара в кухнята. За трима им трябваше да бъде приготвена закуска. Под подигравателните погледи на Касандра Елиза заповяда на двама яки прислужника да отнесат сандъците в нейната стая.

— Но там живее мистър Форсуърт — изтърси млада камериерка, като че ли по този начин би могла да промени нещата.

Елиза погледна красивото момиче с питащ поглед и веднага почувства, че то имаше чудесен повод да познава спалнята на

Форсуърт. Доколкото познаваше братовчед си, той много си падаше по жените.

— Тогава махни чаршафите от леглото и му събери нещата — заповяда тя на момичето.

— Но... но... къде да ги занеса? — запъна се малката, хвърляйки молещ за помощ поглед към Форсуърт. Тъй като тя беше отскоро в къщата, не знаеше какъв голям авторитет имаше Елиза тук.

— Първо оправете моите стаи — каза Елиза лаконично. — А след това ще мислим какво да правим с нещата.

Касандра се засмя язвително.

— Коя си ти, че ще заповядваш къде да се изнесе моят син?

Елиза устоя на предизвикателния ѝ поглед, стана и отговори съвсем спокойно:

— Касандра, ти отхвърляш моите изисквания, но аз все още съм единствената господарка на тази къща. Ето защо моите указания ще се спазват. Не се нуждая от твоето позволение. — След това тя се обърна към момичето и каза рязко: — Върви и направи това, което ти казах. Веднага.

Момичето се поклони в знак на съгласие и побягна, а след него се разпръснаха и останалите слуги. Те усещаха надигащата се между господарката и нейната леля кавга и искаха своевременно да офейкат.

Елиза се обърна хладно към Касандра в очакване на словесната престрелка, но точно в този момент на вратата се показва Едуард. Младата жена беше шокирана. Тя не можеше да повярва, че изтощеният старец с щръкнала коса, който се приближаваше към нея, е същият онзи обичан, пращящ от здраве мъж, когото познаваше откакто се е родила. Той се беше превърнал в един призрак.

— Вуйчо Едуард? — Тя хвана кокалестата му ръка и я стисна. Безмълвно се взираше в лицето му. Изчезнали бяха пращящите му от здраве бузи и строгите черти от последните години. Потъмнелите му очи плуваха в дълбоки дупки със сини кръгове под тях, които така силно контрастираха с брашняно-бялата му кожа.

— Елиза, момичето ми... — Мъчителният му опит да се засмее, издаваше колко е слаб. — Толкова се радвам, да те видя отново. Арабела търсеше компанията ти. Сега тя е вдовица...

Това откритие беше нов удар за Елиза. Изпълнена от съчувствие, тя прегърна вуйчо си, който с мъка съдържаше плача си. Дори и най-

малкият знак на симпатия и уважение беше станал рядкост за него и това особено много го наскърбяваше.

— Вуйчо Едуард, толкова много съжалявам — шепнеше Елиза смаяна. — Не знаех това. Бедната Арабела... тя сигурно е неутешима.

Едуард, опитващ се да запази самообладание, ѝ разказа какво се е случило.

— Преди около един месец, при езда, Риланд беше намерен мъртъв в реката. Сигурно конят му се е уплашил и го е хвърлил. Трябва да си е ударил лошо главата, защото се е удавил, преди да дойде на себе си.

— Къде е Арабела? Бих желала да говоря с нея — каза Елиза и огледа салона.

— Тя е на гости у една приятелка — отговори Касандра от вратата. — Сигурно ще се върне по-късно — твърде много бърбори със своите приятелки.

Физиономията на Едуард се изкриви, като че ли получи спазъм. Той притисна корема си и пот изби по челото му. Елиза хвана ръката му, за да го отведе до креслото, но той отказа помощта ѝ с поклащане на глава и веднага след това болката му премина. С мъка той се изправи.

— Ще се кача горе да си легна. В последно време никак не се чувствам добре и съм много изморен.

— Вуйчо, трябва да те попитам нещо... — Елиза погледна в стъклените очи на Едуард и изпита страх да зададе въпроса, разяждана от ужасни съмнения... — От какво си болен? Когато те видях за последен път, ти беше здрав и съвсем бодър. Какво казват лекарите?

— Ах, лекарите! — кимна Едуард уморено. — Те само си блъскат главите. Тази пронизваща болка... тя започна скоро след твоето отвличане. Моята скъпа Касандра се грижи за мен, откакто ми е така зле. Лекарите ми дадоха някакъв отвратителен сироп и жена ми ме уверява, че помагал... но аз ставам все по-слаб...

Той се затътри към вратата.

— Бедно дете, за теб трябва да е било ужасна изненада да разбереш, че с Едуард нещата се развиват толкова зле — забеляза Касандра и се запъти към Елиза. Когато поиска да я погали по бузата, племенницата ѝ се дръпна назад, но Касандра подмина това с усмивка и продължи с престорена загриженост: — Ние всички сме много

обезпокоени за него. — Тя хвърли един поглед през рамо, за да осигури подкрепа от страна на синовете си. — Направихме най-доброто, на което сме способни, за да му помогнем.

— Да, най-доброто — потвърди Форсуърт и се усмихна. — Никой не може в нищо да ни обвини.

Касандра вдигна равнодушно рамене.

— Няма да изкара и една година.

— Сигурно вече правиш приготовления за погребението му — отвърна злъчно Елиза.

Отново самодоволна усмивка заигра на устните на Касандра.

— Естествено. В деня на нашата сватба Едуард подписа брачен договор. Той се задължи да изплати всичките ми дългове и в случай на смърт ми завещава цялото си състояние. Ако той, бедничкият, си отиде от нас, аз ще съм богата. — Касандра отметна глава и изгледа своята племенница. — Струва ми се, скъпа Елиза, че си се променила. Дори трябва да добавя, че си станала по-красива. Или може би по-зряла.

— Може би сега съм в състояние, Касандра, да разбера какво представляваш — отвърна Елиза находчиво.

Като че ли не чула забележката, Касандра продължи:

— За този безбожен мошеник Сиймур се чува такива ужасни слухове, че надеждата да не ти е направил нещо беше почти напразна. Напротив, аз почти съм убедена, че той се е възползвал от твоето задържане. — Щом забеляза, че Елиза се изчерви, Касандра продължи в същия дух. — Един истински мъж като него и едно младо момиче... направо е немислимо да не се случи нещо.

Елиза се съвзе бързо.

— Аз не знаех, че се движиш в едно общество с лорд Сиймур и при това си мислиш, че знаеш какъв е той в действителност. Доколкото знам, той беше много придирчив при избора на другари и приятели и никога не се е занимавал с крадци и убийци.

— Слушайте! Този мъж отдавна трябваше да бъде обесен — отговори Касандра уверено. — Аз съм сигурна, че кралицата ще даде награда за главата му. Бъди съвсем уверена, скъпа моя, той ще завърши на бесилото.

— Под закрилата на лорд Сиймур за мен бяха положени много грижи — опроверга я Елиза. — Дори ужасно ми е неприятно да си

спомня за времето в тази къща, през което имах пълно основание да се страхувам за живота си.

— Елиза, ти наистина би трябвало да подбиращ по-добре приятелите си — каза Касандра. — Тяхната постоянна непохватност би могла да уплаши всекиго до смърт.

Елиза отдавна беше разбрала, че е безсмислено да спори с тази жена, която притежаваше таланта да обръща всяка дума в своя полза. Трябваше да действа по друг начин. Изведнъж се обърна рязко към прислужниците си и каза високо:

— Въръжете се с всичко необходимо и ме пазете, докато тази жена и нейните синове са в моята къща.

— Ти говориш за твоята къща? — изгука Касандра. — Моя скъпа Елиза, трябва да ти кажа само едно, че ти, като наследница на състоянието на своя баща, не можеш да го получиш без изричен декрет от кралицата. А такъв документ, който да ти дава правото да притежаваш състоянието му, не съществува. Ето защо моите синове са единствените пълноправни наследници на владенията на Редбърн. Това, което виждаш тук, принадлежи на тях. Скъпа моя, така както оценявам положението, ти си една просякиня без покрив над главата и без състояние, към което би могла да предявиш претенции.

Устните на Елиза се разтегнаха в усмивка, тя бръкна в торбичката, висеща на колана ѝ и извади от там пръстена на баща си. Показа го на Касандра.

— Познаваш ли го? — Тя изчака, докато жената кимна и започна една игра, за която беше сигурна, че ще разкрие всичко, което леля ѝ знаеше за отвличането на баща ѝ. — В такъв случай знаеш, че баща ми винаги носеше този пръстен? — Касандра кимна и Елиза продължи: — Можеш да го считаеш за доказателство, че зная къде се намира баща ми. Той е жив!

По красивото, макар и вече не толкова младо лице на леля ѝ се изписа израз на смущение и Елиза го възприе като знак, че Касандра не е съвсем невинна по отношение на неговото отвличане.

— Можеш да бъдеш напълно сигурна, че той няма да позволи ти или твоите синове да си присвоят собствеността му. Затова ти предлагам да си потърсиш друго убежище... колкото е възможно по-бързо.

— Това е някаква измама! — каза Форсуърт и пристъпи напред с мрачен поглед. — Тя лъже! В такъв случай чичо Рамзи би дошъл с нея тук!

Елиза го предизвика с хладна усмивка.

— Форсуърт, ти винаги трудно схващаш. Защо не почакаш, докато дойде баща ми? Сигурно няма да ти спести боя, който заслужаваш.

В тъмните му очи заблестя гняв.

— Ти, лъжлива повлекано! Запиля се по чужбина и се отдаде на сладострастни удоволствия с един предател. Винаги си искала мъж с титла. Сега надмина самата себе си. Само като си помисли човек — предател на престола! И при това маркиз! Междувременно ти вероятно износваш копелето му.

Шамарът на Елиза го завари неподготвен и за момент Форсуърт усети, че му причернява пред очите. Съвземайки се, той разтърси глава, но още преди да замахне срещу момичето, видя непосредствено пред себе си Спенс, чиято масивна фигура застана между двама им.

— Няма да я докосвате — каза Спенс съвсем спокойно. — Иначе ще се разкайвате.

— Ти смееш да ме заплашваш! — изръмжа Форсуърт, ядосан, че един прост слуга си позволява да се намесва. — Я се разкарай!

Спенс поклати отрицателно глава.

— Моят господар каза, че трябва да браня тази лейди, дори и с цената на живота си. Вие не можете да ѝ сторите нищо, докато аз съм тук. — Той започна да го избутва и Форсуърт заотстъпва назад, олюлявайки се.

— Ти... — изсъска той заплашително на Елиза. — Ти ще си получиш заслуженото!

— Ах, колко си смел, когато имаш работа с жени! — присмя му се Елиза, наподобявайки престорено сладкия тон на Касандра. — Слушай добре... не желая повече да ти се харесвам. Това е бацината ми къща и аз искам всички вие да изчезнете! Незабавно!

Отново Форсуърт посегна към Елиза със свит юмрук, но Спенс го хвана за китката. Освен че старият прислужник му го върна тъпкало, но сега и другият направи крачка и застана зад него.

— Щом господарката ми ви казва, че трябва да офейквате, това означава, че трябва да изпълните заповедта ѝ — предизвика Спенс

пламналия от гняв Форсуърт. А когато братята се спуснаха към него, той бързо посегна към пистолета, който в този момент му подаде Фич. Преди да напуснат кораба, той беше успял незабелязано да скрие два пистолета за всеки случай, ако евентуално възникнат усложнения. И те се бяха появили по-рано от очакваното. Спенс насочи оръжието към тримата братя.

— Който направи крачка, ще го надупча — предупреди той. — А кого ще улуча, ми е все едно.

Касандра се запъти към двамата, но Спенс държеше и нея под око, както и синовете ѝ.

— Милейди, останете там, където сте. Не бих желал да изцапам килимите на моята господарка с кръв.

— Това вече е върхът! — изкрещя Касандра, обръщайки се към Елиза. — Аз съм ти леля и ти допускаш този простак така да ме заплашва?

Усмивка заигра върху красивата уста на Елиза.

— Спомням си времето, когато ти заповяда на синовете си да ме изтезават. Аз съм упълномощила тези мъже да направят нужното, за да ме защитят от твоите синове. Не зная как си се домогнала до вуйчо ми и как си го принудила да се ожени за тебе, но сега неговото здраве е в голяма опасност... страхувам се дори от най-лошото. Спомням си преди много време, когато бях още дете, една стара жена от прислугата, вече много болна и вероятно не с всичкия си, непрекъснато мърмореше, че е наблюдавала как ти си отровила първо майка ми, а след това и мъжа си. — Елиза със задоволство забеляза, как леля ѝ потрепери. — И сега ми се струва, че Едуард ще бъде уморен от твоите грижи. Аз ще направя всичко възможно да отговаряш пред съда за своите злодеяния.

Касандра се обърна и разигра оскърбление.

— Няма да остана нито секунда повече в тази къща и няма да позволя да ме заливат с тези мръсни обвинения.

— Да, и гледай да побързаш — надсмя ѝ се Елиза. — Бягай да си спасяваш живота, защото ще пусна след тебе ловджийски кучета! Върви! Напусни на часа моята къща.

Като замаяна Касандра направи няколко крачки и с леко кимване даде на синовете си да разберат, че трябва да я последват. Цялото ѝ

високомерие беше изчезнало. Тя побърза да избяга от тази търсеца мъст фурия, която се беше превърнала в опасен противник.

Касандра и нейните синове шумно събраха нещата си в сандъци и откъснаха всичко, което можеха да помръднат. Над къщата се възцари тишина и едва сега слугите си позволиха да се появят, за да кажат на своята господарка полагащото се добре дошла. Облекчени, те се захванаха да подредят стаите на Елиза и да разопаковат вещите ѝ.

Физически и психически изчерпана, Елиза нямаше вече сила да отиде в салона, за да хапне нещо. Тя веднага се качи в стаята си и се тръшна на леглото. Когато Клара ѝ донесе ядене и ѝ помогна да се съблече, тя само успя да промърмори няколко думи, докато най-после с дълбока въздишка намери в леглото жадувания покой.

Много по-късно, вече в ранните утринни часове, тя изведнъж се събуди, чувайки странен шум. Елиза наметна пеньоара си и тихо се отпрати към помещенията, които обитаваше Арабела. Почука леко, но никой не отговори и тя влезе в стаята. Лунната светлина падаше през дантелените завеси и огряваше пода, покрит с дрехи. Близо до вратата лежеше фина сатенена рокля, до нея фусти и кринолини. До леглото тя видя бял бархет и копринени чорапи. Завивката беше смъкната, а то доста разхвърляно. И двете възглавници имаха вдлъбнатини и Елиза разбра, че този, който е спал тук, не е бил сам.

Замислена, Елиза тръгна обратно към стаята си и точно когато искаше отново да си легне, дочу тихо цвилене и се спря. Долу на двора, под лунната светлина, в прозрачна домашна дреха тя видя Арабела, застанала до един кон, на чието седло стоеше някакъв мъж. Той беше загърнат в пелерина и качулката скриваше чертите му. Той се наведе към Арабела и те си размениха дълга целувка. Когато мъжът се изправи отново, ръбът на пелерината му се смъкна. Този човек някак си ѝ напомняше за Форсуърт. Мъжът още веднъж нежно погали Арабела по бузата, след това пришпори коня и се отдалечи.

Предпазливо Елиза се скри в тъмнината, когато Арабела се обърна и тръгна към стълбата. Тя остана неподвижна, докато братовчедка ѝ се изкачи горе. Едва след като вратата се затвори зад Арабела, Елиза въздъхна облекчено.

Тя бе смаяна от учудване, когато на другата сутрин на закуска Арабела играеше ролята на скърбяща вдовица. Наистина тя изглеждаше точно така, тъй като очите ѝ бяха хлътнали и с тъмни

кръгове под тях, бузите ѝ бяха бледи и повехнали. След нощната сцена в двора Елиза можеше само да се чуди защо Арабела си правеше труда да играе тази роля. Още по-удивена беше тя, когато Арабела се хвърли на врата ѝ, и облегната на рамото ѝ, изплака мъката си по загубата на Риланд.

— Не съм ли казвала, че над мен тегне проклятие? — рече тя, хлипайки. — Казвам ти, че съм преследвана от нещастие.

Замислена, Елиза я потупа по гърба, без да знае как би трябвало да реагира на всичко това.

— Риланд е бил излязъл на езда, нали? — измърмори тя. — Сам ли беше?

Арабела извади една носна кърпичка и избърса носа си.

— Ние яздехме заедно, но той галопираше, както обикновено и аз трябваше сама да се върна в къщи.

— Къде се случи?

— Близо до Бредбъри.

— Преди един месец?

Арабела кимна, притиснала ръка към гърдите си и мъката отново я налегна. При това вниманието на Елиза беше привлечено от една огърлица, която носеше Арабела — изключено беше да греши! Когато забеляза погледа ѝ, тя смутено свали скъпоценния накит.

— Толкова много ми напомняше на теб, Елиза, че трябваше да я нося. — Задавяна от сълзи и хлипаща, тя я окачи на врата на своята помалка братовчедка. — Когато вечерта след моята сватба отидох в брачното ложе, намерих огърлицата разкъсана, а перлите — разпилени по пода. Бях изплашена до смърт, когато разбрах, че са те отвлекли. Ето защо накарах да нанижат отново огърлицата и започнах да я нося като спомен за теб.

— Благодаря ти за усилията.

Арабела отново избухна в сълзи, а хълцането ѝ нямаше край, така че Елиза почти съжали, че изобщо дойде на закуска.

Най-после Арабела изтри сълзите си.

— За тебе трябва да е било ужасно. Да те отвлекат така, насила. Всички се питат какво се е случило.

— Ах, всъщност беше чудесно... и много романтично — увери я Елиза със зловна усмивка.

Арабела почувства прилив на ревност, когато видя замечтания поглед на Елиза.

— През цялото време се питах, ако Максим наистина е трябвало да отвлече някого... и тъй като ти беше отвлечена от моята стая, дойдох до заключението, че са ни объркали. Вярно ли е това?

Елиза кимна.

— Неговите слуги са сбъркали.

— Естествено, аз си го помислих. Максим беше толкова влюбен в мене, че искаше да се върне и да ме вземе. Разочарованието му трябва да е било голямо, когато е открил, че вместо неговата любима годеница, е било отвлечено друго момиче. — Арабела въздъхна, като че ли почувствала болката му. — Доколкото го познавам, трябва да е бил извън себе си от яд.

Без да е в състояние да опровергае тази забележка, Елиза извърна лице, за да прикрие болката, за която не можеше да говори. Думите на Арабела я бяха засегнали чувствително.

— Сигурно Максим възнамерява да се върне, за да поправи грешката. — Сивите очи на Арабела оглеждаха нежния профил на Елиза. — Не каза ли кога ще дойде?

— Максим беше заклеймен като предател — извика Елиза на своята братовчедка. — Ако се върне, заплашва го екзекуция, ако кралицата не го помилва.

— Ако това се случи, аз ще приема предложението му — измърмори Арабела с усмивка, от която личеше, че се радва предварително.

Елиза беше готова да ѝ каже всичко, но изведнъж се спря. Накърнената ѝ гордост не ѝ позволяваше да предяви претенциите си спрямо Максим, без да е сигурна, че това е в негова полза. Ако той се върнеше и видеше Арабела, тогава би било напълно възможно любовта му към нея да пламне отново и той да се разкайва за брачния си обет с нея, който беше дал в Любек.

— Ако Максим е жив, той възнамерява да дойде в Англия — каза Елиза съвсем тихо.

Арабела притисна с ръка шията си.

— Той в опасност ли е?

— Кога не е бил в опасност? — отвърна Елиза.

— Кажи ми, че е на сигурно място — прошепна Арабела. — Той трябва да бъде на сигурно място.

Елиза отвърна с тъжна усмивка:

— Арабела, не мога да ти гарантирам нищо, а най-малкото, че той е в безопасност.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Ако замъкът в Уайтхол с неговите близо сто стаи представляваше величествена постройка, то обширните градински площи, цветните и овощни градини, тенискортове и игрища, строени по времето на починалия вече крал, бяха не по-малко разкошни в пролетния си разцвет. Елиза си позволи за момент да се наслади на благоуханието на цветята, слизайки надолу по стълбата. За съжаление днес не беше ден, позволяващ продължително бездействие. Предстоеше ѝ аудиенция при кралицата. Макар че външно тя беше спокойна, вътре в себе си чувстваше голяма възбуда. Хиляди пъти си беше повтаряла думите, да не би от страх при вида на кралицата да се запъне.

Също и облеклото си беше подбрала за случая, тъй като се знаеше, че Елизабет не обича и дори се отвращава от жени, които се обличат по-красиво от нея. Ето защо Елиза беше решила да сложи една скромна рокля от черно кадифе с бяла дантелена якичка около врата. Единственото ѝ украшение беше перлената огърлица с рубинена закопчалка. Върху грижливо фризираната си коса имаше шапчица, която беше модерна, но не и предизвикателна.

Беше изминала цяла седмица, откакто бе поискала аудиенция — време, което тя прекара, без да има представа къде е Максим; за Николаус обаче знаеше, че все още е задържан.

В двореца тя беше въведена през безкрайни коридори и сводести врати, докато най-после стигна до салона, в който трябваше да чака, докато кралицата я приеме в личните си покои. Лорд Бъргли, държавният секретар, дойде, за да се осведоми за желанията ѝ и Елиза, едва успявайки да прикрие треперенето на гласа си, му докладва за своя случай. После мъжът я остави сама, а след него се появи една придворна дама, за да я отведе. Елиза трябваше да събере всичките си сили, когато влезе при владетелката. Потънала в дълбок реверанс, тя забеляза, че с едно кимване бяха отпратени всички придворни, с

изключение на старата Бланш Пари, верен човек на кралицата, която ѝ беше служила още от люлката ѝ.

— Елате, приближете се, за да мога да видя лицето ви — подкани я Елизабет.

Грациозно Елиза се отправи към нея, давайки възможност на сиво-черните очи да я огледат внимателно, а и тя през това време да огледа кралицата. Елизабет беше седнала в кралска поза върху стол с богата дърворезба, близо до прозореца. Перлените ѝ обици с диамантени върхове и скъпите бижута в червената ѝ като пламък перука блестяха на светлината. Крещящият цвят на косата ѝ беше в рязък контраст с набиващата се на очи бяла кожа. Високото ѝ чело се издигаше смело, веждите бяха старателно почистени, а дългият ѝ нос имаше вдлъбнатина.

— Вие сте дъщерята на сър Рамзи Редбърн — каза Елизабет с любезна усмивка, която намали малко притесненията на Елиза.

— Аз съм Елиза Мадзелин Редбърн, Ваше Величество, единственото дете на сър Рамзи.

— Сигурно доста сте учудена, че ви приемам тук, в личните си покои... — Елизабет направи кратка пауза, която позволяваше едно учтиво потвърждение, за да продължи. — Сред моите придворни и съветници вие станяхте обект на любопитство. Непрекъснато в двореца се говори това и онова и при възможност аз си позволявам удоволствието да оставя моето обкръжение в неведение, а аз самата да се запозная подробно със случая. Според слуховете вие сте била отвлечена от Максим Сиймур, маркиз Бредбъри, и отведена в Хамбург, където той ви е държал като заложница.

Дългите ѝ тънки пръсти, обкичени с безброй пръстени, потропваха неодобрително по покритите с дърворезба облегалки за ръцете.

— Този мерзавец. С голямо удоволствие бих чула какво ще каже той по този въпрос.

Елиза премълча за сватбата, тъй като беше известно, че кралицата с най-голяма острота реагира срещу благородници, решили да сключат брак без нейното изрично съгласие. Не беше ли изпратила Елизабет лейди Катрин Грей Сиймур в Тауър, тъй като се беше сгодила без кралската благословия и не трябваше ли младата майка да жертва живота си, тъй като кралицата не искаше да я помилва? Не беше ли

Максим също осъден на смърт, и сега Елиза не се ли надяваше все още на пощада, на една искра на съчувствие от страна на кралицата, която би могла да отмени заповедта си? Да постави тази надежда на карта и да признае за женитбата, би било лудост. А ако Максим открие, че обича Арабела повече от нея, тогава тайното анулиране на брака би било по-лесно, ако кралицата не знае за него.

— Ваше Величество, в действителност моето отвличане беше една грешка, която допусна прислужникът на лорд Сиймур.

Елизабет удари върху облегалката на стола и избухна в смях.

— И смятате, че ще повярвам на това? Вие трябва да сте се отдали на този мъж, за да търсите сега така безразсъдно извинение за престъпленията му.

— Лорд Сиймур е представителен мъж, който се харесва на много жени — каза Елиза убедено и кралицата кимна в знак на съгласие. Най-малкото би трябвало да оцени нейната искреност. — Моят вуйчо Едуард Стамфорд може да потвърди всичко. Той беше в салона, когато лорд Сиймур дойде и го обвини, че го е излъгал относно владенията си.

— Аз приех протестите на маркиза — заговори кралицата, без да се съобразява с възраженията на Елиза. — Досега не са ми представени доказателства за неговата невинност. Напротив, Едуард Стамфорд многократно ми напомня за неговите престъпления.

— Едуард спечели много от това обвинение. В този момент не мога да кажа дали лорд Сиймур е жив или мъртъв. При това не зная, дали може да представи доказателства за своята невинност. Аз обаче във всеки случай съм убедена, че той е невинен.

Кралицата въздъхна.

— Ако е мъртъв, това завинаги ще се потули и името му ще бъде изтрито от съзнанието ми.

— Ваше Величество, надявам се, че е жив — каза Елиза едва чуто.

Почти незабележимите вежди на кралицата се повдигнаха високо над бледото ѝ лице и за момент тя се обърна, устремила поглед към един златно извезан маншет, показвайки на Елиза благородния си профил.

— Както чух, вие сте дошли да молите за освобождаването на ханзейския капитан, чийто кораб беше конфискуван. Вярно ли е това?

— Да, Ваше Величество — отвърна Елиза тихо, осъзнала неодобрението на владетелката.

— Как се получава така, че вие молите за пощада на ханзейския капитан, след като баща ви беше отвлечен именно от хора на Ханзата?

— Капитан фон Рейн се е застъпил за своите английски приятели и няма вина за никакви престъпления. Карл Хилърт беше този, който отвлече баща ми.

— Влюбена ли сте в този фон Рейн?

Елиза скръсти ръце и измърмори нещо с наведена глава:

— Не, Ваше Величество, той е само един приятел.

— Това означава, че фон Рейн е един от приятелите на лорд Сиймур... така ли?

Елиза се поколеба да отговори, усещайки пронизателния поглед на кралицата. Тя имаше чувството, че Елизабет може да чете мисли и не се решаваше да я предизвика чрез някоя лъжа.

— Ваше Величество, вие знаете всичко — отвърна тя.

— Момиче, не ми хитрувай! — каза Елизабет несдържано и по този начин вся уплаха у Елиза. — Винаги съм се стремяла да зная всичко точно.

Разтреперана, Елиза замълча за известно време, изчаквайки да премине ядът на кралицата. Елизабет отново я огледа от главата до петите.

— Какво носите на врата си? — попита кралицата, посочвайки перлената огърлица.

Елиза се надяваше, че перлите не са предизвикали недоволството ѝ.

— Тази огърлица е носила майка ми, когато като малко дете е била намерена от Стамфорд.

Елизабет кимна на Елиза да се приближи и когато момичето изпълни нареждането ѝ, кралицата протегна ръка и хвана обсипания със скъпоценни камъни медальон, за да го разгледа отблизо. След това се обърна настрана и извика Бланш Пари. Едва когато тя застана до кралицата, Елиза забеляза, че старата дама е почти сляпа.

— Дали вдовицата, графиня Ръдърфорд, се намира в момента в двора? — я попита Елизабет.

— Не, Ваше Величество — отговори тихо старата жена.

Елизабет скръсти ръце.

— Тогава повикай лорд Бъргли, той трябва да съобщи на Ани. Сигурно ще я интересува, че има правнучка, която живее в къщата на сър Рамзи.

— Графиня Ръдърфорд? — какви ли не мисли връхлетяха Елиза, когато кралицата кимна. — Но как е възможно?

— Дъщерята и внучката на Ани — последната без съмнение е била вашата майка — са били отвлечени и е бил искан откуп за тях. Ани Ръдърфорд платила исканата сума и скоро след това получила обратно дъщеря си... за съжаление без детето ѝ. Двете са били разделени и жената, която е трябвало да пази малкото момиче, умряла, без да може да каже къде го е отвела. Тя споменала само, че детето може да бъде разпознато по огърлицата, която майката е носила при отвлечането. Няколко години по-късно майката умряла от едра шарка и предоставила на графиня Ръдърфорд задължението да търси внучето си. Това е станало преди много години. Аз предполагам, че вие сте дъщерята на изчезналото момиченце. — Елизабет посочи огърлицата. — Емайловият медальон бил рисуван по един портрет на графинята, който виси на стената в къщата ѝ. Аз самата съм го виждала и мога да потвърдя, че миниатюрата е точно копие на оригинала. Аз ще направя всичко възможно графинята да ви посети колкото е възможно по-скоро. Тя е толкова стара, колкото и моята Бланш, но притежава добро и твърдо сърце. Сигурно едва ли е очаквала да се запознае с вас. Тъй като сега тя е без всякакви роднини, за нея вие ще бъдете положително голяма радост.

— Ще се радвам да се запозная с прабаба си. — Елиза бе обхваната от приповдигнато чувство при възможността да има една по-обичлива и по-загрижена роднина, отколкото бяха досегашните ѝ близки.

С предпазливо почукване Бланш Пари отвори вратата и въведе в стаята един висок, брадат, тъмнокос мъж, който бързо застана пред кралицата и ѝ отдаде чест с дълбок поклон, веднага след което ѝ прошепна нещо в ухото. Елиза тактично се отдръпна встрани. Той едва се беше изправил и Елизабет повика момичето при себе си, казвайки на мъжа:

— Сър Френсис Уолсигъм, положително ще се радвате да се запознаете с дъщерята на сър Рамзи Редбърн. Елиза дойде, за да моли за освобождаването на ханзейския капитан, който беше задържан.

Сър Френсис се обърна към Елиза със загрижено лице:

— Познавах лично баща ви...

— Моля ви, сър Френсис, вярвам, че все още е жив, или най-малкото не губя надежда. Няма да понеса, ако ми говорите за него в минало време.

— Простете ми, дете мое. — Той се запъти към нея и хвана ръцете ѝ. — Но дългото му отсъствие ме кара да се съмнявам в добротата на неговия надзирател. Не ме смятайте за по-твърд, отколкото съм.

— Сър Френсис е първият ми министър — поясни кралицата. — Той разкрива заговорите, готвени срещу мен... и неговите разкрития често ме изненадват. Вашият баща беше по следите на един комплот в канторите на Стилярдс, преди да бъде отвлечен.

Елиза беше потресена.

— Аз мислех, че той искаше да продаде там своето притежание.

— Това беше само прикритие, за да може да открие канторите — поясни Уолсигъм. — Аз също бях чул за съкровището, но искрено се съмнявам, че то въобще съществува.

Сър Френсис скръсти отзад ръце, отиде до един прозорец и замислено се загледа навън.

— Сега разбрах, че наистина е имало заговор, насочен срещу кралицата, който е тръгнал от хората на Стилярдс. — Той се обърна към Елиза и каза без заобикалки: — Ето защо трябва да ви помоля да не се застъпвате повече за освобождаването на ханзейския капитан. Аз съм на мнение, че този мъж не заслужава вашето застъпничество.

— Ако между членовете на Ханзата е имало заговорници, това не означава, че всички търговци и капитани са участници. — Елиза се опита да апелира към чувството за справедливост на Уолсигъм. — Капитан фон Рейн ни помогна да избягаме от Любек, когато Карл Хилърт и Ханзата застрашаваха живота ни. Той действаше като добър приятел на англичаните. Ако допусна той да бъде екзекутиран или откаран в Нюгейт, без да съм се застъпила за него, бих загубила всякакво уважение към самата себе си. Това, че съм била на неговия кораб е единствената причина той да бъде арестуван от капитан Синклер, а корабът му да бъде конфискуван. Повярвайте ми, сър Френсис, аз не бих се застъпвала за него, ако не бях убедена, че капитан фон Рейн е задържан несправедливо.

— Може би мъжът, който чака в преддверието, може да обясни случая. Аз съм сигурен, мила моя, че вие добре го познавате и че ще си отдъхнете, виждайки го жив.

Уолсигъм се обърна към Елизабет:

— Ваше Величество, джентълменът моли за разрешение да се яви пред вас. Аз мислех, че вие ще го приемете на четири очи... и ще решите съдбата му.

— Така, така! Мерзавецът си позволява да се завърне, да превие гръб под ножа ми и да чака моята присъда... или може би накрая ще очаква от мен да му се извиня? — Тя направи заповеднически жест. — Нека да влезе, за да го чуя как ще моли за пощада.

Сър Френсис се поклони енергично, отиде до вратата, отвори я и съобщи, отстъпвайки встрани:

— Маркиз Бредбъри, Ваше Величество!

Сърцето на Елиза щеше да изхвъркне. Извън себе си от радост и същевременно с боязливо очакване, тя направи няколко несигурни крачки към вратата. Когато обаче чу приближаващите се крачки, тя се спря, за да не би да предизвика недоволството на кралицата. Всъщност страхът беше единствената причина, която я задържаше да не се хвърли в ръцете на своя съпруг. Той носеше черни панталони, чорапи, ниски обувки и кадифен елек. Тъмното му облекло бе освежено от бели маншети и бяла яка. Раменете му бяха покрити от черна шапка, обшита по периферията със сребърна нишка. Кожата му блестеше в жълто-кафяви цветове и придаваше на очите му още по-голяма живост. Веднага след влизането погледът на Максим падна върху Елиза и той учудено се спря. Макар че не каза нито дума, тя веднага се почувства завладяна от топлината на погледа му.

Максим, който веднага възвърна самообладанието си, се обърна към кралицата:

— Ваше Величество! — ясно прозвуча гласът му в стаята, докато той изпълняваше поклона.

Кралицата, която нервно потропваше с пръсти по облегалката на стола, смръщи вежди. Само на слепия би убягнала размяната на погледи между двамата. Елизабет не можа да схване тяхното дълбоко значение, тъй като съзнанието ѝ беше ангажирано с инцидента. Обяснение тя щеше да търси по-късно. В този момент имаше да обсъжда други, много по-важни неща с този мъж.

— Вие може и да сте мошеник, но все пак се върнахте, както бяхте обещали.

— Точно така, Ваше Величество, и то с добри новини. Успях да проследя от Любек организаторите на заговора срещу вас. Карл Хилърт се намира в затвора на Нюгейт и очаква вашата присъда.

— Той призна ли си за убийството на моя шпионин? — попита Елизабет, изпълнена с очакване.

— Не, Ваше Величество, при това той не е онзи, който го е убил — отрече Максим. — Убиецът е един англичанин, чието име не ми е известно. Любовник е на една от вашите придворни дами.

— По дяволите, какво говорите вие? — извика кралицата. — Е, ще чуем какво ще кажат моите дами по този въпрос. Не бих търпяла такова позорно държание около себе си.

— Ние ще намерим мъжа — обеща Уолсигъм. — И ще го сложим във вериги.

— За съжаление той е същият, който държи затворен сър Рамзи — поясни Максим.

— Тогава трябва да действаме много предпазливо. — Елизабет подпря брадата си на два тънки пръста и отправи поглед право към Максим. — Вие какво предлагате?

— Ако разпитате дамите си, Ваше Величество, мъжът би могъл да бъде предупреден, макар да смятам, че тази дама си няма представа, че е средство към целта.

— Ако това наистина е така — подчерта кралицата, — то тогава дамата само ще допринесе за изясняване на ситуацията.

— Имам друго предложение, Ваше Величество. Пуснете слух, който да вкара този мъж в капана — отговори Максим. — Всичко обаче трябва да стане много предпазливо и да изглежда така, сякаш мошеникът е получил съобщението съвсем случайно, тъй като разговорът е бил подслушан.

— И какъв слух трябва да бъде разпространен?

— Имам подозрение, че този, който отвлече сър Рамзи, го държи само заради съкровището, което той евентуално е скрил. Ако стигне до ушите му, че аз зная скривалището на златото, той ще ме потърси и ще ми предложи да освободи сър Рамзи срещу откуп.

— Мъжът ще се стреми да скрие самоличността си — подхвърли сър Френсис.

— Моята задача ще бъде да го разкрия — отвърна Максим.

— Няма ли вие самият да се изложите на опасност? — попита Елизабет.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да си спася кожата, Ваше Величество — обеща Максим с усмивка.

— Сигурно за вас не би имало по-голямо удовлетворение от това да отмъстите на човека, който ви причини нещастие — каза Елизабет замислено и след това кимна в знак на съгласие. — Изпълнете плана си. Аз ще се постарая историята да се разпространи сред моите придворни дами.

— А какво да правим с фон Рейн? — попита сър Френсис кралицата.

— Капитан фон Рейн? — Вниманието на Максим веднага беше привлечено. — Какво се е случило?

— Фон Рейн и хората му са хвърлени в затвора в Нюгейт — съобщи му сър Френсис. — Капитан Синклер каза, че той искал да откара войските на Парма в холандския подвоз и че се е забъркал в отвличането на госпожица Рамзи.

— Аз съм единственият, който носи отговорност за това — обясни Максим, без да се обръща.

— Много интересно — отвърна кралицата. — Госпожица Редбърн твърди, че са я отвлекли по погрешка.

Максим, който не обърна внимание на безмълвното предупреждение на Уолсигъм, разказа без страх какво се беше случило:

— Така беше наистина, Ваше Величество. Моето намерение беше да отвлека предишната си годеница, докато Риланд Хъксфорд ми разреши да се оженя за нея. Както знаете, аз бях сгоден за дъщерята на Едуард Стамфорд, преди Едуард да ме обвини в убийство. — Максим се страхуваше, че пак ще предизвика гнева на Елизабет, но Николаус беше от много години негов приятел и той поставяше на първо място сигурността му. — Изпратих хората си, за да отвлекат Арабела, но на нейно място беше отвличена Елиза Редбърн. — Той погледна Елизабет и продължи: — Няколко дни след това помолих сър Френсис да ми уреди аудиенция по този случай, за да изясня верността си към вас, и за да мога да получа шанс да ви докажа, че не съм предател, за каквото ме смятат.

Елизабет стана бързо от креслото и с блеснали очи се запъти към него.

— Вие сте дошли, за да докажете своята невинност, докато през цялото това време сте били виновен заради отвличането?

— Смятах, че съм влюбен в Арабела — отвърна Максим, осъзнал какво е настроението на кралицата, — но тъй като съм невинен относно престъплението, за което ме обвиняват, очаквам деня, в който вие отново ще ми дарите вашата милост и благосклонност. — Той се спря замислено. — Оттогава имах време да разсъждавам върху постъпките си и дойдох до заключението, че моето поведение се обърна срещу Едуард, тъй като той разпространи лъжите за мене.

— А това означава? — попита Елизабет нетърпеливо и отново стана от креслото.

— Това означава, че съм се лъгал, мислейки, че съм влюбен в Арабела.

— Колко глупаво от ваша страна! Вие не сте достоен за моята благосклонност — властно каза Елизабет. Показвайки с ръка към Елиза, тя продължи: — Наредили сте да отвлекат това дете, а сте потулили името си...

— Прощавайте, Ваше Величество — подхвърли Елиза. — Ако лорд Сиймур не беше ме отвлякъл, може би днес вече нямаше да бъда между живите.

Очите на Елизабет се ококориха, когато тя погледна към Елиза. Кралицата не желаше някой да я прекъсва, когато бе решила да потърси сметка от този човек.

— Обяснете защо!

— Аз имам роднини, които искат да се домогнат до съкровището на баща ми — поясни Елиза. — Успях да избягам от тях, но след това бяха подложена на безкрайни разпити и изтезания. Ако хората на лорд Сиймур не бяха ме отвлекли, то леля ми Касандра със сила щеше да ме накара да издам скривалището на бащиното ми съкровище.

— Едно злодеяние не може да оправдае друго — отвърна Елизабет. — Лорд Сиймур не направи опит да ви върне обратно вкъщи, или да възстанови честта ви.

— Напротив, Ваше Величество, точно това направи той — възрази Елиза с несигурен глас, знаейки добре, че ще постави на изпитание благосклонността на кралицата към нея. — Предложи ми

закрилата на своето благородно име и отново постави живота си на карта заради мене. Аз във всеки случай съм щастлива, че слугите му ме объркаха и в моето отвличане виждам Божията намеса.

— Пфу! Глупаво момиче, вие сте влюбена в този измамник и ще направите всичко възможно, за да го защитите — каза Елизабет. Веднага след това тя насочи вниманието си към Максим, докато през това време той гледаше момичето с нежен поглед. Подпряла ръце на креслото, Елизабет попита настойчиво: — Бредбъри, какво означава за вас девојката?

Объркан, Максим погледна владетелката и потвърди онова, което Елиза беше казала:

— Ваше Величество, тя е моя годеница.

— Вие сте се сгодили без мое разрешение? — изръмжа кралицата. — Знаете ли какво заслужавате?

— Аз я обичам — потвърди отново той.

Уолсигъм отпрати умолителен поглед към небето и в съзнанието си вече чуваше камбанения звън, известяващ смъртта на Максим.

— Любов! — каза Елизабет презрително. — Какво знаете вие за любовта? Сега молите една жена, а в следващия момент вече друга. По-добре ще е изобщо да не се сгодявате.

Уолсигъм с усилие прикри смеха си. Беше всеобщо известно, че Елизабет дълго време се е радвала на вниманието на някои кавалери от двора, които много са я харесвали. А през изминалите години тя беше хвърляла око на такива привлекателни мъже като Сиймур и сега не ѝ беше приятно, че той се обвързва с брачни окови.

— Това, че аз поставих отново живота си на карта, за да ви служа, Ваше Величество, е достатъчно доказателство за любовта и уважението, които храня към вас — каза Максим решително, когато видя, че кралицата беше свела замислен поглед. — И ако жертвах живота си, за да бъде предпазена Елиза от тези, които искаха да ѝ сторят зло, не доказва ли това моята преданост към нея?

— Вие ми служихте вярно — отчете Елизабет. — И представата, че сте станали предател, беше за мене много болезнена. — Тя въздъхна и се призна за победена. — Ще издам своя указ със задна дата, Бредбъри. Вие ще получите отново титлата и състоянието си. Идете си сега с моята благословия.

Елиза издаде радостен вик и би се хвърлила веднага на врата на Максим, но когато видя, че той се бави, разбра, че не всичко беше преодоляно. Смелостта на годеника ѝ накара сърцето ѝ да затупти, защото той остана да стои там, чакайки, докато кралицата изтощена стана от креслото си. Тя затвори очи и потърка слепоочията си.

— Е? Какво искате още? Не ви ли разреших достатъчно много?
— попита тя, тъй като Максим не се канеше да си тръгва.

— Ваше Величество, какво ще стане с капитан фон Рейн? — каза той тихо.

Очите ѝ за секунда заблестяха, след това обаче тя се успокои и изведнъж се засмя.

— Може би ви е известно, че аз защитавам славата си, вземайки мъдри решения. Вашата упоритост трябва да бъде възнаградена, Бредбъри. Помилвам вашия приятел, връщам му кораба и товара. А сега напуснете, уморена съм.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Останала без дъх, Елиза със смях го помоли да бъде повнимателен, докато в галоп препускаха през безкрайните, добре поддържани тревни площи на Уайтхол. Достигнали до реката, те бяха посрещнати от Фич и Спенс, които не можеха да си намерят място от радост и облекчение след тяхното завръщане. Едва отскубнал се от поздравите им, Максим хвана Елиза за ръка и двамата затичаха по стълбите надолу към реката, където ги чакаше голяма лодка. Понесъл Елиза на ръце, той седна на носа на лодката върху пейка, покрита цялата с възглавници.

Веднага след това лодкарят и неговият помощник подкараха лодката към средата на реката, където опънаха широкото триъгълно платно. Скоро заплуваха бързо по течението.

Максим се отдаде на своите желания, които след прекрачването на кралските покои бяха подложени на жестоко изпитание. Това, че не бяха сами, не го притесняваше. Той искаше най-после да прегърне своята жена и да я нацелува до насита. С мъка той спазваше границите на приличието, когато сложи Елиза в скута си, при което очите на помощник-лодкаря щяха да изскочат от орбитите.

Елиза беше замаяна от целувките му и въздъхна:

— Когато влезе и поздрави, щях да получа разрив на сърцето, но само като си помисля колко съм копняла за тези вълнения.

Устата му пиеше от нейната.

— Щом не си при мен, ставам безпомощен като сакат. Мислех, че сърцето ми ще спре да тупти.

— Ако би могъл да чуеш ударите на моето, скъпи, тогава би разбрал как лудо бие то. — Елиза хвана ръката му, търсеца сърцето ѝ и се засмя с блеснали очи. — По-късно, скъпи мой — прошепна тя, — когато сме сами.

Максим като че ли я изпиваше с поглед, лягайки бавно върху възглавниците, без да изпуска Елиза от ръцете си. С весел смях той свали шапката ѝ и я остави настрана.

— Едуард може да напусне Бредбъри, но може и да остане — както вие желаете, мадам. Аз само искам да обитавам предишните си стаи.

— Максим, Едуард е на смъртно легло. Той е тук, в Лондон, в къщата на баща ми, за да бъде близо до своите лекари. Страхувам се, че дните му са преброени.

Максим сбърчи чело.

— Когато го видях за последен път, изглеждаше съвсем здрав. Какво се е случило?

— Заклевам ти се, че бракът с Касандра означава за всеки мъж гроб. — Предпазливо Елиза му разказа историята. — Преди много години сред слугите в бащината ми къща се носеше слухът, че Касандра е отровила майка ми, а след това и своя мъж Бардолф Редбърн. Като дете не проумявах това, а по-късно ги мислех за празни приказки. Сега съм убедена, че слуховете са били основателни. Освен това вярвам, че Касандра, още преди да се ожени за Едуард, е запланувала да го отрови. Ето защо го е накарала да подпише брачен договор, в който се казва, че след неговата смърт тя наследява цялото му състояние. Тъй като Едуард сам не може да чете много добре, винаги кара Арабела да му прочита документите, които трябва да подпише. Ще ми се да се съмнявам, че дъщеря му знае нещо за този ръкопис. Невероятно е Касандра да е получила подписа му, когато е бил психически здрав. Сигурно се е напил, в противен случай би накарал Арабела да му прочете документа.

— Указът на кралицата, който ми връща всички владения, прави невъзможен какъвто и да е опит на Касандра да си присвои мое имущество.

— Касандра добре познава правните документи — каза Елиза отчаяно. — Баща ми не ми е оставил никакви гаранции, или поне аз не зная, че такива съществуват. Откакто той е изчезнал, Касандра непрекъснато се опитва да си присвои състоянието му и твърди, че вече бил мъртъв. Ако бъде открит трупът му, тогава без съмнение тя ще е постигнала целта си. Тя винаги е надушвала как да се добере до богатството.

— Аз смятам, че тя ще бъде издирвана по заповед на кралицата.

— Тя трябва да е напуснала страната. Но аз не съм спокойна, че е изчезнала, тъй като един ден отново ще се появи, за да ни причини

някое зло.

— Ако семейство Редбърн направят друг такъв опит, ще бъдат подведени под отговорност. За всеки случай, ако нещо ме сполети, скъпа моя, ти трябва да знаеш, че вече съм предал на Уолсигъм писмен документ, в който те определям за моя наследница.

— От твоето състояние нищо не ми принадлежи — увери го тя. — Искам само теб... и нашето дете.

— Нашето дете? — Максим се отдръпна назад, за да види лицето й. — Какво говориш?

Елиза срещна погледа му с пламтящи очи.

— Аз нося твоето дете.

Максим, който беше така поразен, че в първия момент не можа да каже нито дума, само я притегли отново към себе си и я наметна, за да не изстине.

— Ще направя всичко възможно, за да изпълня желанието ти, защото и моето сърце копнее за това, да живея само за теб и за нашето дете. Но преди това трябва да намерим баща ти.

Те мълчаха, докато лодката тихо се носеше по реката. Звездите огряваха нощното небе, луната се изкачи на небосвода и кацна над покривите на града. Елиза лежеше завита в ръцете на своя съпруг, завладяна от такова щастливо чувство, което не беше изпитвала след раздялата им.

По-късно те тръгнаха бавно ръка за ръка към къщата на Елизиния баща, в която бързо се беше разпространил слухът, че господарката се завръща заедно със своя съпруг, прочутия лорд Сиймур. Естествено беше любопитството на слугите, когато двойката прекоси салона. Младите прислужнички изпаднаха в радостно вълнение поради факта, че един такъв смел и представителен кавалер е влязъл в къщата. Скоро обаче радостта им беше изместена от голямо разочарование, когато наоколо започна да се говори, че лордът възнамерява още на следващата сутрин да отведе съпругата си в своето имение.

Докато Максим изкачваше стълбата редом с Елиза, той се подготвяше за срещата с Едуард, но когато влезе в спалнята му и видя немощния образ на своя някогашен противник, обхвана го само чувството на съжаление.

— Сиймур? — прошепна Едуард мъчително. Болният се опита да се изправи въпреки слабостта си, но се строполи обратно и се изненада, когато Максим му помогна да седне и сложи зад гърба му една възглавница. — Молах се да се върнете... — шепнеше болният.

Максим хвърли към Елиза питащ поглед, но тя поклати глава, тъй като нямаше представа какво мисли той.

— Едуард, защо сте се молили за моето завръщане? — попита Максим стареца.

— Трябва по-скоро да пречистя съвестта си — изхърка Едуард с пресипнал глас. — Стоварих вината върху вас, за да не обвинят мене. Аз съм виновен за смъртта на шпионина.

— Едуард, знаете ли какво говорите? — Признанието, направено от смъртния одър, дойде напълно неочаквано за Максим. — Как го убихте?

— Слушайте! — изпъшка умиращият. — Аз не съм го убил, но нося вината за смъртта му.

— Обяснете ми по-точно! — настоя Максим. — Аз трябва да зная какво се случи през онази нощ.

Мътните очи погледнаха зад спуснатите клепачи и Едуард почака малко, докато събере сили. Гласът му прозвуча почти плачливо:

— Исках да проследя Рамзи... за да разбера какво е намислил. Бях чул, че е скрил съкровището си... Мисълта, че компрометираният Стилярдс може да го открие, ме отвращаваше. Ето защо непрекъснато стоях на реката и чаках, докато той се върне при лодката си... със сандъка.

Измина дълга, изпълнена с паника пауза, докато Едуард се опита да си поеме дъх и изглеждаше така, като че ли това е последната му глътка въздух. Максим го повдигна, за да улесни дишането му и поднесе чаша вода към белите му устни. Едуард отпи една глътка, кимна в знак на благодарност и отново се облегна назад.

— Агентът на кралицата многократно ме забеляза, че чакам и покъсно, когато дойде в Бредбъри, за да говори с вас, той разпозна в мене човека, чакащ край реката. Той ме принуди да говоря и ме обвини за съучастник в заговор, целящ убийството на кралицата. Господ знае, че това не беше вярно, но глупакът не искаше и да чуе. Той ме хвана за ръката доста здраво и ме разтърси.

Очите на Едуард като че ли щяха да изскочат от хлътналите им орбити, когато той започна да моли за разбиране:

— Аз го отблъснах от себе си, той се спъна и падна. Удари главата си в камината и остана да лежи там, потънал в кръв. Тогава чух вас, Сиймур, да идвате по коридора и се скрих навън в лоджията.

— Мъжът все още беше жив, когато аз коленичих до него — обясни Максим. — Защо казвате, че сте отговорен за смъртта му?

— Ако не бяхме се сбили и ако не бях избягал, когато вие чухте, че съм в лоджията, той нямаше да бъде пронизан по-късно.

— Ако вие искате опрощение за едно убийство, Едуард, то бъдете спокоен, грехът ви е опростен, вие сте невинен — успокой го Максим. — Вие ме оклеветихте, за да си измиете ръцете, но злината, която целяхте, се превърна в добрина. Една много по-мъдра ръка от вашата или моята така обърна събитията, че аз винаги ще бъда благодарен, дето нещата се подредиха точно така.

— Какво ще правите? — изпъшка Едуард.

— Кралицата възстанови титлата и именията ми. Утре се връщам в Бредбъри.

— Имайте предвид, че аз няма да живея още дълго, за да се порадвам на това — каза с мъка Едуард. Изведнъж той сбръчка лицето си и се запревива от болки. — Къде е моята прелестна Касандра? Защо не съм я виждал от няколко дни?

— Вуйчо Едуард, не знаеш ли какво ти е сторила тя? — Елиза нежно погали ръката му.

— Напротив, много добре зная! — Чичо й, разкъсан от болки, започна да се облива в пот. — Тя поставяше главата ми на меките си гърди, когато имах спазми. Тя облекчаваше болките ми и ми даваше едно добро лекарство за подсилване. Да, този сироп! — Той посочи с мършавата си ръка към едно малко тъмнозелено шишенце върху нощното шкафче. — Подай ми го, момиче!

Елиза повдигна шишенцето към светлината и се загледа в жълтеникавата течност. След това махна корковата запушалка, помириша го и отвратена запуши нос. Максим се приближи до нея, взе шишенцето от ръцете й и близна с пръст от течността. След това се наведе и се взря в бледото лице на Едуард, в жълтеникавия цвят на очите му, в сините кръгове под тях, в дланите и пръстите на ръцете му, придобили същия цвят.

— Едуард, съмнявам се, че знаете какво има в това шишенце. Кристалите, които правят течността толкова горчива, се съдържат в желязната руда. Има може би жени, които пият от това, за да стане кожата им блестяща и бяла, но то може да действа и смъртоносно.

— Моята мила Касандра никога не би... Тя се закле, че това е същото питие, което нейният първи мъж... — Едуард млькна, когато си спомни за съдбата на нейния първи мъж, и зяпна от ужас. Несъзнателно той направи връзката. — Но защо?

Елиза отново погали нежно ръката на вуйчо си.

— Спомняш ли си дали в деня на сватбата ви си подписвал брачен договор?

Едуард сбърчи гъстите си вежди.

— Съвсем смътно си спомням, че поставих името си под брачното свидетелство, но нямаше никакъв брачен договор.

— Касандра твърди, че притежава такъв документ — откри му Елиза. — Тогава ти трябва да си го подписал несъзнателно.

— Какво би могло да пише в него? — попита той и си спомни за напиването си в деня на сватбата, от което изтрезня чак на следващия ден.

— Касандра е посочена там като твоя единствена наследница — отговори Елиза без заобикалки.

— По дяволите! Не е тя! — Той хвана Елиза за ръката и се опита да стане от леглото. — В моето семейство аз няма да търпя такива измами!

Максим отново го подпря на възглавниците.

— Едуард, пазете се заради Арабела! Трябва да напишете ново завещание и да посочите нея като единствена наследница.

— Доведете ми нотариус — изплака Едуард. — Бързо! — След това намръщи чело. — Но като се замисля, нямам какво да завеща на своята дъщеря, след като вие сте получили обратно състоянието си. — Веждите му едва доловимо трепнаха. — Но за Арабела няма защо да се притеснявам. Тя притежава собствено състояние. Риланд ѝ остави всичко, което имаше.

Максим и Елиза се оттеглиха в покоите си и след като залостиха здраво вратата, той я придърпа към себе си и започна да я целува с

цялата жар на своя дълго сдържан копнеж. Той разпусна косите ѝ и свали роклята и фустите ѝ. Докато се събличаше бързо, погледът му жадно се плъзгаше по тялото ѝ. Той се наслаждаваше на заоблените ѝ гърди и на добре оформените ѝ хълбоци, прозиращи под нощницата.

— Не я изгасяй — помоли той, когато Елиза посегна да духне свещта. — Искам да опресня спомените си.

— Толкова ли много си забравил? — попита го Елиза със съблазняващ поглед, докосвайки дантелата, покриваща рамото ѝ.

Мъжът ѝ леко се засмя.

— Твоят образ се е запечатал в съзнанието ми. Не се страхувай, аз никога няма да го забравя.

Когато свали панталоните си, тя беше тази, която го оглеждаше с удивен поглед. Той се приближи до нея, поглъщаше я дълго и жадно, докато свали и втората презрамка от рамото ѝ. Наведе се и докосна с устни меката ѝ кожа. Тя изстена от удоволствие, когато Максим покри гърдите ѝ с целувки. Нощницата ѝ падна на земята и тя затаи дъх, когато устата му проникна в нейната. Накрая Елиза го прие в себе си със страстта на влюбена жена.

Така премина нощта, а когато се развидели, тя пъкна глава под възглавниците, не искайки да отговори на тихото почукване по вратата.

— Госпожо, будна ли сте? Вие и господарят искахте да бъдете събудени навреме. Нося ви закуската.

Елиза изпъшка тежко под възглавницата. С тиха усмивка Максим хвърли отгоре ѝ пухената завивка. Бързо си облече един халат, за да отвори вратата и да поеме от момичето таблата, след което я затвори с рамо.

— Ела, скъпа моя — подкани я той и постави таблата върху леглото между двамата. — Трябва бързо да се прибирам в къщи. Ще си доспиш в лодката.

Той протегна ръка и погали завивката, под която се очертаваха заоблените части на тялото ѝ. Споменът за изминалите часове го накара да се засмее и в мислите му изплуваха различни картини. Ако много жени се мъчеха да изпълняват съпружеските си задължения без каквото и да било интерес, Елиза се състезаваше с него в стремежа си да му покаже удоволствията на любовта. Тя се наслаждаваше на интимността и потъваше в сладострастие, с което още повече увеличаваше неговото желание и наслада. Нито една любовница не би

могла така да плени сърцето му. Максим беше завладян изцяло от своята млада съпруга.

— Ела, любима, след ноц като тази, човек трябва да се подкрепи — канеше я той, намирайки се в най-добро настроение. — Има маринована съомга, сирене, сметана и сладкиши. — Той се протегна към нея, хвана единия край на възглавницата, за да надникне отдолу. Едно око го погледна през разпилените коси. Максим звучно се засмя.

— Не е честно, сър — измърмори тя, — след като цяла ноц съм ви следвала с цялата си страст, сега да нямам сили да ям, да се облека и да стана. Моля ви, не бъдете така жесток и ме оставете да поспя още малко, за да се съвзема. Не нося ли аз вашето дете? Не заслужавам ли малко внимание?

Максим милваше тялото ѝ, очертаващо се под завивката.

— Аргументите ви ме убедиха. Удоволствие ще бъде за мен, мадам, да ви оставя да спите, докато аз се облека. Имате ли нещо против да се изкъпя?

— Много добре, милорд — промърмори тя и се пхна отново под чаршафа.

Максим остави таблата настрана, тъй като искаше да изчака, за да закусят заедно. След като дръпна завесите около леглото, за да не безпокои жена си, той нареди на прислужниците да му донесат вода за къпане.

Елиза бавно се разсъни, стана от леглото и се приближи към ваната, разпуснала дългите си чупливи коси. Красотата на нейното голо, обляно от утринната светлина тяло, привлече вниманието на Максим и когато тя застана до него, за да го целуне нежно, той я хвана с мократа си ръка и я задържа до себе си.

В този момент вратата се отвори и възбудена, Арабела се втурна вътре, без да спира да приказва:

— Елиза, тъкмо чух новината! Моята вярна приятелка е яздила презглава, за да ми я съобщи. Максим се е върнал...

Думите се спряха в гърлото ѝ, когато погледът ѝ попадна върху влюбената двойка. Тя беше напълно шокирана от сцената, която виждаше. Елиза беше твърде изплашена, за да се помръдне, докато Максим със съжаление срещна учудения поглед на Арабела.

— Трябваше да заключа вратата.

— Какво става тук? — извика Арабела.

— Аз се къпя, а жена ми тъкмо искаше да влезе при мене във ваната — отговори Максим спокойно.

— Твоята жена? — почти му изкрещя Арабела. — Но ти ме обичаше! Не дойде ли миналата година, за да ме отвлечеш?

— Да — отвърна Максим. — Но моите хора по погрешка са взели Елиза.

Арабела свенливо се опита да загърне с пенъора гърдите си, тъй като голотата на Елиза подчертаваше още по-болезнено мършавото ѝ тяло, което през последните месеци беше станало още по-слабо. В цветущата красота на Елиза нямаше нито един недостатък, затова Арабела въздъхна с облекчение, когато тя бързо се покри с хавлията.

Освен това тя искаше да чуе как така любовта на Максим към нея е станала жертва на едно глупаво недоразумение.

— Ясно ми е какво се е случило, но бях сигурна, че ти ще съхраниш любовта си към мен и че ще ми останеш верен, вместо да се... с тази... тази...

— Арабела, дръж си езика зад зъбите — прекъсна я Максим. — Вината е само моя. Няма да търпя да обиждаш Елиза. Тя е невинна във всичко.

— Невинна? — каза подигравателно Арабела и се приближи. — Струва ми се, че невинната малка повлекана се е пъхнала доброволно в леглото ти! — Погледът ѝ се спря върху широките му рамене и се плъзна надолу във водата. В сравнение с недодяланата грубост на починалия ѝ съпруг Максим Сиймур приличаше на бог със златна кожа.

— Арабела, това, което се опитваш да видиш, принадлежи вече на Елиза — пошегува се Максим, тъй като беше забелязал нейния учуден поглед.

Тази забележка разгневи Арабела.

— Тя е една крадла! Тя ми отне мястото! Тя нямаше право!

— А какво право имаш ти да стоиш тука и да ни обвиняваш? — каза властно Максим. — Той грабна една хавлиена кърпа, изправи се във водата и уви кърпата около хълбоците си.

Арабела го погледна объркано.

— Но аз бях твоя годеница!

— Колко бързо забравяте, графиньо! — Той произнесе титлата ѝ с презрение. — Сега ти си вдовицата на Риланд Хъксфорд. Чрез

женитбата си с него ти си обезсилила всякакъв годеж. Може би един ден си страдала за мен, а след една седмица си дала дума на някой друг.

— Твоята предполагаема смърт беше едно от многото изпитания — оплака се Арабела. — Аз съм преследвана от нещастия. Загубих всичките си женихи при трагични обстоятелства, а сега и баща ми е на смъртно легло.

Максим я наблюдаваше замислено, като че ли я виждаше в нова светлина. Тя винаги беше изтъквала многото трагедии в своя живот, имаше склонност към драматични изблици, които да предизвикват съчувствие у околните... всичко това винаги му беше правело впечатление. Колко често тя беше налагала волята си на баща си, заплашвайки, че ще получи припадък или депресия, от които след това много бързо се възстановяваше.

— Арабела, аз не мога да се отърся от подозрението, че ти се наслаждаваш на тези трагедии — каза той накрая. — Или най-малкото привличаше чрез тях вниманието върху себе си. Никога не съм те виждал по-щастлива от моментите, в които всички изпитваха съжаление към теб. Ти страдаш от някакъв особен стремеж към признание, но аз вече нямам желание да удовлетворявам тази твоя потребност.

Вземайки Елиза в ръцете си, той отправи безучастен поглед към разтрепераната Арабела.

— Онова, което някога ни свързваше, е толкова мъртво, колкото и твоят съпруг. Елиза е единствената жена, на която ще бъда верен до смъртта си, една клетва, която няма да ми бъде трудно да изпълня. Тя ще бъде майка на децата ми и аз ще я уважавам до края на дните си.

Като в транс Арабела напусна стаята и остави на Максим да затвори вратата след нея. За свое учудване той забеляза, че дори и сега изпитваше съжаление към нея. Копнежите на Арабела преследваха цели, които не би изпълнил нито един мъж.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Пролетта беше обкичила полето около Бредбъри Хол с безброй цветя. Те цъфтяха във всички градини и покрай всички пътища. От шест дни Елиза се намираше тук и все още не беше се наситила на красотата на имението. Макар че къщата беше подслонила Николаус, Джъстин и рицарите Шербърн и Кенет, тя всяка сутрин намираше по един час, за да се занимава с градината. За тази цел си обличаше поли, блузи и елечи, които наподобяваха обикновеното селско облекло. Широкополи шапки, украсени с панделки, я предпазваха от слънцето и привличаха учудените погледи.

Максим установи, че напрежението му отстъпва място на едно свободно, радостно настроение. Той се наслаждаваше на компанията на своите приятели, на изпълненото с любов внимание на своята съпруга и се радваше, че си е отново у дома. Много често той предприемаше с Елиза разходки в градината, но и през останалото време те бяха почти неразделни. Ако дългът го отделяше от нея, той бързаше скоро да се върне отново вкъщи. Никога по-рано не беше изпитвал такава всепоглъщаща любов, такъв копнеж да ѝ я доказва непрекъснато.

Беше сряда сутрин, когато една карета, теглена от четири коня и с двама ездачи, следващи я от двете страни, спря пред къщата на господаря. Елиза точно береше букет цветя. Веднага един лакей скочи от каретата, отвори вратата и помогна на една стара дама да слезе. Тя беше с побелели коси, с нежно лице и се подпираше на бастун. Твърда, обшита с дантели яка украсяваше тъмнозелената ѝ рокля, а обкичена с пера шапка бе прикрепена върху прелестната ѝ фризура. Нейните големи сини очи гледаха съсредоточено и будно и когато Елиза се приближи, дамата я погледна любопитно.

— Аз съм Ани Хол, графиня Ръдърфорд, а вие сте?

— Аз съм Елиза Сиймур, маркиза Бредбъри — каза Елиза и направи лек поклон.

Сините очи запримигваха срещу нея.

— Казаха ми, че вие притежавате огърлица, която трябва да ми е позната. Мога ли да я видя?

— Естествено, графиньо — отвърна Елиза и посочи към входа на къщата. — Желаете ли да дойдете с мен вътре?

— С удоволствие, скъпа моя.

Елиза мина напред и отвори вратата на своята гостенка, която я последва, подпирайки се на бастуна. Старата дама се спря, засмя се и хвърли поглед към прелестното лице на Елиза.

— Мила моя, вие имате много приятно излъчване. Положително вашият съпруг е много щастлив.

— Надявам се, милейди — отвърна тя със срамежлива усмивка.

Старата дама я потупа по ръката.

— Не е необходимо да питам дали мъжът ви е щастлив. Достатъчно е човек да види вас.

— Да, милейди.

— Казвай ми Ани, скъпа моя. — Жената посочи с бастуна си към вратата. — Ще влезем ли?

— Да, разбира се. — Елиза въведе графинята в къщата, където поръча на един от слугите да донесе чай и нещо освежително, докато тя изтича в стаята си, за да вземе огърлицата. Толкова бързаше, че когато се върна долу, едва дишаше. Когато постави огърлицата в ръката на графинята, дъхът ѝ направо спря. С треперещи пръсти старата дама извади от чантичката си инкрустирана със злато лупа и започна да разглежда скъпоценното миниатюрно портретче от емайл. След това тя притисна украшението в двете си ръце, сложи ги на гърдите си и отправи радостен поглед към небето.

— Най-последно! — каза тя през сълзи. — Намерили са майка ти като малко момиче с тази огърлица на врата? — попита тя.

— Така ми разказаха. Тя лежала в един кош пред параклиса в имението на Стамфорд.

— Огърлицата принадлежеше на дъщеря ми — промълви Ани развълнувана. — Ти много приличаш на нея и аз вярвам, че ти си дъщерята на моята внучка, която преди много години беше открадната.

Цялото лице на Елиза сияеше.

— Баща ми беше запазил един портрет на моята майка, който се намира в малка селска къща недалеч оттук — каза Елиза развълнувано. — Веднага ще изпратя някого там, за да го донесе. Той ще се върне

много скоро. Когато ми съобщиха за посещението ти, аз си помислих, че ти ще искаш да знаеш как е изглеждала внучката ти Деидре.

— Ах, така се е казвала твоята майка? Ние я бяхме кръстили Катерина.

— Не искаш ли да останеш при нас? — попита Елиза, изпълнена с надежда.

— Да, с удоволствие бих останала известно време — прие Ани поканата. — Бих желала да те опозная по-отблизо, а това изисква време. Имаме толкова много неща за обсъждане.

Дочуха се нечии стъпки и Елиза стана.

— Идва съпругът ми. Ти трябва да се запознаеш с него.

Ани посочи с усмивка портрета на Максим, който висеше на стената до камината.

— Нито една жена в кралския двор не би пропуснала възможността да се запознае с такъв красив мъж като лорд Сиймур. Аз не съм все още чак толкова стара, за да не мога да очаровам кавалерите, които се въртят около Елизабет. Всички знаят, че тя гледа с добро око на представителните мъже.

Смехът на Максим се разнесе от вратата.

— Графиня Ани, ето че отново се срещаме!

— Ах, ето идва измамникът, който отвлече моята внучка и после се ожени за нея! — скара му се тя с усмивка. — Какво ще кажете за свое оправдание?

— Ще кажа само това, че щастieto ме споходи. Сега зная на кого Елиза дължи красотата си — отговори Максим.

— А какво ще предприемете, за да продължите тази семейна традиция? — попита Ани, поглеждайки го косо.

Максим се засмя, отмятайки назад глава, при което Ани погледна въпросително Елиза. Нейното смутено изчервяване ѝ показа, че желанията ѝ са на път да се осъществят.

— Аз имам голяма слабост към момиченцата — сподели старата дама.

— Но имаме нужда и от едно-две момчета, които да пазят момичетата от нехранимайковците, които ще ги преследват — пошегува се Максим.

Ани се съгласи с него.

— Да, едно или две най-малко.

Елиза се остави в прегръдките на Максим и се засмя весело.

— Ако трябва да изпълним тези амбициозни планове, аз ще трябва доста да си седя вкъщи.

— Точно такива са моите намерения — увери я Максим.

На следващия ден Спенс се върна с портрета на Деидре и го занесе горе по желание на Елиза, тъй като тя искаше да си го окачи над камината. Когато Спенс се залови за работа, Максим се върна вкъщи, целият покрит с прах след ездата около имението. Той избърса челото си с ръка и хвърли на Спенс такъв многозначителен поглед, че той щеше да падне от камината.

— Каква работа имаш тук? — попита го той с тон, който не търпеше възражения.

Елиза отпрати беззащитния Спенс с едно движение на ръката.

— Кажи да приготвят на лорда вода за къпане. Лорд Сиймур ще ми помогне да закача портрета.

— Добре, госпожо — с тези думи Спенс излезе от стаята.

— Ти, чудовище такова — му каза Елиза весело. — Мисля, че изпитваш удоволствие да всяваш страх със своя свиреп поглед.

— Това е една възможност да отпратя хората, след като имам нещо друго предвид.

— Например?

— Ти знаеш много добре — неговият пламтящ поглед я възбуди. — Имаш ли възражения, скъпа моя?

— В никакъв случай, милорд — каза Елиза и го целуна. Тогава тя насочи вниманието му към портрета. — Не би ли могъл да почакаш малко с банята? Искам да закача портрета на майка ми, за да може Ани да я види.

— Първо искам малко да се измия — отвърна той.

Когато тя се засмя одобрително и се отдалечи, Максим свали кожения колан и ризата си, хвърли дрехите си и отиде в спалнята. Там той наля в един леген вода и си изми лицето, врата и ръцете. Когато посегна зад себе си, за да вземе кърпа, усети, че Елиза се приближи към него. Той се обърна към нея и тя започна да бърше лицето и раменете му. Устните ѝ следваха кърпата и покриваха кожата му с топли, нежни целувки. Погледът му търсеше очите ѝ и откри в тях

огъня на желанието. От друга покана той не се нуждаеше. Притегли Елиза към себе си и я целуна страстно по устата. Острите ръбове на корсажа ѝ възпираха търсещите му ръце. Той повдигна полите ѝ и сграбчи съблазнителните ѝ полукълба, за да я повдигне и сложи върху себе си.

— Всеки миг ще донесат водата ти за къпане — шепнеше Елиза, останала без дъх.

— Да, зная — въздъхна Максим и я погледна с подканящ поглед. — Искате ли да споделите ваната с мен, милейди?

— Би било възможно, милорд — каза тя многозначително.

Устните на Елиза се разтвориха под неговата целувка и мина доста време, докато се отделят един от друг и отидат в другата стая. Докато Максим подготвяше мястото над камината, Елиза внимателно разопакова портрета. Очите ѝ се разшириха, когато видя навити на руло пергаменти, прикрепени към гърба на картината.

— Какво може да е това! — измърмори тя и сядайки на едно плюшено канапе, развърза панделката, която прикрепяше рулото.

Максим застана зад нея и запрелиства пергаментите, наведен над рамото ѝ. Обзет от любопитство, той издърпа документите от ръцете ѝ, за да ги разгледа по-обстойно, при което забеляза, че всеки един от тях се отнася до различни части от владенията на Редбърн.

— Елиза, имаш ли представа какво е това?

— За първи път в живота си виждам тези ръкописи. Какво може да е?

Той постави листовете на скута си и седна до нея на канапето.

— Е, моя мила, това са документи за цялото състояние на баща ти. Те ти дават право да наследиш всичко.

— Касандра и синовете ѝ обърнаха всичко с главата надолу, за да открият завещанието.

— Преровиха ли и къщата, в която се намираще портретът на майка ти?

— За тази селска къщичка те изобщо не знаят. Такава беше волята на баща ми.

— Ето защо той е скрил документите там. Може би е смятал, че това скривалище е най-сигурно.

— Но защо не ми е казал нищо?

— Сигурна ли си, че не ти е дал някакъв знак?

Елиза се замисли. Спомни си, че баща ѝ я беше помолил след смъртта му да претърси къщата и да намери портрета на майка си.

— Може би ми е направил някакъв знак, без да забележа. Сигурен ли си, че това са важни документи?

— Да, съвсем сигурен. Дали баща ти е още жив, не зная, но тези документи без съмнение те правят единствена наследница. Те са подписани лично от кралицата и удовлетворяват молбата на Рамзи Редбърн ти да наследиш всичко, в случай, че при изпълнение на дълга му с него се случи нещо. Сигурно Уолсигъм има пръст в тая работа, тъй като баща ти работеше специално за него.

— Значи е истина — установи замаяна Елиза, изненадана от начина, по който баща ѝ е запазил документите. — Той се е пазел много повече от Касандра, отколкото тя е предполагала.

— Погледни това — каза Максим и показа с пръст един от пергаментовите листа. — Тук се казва, че по времето, през което е изчезнал, баща ти продължава да е във владение на състоянието си: една къща в Бат, един дворец в Лондон, заедно със земите, в които е построил къщата, където беше скрил портрета.

— Но тогава какво продаваше баща ми в Стилярдс? Казаха, че отнесъл сандък със злато. Така твърдеше и Едуард.

— Аз не бих бил толкова сигурен, скъпа моя. Уолсигъм знаеше какво е имал предвид баща ти. А сега е ясно, че баща ти е искал да те осигури. Той е направил всичко това със знанието на кралицата. — Той постави ръката си върху корема ѝ. — И аз не бих направил по-малко за своята дъщеря.

Елиза притисна бузата си до ръката му.

— Моят живот е тройно благословен — каза тя замислено. — Първата благословия беше моят баща, сега дойде Ани, но най-скъп ми е моят съпруг. Ако бъдещето ми готви все такива радости, с нетърпение ще очаквам всеки следващ ден.

В петък пристигна нареждане от кралицата Максим да се яви при нея. Една от придворните дами била намерена мъртва в подножието на дълга стълба. Нямаше свидетели на нещастния случай, но затова пък бяха открили следи от насилие върху шията ѝ. Плачещи камериерки бяха издали тайната, че тяхната господарка, четиридесет и

три годишна, през последните месеци многократно се е срещала тайно с един любовник.

Освен това съобщиха на Максим, че в затвора в Нюгейт Хилърт е станал жертва на нападение. Бил е намерен рано сутринта с прерязан гръклян. Никой не знаеше кой е убиецът, тъй като всички затворници стояха в една килия и се кълнях в своята невинност. Между тях имаше и такива, които за пари можеха да намущат надзирателите. Шушукаше се обаче, че богат адвокат, чието име никой не знаеше, бил посетил в затвора един крадец, за да му съобщи, че е наследил свой богат чичо. Стана ясно, че завещаната сума е била изплатена скоро след убийството на Хилърт.

Елиза остана в Бредбъри, тъй като си мислеше, че Максим ще се върне скоро. През неговото отсъствие Ани беше за нея голяма утеха, тъй като между двете жени, освен семейната връзка, се беше установило и сърдечно приятелство.

Николаус, Кенет и другите двама гости си тръгнаха няколко дни след Максим. Те напуснаха Бредбъри Хол с различни цели. Николаус и Джъстин се върнаха обратно на кораба, за да охраняват товаренето на новата стока, докато Кенет и Шербърн се отправиха към родните си места в покрайнините на Лондон. Преди раздяла те обещаха на Елиза да се отзоват на помощ веднага, щом тя има нужда от тях. С малко тъга тя махаше след тях, тъй като знаеше, че доста дълго време няма да види отново Николаус и Джъстин.

В тяхно отсъствие Елиза прекарваше много часове в градината заедно с Ани. Двете се смееха и приказваха, обменяха мисли или бърбореха празни приказки за времето и за други незначителни неща.

Беше в ранния следобед на четвъртия ден, откакто замина Максим. Елиза сложи градинската ножица в една кошница и отиде заедно с Ани в градината, за да изреже изсъхналите цветя и клони. След един час тя направи почивка, свали си шапката и ръкавиците, и седна заедно със старата дама на чай в градината. Техният оживен разговор изведнъж беше смутен от тихо скимтене.

— Интересно, това прилича на куче — забеляза Елиза, поставяйки ръка на ухото си. — Какво може да търси тук това куче?

— Не зная, но ми се стори, че идва от градинката под езерцето. — Елиза стана и остави салфетката на масата. — Ще отида да погледна.

— Вземи ножицата със себе си — извика Ани. — Бедното животинче сигурно се е оплело в храстите.

С ножица в джоба на престилката си Елиза се промъкваше покрай причудливите форми на живия плет, опасващ градината. Изплашеното скимтене я насочи към една голяма поляна и когато се приближи към мястото, където бяха засадени храсти, стори ѝ се, че кучето е в непосредствена близост.

Елиза тръгна по една дълга, тясна пътечка, покрита с шума, в края на която джафкаше и скимтеше едно малко кученце. Щом като я видя, животното понечи да изтича към нея, но беше задържано от каишка, вързана на шията му. Елиза се наведе, за да го освободи и забеляза, че каишката беше нарочно вързана за един клон близко до земята. Учудена, тя смръщи чело, тъй като не можеше да си представи по каква причина някой би вързал тук кучето.

— Ти винаги си обичала животните — чу внезапно глас зад себе си Елиза.

Уплашена, тя се обърна и се изправи...

— Форсуърт!

— Я виж, това не е ли братовчедката Елиза? — каза той подигравателно. — И толкова далеч от къщи! Мислех си, че твоят мъж би издигнал каменни стени, за да те опази.

Елиза не искаше да пилее ценно време в приказки, тъй като веднага ѝ стана ясно в каква опасност се намира. Тя се обърна, готова да побегне, но се спъна в кучето, което скочи срещу нея.

Форсуърт веднага я достигна, сграбчи я за ръката и я изви. Той се озъби насреща ѝ и я удари силно по бузата.

— Ти, гадино, няма да ми избягаш повече!

Елиза беше зашеметена от удара и мина известно време, докато се съвземе. Изпълнена с отвращение, тя го гледаше, изтривайки с ръка кръвта от устната си. Това не беше случайна среща. Форсуърт умишлено я беше примамил далеч от къщи. От покритите му с прах дрехи ставаше ясно, че той дълго е яздил дотук.

— Какво искаш от мен, Форсуърт? — попита Елиза студено.

Устата му се разтегна в самодоволна усмивка.

— Но Елиза, как може да забравяш така бързо? — попита я той с престорено учудване. — Искам да зная от теб само едно — къде е скрито съкровището?

— Колко пъти трябва да ти казвам? — каза тя, скърцайки със зъби. — Не зная къде е съкровището. Баща ми не ми е издал скривалището. Може би изобщо не съществува никакво съкровище.

— Значи отново същата игра. Ти и аз. Размяна на думи и хватки — въздъхна той. — Но този път няма да е така лесно за тебе. Аз не съм така снизходителен, както преди.

— Снизходителен? Разсмиваш ме! Ти, змия такава! Когато ти изпълишиш от гадното си гнездо, човек трябва да бъде нащрек.

— Змия? — изпищя той. — Сега ще ти покажа! — Ръцете му се протегнаха към раменете ѝ и той започна като побеснял да я удря. Кученцето уплашено се скри в храста. Елиза се отбраняваше, стараейки се да не загуби съзнание от жестоките удари. Тя усети кръв в устата си и стисна зъби, но разбра, че дълго няма да издържи на побоя. Отчаяно тя извади ножицата от джоба на престилката си и я заби в ръката, която я беше стиснала. С пронизителен вик Форсуърт отскочи назад. Той стисна ръката си, устремил обезумял поглед в ножицата, стърчаща от ризата му. Едно бавно уголемяващо се червено петно оцветяваше ленената материя. Най-накрая той хвана ножицата и я издърпа от плътта с нов болезнен вик.

Елиза знаеше, че само бързината може да я спаси и вече бягаше, повдигнала високо полите си, чувайки след себе си тежките стъпки на своя противник. Ако не беше наранен, той би я настигнал веднага. Тя зави зад един ъгъл и изведнъж се озова пред една огромна, яка фигура, която препречваше пътя. С панически страх тя извика и удари заслепена мъжът, който я хвана и в този момент тя чу запъхтяното дишане на приближаващия се Форсуърт.

Елиза позна гласа и когато погледна нагоре, видя над главата си лицето на Куентин.

— Какво става тук? — попита той, насочил поглед към кървящата ѝ буза.

— Пусни я! — заповяда му Форсуърт сурово и го хвана за ръката. — Тя е моя!

Куентин удари брат си по ръката и застана срещу него, предпазвайки Елиза. Когато Форсуърт посегна към нея, Куентин го отблъсна.

— Назад! — изръмжа той. — Няма да я докосваш повече!

— Ще я размажа! — извика по-малкият му брат. — Писна ми вече от тази фурия. — Той протегна ръката си напред и показа раната, при което опръска с кръв кадифения му жакет. — Виж какво ми направи.

Куентин погледна с отвращение кръвта, изцапала дрехата му и започна да я бърше.

— Като гледам лицето на Елиза, ми става ясно, че си го заслужил — каза той хладно. — Не може да й се сърди човек, че се е защитила. Ти се държиш като говедо.

Форсуърт замахна с юмрук, но Куентин със светкавично движение извади камата си и насочи острието ѝ към кожения колан на брат си.

— Форсуърт, помисли за живота си — предупреди го той. — Ако тук се пролее още твоя кръв, то знай, че сам ще си си виновен.

— Ще ми я оставиш ли?

— Елиза сега е под моя закрила и ако ѝ направиш нещо, ще те разпоря, заклевам ти се!

— Ти, предател такъв! — посегна Форсуърт към него, но после отстъпи назад с вулгарни ругатни. — Нека да ти е ясно, аз ще се върна и пак ще я пипна, братче.

— Както искаш. Ще те прежаля. Между другото, винаги съм бил на мнението, че ние с тебе сме само полубратя — пошегува се Куентин.

— Какво означава това? — изръмжа Форсуърт.

— Това означава, че те смятам за незаконно родено дете, за копеле, което няма нищо общо с кръвта на Бардолф Редбърн — отбеляза Куентин. — Винаги съм имал чувството, че дължиш бавната си мисъл на някой глупак. А че моят баща е бил умна глава, е всеобщо известно.

— Защо тогава се е оставил да го отровят, щом като е бил толкова умен? — каза подигравателно Форсуърт.

— Какво имаш предвид? — тръгна Куентин заплашително към него.

Форсуърт направи зловна физиономия и посочи към Елиза.

— Попитай нея.

Куентин обърна бавно глава и погледна през рамо братовчедка си.

— Какво говори тоя?

Елиза скърши отчаяно ръце, тъй като знаеше, Куентин има много високо мнение за баща си.

— Хайде, говори!

Неговият заповеднически той я принуди да заговори:

— Преди много години в бащината ми къща се шушукаше, че Касандра е отровила майка ми — бавно произнесе тя.

— Тези изверги! Ще ги убия!

Форсуърт се засмя гръмко, но Куентин така го сграбчи за кожата елек, че той едва не се строполи. Той разтърси брат си с всички сила и видя как зъбите му затракаха.

— Ти, копеле, ако не престанеш да се хилиш, така ще те цапардосам в лицето, че ще се търкаляш през глава до края на пътя. А сега изчезвай!

Сумтейки презрително, Форсуърт отстъпи назад, качи се на коня си и го пришпори, без да се обръща повече назад.

Елиза си отдъхна. Когато Куентин се обърна към нея, изпълненият му с болка поглед издаваше колко много е наранен.

— Много съжалявам за историята с Касандра и чичо Бардолф — опита се да го успокои тя.

— Можех да си го помисля — въздъхна той, овладял се донякъде. — В някои моменти съм си пожелавал тя да не ми е майка.

Елиза постави нежно длан върху ръката му.

— Благодаря ти, че се появи точно навреме — промълви тя, изпълнена с най-дълбока признателност.

Куентин се наведе към нея.

— Мадам, беше удоволствие за мен.

— Но по какъв случай си тук? — искаше да знае тя. — Как ме намери?

— В къщата ми казаха, че си в градината. И когато тръгнах да те търся, чух лая на кучето. — Усмивката на Куентин изчезна. — Дойдох, за да ти кажа, че съм разбрал къде държат баща ти — обясни той сериозно.

— Къде? — почти безмълвно прошепнаха устните ѝ.

— Не е трудно да ти опиша пътя, но ти трябва да дойдеш с мен.

— Максим не е тук, а аз съм му обещала да не напускам къщата без придружител — обясни Елиза.

— Според слуховете, похитителите се канят да отведат Рамзи оттам и да го изпратят може би извън страната. Времето не работи за нас. Сега той може вече да е на път към някой кораб. Ако се забавиш, докато си осигуриш ескорт, би могло да стане твърде късно. Изпратих до лорд Сиймур съобщение в Лондон, в което съм му описал всичко.

— Но откъде ще знае Максим къде съм, ако сега тръгна с теб?

— Той познава местността така добре, че сам ще намери посоченото място. През останалата част от пътя аз ще го водя.

— Но с какво ще помогне на баща ми моето отиване. Как бих могла да му помогна?

— Ти би могла да кажеш на похитителите му, че съкровището е вече на път, че твоят съпруг ще го донесе, за да откупи баща ти.

Елиза почувства странни тръпки по гърба. Отдалеч тя дочу гласа на Ани, която я викаше. Подозрително тя попита:

— А защо Максим трябва да донесе съкровището?

— Смята се, че би трябвало да знае къде се намира съкровището. Само че не ми се вярва да успее да откупи Рамзи с него.

Елиза бе обзета от силни подозрения. Как е станало така, че Куентин е научил всичко това? Откъде знае той за Максим и за съкровището, ако не от някоя придворна дама?

— Ани ме вика. Трябва да отида при нея. — Замислена, тя се отдалечаваше крачка по крачка, съвсем бавно от Куентин. — Освен това трябва да се преоблека и да наредя да оседлят коня ми. Ще се срещнем пред къщата.

Куентин я следваше по петите.

— Елиза, аз си позволих да наредя да оседлят твоята кобила. Тя е там, до моя кон. Ти трябва моментално да дойдеш с мене.

— Не, Куентин, първо трябва да се преоблека — настоя тя, опитвайки се да прикрие трептенето на гласа си. — Ани ще се безпокои за мен.

Тогава тя почувства твърдата му ръка върху рамото си. Сърцето ѝ биеше чак в гърлото.

— Елиза, аз трябва да съм сигурен, че ще дойдеш.

Тя изведнъж побягна, така че в първия момент Куентин остана на мястото си като закован. Когато разбра, че тя иска да му се изплъзне, изруга полугласно и хукна след нея. Стигна я бързо. Затиснал устата ѝ с ръка, той шепнеше в ухото ѝ.

— Елиза, независимо дали се съпротивляваш или не, все едно, ти трябва да дойдеш с мен. Трябва да вразумиш баща си. Той се държи по-твърдоглаво, отколкото е полезно за него.

Отговорът ѝ беше заглушен от ръката му. Тя отново започна да се съпротивлява с всички сили. Сега ѝ беше ясно, че Куентин е омразният похитител. Тя беше проявила симпатия към него и едва сега разбра колко жестоко се беше излъгала.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Ако някога Елиза беше трън в окоето на Максим, сега за Куентин тя представляваше цял остър кол. Костваше му много усилия да я надвие, без да се разбере в Бредбъри Хол какво става. Проклинайки, той дръпна ръката си от устата ѝ, поглеждайки към полукръглия белег от нейното ухапване. В следващия момент тя си пое дъх и изкрещя силно. В съзнанието си той видя търсеци отмъщение спасители, които тичат от къщата и се изправят пред него. Опитът му да заглуши виковете ѝ не успя, тъй като тя постоянно мятеше главата си насам-натам, а зъбите ѝ бяха готови да го захаят отново. Дългата престилка, която носеше Елиза, той завърза около ръцете и краката ѝ. С едно малко ножче отрязва панделката на престилката и запуши с нея устата ѝ. Но съпротивата на Елиза все още не беше прекършена, когато Куентин я вдигна и започна да я влачи между храстите. Тя риташе и се дърпаше, опитвайки се отчаяно да се освободи.

— По дяволите, Елиза, стой мирна! — изръмжа той, когато тя едва не му се изплъзна.

Отговорът ѝ беше едно приглушено фъфлене, придружено от буйни движения на главата. Той знаеше, че трябва да си държи езика зад зъбите. Помощниците му, които го чакаха недалеч оттук, нямаше да му имат доверие, ако се появеше от храстите ругаейки, понесъл своя товар. Веднага след това той трябваше да установи, че не по-малко трудности ще му коства поставянето ѝ върху седлото на коня, тъй като, когато искаше да я завърже с въжето, тя се плъзна надолу покрай шията на коня и побягна толкова бързо, колкото ѝ позволяваха въжетата. След кратко преследване той отново я хвана, при което тя с всичка сила го удари с лакът по челюстта. Зашеметен от болка, той залитна, но скоро се изправи отново и се опита да я качи на седлото. После завърза полите ѝ с въже, за да не може да движи краката си. За сигурност прекара въжето чак до хълбоците ѝ и го завърза за седлото. Когато случайно срещна изпълнения ѝ с омраза поглед, той разбра, че тя жестоко би си отмъстила, стига да има възможност за това.

Яздиха доста дълго време, докато слънцето залезе и наоколо се спусна нощта, забулваща всичко в плътен мрак. Елиза забеляза, че вървяха все на запад. В една гора разположиха нощния лагер, но още преди да се развидели, тръгнаха отново. И вторият ден беше към края си, когато достигнаха до едни дълги възвишения, които преминаваха в обширна камениста равнина. На отсрещната страна равнината пак се издигаше и завършваше с горичка, над чиито върхове се виждаха стените на изоставена крепост. Още при първия поглед Елиза си спомни за Хоенщайн, но когато я загледа по-внимателно, тя видя, че това бяха само жалки останки от няколко външни стени. Само една-единствена кула издигаше на срещуположната страна зъбците си, стърчащи над порутените стени.

Мрак се спускаше над земята, когато двамата пазачи на портата излязоха от прикритията си и препречиха пътя им с готови за стрелба арбалети. Куентин отметна качулката си назад, за да могат да го разпознаят и продължи да язди с ръка, небрежно отпусната до бедрото, явно доволен от бдителността на хората си. За един момент на Елиза, която не го изпускаше от очи, ѝ се стори, че го е виждала и преди в подобна поза. Тя обърна поглед към шепа мъже, които ровеха в огъня. Куентин им даде заповед, след което те бързо го изгасиха, разчистиха въглените и заличиха напълно следите от него.

Куентин слезе от коня, подаде юздите на един от хората си и развърза Елиза от седлото. Едва беше стъпила на земята и краката ѝ се подкосиха. Той понечи отново да я качи върху коня, но тя въпреки кърпата, натикана в устата ѝ издаде протестиращ звук, с мъка се изправи и облягайки се на едно стъпало, се опита да се задържи на краката си.

Куентин със снизходителна усмивка я освободи от топката, запушваща устата ѝ.

— А сега се дръж прилично — каза той, без да обръща внимание на разярения ѝ поглед. — Не искам нищо да ти направя; нужна си ми само дотогава, докато мъжът ти донесе съкровището.

— Къде е баща ми? — промълви тя с пресъхнала уста.

— Наблизо — увери я той. — Не се страхувай, той в известен смисъл е добре.

Елиза не се заблуждаваше от усмивката му.

— Не зная какво те накара да извършиш това злодеяние, Куентин! Като си помисля само, че ти някога беше любимият ми братовчед... струва ми се, че не познавам добре хората.

— Елиза, ти знаеш колко скъпа си ми била винаги. — Независимо от погледа ѝ, показващ съмнение, той продължи: — Ако не бях аз, Хилърт щеше да убие баща ти на място, тъй като той ни шпионираше в Стилярдс. Когато аз казах, че може би си струва да му запазим живота заради скритото съкровище, го заведоха на един от Хилъртовите кораби и после в Любек. Ако аз не бях настоял да разкрием заговора срещу кралицата, той може би все още щеше да бъде извън страната... или мъртъв. Хилърт няма голямо търпение, а Рамзи не би издържал дълго мъченията.

— Ако ти наистина си спасил живота на баща ми, то тогава съм ти много задължена — отвърна Елиза твърдо. — Но ще трябва да изкупиш вината си заради неговото задържане и моето отвличане.

— Аз зная репутацията на твоя съпруг — каза Куентин с признание, — и естествено съм нащрек. Няма да му позволя да узнае къде съм и кой съм.

— Той ще те открие — каза Елиза убедено.

— Тогава играта ще стане опасна и за двама ни. Той притежава това, което аз желая, а аз... — той се усмихна тъжно — това, което той желае. Една размяна, струва ми се, би било най-доброто решение. В противен случай ще има невинно пострадали, а такива неща много ме разстройват.

— Така ли? А какво се случи с твоята любовница в двореца? А с Хилърт? — попита ехидно Елиза.

— В случай, че животът ми е застрашен, аз съм принуден да взема съответните мерки, гарантиращи сигурността ми — въздъхна дълбоко Куентин, — дори когато това е противно на природата ми. Все пак... онова, което съм сторил на другите, в никакъв случай не бих сторил на теб.

— Но ако трябва, ще ме убиеш — настоя тя.

— Ах, остави това — каза той шеговито, леко придърпвайки въжетото. — Вече ти отговорих на достатъчно много въпроси.

— Куентин, този път няма да се измъкнеш. Ако падне дори косъм от главата на моя баща, ще бъдеш преследван, докато...

Куентин дръпна така силно въжето, че тя се препъна по гладката каменна настилка, по която той я водеше към кулата.

— Наистина, Елиза, можеш да си спестиш заплахите. Те ме съсипват.

Веднага след влизането в кулата той се спря и издърпа една факла от желязната стойка. С пламъка освети мястото, откъдето започваше вита стълба, водеща към долните помещения.

— Следвай ме и внимавай къде стъпваш — предупреди я той. — Може да паднеш и да се нараниш.

Той бавно тръгна напред, осветявайки пътя. Влажните, покрити с мъх стълби, бяха толкова коварни, че на нея ѝ беше много трудно да пази равновесие със завързани ръце. Достигнаха до вътрешността на кулата, подобна на пещера и осветена от факли. После прескочиха една захвърлена на пода верига и минаха покрай няколко пазачи, които се въртяха около маса, отрупана с мръсни съдове и остатъци от храна.

Когато видя Куентин, един от мъжете се провикна:

— Това ядене е отвратително. Какво не бих дал, за да сложа в устата си нещо по-вкусно. Ние най-после имаме нужда от някой, който да ни готви. — Той сбута с лакът съседа си и се усмихна похотливо на Елиза. — Може би тази лейди ще може да ни готви?

— Съмнявам се — невъздържано отвърна Куентин и със студен поглед накара мъжа да млъкне. — Ако не се държите прилично с тази лейди, ще се разкайвате.

— Това ли е новата ви любима? — ухили се един друг.

Куентин пусна въжето и нареди на Елиза:

— Почакай тук!

Тъй като отгук нямаше възможност да избяга, Елиза изпълни разпореждането му, и обръщайки се леко, видя как Куентин старателно избра една палка сред купчина дървета. Почуквайки с дървото върху дланта си, той застана пред мъжа с приказливата уста. Той беше висок и силен. Мъжът тъкмо поднасяше кана с бира към устните си. Тя изхвърча от ръката му, когато палката се стовари върху нея. Мъжът изкрещя.

— Следващия път внимавай как се държиш — предупреди го почти нежно Куентин, когато той изкриви лице и се запревива от болка. — В противен случай няма вече да имаш ръка, която да поднасяш към устата си.

Раненият кимна утвърдително, когато Куентин се отдалечи от него. Елиза веднага разбра какъв урок е искал да даде братовчед ѝ на подчинените си. И в негово отсъствие никой не би трябвало да се държи непристойно с нея. Поне затова тя му дължеше благодарност.

Куентин сложи факлата в една празна подставка и ѝ кимна да го последва.

— От тук направо.

Съпротивлявайки се, Елиза тръгна след него по широка стълба, отвеждаща надолу и се спря пред желязната решетка на една килия. Куентин отключи с черен ключ масивната брава и отвори вратата.

— Вашите покои, милейди.

Тъй като не знаеше какво я очаква в тъмнината, Елиза пристъпи много предпазливо. Куентин се обърна и развърза ръцете ѝ, след което затвори вратата. С глава той посочи единия ъгъл на килията, който беше изцяло в тъмнина. Елиза, която бегло погледна натам, успя да види само крайчеца от едно легло.

— Баща ти скоро трябва да се събуди. Той е взел съвсем малко от приспивателното.

С приглушен вик Елиза се хвърли към тясното легло и докосна лежащото мършаво тяло, което в мрака едва можеше да разпознае.

— Куентин, моля те, подай ми една свещ — помоли тя, хлипайки.

— Както желаете. — Той взе факлата и я сложи в една подставка.

Много внимателно Елиза седна на края на леглото и се взря в брадясалото лице на спящия. Въпреки гъстата брада не можеше да има никакво съмнение. Когато погледна изпитите му черти и изтощени ръце, тя не можа да се сдържи и заплака. Дъхът му беше едва доловим и когато тя със страх помръдна ръката му, той дори не трепна.

Куентин извика на един от хората си да донесе кана с вода и парцал. Нисичък мъж бързо изпълни заповедта и влезе за малко в килията.

— Нали това беше, милейди? — каза той и остави каната върху примитивната маса до леглото. — За да можете да го разсъните.

Елиза веднага напои кърпата с вода и започна да мие брадясалото лице на баща си. Той бавно се съвземаше. Първо обърна главата си от едната на другата страна, огледа се търсещо наоколо, като че ли съзнанието му изплуваше от тъмни дълбочини. Погледът му

улови Елиза и устните му се раздвижиха. Загрижено той се обърна към нея, като че ли искаше да ѝ каже нещо.

— Елиза?

— О, папа!

С насълзени очи той въздъхна:

— Моята Елиза...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

В залата за приеми на сър Френсис Уолсигъм, Първи министър на кралицата и кавалер на Ордена на жартиерата се бяха събрали толкова много хора с висок ранг и значимост, че помещението, макар и изключително обширно, се оказа съвсем тясно. Редом с рицарите в сребристи нагръдници, херцогините в кожени палта, кавалерите в изкусно везани жилетки, беше и Максим, който винаги се беше откроявал с безупречния си вкус. Сега обаче беше облечен сравнително скромно, също както и сър Френсис, който се появи от глава до пети в черно. Министърът си беше починал след обяд и сега се намираще в преддверието, където проведе няколко не чак толкова важни разговора, преди да се залови с истинските дела. Той веднага отиде при Максим, чието положение, опит и ум ценеше изключително високо. Нетърпелив да узнае как върви издирването, сър Френсис го помоли да му докладва всичко най-подробно.

— Успяхме да получим описание на адвоката, отишъл в Нюгейт — започна Максим своя доклад. — Издирихме една от придворните дами, която наистина е видяла убитата няколко седмици преди смъртта ѝ заедно с нейния любовник. Описанието напълно съвпада с това на пазачите в затвора. Висок. Тъмнокос. С тъмни очи. Би трябвало да е един и същ човек. Може би ще имаме късмет дори да научим името му. Придворната дама ни заведе при един прислужник, който няколко пъти е носил на убитата съобщения от някакъв мъж. Случайно този прислужник отлично помни имена и знае имената на всички хора в двореца, а дори и на тези, които имат някакви връзки с придворните. Ние само трябва да установим дали става дума за един и същи мъж.

— Защо беше убит Хилърт? — попита сър Френсис.

— Предателят е можел да бъде разобличен от своята любовница, а също и от Хилърт. Тъй като Хилърт лежеше в затвора, очаквайки своята екзекуция, мъжът сигурно се е страхувал, че той може да издаде името и ролята му в заговора, преди да умре.

Сър Френсис скръсти ръце и повдигна замислено брадичката си, докато погледът му обхождаше стаята. Освен Максим той имаше още петдесет агенти на служба както в Англия, така и в останалите дворове. Освен това имаше още няколко, чиято дейност беше известна единствено само на него. Един от тези агенти беше Жилбер Жифор, който беше разкрил заговора на Бабингтън. Бяха планирали освобождаването на Мери и убийството на Елизабет. Да, неговите агенти вършеха добра работа, а маркиз Бредбъри беше един от най-добрите.

Сър Френсис въздъхна угрижено.

— Бих си пожелал кралицата да оценява малко повече нашите усилия да гарантираме сигурността ѝ. Моята кесия от ден на ден става все по-тънка и аз постоянно съм принуден да моля Сесил Бъргли да ходатайства пред кралицата да финансира тези дейности, които касаят нейната сигурност.

— Лорд Бъргли познава кралицата по-добре от всеки друг — увери Максим сър Френсис, за да го ободри малко. — Той знае най-добре как да ѝ въздейства, за да финансира тези задачи.

— Между другото, аз съм много виновен пред вас. Съзнавам, че ви е коствало огромна сума да откриете Хилърт и да го доведете тук.

— Забравете това, за мене е по-важно, че възстанових честта си.

— А аз си помислих, че съм изгубил един добър сътрудник, особено след като Едуард Стамфорд ви обвини пред кралицата. Вместо това за вас се откри възможност да проследите Хилърт и да го доведете тук. Учудвам се как се промениха нещата към добро.

— Аз съм облекчен, че можах да докажа лоялността си пред кралицата и че в бъдеще моите деца няма да са застрашени от немилост. — Максим се усмихна леко. — Елиза очаква още тази година нашето първо дете.

— Наистина ли, това се казва добра новина! — извика сър Френсис. — Да прием за вашето щастие.

— Лорд... лорд Сиймур? — Един млад кралски служител дискретно прекъсна разговора и се изкашля, когато Максим се обърна. Грубо облечен брадясал мъж следваше служителя по петите.

— Какво има? — попита Максим, поглеждайки към младия мъж.

— Извинете, господа, но този човек твърди, че има важно съобщение за вас.

— Казвам се Уилям Ханкс — намеси се брадясалият мъж без заобикалки. Той бръкна в изпокъсаната си риза и извади оттам сгънат пергамент, запечатан с червен восък. Притворил очи, той потупа с рулото дланта си. — Трябваше да се закълна, че ще ви предам съобщението лично, а вие може би ще ми дадете за това една златна пара от кесията си.

Максим извади една монета и я подхвърли към брадясалия мъж.

— Това е монетата, а сега се надявам, че писмото си е струвало парите.

Рошавият и мръсен пратеник улови парата във въздуха и с триумфиращ смях предаде на Максим пергаментата.

— Кой ти даде това? — попита Максим озадачен, че вижда пълното си име, изписано върху писмото.

— Не познавам този човек — обясни куриерът. — Той носеше палто с качулка, а и беше съвсем тъмно, когато почука на вратата ми. Аз идвам от доста далече, а човекът ми даде пари колкото за лодкаря. Ако не ми беше обещал възнаграждение, не бих тръгнал на път. — Той потропа с пръст върху пергаментата. — Каза ми, че е важно, и че вие трябва веднага да го прочетете.

Максим счупи печата с нокътя на палеца си и вдигна писмото към светлината. Докато преглеждаше съдържанието му, по лицето му се изписа израз на болка и изненада, което изплаши сър Френсис. Чертите на Максим се изкривиха от омраза, докато сгъваше писмото.

— Случило ли се е нещо?

Максим потисна яда, който напираше в него, разбирайки, че трябва да предприеме ново преследване и процеди през зъби:

— Елиза е била отвлечена като заложница. — Той подаде на Уолсигъм пергаментата. — Похитителят ѝ иска откуп.

— Е, струваше ли си парите? — попита куриерът, изпълнен с очакване.

— Задръж парите и изчезвай! — подвикна сър Френсис на отдалечаващия се пратеник и след това нареди на младия придворен слуга: — Кажете на капитан Рид да проследи този човек.

Когато Уолсигъм се обърна отново към Максим, видя как в този момент лордът излиза от вратата. Замислено сър Френсис загледа пред себе си, а след това щракна с пръсти, за да привлече вниманието на

един майор от четвърта конна свита и се оттегли заедно с него в покоите си.

Кралицата тъкмо провеждаше заседание с няколко лорда от северните провинции, когато ѝ беше предадено съобщението на Уолсигъм. Сянка премина по челото ѝ, щом прочете известието и след приключване на заседанието тя бързо се оттегли, за да прочете още веднъж тези няколко реда. След това бързо написа бележка за лорд Бъргли и извика при себе си капитана на трета кралска свита.

Капитан фон Рейн преглеждаше купчина документи в кантората си в Стилярдс, когато Джъстин бегом се изкачи по стълбата и без да чука, се втурна в помещението. Той хвърли съобщението на бюрото и извика, без да даде възможност на капитана да го прочете:

— Известие от Максим! Елиза е отвлечена!

Николаус прегледа набързо писмото, прибра го и скочи. Той изруга и секунда след това двамата изскочиха като фурии, с което събудиха любопитството на Дитрих. Когато се появиха след един час, те го принудиха да ги последва.

Сър Кенет се намираще в своето имение в северен Лондон, където трябваше да уреди множество изостанали дела, когато пристигна куриерът на Максим. Той счупи печата на писмото, прочете го и изпрати веднага човека в Шербърн. След това, вземайки по три стъпала наведнъж, изкачи стълбите, влезе в оръжейната си и потърси необходимата екипировка.

Едуард Стамфорд беше единственият в къщата на Редбърн, който не се събуди, когато Максим дойде, за да се облече за езда. Максим разказа, че Елиза е отвлечена повторно. В общата суматоха никой не забеляза как Арабела слезе тихо по стълбата и напусна къщата. Тя бързаше да отиде в имението на починалия си съпруг, след което даде нареждане да ѝ приготвят една лодка, с която отплува към Бредбъри Хол.

Два пъти омъжваната и останалата веднъж вдовица Касандра се беше отдала на любимото си в последно време занимание да ругае синовете си, когато си бяха вкъщи. Тъй като Касандра беше убедена, че Елиза или Арабела са настоявали за издаване на заповед за задържането ѝ, от страх тя напускаше убежището си съвсем рядко.

Това ограничение беше причина да изкарва яда си върху тези, които нямаха основателна причина да я изоставят.

Нахоканите си отдъхнаха облекчено, когато неочаквано се яви един пратеник, беден човек, простичък по природа, който мъчително и бавно повтаряше думите, казани му от почти неграмотния Форсуърт. Тъкмо беше изпълнил тази задача и Касандра го отпрати, давайки му оскъдно възнаграждение, каквато си беше скъперница. Възбудена, тя се щуреше насам-натам из стаята и започна да размахва показалец, ругаейки двамата си сина, които бяха в момента в къщата.

— Не мога да повярвам! Този нищожен, жалък Куентин е твърдо решен да ни измъкне съкровището под носа. Форсуърт казва, че е проследил Куентин и неговата малка банда от купени главорези... те са откарали госпожа нейно Високоблагородие в Кенсингтън Кип...

— В тази развалина? — каза подигравателно единият ѝ син. — Та там няма дори покрив.

— В момента са там — отговори Касандра.

— Защо Елиза е трябвало да тръгне с такъв като Куентин? — попита другият син. — Какво има той, което ние нямаме?

Касандра стисна клепачи и сивите ѝ очи се превърнаха в тесни процепи. Тя хвърли на сина си унищожителен поглед.

— Идиот такъв! Тя не е отишла там доброволно! Той я е отвлякъл! Отмъкнал я е със сила и неговата разбойническа банда му е помогнала!

— Ха! Тогава Елиза би трябвало да е побесняла от гняв — каза по-младият брат злорадо.

— Защо Куентин е отвлякъл Елиза, след като ни упрекна, когато ние я отвлякохме? — размишляваше по-големият. — Тогава той каза, че Елиза вероятно не знае абсолютно нищо за съкровището. Какво мисли той, че ще спечели от отвличането?

Касандра мислеше напрегнато, докато изведнъж се сети:

— Той трябва през цялото време да е държал насила Рамзи при себе си! Той го е отвлякъл! Така трябва да е! Но с помощта на моя добър Форсуърт ние сега ще му дадем добър урок.

— Какво трябва да правим?

— Вземете няколко мускета и се пригответе за езда — заповяда тя.

— А откъде да вземем коне? — попита по-малкият син.

— Ако е необходимо, откраднете ги, но ги намерете на всяка цена! — извика жената и със заповеднически жест ги изпрати навън.

Първото доказателство за отвличането на Елиза беше кученцето, което дотича до къщата, отзовавайки се на загрижените викове на Ани. Неговото джафкане и скимтене бяха накарали най-последе прислугата да започне да търси Елиза, при което беше намерена окървавената градинска ножица. Ани, разпознала веднага, че това е нейната ножица, се строполи, изпаднала в безсъзнание.

Без да губят нито секунда, Фич и Спенс яхнаха конете и започнаха преследване, при което най-последе попаднаха на следите на похитителите — дири от копита, по които можеха да се ориентират. Те водеха в северна посока към пътя и двамата слуги, въоръжени с лъкове, стрели и мускети, вървяха по тях още известно време.

Малко преди полунощ Максим пристигна в Бредбъри Хол и се задържа в къщата само докато се въоръжи и оседлае Еди. След това той започна преследването.

Нощният въздух беше пропит с мъгла и изпарения, които се стелеха над гората, но Максим яздеше неуморно като някакъв отмъстителен дух. В колана му бяха пъкнати два пистолета, а за седлото бяха привързани още няколко. Дългата му сабя висеше на кръста, а под жилетката си беше скрил кама.

Малко след изгрев-слънце той спря до един извор и напои коня си. Точно тогава съзря триада ездачи на хълма и веднага посегна към оръжието. В следващия момент той разпозна Николаус фон Рейн и неговите двама придружители.

— Хей, Максим! — извика капитанът, дърпайки юздите на коня. — Накъде си тръгнал?

— На запад! — извика Максим и отново скочи на седлото.

Капитанът пришпори коня си с едно: „Дий!“.

Скоро след пладне те се спряха на върха на един хълм, за да огледат местността. В далечината съзряха двама ездачи и веднага разпознаха, че това са Фич и Спенс. Максим им извика силно и те спряха. След това обърнаха конете и изчакаха, докато четиримата ги настигнат. Сега вече бяха шестима.

Преди настъпването на тъмнината малката група на Максим стигна до края на една гора, намираща се в падината. Тук спряха, за да почакат, докато изгрее луната. Беше изминал един час, когато Фич, на когото се беше паднало първото дежурство, събуди спящите с полугласно предупреждение:

— Идва някой. Струва ми се, че са двама ездачи.

Максим хвърли бърз поглед към нощното небе. Беше излязъл свеж северозападен вятър, който люлееше върховете на високите дъбове. Той носеше гъсти, черни облаци. Максим препаса сабята си и заповяда на групата да пази край пътя.

Не мина много време и две тъмни сенки се появиха от мрака. Няколко сърдити думи прозвучаха и извадиха Максим от скривалището му. Той излезе на пътя и застана пред приближаващите се ездачи с разтворени ръце.

— Сър Кенет!

Вироглавият по природа кон на рицаря се изправи при вида на появилия се внезапно мъж и едва не събори от седлото изтощения ездач. Ругаейки високо, сър Кенет се опита да успокои изплашеното животно. Шербърн се приближи до него и го удари силно по гърба.

— Ето ти още една причина да кастрираш жребеца, приятелю. Някой хубав ден той ще ти разбие черепа.

Шербърн слезе от коня и с уверени крачки тръгна към Максим.

— Дойдохме колкото е възможно по-бързо — обясни той и го хвана за ръката. — Знае ли се къде са я затворили? Ти имаш ли вече някакъв план?

— Все още не — въздъхна Максим.

Започна да вали и мъжете трябваше да потърсят подслон под една скала. Кенет стъкна малък огън, а Дитрих приготви вкусно ядене. Мъжете се сбутаха в тясното пространство на сушина, за да се посъветват и да хапнат.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Старателно избраното място за среща се намираше в обширна равнина, през която лъкатушеше поточе. Едно тясно каменно мостче осигуряваше достъпа от единия до другия бряг. Под обраслите с дървета хълмове обаче нямаше нито един храст, който би могъл да послужи за прикритие. Незабелязаното приближаване до мостчето и от двете страни беше невъзможно, а преминаването през него би било истинско изпитание за смелостта, тъй като гредите бяха прогнили, а каменните подпори разрушени.

Максим остана да чака на върха на хълма, скрит в сянката на дърветата. Другарите му се скриха в един гъсталак, откъдето можеха да наблюдават добре протичането на уговорената среща. Максим следеше с поглед долината по цялото ѝ протежение, оглеждайки се за появата на похитителите. Най-после на срещуположния връх той забеляза единадесет ездача. Те се движеха известно време по билото, докато единия от тях, с развята от вятъра пелерина, с ниско дръпната над лицето качулка, се отдели от групата и се спусна към низината. Веднага след това и Максим пришпори Еди и се отправи надолу към моста. Неговият противник се приближи от другата страна и спря, след като го забеляза.

— Ето че най-после се срещаме, лорд Сиймур! — извика Куентин с тон, който можеше да се нарече дори приятелски.

Максим кимна утвърдително.

— Дошъл съм тук по ваше нареждане. — Той погледна към гребена на хълма, където чакаха другите ездачи. — Къде е тя?

— На сигурно място... за момента. — Куентин смъкна още по-ниско качулката си, за да не бъде разпознат, докато в същото време той ясно можеше да вижда студените зелени очи на другия. Той знаеше, че играта с този мъж няма да е лесна. — Донесохте ли съкровището?

— Нужни са два дни, за да пристигне. А и вие няма да го получите, докато аз не получа обратно жена си... невредима. Как сте

запланували да стане размяната, за да бъдат и двете страни удовлетворени?

Куентин вдигна поглед, за да огледа и прецени залесения връх зад Сиймур. Той не можа да установи признаци за присъствието на преследвачи. Въпреки това беше разумно да остане предпазлив с един мъж, който имаше славата на безразсъден смелчага.

— Ще ви докарам бащата — обясни той, отправил поглед към маркиза. — Ще го оставя на този мост завързан, окован във вериги и с кърпа, натикана в устата. Можете да го попитате дали дъщеря му е жива и дали знае къде се намира тя. И на двата въпроса той ще отговори с кимване. След това вие ще отворите сандъка и ще покажете съдържанието му, след което отново ще го затворите и ще го завържете с въже. Моите хора ще са с насочени към вас мускети, докато вие хвърляте въжето през моста. Предприемете ли опит да преминете през моста или да освободите сър Рамзи, докато аз не съм видял съкровището и докато хората ми не са го отнесли на безопасно разстояние, трябва да знаете, че и двамата ще бъдете убити. Вашата жена се намира на по-малко от два часа път с кон. Докато вие отидете при нея, аз ще съм вече далеч от тук.

Максим се усъмни в предложението.

— Откъде да зная дали вие няма да убиете жена ми, а след това и нейния баща, за да не бъде разкрита самоличността ви?

— Аз ще замина за Испания и се съмнявам, че някой ще ме преследва там. — Куентин се подпря с кръстосани ръце на седлото. — Следващата ни среща ще се състои вдругиден по същото време. И не помисляйте да дойдете без съкровището.

— Преди да ви покажа съкровището, трябва да видя жена си. Да направим обратното: вие ще доведете тук Елиза и след като се убедя, че е добре, ще ви предам съкровището и ще отида да взема Рамзи.

Куентин се засмя ехидно.

— Милорд, ако приема предложението ви, тогава вие бихте могли да освободите жена си и да си вземете обратно съкровището, тъй като аз се нуждая от известно време, за да осигуря оттеглянето си. Ако обаче ви предоставя само Рамзи, мога да бъда сигурен, че вие незабавно ще хукнете да освободите Елиза. Вие просто няма да имате друг избор.

Максим се опита да разпознае лицето, скрито под качулката.

— Произнасяте името на жена ми съвсем непринудено, което ме кара да мисля, че я познавате отдавна.

— Какво ви засяга как произнасям името ѝ? Тя ще бъде свободна, когато аз взема съкровището в ръцете си.

— Куентин... или може би се лъжа? — попита Максим.

— Откъде знаете? — попита той изненадано.

— Вашите мерки за сигурност бяха безупречни. При това проявихте страх да не бъдете разобличен.

Куентин отметна качулката си назад, тъй като вече нямаше никакъв смисъл да крие лицето си.

— На ваше място, милорд, до приключване на тази работа бих бил извънредно предпазлив в изказванията си, ако наистина изпитвате някакви чувства към дамата.

— И аз на ваше място бих се грижил възможно най-добре за нея до приключването на тази работа. Няма да ви обяснявам причините за това. Само едно ще ви кажа — за да си отмъстя, не бих се поколебал да ви преследвам чак в Испания.

С тези думи Максим обърна коня и препусна в посока към хълма. Той прекоси гората и завърза жребеца пред скривалището на своите придружители. Несъзнателно пред него изникна картината на безжизнено лежащата някъде там Елиза. С трепереща ръка той изтри челото си, като че ли искаше да прогони този кошмар, но сърцето му продължаваше да бие лудо.

Шербърн се приближи до него, сложи ръка на коляното му и го попита:

— Добре ли е Елиза?

Максим изпъшка загрижено.

— Похитителят ѝ казва, че била добре... в момента. Той все пак очаква съкровището от мене и не зная какво трябва да направя за толкова кратко време. Доколкото ми е известно, такова съкровище изобщо не съществува. Успях да спечеля само още един-два дни и това е всичко. Ние трябва да научим къде я е затворил и то преди следващата ни среща.

Хората на Куентин яздиха заедно в продължение на един час, докато пътищата им се разделят — всеки тръгна сам по-нататък. Повечето вървяха по заобиколни пътища и изчакваха настъпването на деня, за да се върнат в развалината. Куентин продължи да язди в южна

посока, докато намери малка горичка, в която можеше да се скрие. Той слезе от коня, завърза го и потърси място, покрито с мъх, където поспа няколко часа. Когато се убеди, че никой не го преследва, той продължи пътя си.

Яздеше толкова бързо, че скоро стигна близо до Кенсингтън Кип. След като внимателно обходи местността, без да открие нито следа от непознати, той се запъти нагоре към развалините. Дългите часове върху седлото го караха да се прозява и протяга. Колкото повече се приближаваше до руините, толкова по-ясно долавяше скимтящия женски глас. Той пришпори коня си и влезе в галоп в двора. Куентин доста се изненада, когато сред мъжете съзря майка си и тримата си братя.

— Ето го и него! Куентин, скъпият ми син! Къде беше? Обясни на тези глупаци, че аз съм майка ти и че тези тримата тук са твоите братя.

— Полубратя, ако трябва да сме точни — изръмжа Куентин, скачайки от седлото.

— Какво каза? — Гласът на Касандра прозвуча неестествено пронизително в празния двор. — Говори по-високо, Куентин! Сто пъти съм ти казвала...

— Какво, по дяволите, правиш тук? — разбесня се той. Само със сила би могъл да бъде удържан. — Как ме намери?

— Форсуърт ми съобщи, че си му бил измъкнал Елиза под носа — обясни Касандра. — Така вече знаех, че ти се нуждаеш от подкрепата на семейството... — Тя не можа да довърши думите си, тъй като забеляза как лицето на Куентин потъмнява.

— И, разбира се, поиска да си осигуриш част от съкровището — каза ѝ той подигравателно със състрадателен тон.

Касандра се престори на обидена.

— Куентин, ние искахме само...

— Изчезвайте! — изръмжа той. — Махнете ми се от очите, за да не стана убиец на хора, които са моя плът и кръв!

— Куентин, става тъмно, а нощите са хладни. Тук навън може да има и вълци... ние нямаме нищо за ядене...

— Майко, не разбра ли? Изчезвай! — изкрещя той побеснял от яд и им посочи с ръка изхода.

Неспособни да се противопоставят повече на заповедите му, те се качиха на мършавите коне и един след друг излязоха от двора.

Куентин погледа малко след тях, а след това изведнъж забърза надолу към тъмницата. Точно тогава един широкоплещест мъж застана на пътя му.

— Има още една, сър — каза мъжът бавно и с извинителен тон. — Каза, че ви познава.

— Още една? — Куентин не вярваше на ушите си.

— Да, сър. — Мъжът сложи ръка на сърцето си. — Бих казал — една изискана лейди. Тя дойде малко преди другите.

Куентин изруга тихо срещу глупостта на своите съучастници и простена:

— Каква съдба! Да вляза в моето скривалище, за което никой не би трябвало да знае и да бъда нападнат тука... от роднини. От някакви си женица! Противникът ми само трябва да тръгне по отъпканата пътека, за да ме намери. Как е възможно това?

— Нямам представа, сър — отговори пазачът и извърна очи.

Куентин zakрачи през калта към вратата на кулата, зад която се натъкна на двама пазачи, които похотливо гледаха към една клекнала до тях фигура. На главата си тя носеше забрадка, вързана отпред. Куентин се приближи и се наведе, за да може да види лицето ѝ.

— Арабела? — въздъхна той изумено.

Облекчението ѝ беше неописуемо. Тя скочи и обви ръце около врата му.

— Ах, Куентин, вече си мислех, че никога няма да дойдеш!

— Какво? За нищо на света... Какво правиш ти тук?

— Ах, Куентин, скъпи мой. — Тя се вкопчи отчаяно в него. — Трябваше да дойда и да говоря с теб. — Тя се отдръпна малко назад и го погледна в очите. — В къщи не можах да те намеря... тогава ми хрумна, че преди много време ти веднъж беше споменал за това място. Каза, че било добро скривалище, в случай, че искаме да се скрием от баща ми. Чух за отвличането на Елиза, а зная колко много я обичаш. — С плачлив глас тя сведе поглед. — Помислих си, че ще избягаш завинаги с нея.

— Скъпа моя Арабела — помилва я Куентин и сложи ръка на рамото ѝ, докато я повеждаше внимателно по стълбата. — Трябва да имаш доверие. Никога няма да те изоставя. Не сме ли заедно вече от

години? След смъртта на Риланд исках да те помоля да станеш моя жена.

Арабела погледна към него, изпълнена с надежда.

— Наистина ли?

— Естествено. — Той я притисна успокоително към себе си, когато тръгнаха надолу по тясната стълба. — Нали знаеш как те защитих, когато Риланд ни хвана заедно в обора. Тогава ти казах, че винаги ще бъда твой защитник.

— Какъв ужасен спомен! Все още го виждам пред себе си! Как втренчено ме гледаше да лежа в сеното. Той побесня от яд и би ме убил, ако не беше се намесил ти и не го беше ударил с пистолета си по главата. Когато той се строполи, облян в кръв, аз не исках да повярвам, че е мъртъв. — Въздишка се изтръгна от гърдите ѝ. — Ужасно беше! Но ти имаше право. Другите трябваше да помислят, че той е паднал от коня си. Всъщност ние няхахме намерение да го убиваме. И всичко това не би се случило, ако не ни беше изненадал.

Нейното доверие към Куентин беше безгранично. Той я въведе в килията, където две свещи осветяваха помещението. Елиза се изправи от леглото, което делеше с баща си и пристъпи напред, но Куентин я върна обратно и пъкна ключа в бравата.

— Любов моя, погледни сама — обърна се Куентин към Арабела. — Елиза тук е затворничка. Нямам никакво намерение да изгоря заради нея. — Той хвана Арабела за ръката и я бутна през вратата на килията. — Защо не ѝ направиш посещение и не я попиташ сама? Тя ще потвърди, че се касае само за съкровището на баща ѝ, от което се нуждая, за да мога след това да избягам заедно с теб.

Куентин тихо затвори вратата зад доверчивата Арабела и превъртя ключа. Случайно погледът му попадна върху една паничка, стояща върху масата. Мазният буламач стоеше явно недокоснат.

— Това не може да се нарече ядене — забеляза Елиза с ирония. — Има какво да се желае от обслужването тук.

— Ще се погрижа да получиш нещо по-добро — каза той и се отправи към стълбата.

— Куентин? — прокътя от килията гласът на Арабела. — Ела бързо да ме вземеш. Тук съвсем не ми харесва.

— Скоро, любов моя. Когато уредя всичко.

— Куентин?

Той се направи, че не чува вика и тръгна нагоре по стълбата.

Арабела се обърна към Елиза, в очакване на нейните упреци. Но вместо тях в сините ѝ очи тя видя само дълбоко съчувствие, едно чувство, което години наред бе желала хората да изпитват към нея. Съвестта ѝ за първи път се пробуди и тя се просна на леглото. Беше време да проумее истината и да си даде сметка къде се намира.

С настъпването на нощта отчаянието на Максим все повече нарастваше. Не беше успял да открие нито една следа, макар че с часове обикаля наоколо. След като неговият смел, издръжлив кон на два пъти се спъна в тъмнината, Максим трябваше да преустанови търсенето. Той завърза изтощеното животно и изчака докато се върнат другите.

Мъжете си поделиха студените дажби, хапнаха, разстлаха дрехите си върху мъха и легнаха да си починат, всички, с изключение на Максим. Грижите не му позволяваха да заспи и той тръгна да обикаля наоколо. Облегнат на едно дърво, той се взираше в далечината, забелязал малка полянка, на която под лунната светлина пасеше сърничка с малкото си. Очите му бавно се преместваха, но където и да попаднеш погледът му, той виждаше само Елиза. Нямахше много време. Ако не би бил толкова глупав да твърди, че знае къде е скрито съкровището! Ако не беше пуснал този слух, може би Елиза нямаше да бъде отвлечена.

В този момент сърната се подплаши и той наостри уши. Сякаш някой драскаше с пръчка върху кожа, Максим бавно се скри зад дървото и сложи ръка върху дръжката на шпагата си.

— Максим, аз съм — прошепна сър Кенет.

— Хмм — изсумтя Максим и пак се отдаде на мислите си.

Полянката се разстилаше усамотена. Наоколо цареше тишина и двамата мъже се вслушваха в шумовете на хладната нощ.

Максим започна да души изпитателно с нос.

— Някъде гори.

Рицарят също вдиша дълбоко въздух.

— Посока?

Максим се отдръпна от дървото.

— Не може да е далече. Събуди останалите. Ще тръгнем да търсим пеша.

Касандра и синовете ѝ се бяха отдалечили от развалината толкова, колкото им позволяваха силите и докато почувстваха, че са донякъде в безопасност. Увита в палтото си, Касандра беше клекнала до един изгнил дънер и навъсено гледаше синовете си, които разпалвала огъня.

— Ако само имахме нещо за хапване... Ще умра от глад — мърмореше тя.

— Ти нищо не спомена за провизии — ядосано каза най-малкият син. — Трябваше да вземем само мускети и коне.

— За всичко ли трябва аз да мисля? Ах... — разтърси се тя от пристъп на кашлица и се опита, размахвайки ръка, да прогони пушека, носещ се от подпалените мокри дървета.

— И на Куентин не му е по-добре — каза другият, протягайки се. — Хвърлих един поглед върху това, което ядяха. По-добре да умра от глад, отколкото да ям подобно нещо.

— Искан ми се да умра сега! На това място! — изплака Касандра театрално. — Ако не от вашата тъпота, то поне от някое диво животно!

Тримата ѝ сина се вцепениха от страх да не би наистина да бъдат нападнати от зверове. Те се приближиха до огъня. Наблизо чуруликаше нощна птичка, а скоро след това се чу и крясъкът на кукумявка. Форсуърт несъзнателно посегна към оръжието.

Скоро пак стана съвсем тихо около огъня. Всички лежаха полузадрямали, когато отново се чу крясък на някаква птица. Форсуърт се заослушва напрегнато. Изплашена, Касандра скочи и без да иска, стъпи върху огъня. Един въглен опари крака ѝ и тя заподскача от болка. Някакво шумолене в клоните на дърветата накара най-малкият да скочи на крака с ужасяващ вик:

— Вълци!

Последва дива суматоха и със страшна бързина те се метнаха на конете, без да гледат нито седлата, нито юздите. Желани или не, те трябваше да потърсят убежище в развалината, тъй като дори и сърдитият Куентин не би предпочел те да бъдат разкъсани от вълци.

В тишината, последвала това паническо тръгване, сър Кенет каза, потупвайки се по бедрото:

— Досега не бях виждал някой да се отдалечава така презглава! След половин час конете ще се стропоят от изтощение. Представете си, че вълчийт рев на Шербърн беше малко по-правдоподобен, те сигурно щяха да пукнат от страх.

Максим се усмихна и накара приятелите си да излязат от скривалището си. Те докараха конете и последваха спокойно бегълците.

По-късно, след като бяха видели как четиримата се приближават до развалината, Фич и Спенс се върнаха обратно по пътя, по които бяха дошли. Сър Кенет беше осигурил вече част от хората. Останалите обаче трябваше да бъдат доведени, тъй като целта на тяхното нападение беше вече ясна.

Джъстин, Шербърн и Дитрих тръгнаха в обратна посока, за да бъдат преди изгрев-слънце в най-близкото селище, откъдето да осигурят провизии и всичко необходимо за нападението на Кенсингтън Кип. Максим, сър Кенет и Николаус грабнаха оръжията и се приготвиха за бой с Куентин.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Метален звън наруши тишината и с напредването на следобедата се приближаваше все повече към онзи хълм, върху който се извисяваше Кенсингтън Кип. Любопитството тласна обитателите на кулата към дупките в зида, откъдето можаха да огледат околността и съзряха трима ездачи, насочили се към развалините. Куентин не можа да издържи на напрежението. И без това не беше в добро настроение, защото завръщането на неговото семейство му бе отнело добрия сън. Този път роднините му не се оставиха да бъдат отпратени. Куентин тихо прокле и скочи на жребеца си. Миг след това препусна към групата ездачи. Скоро можа да установи, че последният ездач предизвиква този шум, тъй като якият му кон носеше кухненска посуда и инструменти от всякакъв вид. Ездачът, който беше начело на групата, бе стар и сбръчкан, косата му бе сплъстена, а гърбът — приведен. Като се приближиха, Куентин видя, че старецът имаше нервен тик, от който дясното му око непрекъснато намигаше. Вторият ездач бе млад и силен, но широката превръзка, която носеше на очите си, налагаше конят му да бъде воден от стареца.

— Добър ви ден — извика старецът към Куентин.

— Какво ви води насам? — попита Куентин рязко. Наистина не можеше да се предположи, че тези три жалки създания имат нещо общо с Максим, но не беше излишно да се прояви бдителност. Кой можеше да знае дали не са крадци, които отмъкват всичко, което им попадне?

Старецът вдигна рамене.

— Само минаваме оттук. Позволено е, нали?

— Само минавате? Няма ли да спирате? — Съмнението на Куентин още не се бе напълно разсеяло.

— Нямам представа защо би трябвало да спираме — отвърна старецът.

— Кой сте вие? От къде идвате?

— Ами това е внук ми — старецът посочи яздеция непосредствено зад него. — Ослепиха го при бой с един проклет ирландец. — Старецът изправи глава и спря поглед на третия. — А това е племенникът ми Дийт. — Той чукна с пръст по слепоочието си. — Не е наред. Не може да говори, но затова пък може да готви.

— Може да готви ли? — На Куентин междувременно му бе станало ясно, че положението с прехраната им е много тревожно. — Да не търси работа?

— Ами би могло... искам да кажа, ако имате достатъчно търпение да обяснявам на племенника си какво желаете. Казвам му с жестове какво да прави.

— Разбрано — каза Куентин кратко, но вече взел решение да ги наеме. Но почти веднага отново се усъмни: — Но ако си ме излъгал и той въобще не може да готви, още преди да се стъмни ще ви изритам и тримата. Хората ми не обичат шегите!

— Вие ще ни дадете продуктите, а добрият Дийт ще сготви. — Гласът на стареца звучеше уверено.

— А ти как се казваш? — попита Куентин.

— Викат ми Шърб. А внук ми се казва Джъстин.

Куентин посочи с глава кулата.

— Там някой от моите хора ще ви покаже кухнята. Храната не е много, но ще трябва да стигне.

— Какво говорите, Дийт от нищо прави нещо. Ще видите.

Куентин дълго гледа след тях, а после обходи околността, за да се увери, че тримата не са само част от по-голяма група скитници, която дебне някъде в гората. Като не успя да открие нищо съмнително, той се върна обратно и бе много приятно изненадан, когато подуши апетитен аромат, който вече се носеше из старата сграда. Лигите му потекоха, когато влезе в кулата и завари двамата скитници да готвят и да слагат масата. Слепият бе клекнал пред огъня, топлеше се и пиеше от една кана.

— Искате ли малко грог, Ваше Благородие? — попита Шърб. — Носехме го със себе си.

Поел една голяма кана, Куентин се наслади за миг на благоуханието, преди да отпие глътка. Той кимна с благодарност към готвача, който му подаде една палачинка, изпържена в гореща мазнина.

Той доста се учуди, като забеляза колко е вкусна, в същото време осъзна колко бе прегладнял.

— Страхотна е — възхити се Куентин. От дни наред това бе първото нещо, което той одобри.

Старецът се изкикоти.

— Помислих си, че трябва да ви дадем да опитате нещо, преди да преговаряме за заплащането на Дийт.

— Кажете една сума и ако не е безбожна, ще я платя — обеща Куентин. — Добрият готвач не бива да се изпуска... — Поне не за краткото време, което възнамеряваше да остане тук още. — Тримата може да спите тук долу в кухнята — даде им той нарежданията си. — Какво има вътре? — Погледът му бе попаднал на дългия сандък, който новодошлите бяха поставили до печката.

— Ах... това са ножовете на Дийт — отвърна Шърб с дрезгав глас. Той отиде до сандъка, отвори капака и показа най-горния ред. На една плоска табличка бе положена редица дълги ножове с широки остриета, прилежно подредени в различни преградки. — Трябват му за месото.

Куентин, който с наслада облизваше пръстите си, не видя причина да проучва по-обстойно съдържанието на сандъка. Готвачът има нужда от ножове, съвсем естествено.

— Долу има няколко гости, които ще оценят добрата кухня. Ще те придружа до долу, когато яденето е готово. — За да предотврати неудобни въпроси, той обясни бегло: — Пленници на короната, които държим тук, докато дойдат упълномощени от кралицата хора, за да ги отведа. Никой не влиза и не излиза от килията, ако не я отворя аз.

— Какво ми влиза в работата кого държите тук? — отвърна равнодушно Шърб. — Аз съм тук, за да давам указания на племенника си да може да готви.

— Добре тогава, разбрахме се.

— Куентин! — Жалният вик идваше от едно малко, разположено точно отгоре помещение, което Куентин всъщност бе запазил за себе си. — Къде си, сине? Гладна съм!

Повиканият отправи умолителен поглед към небето и после грубо нареди на Шърб:

— Кажете на племенника си да сготви достатъчно, че да мога да затворя устата на тези жалки отрепки. Бог да ти е на помощ, ако не

побърза.

Когато малко по-късно Шърб пристигна с една табла, Касандра и синовете ѝ така жално се нахвърлиха върху ѝ, че видът на тази жалка пасмина напомни на Шърб за разкъсващи плячката си вълци.

Затворените в тъмницата се държаха по-достойно. Елиза спеше на нара до баща си, когато я събудиха стъпки. Тя примигна, чу се шум от превъртане на ключ в килията, вратата се отвори, за да пропусне сивокос старец, който влезе, накуцвайки. Като положи товара си на примитивната маса до нара, той косо погледна Елиза и избърса една сълза. Окото му се отвори и затвори — той ѝ намигаше. Елиза го огледа по-внимателно. След миг объркване и несигурност тя разпозна мъжа, макар и да бе преоблечен. Той излезе и се изкачи по стълбите. Елиза разбра какво означаваше появата му. Максим знаеше къде се намират и вече бе започнал да внедрява във вражеския лагер свои верни хора.

Когато вратата се затвори отново, Арабела изтича към железните решетки и извика:

— Куентин! Отново затваряш вратата! Изглежда не мислиш за мен! Ти просто се правиш на глух за молбите ми и ме държиш като пленница.

— Само те пазя от хората си — опита се да се оправдае Куентин. — Човек никога не може да бъде сигурен какво правят, когато им обърне гръб.

— Как не! — иронично отвърна любимата му. — Ти просто ме затваряш тук. Лека-полека разбирам какво означавам за теб.

— Жалби, само жалби! Откак съм тук, само стоновете ти слушам — смъмри я той, сочейки към таблата: — Виж! Заповядах да ти донесат нещо за ядене. Опитай го, де! Може би тогава настроението ти ще се подобри.

— Съмнявам се — отвърна Арабела с леден тон. — Като си помисля само, колко дълго се оставях да се разпореждаш с живота ми. Татко беше прав! Ти искаше само състоянието ми!

— Твоето състояние? — Куентин презрително се изсмя. — Аз имам повече заслуги за твоето състояние от самата тебе.

— Какво искаш да кажеш? Баща ми сам организира всичко.

— Този лапнишаран! Той би се задоволил и с една частица от сегашното ти състояние. Но аз знаех, че с твоята красота ще хванеш

някой граф или дори херцог. Организирах за теб една много по-изгодна връзка с граф Чедуик. Би трябвало да си ми благодарна.

— Какво? Нищо не разбирам! — отвърна объркана Арабела.

Куентин сложи ръце на хълбоците си и присмехулно я изгледа от глава до пети.

— Скъпа моя, наистина ли мислиш, че животът ти е прокълнат? Не, красавице моя, твоите женихи ставаха жертва на една по-силна ръка... Естествено, състоянието на Сиймур също ме привлече, но агентът на кралицата разбра, че съм съзаклятник, така че не ми оставаше друго, освен да го убия и да припиша убийството на Максим.

— Ти си убил агента на кралицата? — възкликна стреснато Елиза. Тя се обърна веднага, като усети ръката на баща си върху своята.

— Куентин издаде на Ханзата, че ги шпионирам — пошепна дрезгаво Рамзи Редбърн. — Разбрах го от самия Хилърт. На него му се стори много забавно, че един англичанин е способен да подложи собствения си чичо на мъчения и гладна смърт.

Елиза бавно извърна глава и погледна братовчед си с очи, изпълнени с омраза.

— Куентин, въобще не си въобразявай, че си по-добър от Форсуърт. И ти си затънал в същата кал като него.

Презрението ѝ изглежда само го развесели и той отново се обърна към Арабела, която продължаваше да му додява.

— Ти само си ме използвал! През цялото време само си ме използвал!

— Арабела, бих се оженил за теб — изрече той неохотно и отправи към нея ленив поглед. — Казах ти, че бих се оженил за теб. Наистина имах твърдото намерение, след като получи състоянието на Хъксфорд. И след като изтече траурът, разбира се.

— И колко скоро щеше да ме убиеш, за да вземеш състоянието? — попита тя саркастично.

Той сви устни замислено.

— Трябва да ти кажа, че ти винаги си ми харесвала като жена. Наслаждавах се на любовните ни игри. Значи със сигурност щях да ти оставя малко време.

— Като си помисля само, че ти помогнах да убиеш съпруга ми! — изкрещя Арабела измъчено.

Елиза мигновено вдигна поглед.

— Арабела, ти си му помогнала да убие Риланд?

— Не съвсем — прекъсна я Куентин и от гласа му Елиза почувства тръпки по гърба. — Риланд беше още жив, когато го измъкнах от обора. Той наистина беше само в безсъзнание. Затова го удавих в реката, без да може да се съпротивлява.

— Ти си чудовище! — извика Арабела с погнуса.

— Стига вече! Писна ми от вашите обвинения! — С тези думи той се отдалечи и те чуваха известно време тропота на токовете му по каменния под, който отекваше в стените.

— Каква глупачка съм била! — простена Арабела. — През всичките тези години вярвах, че ме обича, както го обичам и аз!

Елиза не намери утешителни думи за братовчедка си, защото в мислите си тя беше вече при Максим, който може би беше наблизно.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Заръмя слаб дъждец и късният следобед притъмня от мъглата. От едната страна на хълма Максим откри гъсто обрасла падина, която представляваше естествено прикритие за приближаване към развалините от южната им страна. Бяха трима и носеха въжета, ками, шпаги и пистолети. Максим се движеше напред, след него идваха Николаус и сър Кенет. До подножието на хълма те бяха защитени и спряха под развалините, за да огледат порутените зидове. Никъде не се виждаха постове, затова те предположиха, че хората на Куентин са се оттеглили в кулата на сухо и са оставили само двама стражи пред портата.

Тримата се завзираха нагоре през дъжда, оглеждаха зида на кулата и възвишението за някакъв отвор, ниша, цепнатина, издатина, нещо, което би улеснило проникването им. Малко под зида откриха ръждивите следи на поточе, което течеше по скалата.

Николаус, който разбираше от водосточни тръби и отходни канали, посочи мястото.

— Вероятно идва от най-долния етаж. — Той повдигна въпросително поглед към Максим. — Може би от тъмницата?

— Да разгледаме по-отблизо. — Максим хвърли един поглед към Кенет, който кимна в знак на съгласие.

— Хайде тогава!

Не мина и половин час и тримата вече клечаха непосредствено пред един отвор, затворен с ръждива решетка, от чийто долен край капеше тънка вадичка с цвят на охра. Николаус протегна ръка и върза въжето около ръждивата метална решетка. После хвана краищата с огромните си ръце и натисна с все сила. Решетката поддаде, макар и слабо. Сър Кенет и Максим също натискаха с всички сили. Накрая успяха да освободят препятствието от улея му и Николаус го пусна по въжето надолу, докато то падна доста по-ниско. Тогава Николаус отпусна единия край на въжето и го издърпа отново нагоре, а после го преметна през рамо.

Междувременно Максим вече бе проникнал в тесния отходен канал и предупреди Кенет да внимава, когато рицарят напъха масивното си тяло в отвора. През два зарешетени отвора над тях проникваше слаба светлина. Единият отвор бе само на няколко метра, но вторият бе поне на десет. От най-близкия се виждаха пръти и краят на една желязна врата, а когато Максим допълзя до по-далечния отвор, видя оттам ботуша на един пазач, седнал на стол и чу хъркането му. Той внимателно изпълзя обратно към първия отвор.

Провериха и установиха, че решетката е само положена върху каменната рамка. Като напънаха срещу ѝ, тя поддаде с лек шум, който ги накара да замръзнат. Но хъркането не бе престанало. Те повдигнаха решетката и я бутнаха настрана. Главата на Максим предпазливо се подаде през отвора. Нищо не помръдваше. Пазачът, облегал на стената, не преставаше да хърка. Максим напрегнато се опитваше да проникне с поглед през тъмнината и най-накрая различи три спящи фигури.

Тримата мъже безшумно се измъкнаха от отходния канал. Докато Максим се зае да изследва тежкия катинар на килията, Кенет застана на пост на стълбите, а Николаус се стрелна към спящия пазач. Той се изправи над изпружените му крака и го удари с пистолета си по черепа. С лявата си ръка той го задържа да не падне на пода. Положи го да заеме такова положение, сякаш спи, завърза му краката с едно въже, което промуши отзад през пейката и завърза отзад и ръцете на безчувствения мъж.

Максим измъкна от джоба си едни оловен куршум, който пушна по пода на килията. Той се изтърколи до нара, през чийто ръб падаше водопад от меднокестеняви коси. Елиза скочи. Тя се събуди мигновено, когато отвъд решетката разпозна познатата и любима фигура. Максим едва успя да предотврати радостния ѝ вик, слагайки пръст на устните си да мълчи. Сега Елиза събуди мъжа до себе си. Той бавно повдигна брадатата си глава, а сега тя постави пръст на устните си, за да възпре въпроса му. Елиза посочи безмълвно към Максим. Погледът на Рамзи Редбърн се спря на високия хубав мъж и една усмивка, първата от месеци наред, просветли лицето му.

Максим леко почука по ключалката: „Къде е ключът?“. Елиза безшумно изрече с устни името „Куентин“ и направи знак, сякаш пуска ключа в джоб на палто, после се приближи плътно до решетките и

протегна през тях ръка към мъжа си. Стремяха се един към друг и дори и железните пръти не можаха да попречат на устните им да се слоят за малко. Максим изтри с усмивка едно малко петънце от бузата ѝ. Той посочи с глава към третата фигура и Елиза прошепна: „Арабела“.

Николаус обиколи редиците железни пръти и внимателно ги почукваше, за да не вдига много шум. Той откри няколко, които издаваха тъп звук. С движение на главата той извика Кенет. Двамата заедно хванаха долните краища и силно задърпаха. Един от прътите поддаде малко, но устоя, докато ръждясалото легло на втория се счупи и прътът поддаде цели две педи.

Шум от провлачени стъпки на тежки ботуши и една прозявка възвестиха смяната на стражата. Когато главата на мъжа се появи в зрителното поле, той се вкамени, а сънените очи се изцъклиха, защото се намери за свое голямо учудване пред трима мъже. Посегна към мускета си, но още преди да успее да го докосне, Николаус му изби с топуза си оръжието. Пазачът изкрещя предупредително и скочи, извадил шпагата си, на пода, където вече го очакваше Кенет с оголено острие. Отгоре се чу шум от тичащи крака, бойните му другари бяха под тревога.

Максим се върна обратно при решетъчните пръти и взе мускета си. Първият мъж, който се появи, падна с куршум в сърцето и бавно се свлече на пода. След това се чуха два pistolетни изстрела и вторият падна върху мъртвия си другар. Максим прибра празните pistolети и вдигна шпага, когато по стълбите заслизаха около десетина души. Елиза потисна един писък, щом видя, че четирима нападатели се нахвърлят върху Максим, а Кенет и Николаус отблъскваха също толкова противници, нанасяйки им страшни рани.

Изведнъж отгоре се чуха викове на много хора и веднага след това по стълбите се изляха водопади от вряла мазнина. Няколко души се плъзнаха по мазните стълби и трескаво засъбличаха напоените си дрехи.

На горния етаж Шърб отвори дългия скрин и извади най-горния ред, докато Джъстин свалеше превръзката от очите си и посегна към една брадва. Рицарят грабна едно длето и една шпага. Дитрих стисна касапски нож. С издутия си корем той блъсна настрана един як пазач и замагна. Онзи видя оръжието, отстъпи гърбом и острието му мина на

косъм, веднага след това обаче се чу как един чук го храсна по слепоочието и го изпрати на пода.

Когато шумът от атаката достигна до Куентин, той се намираше при семейството си. Настояваше да си заминат окончателно с настъпването на деня, но сега викна възбудено:

— Сега ще видим колко добре ще ме защищавате! Защото без мен не можете да стигнете до съкровището!

Касандра скочи веднага, пхна в ръцете на синовете си оръжия и ги насърчи:

— Хайде, на бой срещу тая пасмина, която смее да напада брат ви!

Куентин чу думите ѝ със задоволство, тъкмо когато излизаше от стаята.

Долу в тъмнината Максим бе избутан от противниците си в най-вътрешния ъгъл, но изглежда все още владееше ситуацията. Един от противниците му падна на колене, друг отстъпи пред непрестанно свистящата му шпага. Мъжът извика, когато тя като огнен лъч премина през ребрата му и с трясък изпусна оръжието си на пода.

— Спрете!

Този вик накара Максим да вдигне поглед и сърцето му едва не спря. Куентин бе вдигнал от пода един мускет и го бе насочил през решетките към главата на Елиза. Зад него се притискаха братята му. Максим отпусна шпагата. Отгоре се чуваха стъпки и шум от борба, примесени с метален звън и тъпи удари на брадва.

— Назад! — Пръстът на Куентин потрепваше на спусъка. — Предупреждавам ви! Елиза ще е само първата! Хората ми са три пъти повече от вас.

В този миг, в който всеки бе замръзнал на мястото си, отвън се чу свистене на куршуми и от далечината последва приглушена стрелба от мускети.

— Това трябва да е отделението пехотинци! — каза Максим в отговор на въпросителните погледи на семейство Редбърн.

Никой не помръдваше. Куентин и съучастниците му се изпотиха от страх. Рамзи използва случая и изненада вкаменените си противници. Дватамата с Елиза бяха успели да измъкнат от пода халката на веригата си и досега я бяха държали на същото място, за да не личи. Но ето че Рамзи изтегли веригата и като примка я запрати към

промушеното дуло на оръжието. В същия миг той избута Елиза настрана. Никой не бе очаквал, че е способен на такова напрежение на силите, затова учудването бе още по-голямо, когато мускетът се плъзна през прътите и падна на пода, изчезвайки в тъмнината.

Куентин ужасено се отдръпна назад. Той погледна неразбиращо към Максим, докато още си търкаше ръката, която го болеше. Максим вдигна шпага в рицарски жест и зачака. Форсуърт побутна брат си и понечи да му предложи шпагата си. Никой не забеляза, че пазачите незабелязано се отдръпнаха към стълбите.

— Аз не се фехтувам добре! — проплака Куентин. — Ще ме убиете като безпомощно дете.

— Вие не пощадихте агента в моя дом — напомни му Максим. — Вие не пощадихте и любовницата си в двора. Човек би могъл да си помисли, че сте показали доста смелост срещу жени и невъоръжени мъже.

— Любовница? — Арабела ужасено тръсна глава и веднага се свлече на леглото. — Няма ли край греховете му?

Максим подаде шпагата си на Николаус, извади пистолета от колана си и го връчи заедно с торбичката с муниции на Рамзи. С разперени ръце той се подигра на Куентин.

— Невъоръжените по ли са ви по вкуса? Или трябва да легна окован, за да можете да ме прободете? Към кой вид страхливци спадате, Куентин?

Куентин присви очи. В един внезапен порив на смелост той грабна шпагата на Форсуърт. Но припряността му бе толкова несръчна, че той я изпусна на пода. Спусна се да я вдигне, но се сблъска над нея гърди в гърди с Максим. Максим безмилостно принуди противника си да се изправи, преди да е успял да посегне към шпагата. В безпомощния си гняв Куентин замахна с юмрук. Пръстенът му с печат остави дълбока кръвава рана на бузата на Максим.

Максим се зарадва, че сега вече можеше лично да си отмъсти. С един удар на лявата си ръка той отпрати Куентин назад, втори юмручен удар по пълните устни го залюля съвсем и главата му се люшна насамнатам. Но още в следващия миг той премина като разярен бик в нападение и се опита да хване Максим, подлагайки му коляно да го препъне. Максим се отърси от него, Куентин падна гърбом на вързания за стола пазач и се удари в прътите. Потърка си рамото, като стрелкаше

с изпълнен с омраза поглед противника си, без обаче да прави опит да се изправи.

— Пък аз си мислех, че веднъж завинаги съм се отървал от вас. — Той се задъхваше.

Максим тънко се усмихна.

— Някога се върнах, за да взема нещо, което никога не съм притежавал, а сега дойдох отново, за да поискам това, което наистина е мое.

— Вие никога не сте притежавали съкровището! — схвана Куентин. Той избърса с opakото на ръката са кървящите си устни, без да отмества поглед от маркиза. — Никога не сте имали намерение да го носите тук и да го използвате като откуп.

— Няма никакво съкровище, Куентин — обясни от килията Рамзи. — Поне не толкова, каквото да можеш да използваш ти. Онова, което съхраних на сигурно място, бяха само документи, които гарантират на дъщеря ми правото ѝ на наследство.

— А скриновете, които донесохте от Стилярдс? Какво взе от там, което трябваше да отнесеш? — недоверчиво попита Куентин.

Рамзи тръсна разрошената си глава.

— Това бяха празни скринове, които купих за дъщеря си. Това е всичко.

— Всичко? — Куентин се изправи и отчаяно се разкрещя на възрастния мъж: — Защо не ми каза това по-рано? Защо ме остави да си мисля, че има съкровище?

— Ако ти бях казал истината, вече нямаше да съм жив — отвърна откровено Рамзи. — След като вече бе допуснал грешката да ме отвлечеш, знаех, че няма никога да ме пуснеш на свобода.

— През цялото това време... — Куентин онемя.

— Сега искам ключа — прекъсна го Максим и поклати показалец. — Дайте ми го.

Куентин бръкна в джоба на палтото си и извади ключа, разтръска го пред Максим и замахна, за да го хвърли в отходния канал. Елиза затаи дъх, но Максим се стрелна напред и го хвана. В следващия миг Елиза изпищя, а Максим се претърколи настрани, отбягвайки на косъм сабления удар на Куентин. Максим запрати ключа в килията и взе собствената си рапира от Николаус.

— Нека сторим това поне привидно с чест — стрелна с поглед Максим противника си. — Елате, нека видим кой се дуелира по-добре. Може би ще успеете да ме убиете.

Куентин наведе глава и втренчи поглед в оръжието, което държеше. Внезапно той скочи през завързания пазач и се затича нагоре по хлъзгавите стълби, диво удряйки Николаус, който бе изскочил напред, за да попречи на бягството му. Максим се спусна мигновено след Куентин, след като се увери, че Николаус е невредим. Междувременно Кенет помагаше на пленниците да се освободят и след това забърза след двамата.

Куентин връхлетя в осеяния с трупове на негови хора салон и изскочи през вратата на двора. Той се спря вцепенен като видя, че по хребета бе заела позиция двойна редица кавалеристи, а пред тях бе разположена една редица пехотинци. Това осъждаше всеки опит за бягство на неуспех. Куентин се заоглежда, побеснял от яд и видя изненадващо подмладилния се Шърб, прогледналия Джъстин и набития готвач, които идваха срещу му. В този миг Максим изхвъркна от вратата, последван от Николаус, Кенет и тримата пленници. Куентин се отдръпна назад покрай един порутен зид над пропастта, а Максим го следваше по петите. Той държеше шпагата си готова за бой, но без да я размахва заплашително.

— Куентин, изгубен сте! Това е последният ви ден. Предайте се!

— Но аз въпреки всичко ще успея! — извика Куентин и размахашпагата си.

Максим се отдръпна и в следния миг Куентин извади от палтото си пистолет.

— Проклет да сте, Сиймур! — изкрещя той. — Преследвахте ме за последен път!

Куентин насочи дулото на пистолета към противника си и Максим потръпна, като чу силния пукот. Той установи изненадан, че не изпитва никаква болка. Потресен, Куентин гледаше към оръжието си. На челото му изведнъж се видя малка, черна дупчица. Като марионетка той се изви бавно, камъкът на който бе стъпил се наклони. Празните му очи се насочиха нагоре, той се свлече, после рамото му се сви конвулсивно, а оловният куршум от пистолета му изхвърча в облаците. Камъкът поддаде съвсем и Куентин изчезна в пропастта.

Запращаните от вятъра дъждовни капки трополяха в тишината по кулата, сякаш искаха да измият спомена за смъртта на Куентин. Максим прибра шпагата си в ножницата, а когато се обърна, зад гърба му окаменяла стоеше Арабела. Сълзите по бузите ѝ се сливаха с дъждовните капки.

— Така съжалявам, Максим. За всичко — изрече тя и се разхълца сърцераздирателно.

Елиза пристъпи към нея, за да ѝ вземе пистолета, и го подаде на Максим. Тя отведе братовчедка си в кулата. Кенет пристъпи към крепостната стена и даде знак на войниците да се приближат бързо. Касандра, синовете ѝ и съучастниците на Куентин, които бяха останали живи, бяха арестувани.

Максим не вярваше на очите си, като видя каретата на графиня Ани, следвана от една каруца, в която бяха насядали цяла дузина мъже от Бредбъри, въоръжени с дълги ножове, стари мечове, пръти и няколко коси. Ани слезе от каретата и когато Максим безмълвно посочи към кулата, тя притича край него, за да се увери, че правнучката ѝ е невредима.

— Едва ли можеше да се очаква, че ще изпратят цяла армия на помощ — каза Максим на сър Кенет.

— Смея да твърдя, че за това трябва да благодарим на въздействието, което лейди Елиза оказва върху околните — отвърна рицарят с широка усмивка.

Максим отвърна на усмивката и повдигна лицето си към дъжда, сякаш за да отмие гнева, който се бе натрупал в него. След като свали шпагата си и я подаде на Кенет, той се насочи към кулата, като пътьом потупа приятелски Николаус по гърба. Щом влезе, той се спря на вратата и загледа Елиза, която се прегръщаше и целуваше с баща си и с Ани. В очите ѝ се четеше онази любов, за която той винаги бе копнял. Тя изтича към него и взе ръката му, за да го поведе към баща си.

— Татко, искам да се запознаеш с моя съпруг.

Рамзи се надигна, двамата мъже се прегърнаха.

В очите на възрастния мъж проблясваха сълзи, когато той се усмихна на зет си.

— Бог чу молитвите ми и изпрати на дъщеря ми защитник, много по-достоеен, отколкото смеех да се надявам.

Елиза прегърна Максим и го погледна усмихнато.

— Никое момиче не е имало по-достоеен защитник. Ти ме спаси отново и победата бе твоя. Отново ме изпълваш с уважение към теб, Максим Сиймур, ти си истинската и единствена любов в моя живот.

Издание:

Катлийн Удиуиз. Сълзи от злато

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1993

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Димова

ISBN: 954-455-011-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.